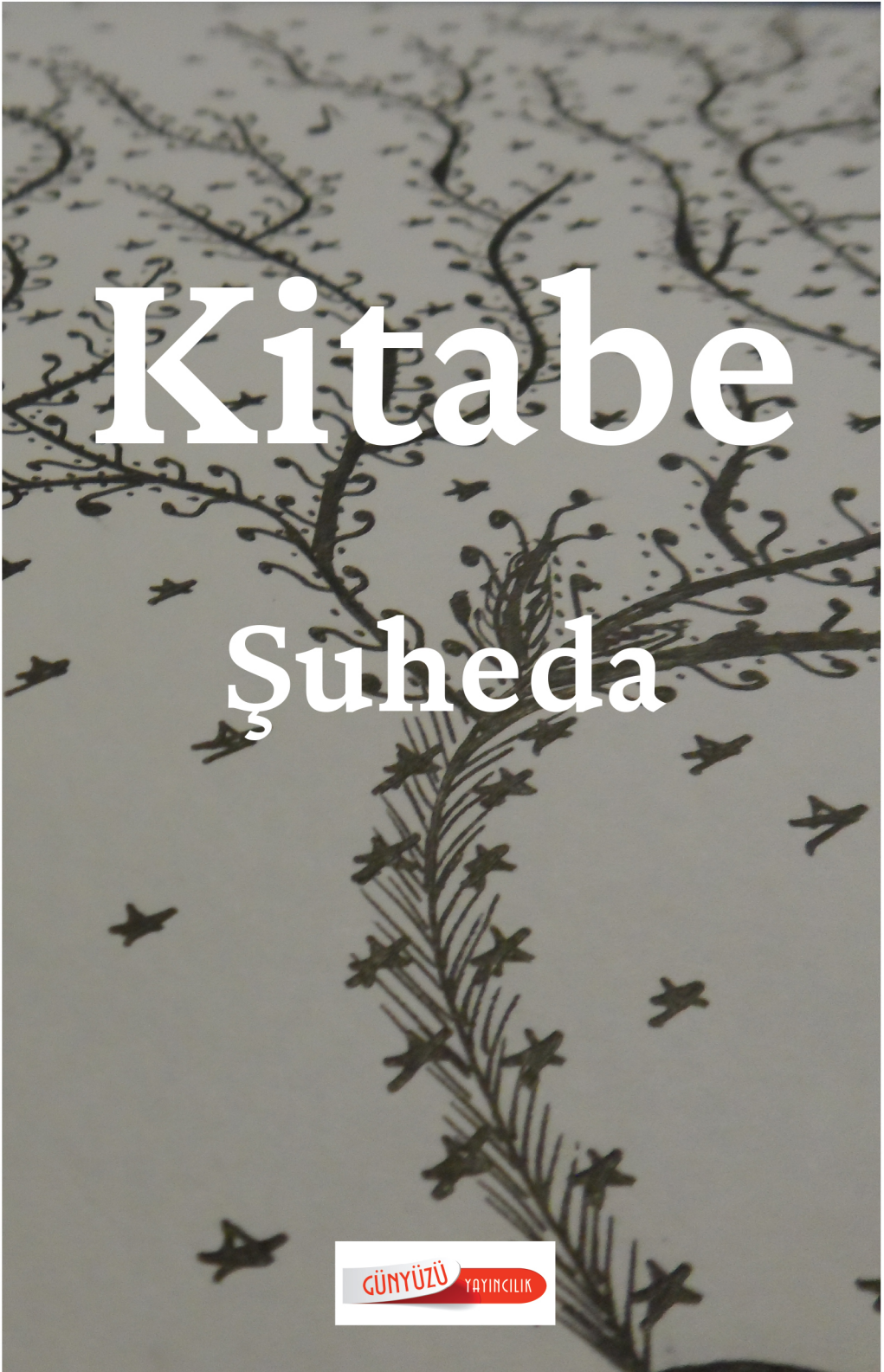
Kitabe

Şuheda

GÜNYÜZÜ YAYINCILIK

Günyüzü Yayıncılık

Kişisel Gelişim

Yazarı
Şuheda

Genel Yayın Koordinatörü
Oktay Cesur Olgun

Yayına Hazırlayan
Yurdagül Kuzu
ISBN: 978-605-4941-06-3

Yayıncı Sertifika No **29242**

1. Baskı İstanbul, 2014

Copyright© Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın telif hakları, 5846 sayılı yasanın hükmüne göre, kitabı yayımlayan Toplumsal Kitabevi ve Yayınları ve kitabın yazarı Şuheda'ya aittir. Yayımcının ve yazarın izni olmaksızın elektronik ve mekanik herhangi bir kayıt sistemi veya fotokopi ile çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve depolanamaz.

Genel Satış Pazarlama
Cemal Nadir. Sok. B.Milas Han. 24/68
Cağaloğlu-İstanbul Tel-Faks: 212 522 97 58

Yayınevi İstiklal Cad. Zambak Sok. 2/4 Beyoğlu-İstanbul
Kitabevi Kadınlar Denizi Mah. Aldalia AVM No: 25-26
Kuşadası/Aydın

toplumsalkitabeviyayinlari@gmail.com
www.kitapbufe.com

KİTÂBE

ŞUHEDA

GÜNYÜZÜ YAYINCILIK

ÖNSÖZ

Hayat... Akıp giden hayatımız doğumla başlayıp ölümle son buluyor. Peki, ya bunun öncesi ve sonrası... Varlık... Varlığımız işte bu öncesiyle sonrasıyla bir bütün olan hayatımızın görünür kısmı. Görünür kısmını değerli kılan ise görünmeyen kısmıdır. Değerlerimiz, inancımız ve kültürümüz olmadan, bunları yaşayamadan sürdürdüğümüz nefes alıp vermeye hayat denir mi? Hayat... Beş harfli bir kelime öyle çok şeyi ifade ediyor ki; kitaplara sığmaz, sözcükler anlatmaya yetmez, yalnızca hissedilir ve yaşanır...

Dün-bugün-yarın... Bizim bugünümüz dünün yarınlarıydı; bizim yarınlarımız ise gelecek kuşağın dünü... Yaşananlardan ders çıkartabilenler için tarih bir okul gibidir. Geçmişimizi, tarihimizi okumalı, araştırmalı, anlamalı ve yorumlayabilmeliyiz ki yaşadığımızın farkına varalım, hissedelim, sorgulayabilelim bugünümüzü. Yoksa birileri bizim adımıza kararlar alır, sözler verir; ama bunların ceremesini de yine bizler çekeriz. Hayatı sadece yaşadığı alandan, çevresinden ibaret sananlar; toplumsal olaylara ve dünyadaki gelişmelere karşı ilgisiz, duyarsız olanlar; bu dünyaya niye gelindiğini düşünmeyenler; varlığımızın amacını anlamaya çalışmayanlar; düşünmeyenler ve hissetmeyenler; hayat nefes alıp vermekten, yemekten, içmekten, gezmekten ve sadece bedensel ihtiyaçları karşılamaktan ibaretmiş gibi yaşayanlar uyuyorsunuz; bu uygu ameliyat öncesi verilen narkozun etkisiyle dalınan bir uyku gibidir...

Geçmişe neden özlem duyuyoruz, neden yarınlarımıza bugünümüzü hatırlatacak izler bırakmak istiyoruz? Çünkü bugünümüz de yarınlarımızın dünü olacak. Geçmiş bu kadar değerli ve özelse bunu değerli kılan görünüre yüklenen anlamlardır. Vefa, fedakârlık, dostluk, sevgi ve aşk... Bu anlamları, duyguları hayatımızdan söküp attığımızda ne geçmiş kalır ne tarih ne de biz... Dünümüzden kopmadığı-

mızda bugünümüze sarılabilir, yarınlarımıza da umutla bakabilir ve yol alabiliriz. Yoksa kökünden koparılmış bir gül gibi kurumaya mahkûm ederiz kendimizi.

Can tatlıdır, parmağımıza ufacık bir diken batsa yanar canımız; bir gülü koklarken bile dikkat edişimiz bundandır. Peki; vatanı, milleti, sevdikleri ve değerleri uğruna hayatını feda edenlerin tatlı değil miydi canları? Can tatlıdır tatlı olmasına da bizi biz yapan, hayatımızı anlamlı ve değerli kılan unsurlar söz konusu olunca önceliklerimiz değişir. İşte bugünlerimizi tatlı canlarını vatanı, milleti uğruna feda edenlere borçluyuz. Eğer bugünlerimizin, sahip olduklarımızın kıymetini bilmezsek bu borcumuzu ödeyememiş oluruz. Sahip çıkmalıyız bize emanet edilenlere. Uyanık olmalıyız. Beynimizin uyuşturulmasına izin vermemeliyiz. Günümüzün iletişim imkânlarını kötü amaçlı kullananlar için bir toplumu, milleti ve insanlığı uyutmak ve uyuşturmak hiç de zor değil. Uyanık kalmak için bilinçli olmalıyız. Bilinçli olmak için anlamalı, yorumlamalı, analiz ve sentez yapabilmeliyiz. Bunları yapabilmek için de bilgi sahibi olmalıyız. Bilgiye sahip olabilmek için de okumalı, araştırmalı, düşünmeliyiz. Düşünmek, enine boyuna düşünmek, derin derin düşünmek... İnsanı diğer canlılardan farklı kılan en önemli özelliği düşünmek iken maalesef bu yeti yeterince kullanılmamaktadır. Hatta düşünenleri ''düşünme bu kadar, düşün düşün nereye kadar'' gibi ifadelerle engellemek isteyen düşünme engelli insanlar vardır. Bir de düşündüğü ve düşündüğünü söylediği için mahkûm edilen insanlar vardır. İnsanları mahkûm edebilirler; ama düşünmeyi ve düşünceleri asla...

İnsanlıktan nasibini almamış, insan kostümü giymiş mahlûkatlar, zalimler her devirde zorbalıkla ve zulümle dünyayı yaşanmaz hâle getirirler. Tarihten ders alamamış, düşünme özürlü bu bed zatlar hayatın öncesinin ve sonrasının idrakini yapamamışlardır. Görünürde insanlığa zulüm

etseler de asıl kendilerine zulüm ediyorlar da farkında bile değiller. İlahi adalete güvenenler bilirler ki masumun ahını alanlar ebedi hayatta yaptıklarının karşılığını layıkıyla göreceklerdir.

Hayatta en önemli erdem insan gibi insan olabilmektir. Dünya, insan olma şerefinin bilincine varmış; ruhu, fikri ve vicdanı hür olan bireylerin iyi olma ve iyiliği, güzelliği yayma çabalarıyla güzelleşecek ve yaşanılır hâle gelecektir. Bu sorumluluk hepimize aittir. Mademki bize bir hayat bahşedildi; bunun öncesiyle ve sonrasıyla yek pare olan bütünlüğünü kavrayarak ve özümüzü anlayarak güzel bir akış içinde varlığımızı sürdürelim. Mutlu olmak istiyorsak, mutlu edelim diğer canlıları da. Sevilmek istiyorsak, sevelim. Anlaşılmak istiyorsak, anlayalım. Her şey sevmekle başlar. Sevgisiz ve aşksız bir hayat yeşilin, mavinin ve diğer renklerin olmadığı bir dünyaya benzer.

●

Evvel zamanlardan kopup gelmiş gibi algılanabilecek bir yazı tarzıyla karşı karşıya kalınması endişe vericiliği arttırmasın. Sadece şu an içinde bulunduğumuz ve yaşamakta olduğumuz zamanla bir bağlantının kurulabilme derecesinin olduğu varsayım değil gerçektir. Bunun bilinciyle okuyacağınız hikâyesel bir dönüşümün yansımasıyla ortaya çıkan günümüz gerçekleridir. Bu yazıtta konunun gerçek yüzünü insanlara doğru bir şekilde anlatabilme ve iç yüzünü gösterebilme amacı güdülmüştür. Ana başlıkların içeriğinin temel taşı olan ülke ve vatan sevdasının toprak bütünlüğü ile özdeşleşecek bir anlayış ve bakış açısı oluşturulmasında etkenlik sağlaması, düşünülenleri burada çok kısaca örnekleme yapma ve anonim olarak sunma tercihini kullanmış olmam beni ayrıca mutlu etmiştir. Çünkü gerçeklerin günümüzde çok farklı yansıtılmaya başlaması ve en önemlisi ise bu gerçeklerin üzerlerinin hep örtülmeye çalışılması kadar bayağı bir davranışın karşısında susma ve bekleme hakkı-

mı hiç kullanmadım. Yapılan, yapılmakta olan ve yapılmaya çalışılan çalışmalara en azından direkt olarak yazma hakkımı kullanarak bunların yanlışlığını ve kabul edilemezliğini bir itiraz etme dilekçesi gibi yazma gereği duydum. Örnekledim, benzetmede bulundum, en azından günümüz kuşağına nasıl aktarıp, en iyi şekilde izahını yapıp anlatabilirim diye böyle bir modeli kendimce yapmaya, uydurup giydirmeye çalıştım. Buradaki uydurma kelimem asla gerçek dışı bir hayal ürünü değildir. Uydurduğum gerçeklerin gölgesinde korkmadan yazmaya cesaretim, giydirdiğim elbisenin modeline attığım makastan başka bir şey değildir. Şimdi bir defa da olsa ilk yazıtım olan Sultanların Dansı'nı okuyun veya okumayın diye bir istek veya ısrarda bulunamam. Bu sizlerin kendi tercih hakkınızdır. Ben başta ana başlık olarak içerikten bahsetmeye çalıştım gerisi sizlere kalmıştır. Sadece şunu ilâve etmek isterim, susma ve bekleme hakkınızın her geçen gün elinizden alındığının farkına varın. En azından bu hakkı kullanmayan birisinin yazıp anlatmaya çalıştıklarını merak edinip okuyarak, kendi düşünce çadırınızı var edip oluşturmada belki bir etkenlik sağlanabilir. Bunun sağlanabilmesi ümidi, başka ümitlerimizin var olabilmesindeki etkenliği oluşturabilir. Oluşması beklenenin kendi düşünce çadırımızın olması veya olmaması kısa bir detaydır. Mensubu olarak da hiçbir yere ve kişiye bağlı olmadan, tarafsızca ve sadece özgür bir birey olarak Tarih ve Türk büyüklerinin geçmişe vurduğu damgalardan kendime gelişimin kısacık bir haykırmasıdır. Gösterilip anlatılmaya çalışılanların karşısında kendimi susturup bekleyememem; yoksa ne diye kendimi ön plana atayım ki? Şan, şöhret veya para gibi bir derdim yok, olamaz da. Çünkü bu yazdığım yazıtlarla şan, şöhret ve paradan evvel gidecek olduğum yer şimdiden belli de onu da Allah bilir... Şaka bir tarafa... Susma, bekleme derim. Sultanların Dansı ne der bir bakalım...

SULTANLARIN DANSI

Çıkılmış bulunan hayat serüveni dizelerinde yerlerini alıp, bir ömür törpüsünün yapageldiklerini kendilerinde görebildikleri vakit kadar incelip, kısaldığı veya uzadığı kadarıyla barışık bir düzen kurabilmiş olmanın verdiği hayat ölçüsünde kendi nizamını nakşettiren bir üslup ile anılmaktadırlar. Hayatta bırakmış oldukları güzel yapıtları, koca bir devir günümüze kadar gelmiştir. Her biri şaheser olarak adlandırılan bu kocaman yapıtların birer mimarları görünümü sergileyenlerin bilinmeyen yön ve taraflarının, bilinip görülmesini istemekteyiz. Bu arzudan yetip bitenlerin, günümüz kuşağında örtüşmesi beklentisiyle bir kavuşma yaşama anının diz boyu hissedilebilir bir ahenkle buluşmasının mümkün olduğu gerçeğine inanıyoruz. İnandığımızı yazıya dökerek, geçmişten günümüze gelmiş, yanı başında durmanın verdiği güç ve geçmişle günümüz arasında bizle oluşturulan kopmaz bir bağın hâkimliği ile elimize tutuşturuverilen koca bir tarihin gölgeliğinde bir anda düşüncelerin yol açtığı geçmiş zaman dilimiyle günümüz arasındaki git gel olayı birleşkesinin bizlerdeki düşünce imgelerinin bir grup hayâsızlarca örtülüp kapatılmak istenilmesine asla izin vermeyeceğiz. Böyle bir akışın içinde geçen güzel tarihçenin bıraktıklarında belki bir anki düşüncenin bizleri hangi kuşak ve zaman dilimiyle bir araya koyacak kısmının işlenişteki detay ve görünmeyen görünürlerin ele alınıp, üzerinde dikte yapacak bir miladın başlangıcını bu yazıyla anlatmaya çalışacağım. Tarihimizin, geçmişimizin güzelliklerini bizlere sunup bırakmada emeği geçenlerin yaşadıkları doludizgin efsanevi yaşam tarzlarının konu edildiği güzel bir yapıt olacağını umut ediyorum. Bu düşünce akımının yol açtığı tarihe azıcık uzanıp, nelerin hangi ölçülerde yaşanıldığını sentezleyerek, bir hikâyesel anlatı üslubuyla bitiştirerek günümüze dönüşünü sağla-

mak istiyoruz. Bir kurgu yapıtından uzak kalınarak, gerçekçi ve mizanselin epeyce boy göstereceği bir eser olmasına çalışıldı. Bu yapıtın vereceği güdümle tozlu raf ve kitaplıkların deşilip, merak uyandırması da isteklerim arasındadır. Şimdi yapacak olduğum, tarihsel acı gerçeklerin tatlı sunumu olarak karşımızda duruyor. Bunun birer tecelli vakası olarak adlandırılacak olması da kendi görüş ve isteklerimin başköşe duranları olarak algılanabilir. Buradaki kasıt; bir fikir ve düşünce yumağının işlenmesinde şimdiye kadar hiç izlenmemiş bir yoldan gidilerek varılıp, konaklanacak alanların keşfinin yapılmadığı gerçeklerini de gösterme eğiliminde bulunacak olmamdır. Her şeyin oldubittiye getirilmesi taraftarı olmaktansa, gerçek olup bitenlerin öğrenimliğini üstleniyor olmayı tercih edişim bu yazı yazmamdaki en büyük etkendir. Birazcık gerçeklerle yüzleşme, tanıyıp fikir yürütebilme kabiliyetimizin ortaya çıkmasında inanıyorum ki bu inancım beni asla büyük yanılgı ve yenilgilere mahrum bırakmayacaktır. Asaleten yapılan büyük yanlışlıkların, günümüze nasıl lanse edildiği gerçeğinin de gün yüzüyle buluşma telaşesini açığa çıkarmamda beni hızlandıran etki olarak görülmesini de isterim. Her şeyin yalan yanlış gerçek gibi bilinip, algılama yapılması ve tarih boyunca dilden dile, kulaktan kulağa geçmiş, söylenilmiş hadiselerinde gerçekteki özünselliklerinin bilinirlik taraflarını gösterip sunmaya çalışacağım. Hedefim; bir Türk topluluğu olarak gerçek özünde yatılı barınan güzelliklerin bir kere daha yaşamımızda bizleri etkisi altına alacak koca bir döngüde var olup, büyüyüp, yetişenlerin içsel dokunuşlarıyla o kadifemsi yumuşaklığın ve pırıltının içinde olanların bilinip öğrenilmesidir. Günümüz kuşağındaki evrimsel herhangi bir yenilik ve değişimin duraksamaya geçtiği gerçeğini kabul etmeliyiz. Bu düşüncem, kendimde yatılı duran bir mezar gibi beni rahatsız etmiştir ki bu yazıyı sunma ihtiyacı duymuşum. Tekrar dememde bir sakınca yoktur ki,

inanıyor olmam beni burada kılıp, görücüye çıkmamda rol üstlenmiştir. Her şeyin üstesinden gelinemeyeceği mantığıyla hareket edilme düşüncesi, benim kendi üzerimde oluşan mizansel bir etkileşim yumağıyla örtüşme sunması gayretini doğurtan bir etkime olmaktadır. Düşünce çadırımı bu konuda kurmayı yeğleyişim, inancımın beni doğru yer ve yolda olduğum kanıtını belgelememdeki inandırıcılığını bu yazıda göstereceğim. Herkesin farklı bakış açılarını ortak bir noktada birleştirip, hedefin hikâyesel oluşum sürecinde olup bitenlerin gösterilmesi arzıyla hareket edildiğinin de ayrıca kesin bir hüküm sunduğu portalını kavrama ve öğrenme yetisi oluşturulacaktır. Ayrıca düşünce duvarlarında her ne varsa yeniden yıkılıp, yapılacağı gerçeğini burada sunma teorisi içinde bulunuşluğumu da gösterme fırsatı yakalayacağımı düşünüyorum. Bu düşüncem, beni tekrardan bu çıkılan yol ve yer için yanıltmalara müsaade etmeyecek anlamını da doğuran bir fikirsel gelişimdir. Şimdi konuyu dağıtıp savurtmadan, işleyecek olduğum hikâyesel yapının ortaya çıkması için kolları sıvama zamanı geldi. Bakalım neleri, ne kadar, hangi ölçü boyutunda bilip görüyormuşuz? Yılların bilinmeyenlerinin ne kadar da örtüler altında kaldığının, açılıp görücüye çıkartılması hadisesinin başlatılması için ilk düğmeye basma işini gerçekleştirerek, konunun merak uyandırması bölümüne noktamızı koyarak, gerçek anlatacak olduğum bölüme geçiş sağlayalım derim. İlk anlatı sunumuma tarihin bizleri doğup, büyüme ve gelişme sancağını oluşturan atalarımızın; günümüz devranıyla hiçbir alakası olamayacağı gerçeğini anlatarak başlayayım. Türkmen topraklarında yetişip büyüyen Deli Dumrullar, Pir Sultan Abdallar, Hacı Hüsrevler, Padişahlar, Sultanlar, Dervişler, Âlimler, Paşalar, Vezirler, tüm büyük üstatlar... Her birini saymakla büyük gurur duyduğum Mimar Sinanlar, Hocazadeler, Alaaddin Keykubatlar, Kılıç Aslanlar... Daha kimi sayayım ki... Büyük üstadım ve

dostum dediğim Yunus Emre, Şeyh Edebali, hâlimi sorup anlayan Veysel Karani, yanı başımda beni himayesine alan Ahmet Yesevi, tıpkı bir Deli Dumrul hikâyesi gibi beni de sarıp sarmalayan tüm büyüklerimizden Abdülkadir Geylani, sonrasını dile alıp yazmaya cesaretimi coşturan İbni Sina, Horasanlı Ahmet Hoca, takılı kaldığım anlardaki kurtarıcım Hızır Aleyhisselam, verip de alamadığımı düşündürtmeyen koca yürekleri olan, hâkim olma yetilerinin büyüklüklerinde beni barındıran İmam Gazali, İmam Buhari, İmam Rabbani... Hepsinin bir kutupta beni besleyip, büyütmede hiçbir sakınmalarının olmadığını görmem beni bu yol düşünde yalnız, yapayalnız olmadığımı hissettiriyor. Hz. Musa'nın asasının beni taşıyan bir araç gibi sırtına bindirmesi, gözle görülür bilinmezlik sunsa da benim düş yolculuğumda ki inancımı perçinler. Hz. Ömer, vekilim gibi her an, her saniye benim boşluğumu kapatır. Mevlana Celâleddin Rumi; daha neleri saymam gerektiğinde beni kalbimden vurup kendine bağlayan, koca dünyasında beni yer sahibi yapan, kalbimdeki gizlenmiş duygu ve inançlarımı bir bir bu yol düşünde gerçeğe dönüştüren, koca hâkimliğiyle beni bu kadar kendine bağlayıp, aşkı tatmama imkân vermiş birinin hayat hikâyesinde belki bir nokta kadar yer teşkilinde görülüp, kabullenilmem bu büyüğümüzün inancıyla aynı çatı altında var edilmek istenilmem, tüm duygu ve düşüncelerimin hâkimliğimin onda kalıp, hüküm vermesi beni benden alan en büyük feyiz dalgasının beni çok uzak diyarlara, geçmişe götürmesine de imkân sağlamıştır. Bu düşteki yolculukta amacım asla her şeyi oldubittiye getirme sunumu değil. Benim hayatımda oluşturulan bir düş yolculuğu macerasında gösterilip, öğretilenler ile günümüz hayal perdesi örtüşme sağlamasa da ben sağlanabilir görüş ve mantığıyla bu evrenin oluşum sürecinden günümüze değin gelen tarihsel boyuttaki akan, gelişen güzelliklerin yaratıcılıklarında sahiplik durumu üstlenenlerle aynı sofrada, aynı

mekânda olabilmenin tadı ve hazzıyla almış olduğum büyük duygu yüklü bu yazı anlatımlarında hissedilecek manevi büyüklüğün kendi adımıza ilişki kurmamızda bir etkenlik sağlaması beni bu düş yolculuğunda ki sağlamlığımın göstergesi, bir haritası gibi içimde saklı kılınandır. Sonrasındaki bilinmezliklerin, birer bilinirlik yük taşıyıcılığı konumu itibariyle ele geçirilmesi planlanan düşünce aktivasyonunun, bilinirlikle kurulacak bir ayrışım düzeyinin belirli kılınmış kıstaslamaların yapılacak olduğu için bunun da anlatım olarak üstlenilmiş bir kimlik portföyünde görev teşkilini sunmaktayız. Yalnızca bunlar değil konumuz, ayrıcalıklarda saklı tutulan bilinmezliklerin de anlatı yumağı içinde bulunuyor olması bizleri hepten bağlı tutacak birer kulplara yapışmamızı sağlayacaktır. Bu anlatılacak konusal kavram getirmeyen birikintilerin ayıklanması işinin kendiliğinden çözülür bir hâl alması ise sevindirici taraftır. Şimdi tarih sayfalarında pek görmeye alışık olmadığımız dünyasal dinamizm akımının birer kimlik altında anlatımı yapılıyor olsa da işin asıl konusal yanındaki perde arkası görüntülerin hiç de böyle aksedilmediği gerçeğidir. Tüm bu yapılan söylemlerimi açığa vurmamdaki etki gücünün, kendimde yaratmış olduğum düş yolculuğu macerasının oluşup başlamasındaki ikinci ayak konumu ise benim yarenler olarak adlandıracağım büyük dostlarımın bana birer kelime olarak yazdıracakları sözcük kalıplarının dünya evi projesi kapsamındaki etkisel ayrışım yaşanılacak olmasının tetikleyici yönüyle alâkadar olmamdır. Burada tüm sorumluluk sahipliği tek kendimde yetip bitmeyecektir. Bundan emin olma inancı güderek varacak olduğum yerin, anlatılarla yazılıp çizilmesi, süslenmesi ayrıca bana katacağı gücün vericiliğinde tutunuyor olmasıdır. Evet, bu kadar ön anlatının birazcık da olsa konuya nasıl bir bakış açısı sağlanır anlayışına etkisi olacağını düşleyişim beni yolumda devam ettirecek olandır. Kesin kes yaşanılıp, bitiş düdü-

ğü çalınan tarihsel oluşum abitlerinin gölgeliği altında başımı yukarı çevirerek, görüp yaşadıklarımın olağanüstü gerçekçi, yaşanılası güzelliklerin şaheser olarak kalıplaşıp günümüz gözüyle bakma şansını yakalamamızın mümkünatının birer kopyası niteliğinde sizlere sunma çabası içinde oluşum böyle bir hikâyenin düş yolculuğumda belirginlik kazanmasını sağlamıştır.

Konu Tarih Kokan Türk Toprakları: Yaşayanlar olarak bu toprakların kıymet ve değerinin hiçbir şekilde ölçülemeyecek katsayıda kendi yüreğimizde taşıdığımız o büyük cengâver ruhlu, altından daha kıymetli birer değer ölçütünde yapılan mücadeleci, sahip olmayı hak bilenler olarak bu üzerinde bulunduğumuz toprakların nelerle, kimlerle günümüze kadar gelip bizlere ulaştığını bilmek tarihin en önemli yapraklarından sadece biridir. Bunun farkına varıp, uygulayacağımız yeni düşünce akımlarının hiç kimselerde barınmayan Türklük ve Hakaniyetlik meselesinin, barınıyormuş gibi gösterilme çabasının rahatsız edici tarafını bırakarak gerçek özümüzün, hamurumuzun bu topraklar sayesinde karılıp üremede bulunulduğu gerçeğini saklayacak bir tarafımızın olmadığını da çok iyi biliriz. Ama bastığımız yerin kolay ve basitlik adında hep bir ağızdan konuşma yapmayı yeğlememizde alışkanlık hâline dönüşmüş bir vaziyet almaktadır. Bunun kolay ve basit bir indirgemesini sağlayacak gücü nerden buluyoruz da her şeyin üzerinden bir anda basıp geçiveriyoruz. Tarih dedik, toprak dedik ve en önemlisi Türklük yolunda gösteregelmiş olduğumuz akımın durdurulma politikasında yer alma çaba ve uğraşlarının birer parçası konumu durumunda bulunduğumuzun en büyük göstergesinde adı geçen ülkücülük ocağının yanıp tutuştuklarıyla gündeme sığınma hissi uyandıran bir yaklaşımında artık tarihte yerini kaybettiği gerçeğidir. Gerçeği oluşturan, bir milletin geçmiş ve geleceğini aynı çatı altında birleştirme politikası güden bir sistemin içine

karıştırılan hissiyatif düşünce akımlarının Türklükten çok Kürtçülüğün benimsendiği bir toplumda nasıl bir akımın çağrıştırıldığı gözler önünde açık bir şekilde gösterilmemektedir. Gerçekte olup bitenlere kucak açanlar olarak görmek ise mümkün olamayacağı kanıtını ters bir hamlenin iteceği güç ile ortaya serip gösterilivermesi sakınılmaz bir düşünce akımını iyice ortaya döküp saçılmasını kolaylaştıracaktır. Burada toprakların bir bütünlük adı altında, başka milliyetçi akımına peşkeş çekenler olarak tarihe geçecekler ve alınlarında koca bir kara leke olarak kendilerinden hiç çıkıp sıyrılmayacak bir yazı olarak yerlerini şimdiden hazır edeceklerdir. Sahip olunan toprak için verilen can, akıtılan kan bu kadar değersiz bir duruma asla sokulamaz. Bunun tersini söyleyip duranlar ise inanın kendi inandıklarıyla bile örtüşmemiş seviyesiz ve akılsızlık olarak adlandırabilecek bir konumda yer tuttuklarının farkında bile değiller. İşin özü bilinmektedir. Tek çare çözüm için sınırların daraltılması mı yoksa genişletilmesi mi? Bunun ayrımcılığı işine soyunanların Türklükle bir ilgisinin olabileceğini nasıl düşünebiliriz. Bundan öte artık tek kurtuluş ve barışın çaresi olarak toprak kaybının söz konusu olduğu çok kısa zaman diliminde gündemde yerini almakla kalmayacak, sıkı sıkı pazarlıkların yapılacağına şahitlik edeceğiz. Kanıtsal olmayan bir şeyleri gerçekleşecekmiş gibi sunmamdaki amacım, dikkat çekmek istediğim Türkçülük ve Kürtçülük meselesidir. Benim teorim, inancım, ön görüşlerim bir gün bu varsayılanların olabileceği hükmüdür; altına da imzamı şimdiden basarım. Biliyorum, görüyorum biz Türkleri yavaş yavaş bu sürükledikleri akımın içinde ufalayıp, parça parça, lime lime ederek yaşatacak oldukları acı, kaybedecek olduğumuz Ata yadigârı topraklarımızdır. Hiç kimse de sesini soluğunu çıkarma cesareti gösteremeden birer koyun gibi, koyuna haksızlık ve saygısızlık etmeden bir benzetmede bulunuyorum. Durum öyle bir yöndeki hızlanmayı, elektrikleşmeyi

göstermektedir. Ey Türkoğlu, Türk kızı, Türk çocuğu uyan; gözlerini aç, tarih kokan bu toprakların sahibeliğini üstlen, canla başla mücadeleni koy! Bu vatandan gitmek isteyeni gönder. Bir daha arkasına bakmamak şartıyla vebali kendisi olsun. Bizlerin hakkı, hududu olan kara parçamızdan bir santim bile almak isteyenlere göz açtırma. Baktırma bu vatan topraklarına. Türk'üm; doğruyum, özüm belli, soyum sopum belli, her şeyim yüreğimde var olup bitenlerdir. Yüreğimin almadığı her ne varsa veya her ne ise bunun için yapacağım en büyük mücadelem kalemimi kullanmak, uyuyanları uyandırabilmek, gözlerini bakmaları gereken yere ve yönlere çevirtebilmektir. Yazımla her zaman gurur duyacağım. Mücadelem için yapabildiğim tek şey budur. Düşünürüm; uygulamak için de kendimde hiçbir sakınca görmem. Evelallah Türküm, Türk çocuğu, Türk evladı, birer Türk neferi olmaktan da büyük gurur ve onur duyarım. Duymak istemediğim, kapalı kapılar ardında olup bitenler için de bir zahmet duyma hissimi geliştirir ve mücadelem için bir kamçı daha yemiş gibi kendimi bu akımda hızlandırırım. Kaybedecek vakit yok bunu bilelim, bunu görelim. Türk toplumunun toprak sevdası hikâyesini bir de benden dinleyin. Dinleyin ki belki bir nebze o içinizde yer kaplayan yüreğiniz kıpırdar. Belli mi olur kimin yüreği daha güçlü, daha cesur, daha atak, daha cengâver hiç bilinmez; bilinmek isteyenlere duyurulur.

Hâli hatırı sorulmaz, dokunulmaz bir dervişin ağzından dökülüveren Türklük sevdası hikâyesinin can alıcı, bir o kadar da gülümseten, hatta güldüren başrol oyuncusu konumunda bulunanlar; kör, sağır, dilsiz bir milletin uşaklığını üstlenmiş. Vebalsiz toprak altında yatan vatan evlatlarının kanlarıyla sulanıp, büyüyen Türkçülük akımı hikâyesini; dilden dile söyleyip, dolaştıracak olanlar için ayrıca bir emekle perçinlenerek bu dünya görüşü vasfında sınıflandırılacak olanlarla yapılacak mücadelenin kimler tarafın-

dan üstlenileceği konusu ebediyen deşifre edilmeyecektir. Günümüz toplumu üzerinde kuracak olduğu baskı faktörü etkisi, kesinlikle vurdu kırdıya gitmeyecek ölçüde gelişip büyüyecek olan devrimci bir akımın öncülüğünde bulunan iki koca yiğit aslan parçasının gösteregelmiş olduğu mertlik, cesurluk, yiğitlik, cengâverliktir. Tüm sayılan bu özellikleri kendilerinde barındıran, barındırmakla kalmayıp koca bir yükü de omuzlarına, sırtlarına sararak sevda yükü hikâyesini taşımakla büyük gurur ve onur duymanın verdiği o paha biçilmez güzellikteki enerji ve gücün işletilmesi konumunu da çok iyi beceride bulunmaktadırlar. Bunun mükâfatını sadece üzerinde basılı tuttukları toprakları için yapageldikleri anlamını bir mesaj olarak verme gayretindedirler. Kendileri için asla bir menfaat ve beklentileri yoktur. Sadece yaşadıkları Türkçülük oyununda gerçek rol gibi görevlerini tam yapmaları ve her hamlelerinin kendileri için birer zafer olma durumunu sırf üzerinde yaşayıp barındığı, atalarının bıraktığı bu paha biçilmez toprak parçasının istikbali içindir. Yapılan hamleler ve tutturulan hedef düşünce akımının kazanılan bir zafer olarak elde bulunabilmesi gayretidir tüm yapılan ve yapılmak istenilenler. Türkçülüğün önderliği yapılmış, her şey hazır bir vaziyet ve planda bırakılmıştır. Bırakanlar, yattıkları yerde aldıkları görevi en iyi teslim etmenin gururuyla rahatlar. Peki, teslim alanlar aynı rahatlıkta mı? Bunun oyunculukla, iş bilirlikle, ahkâm kesmekle bir yere varılamayacağı kompleksini kendilerinde görme olayının nasıl gösterilir adlı bir parodi şeklinde anlatı sunumunu hep birlikte dinleyip görelim.

Evvel zamanlarda, kışın kış olduğu, yazın yaz olduğu, baharın güz olup, güzün de bahar olduğu zaman ve mekânlarda adı geçen koca bir yiğitbaşı:

- Selâmun aleyküm dostlar, nerden gelip nerelere gidersiniz, der.

Dostlar cevap verir:

- Evelallah, olduğumuz yerden başka bir yere ne gider ne geliriz, derler.

Yiğitbaşı biraz şaşırmış vaziyette:

- Ama hiç olduğunuz yerde duruyor gibi, duracakmış gibi bir hâl göremedim de ondandır soru soruşum, der. Dostlar da:

- Evet, koca yiğitbaşı doğrudur gördüğün manzara. Lâkin yerimizde durmak, oturmak yoktur. Günümüz zamanı hareket zamanıdır. Uyumak yok; dirilmek var, uyanmak var, hareketlenip çoğalmak var. Herkesin ağzında bal olmuş bizim uyurgezerliğimiz. Nasıl durabiliriz olduğumuz yerde söylesene yiğitbaşı. Sen ne diye o at sırtında durur bakarsın bizlere, der.

Yiğitbaşı söylenenler karşısında duraksamış, kendi kendine bir şeyler mi oluyor da benim haberim yok diye mırıldanır. Dostlardan biri mırıldanışını duyar ve der ki:

- Uyan yiğitbaşım, uyan gör halkın hâlini. Gör ki bizleri nerden nereye sürmek isterler. Sahip olduğumuz, ecdadımızdan yadigâr bu toprakları mı vererek hayatımızı daim ettireceğiz, der.

Bu sırada yiğitbaşı şöyle bir silkelenip:

- Hey durun bakalım, nerden çıkartıyorsunuz böyle söylemleri. Kim kimi sürecek, kim kimden bahsedip korkuyor, korkutuyor. Yoktur böyle bir düşünce akım söylenti. Olsa benim ilk haberim olur dostlarım, der. Dostlar der ki:

- Sen yiğitbaşısın, hem de koca bir yiğitbaşı. Senin ilmin, bilgin, cesurluğunun ve cesaretinin şemsiyesi altında olanlarla; kendi kimliğini unutup bir başkasının gösterdiği cesaret ve cesurluk akımını kendinde görüp uygulamaya kalkışma. Yoksa sen, böyle at sırtında ayaklarını basamadığın topraklarından mahrum kalırsın. Koca oğlan mahrumiyetini bir başkasınınkiyle karıştırmayasın. Maazallah olur da karışıverirse senin çömlek benim çömlek oluverir. Bunu iyi düşün koca oğlan. Öyle at sırtında olman, sana verilen yi-

ğitlik başı seni yanlış akımlara itmesin. Gözlerine çekilmiş perdeleri kaldır, at yiğitbaşı. Biz nasıl, hangi koşullarda buradayız, bunu bizden iyi bilen sensin. Daha ne söyleyelim ki de seni şu anki bulunduğumuz ortam mahiyetinin bizlere verip durduğu hava esintisinin hiç de iyi kokular getirmediğini anlatayım koca oğlan, der.

Yiğitbaşı, söylenenler karşısında bocalama yaşamıştır. Ne yapacağını şaşırır bir vaziyette, bir anda bir toplanma çıkışı hareketiyle:

- Hey dostlar, size sesleniyorum. Sesimi işitebiliyor musunuz? Şu an ağzımdan ne çıkacak, hele bir azıcık dinleyin. Belki yanlış yolda olan ben değil de sizlersizindir. Nerden bu kadar emin olup da böyle bir harekâtlanma işine girebilirsiniz, der.

Tam bu sırada dostlardan bir ses işitilir:

- Bre koca oğlan, bre yiğit oğlan, bre yiğitbaşı, hele sen önce bir dinleyesin ki sonra geri dönüş yaşaması zor olan bir konuşmayı yapmaktan belki vazgeçer de doğrunun yanlışın farkına varırsın. Diyeceğim şudur ki senin malın, mülkün, idaren sırf yiğitlik mertebesiyle kazanılmış olsaydı hepimize verilecek olan bu mertebedeki şanımızın yüceltilmesinden başka gayri bir şey düşünüp yapamaz halde olurduk. Bre koca oğlan, aç gözünü kuşandığın kılıcının yoktur artık bir hükmü. Bunu anlayasın ki o yerinde pas tutmuş, kıpırdamaya mecalsiz kalmış yüreğini önce bir gör, anla ne durumda, ne halde. Sonra çık da ortalıkta neler olup bitiyor gör, anlamaya çalış. Öyle kuru ağızdan konuşmakla halledilebilecek işler değil bunlar yiğitbaşı, der.

Yiğitbaşı epeyce; söylenenler karşısında nutkunu kaybetmiş, canı da bir haylice sıkılmış vaziyette, hiçbir şey söylemeden atına atlayıp bulunduğu yerden uzaklaşmış. Yiğitbaşının arkasından inşallah doğruyu bulur ve görür diyerekten duada bulunulur. Yiğitbaşı epeyce yol alıp, bir kenarda atını durdurur. Sonra attan inip olduğu yere diz çöker,

ellerine aldığı toprağı koklar, öper, bağrına basar:

- Allah'ım benim hakkımda nasıl böyle düşünürler. Nasıl ben böyle bir hâl içinde olurum da kendimden başka herkes aynı düşünce ve görüş içindedir, diye kendi kendine konuşmaktadır.

Koca bir yürek, koca ordu, koca bir halk; şimdiye dek benim yanı başımda, benim şemsiyem altında iken şimdi farklı sesler, farklı görüş ve düşünceler gelmekte. Nedir benim göremediklerim acaba? Allah'ım, nerede bir yanlışım ve hatam varsa bana doğruyu göster, beni doğruya ilet, der.

Tam bu sırada atı, kendiliğinden hareketlenerek olduğu yerden hızla ilerlemeye başlar. Yiğitbaşı ayağa kalkıp, dur deyip, önüne geçip tutmaya her ne kadar çalışıp çırpındıysa da engel olamaz uzaklaşıp gitmesine. Atının arkasından öylece bakakalır. Tekrar olduğu yere çöker, bu kez yalnız kaldığını düşünmekle beraber hepten yalnız olduğunu fark eder. Atının bile kendisinden uzaklaşma isteğini, bir gerçeği görme işareti olarak algılaması onun koca yüreğini pır pır diye tekrar canlandırır. Dostların ne demek istediklerini birazcık anlamaya başlamış olmanın verdiği heyecanla olduğu yerden kalkarak hızla dostların bulunduğu yere hiç durmadan yürüyerek, hızlı adımlarla ulaşmaya gayret eder. Onlara ne söyleyeceğini kafasında düşünmekle birlikte diliyle de kendi kendine söyler durur. Epeyce vakitten sonra dostlarının olduğu yere gelir. Onu gören dostlar, bir panik içinde hemen ona doğru koşarlar:

- Hayırdır yiğitbaşı, bir şey mi oldu? Nedir bu vaziyetin? Atın nerededir, diye sorarlar.

Yiğitbaşı der ki:

- Dostlarım, canlarım, sevdiklerim; ben dediğiniz gibi yanlış bir yoldaymışım. Bunu Allah'a çok şükürler ola ki kısa zamanda fark edip görebildim. Her şey alınan unvan, şan, şöhretle bitmiyormuş. Asıl bunu aldıktan sonra devam ettirebilmekmiş marifet. Dostlar, ben yaptım bir hata. Alın

şöhretimi de şanımı da. Yeter ki bana eskisi gibi güvenin ve yanı başınızda hep birlik ve beraberlik içinde olup, hep beraber tüm düşüncelerimizde bir hareket edebilelim. Tıp ki eskisi gibi, der.

Bunu duyan dostların yüzleri gülümser ve yiğitbaşına sorarlar:

- Merak ettik yiğitbaşı, seni doğrularından hangi olay ya da hangi düşünce geri çevirdi de böyle bizlere dönüp geldin, bizlere hak verdin, derler.

Yiğitbaşı' nın dediği sadece şudur:

- Bakın dostlarım, benim doğru bildiklerimin elbet tartışılır doğru tarafları da vardır. Lâkin asıl konunun toprak bütünlüğü ve ayrımcılığa sürükleyen etkenlerin yanı başında, hatta seni sırtında taşıyıp duran bir binek hayvanın bile görüp etkilenerek seni yarı yolda bırakıp kaçıyorsa değil hayvan, insan olan bu durumda neler yapmaz bunu gördüm, anladım. Zaman, gerçekten durma vakti değilmiş. Zaman kazanma vaktiymiş, kaybetme değil. Ben bunu yüreğime girip işleyen toprak kokusuyla, toprak parçasıyla kanıksayıp idrakini yapabildim. Sizlerle aynı yolda başlayan mücadelemizin, ruhumuzun yine o ilk günkü gibi canlı, taptaze, diri olduğunu söylemek isterim. Düşüncelerimizin bir olduğunu yine aynı yol ve vatan bütünlüğü için mücadelemizin bir olacağını tekrar ederek, gerçek mücadele ruhumun bilinmesini isterim dostlar, der.

Dostlar yiğitbaşının gerçekleri görüp, doğruyu yakalamasına çok sevinmişler. Anlamışlar ki bu vatanın birer evladı olarak atalarından kalan bu toprak paçasını kimseciklere vermeyecekler, vermek isteyenlere de göz açtırtmayacaklar. Tıpkı almak isteyip duranlara yaptıkları gibi... Burada yiğitbaşı tez vakitten doğruları görmüş, işi zorlaştırmadan sorunlar için yapılan bütünlükte etken rolünü üstlenmeye devam etmiştir. Dostlar onun bir yiğitbaşıdan öte önder ve lider olarak rütbesine unvanını koyuvermişlerdir. Böyledir

halk destanları, halk ozanlarının söyleyip durdukları. Kurtuluş marşlarından duyulanların ise başka bir boyutu vardır. Nedir kısaca duyulanları aktarıvereyim. Eskilerde bir söz vardı ''malının mülkünün efendisi olan, kendi efendisi olamaz''. Evet, söylenen bu sözün hayatımızdaki doğruluk payını araştırma işine girmeden, bizlere haykıran, bağıran sesini bir şekilde duyurmak isteyenler olarak; eskilerdeki büyüklerimizden bir kaçının da yapageldikleri davranış türleriyle pek bir uyuşma sergilemese de anlatılacak olan hikâye günümüz yaşanılanlarından uzakta kalmamıştır.

Şimdi eline sazını alan çıkmış köy meydanına. Verilen veya alınacak olanla muhakkak bir bağlantısı olmalı sazı çalan ozanın. Ozan, öyle bir şakımada bulunuyor ki. Sen zannedersin darağacına götürecekler; ben zannederim ömrünü bitirip tükendirenlerin vebali olanlarla işgüzarlık yapmışlığının kendisine sıçrayan bir çamur gibi kirletildiğini, lekelendiğini söyleyip, şarkı türkü dilinde sazına geçirtip işin korkulacak bir tarafının olmadığını, şen şakrak bir hâl içinde de olduğunu gösterme telaşında. Başka ozanlara söz hakkı, çalma hakkı tanımamakta. Bu çabasının da bir işe yarama politikasını gütmekte. Bunun sandığı kadar kolay gerçekleşivermesinde ki unsurların kendinde yetip bittiğini sanmakta. Bir salkımlık üzümden çıkacak olan pekmezin ne değeri, ne kıymeti, ne de ölçütünde herhangi bir hükmün yer olamayacağı gerçeği gibi kendi gerçeklerinin de hiçbir hükmünün bulunamayacak olmasının kısacık gösterisi şeklinde canlanıveren atışmasıyla konunun öyle düşündüğü kadar ortaya çıkıp da sazla sözle, söyleyivermekle geçilivermesinin bir hata olduğu gerçeğini de anlamaktadır. Yine de elinde tuttuğu sazın tellerine vura vura, bağıra bağıra haykırdığı şarkı ve türkülerinin kendinden başka hiç kimsecikleri etkileyip baktıramadığının farkındadır. Yapmış olduğu eylemin etkisizliği, kendini üzüp yaralamış olsa da o eline aldığı sazı kendinde sarmalayarak düşer yollara.

Belki karşısına çıkacak biri onu anlar, dinler. Belli mi olur, hiç durmadan yürür, epeyce bir yol aldığını tam düşünürken o da ne arkasından onu takip edip izleyenler kendisini dinlemeyip, anlamak için bakmayanlar değil mi? Evet, onlar ne diye şimdi peşime düşsünler ki:

- Hayrola dostlar, sizler nereye gitmektesiniz böyle?

İçlerinden biri öne atılarak:

- Seni merak ettik nereye gider diye.

- Allah Allah, inanın merakınızı hiç anlamış değilim. Beni dinleyip anlamaya çalışmayanlar olarak nereye gidip geleceğim, ne yapacak olduğum neden sizleri ilgilendirsin ki?

- Valla senin kendi kendini öldüreceğini düşünerek seni takip ettik.

- Kendimi öldüreceğimi nerden duyup anladınız ki?

- Söylediğin türkü ve şarkılarda, çaldığın sazda öyle diyordun.

- Ne diyordum ben dostlar?

- Bir daha gelirsem şu yalan dünyaya ahtım olsun ki, beni benden önce hiç kimsecikler görüp, tanıyamayacak. Kimsecikler benim varlığımı bilip, dokunmada bulunamayacaklar; tıpkı şimdiki gibi. Bir rüzgâr gibi esip, gelip geçeceğim. Rüzgâr benim katilim olsun. Kalanlar vebal kuşu olsun.

- Öyle olsun demekle, zamanı harcamayalım. Bir an önce olacaklar olsun deyip, aldın sazını eline, sardın kendine, çıktın yola. Biz de merak ettik, tüm bu söylediklerinden sonra ne yapacak acaba bu garip ozan diye.

- Demek sizler; benim söylediklerimi dinleyip, anladınız ha, beni duydunuz demek. Oh, Allah'ım sana şükürler olsun. Belki kendimi öldürmeye hiçbir zaman niyet almamışlığımın kader kurbanları olarak halkın beni seçtikleri arasında duruyor olmam ne kadar gurur verici bir durum Allah'ım, der garip ozan.

Onu takip eden dostlar yine pek bir şey anlayamamış olarak öyle şaşkın bir vaziyette ozana bakarak:

- Kim, kimin kurbanı, kaderi ozan kardeş?

- Bunda ne var anlamayacak. Sizler beni kurban etmişsiniz de bir tek benim haberim yok. Neye, kime edildiğimi ha bir söyleyiverin de ben de tam anlayıvereyim şu kurban olayını.

Dostlar iyice sus pus içinde kalakalırlar. Ne deyip, ne söyleyeceklerini bilemezler. Hiçbir şey de anlamamışlardır ya tüm olup bitenlerden. Tek anladıkları şey, kendini öldürmek istediği düşüncesinin olduğu; onun da karma karışık bir hâl aldığı gerçeğidir. Yine içlerinden birisi öne atılarak der ki:

- Bak garip ozan, senin ne yaptığından ne de söylediklerinden bir şey anlamışız. Hiçbir şey anlamadık, anlayamıyoruz. Hele baştan tekrar o sazı eline al, çal, söyle. Tam bir can kulağıyla dinleyelim, anlamaya çalışalım. Şayet tekrar anlayamamışsak, sen bir zahmet bizlere anlatıver ne demek, ne söylemek istersin ha olmaz mı, derler.

Ozan düşünür:

- Olmaz dostlar, der.

- Neden olmaz ozan kardeş? İşte elinde sazın, hele bir çal da söyleyiver. Ne demek istediğini anlayıverelim ne var bunda?

- Olmaz dedim ya dostlar, olmaz. Bir daha aynı şeyi çalamam, söyleyemem. Madem çalıp söylediğim vakit tam dinleme, anlama işine koyulmamış; istediğiniz yerinizin anlayacağı şekilde anlayıp duymuşsunuz; bir de emin olmak adına arkamdan takip etmişsiniz; yok böyle bir şey hayatta. Seni, beni Allah istediğim güzellikte nasıl yaratmamış, olmamız gerektiği ölçüde yaratılmışsak; benim ölçümde öyle canı isteyince söyleyeceğim, canı istemeyince duyulmayacağım bir yapıyı kendimde barındırmıyorum dostlar, kusura bakmayın, der.

Dostlar iyice ezilip, büzülürler ve anlayamadıkları konu içinde ayrıca düşünce içine dalarlar.

Garip ozan:

- Haydi, hoşça kalın dostlar. Ben yoluma devam edeyim. Daha gidip varacak olduğum çok yer vardır. Belli mi olur, belki beni istediğim şekilde duyup dinleyecek olanlarla karşılaşıveririm. Onlar beni anlar, dinler, der yoluna devam eder.

Arkada kalan dostlar kendi aralarında:

- Biz, nerede hata yaptık da bu gözümüzde ufacık gözüken garip ozanı, kendi karşımızda koca bir yiğitbaşı yaptık. Sanki onu dize getirip, anlaşılır hale sokarız diye düşünürken; bir anda o bizleri dize getiriverdi de kendi de bir yiğitbaşı gibi yolundan çekip gitti. Vay be ne vay ki düştüğümüz duruma bakın. Bakında bir anlayın, zamanında dinleyip anlaşılmayanlarla kavrulup kül olacağımızın anlaşıldığı vakittir de bunun da geç bir vakit olduğu bilinen tek gerçeğidir.

Evet, şimdi burada geçen konuşmalardan yüzeysel bir anlamı, basit bir dinleme anlama olarak algılamadaki yarata geldiği durumların göstergedeki görünenleri olarak, ozanın verdiği mesajın asla bilinip algılanamamasındaki bilinmezliklerin, bilinirlikteki yer tutacağı atmosferin barındırdıklarından kendi payımızın hangi ölçü ve nizam dâhilinde gelişip, büyüme yansıttığını ancak ve ancak kendimiz bilebiliriz. Bir başkası ne der, ne söyler; bunu da bilme işine dahil olmamız hepten bilinirlikteki bilinenlerin yanlışlarıyla karşı karşıya kalışımızın acısal bir dönüşümüne sebep olur. Bu dönüşümü yaşama veya yaşamama bilincini taşımada, bilmede ve öğrenmede yapacak olduğumuz duyusal gelişimimizin sağlanabilmesini ön görüş olarak böyle bir ozansal anlatıyla özleştirmede bulunuvermek isteyişimin güldürü tarafını en sona bırakıyorum. Çünkü anlatılan o garip ozanın, esasında köylerine gelmesi, sadece bir gezgin olması, halkın da kendisine hediye ettikleri sazın nasıl da bir anda köylerinde bulunan diğer ozanlarla karıştırılması, garip lakabının verilmesi, ozan olarak görülmesi acaba onları karışıklığa sürükleyenin eline aldığı sazla, söylediği türkü ve şarkılar mı yanıltmaya meyil verdirtti. Bilinen o

ki, şimdiye kadar arkasından takip ettirecek bir ozan ortaya çıkmamıştır. Çünkü söyledikleri etkilemiş olmalı ki takip edip izleme merakı uyandırmış. Köylülerin, gezgini ozan sanmaları; üstüne üstelik de söylediklerini anlamadık, bir daha söyler misin demeleri hâlâ onun yabancı bir misafir olduğunun bilinmemesi değil; fark edilmemesi düşülen durumun komik taraflarıdır ki hâlâ ne söylemeye çalıştı da biz anlayamadık düşüncesi asıl düşündürücü taraftır. Evet, bu kadar kör, sağır, dilsiz durumdaki halkı uyandırmak için köyden geçmekte olan bir gezginin eline verilip, hediye edilen sazla uyandırma eyleminde ne kadar başarılı olduğunu sizlerin takdir ölçütünde kalmasını yeğlerim. İşin sonunun nereye gidip bağlanacağını da bir zahmet sizler, o güzel kurdelesi de eksik bırakılmadan bağlanılacak yerinden bağlayıverin derim. Mutlak bir büyüğün de davet edileceği kurdele kesim töreninin el şaklatarak yapılması da eksiksiz olarak uygulanacağı için, hani aman gösterişten maazallah geri kalınıverir, sonra el yabancı ne der ne düşünür değil mi? Bu işteki yapılanlar, görülmeyenler, günümüz Türklüğüyle de örtüşmüyor mu? Çok da güzel örtüşen yerlerinin olduğu kesindir de kesinlik kazanılmış olmasının bizlere kazandırdığı bir şeyin olmaması acı olan tarafıdır. Çünkü Türklük, Türklüğün Türkü sevdası gibi toprak sevdasını da yanık bağrında taşıdığı için hiçbir zaman kopup da yarı yolda bir kenara atıverecek olunan ne bir saz teli ne de toprak parçasıdır. Sahip olunan, uğrunda can ile baş ile mücadele edilip var edilmede, bir nesilden diğer nesillere devredilip beklenilen tüm sahibeliğin oluşmasındaki kaybedilen düşüncenin mutlaka içimizde tekrar bulunup, canlandırılması gerçeğinin iyi bir şekilde beklenilmesi adına bu sevda yükünü teşkil eden toprak konusunu farklı bir hikâyeyle de anlatayım.

Geçmiş zamanda yer alan, ufacık bir eylem zamanını bildiren kipin ne anlama geldiği konusundan epeyce uzak

zamanlarda, çorbaların içilecek kaşığın bile icat edilmediği vakitlerinde, harmanlanacak bir şeylerin ekilip biçildiği yaz mevsimlerinde, çekirgelerin sürüler halinde saldırıya geçmesinde yaşanılan korku ve telaşın elde edilecek ürünlerin yok edilmesindeki yapılacak olan hangi tür davranış varsa, orada bulunuyorsa elinden gelen tüm çaba ve emeğin işletildiği anlarda yaşanılanların mutlak günümüz Türkçülüğüyle de bir ilişiği olan kaybetmeme inancının çok eski topraklarımızda harmanlanarak işlenerek günümüze kadar sürdürülmeye çalışılan bir akım gibidir. Bu akımı kendi içimizde, yüreğimizde taşımaya çekinmediğimiz ve yük olduğunu düşünmediğimiz, sahip olunanların koruma görev bilincinin şahsiyetten öte bir millet olarak aynı çatının altında ikamenin söz konusuyla mümkün olduğu ve barışık içinde bulunulması dışında aynı yer için bakılıp sahip çıkılmaya çalışılanın dışında görünmekte olan saldırıların dur durak bilmemesi için yapılacak olan akımda bizlere öncülük yapacak olan inancımız yanında büyüklerimizin bırakmış oldukları, üzerinde yaşamaya hak görülmüş olunanlar olarak bu kutsal emanet büyüklüğünü taşıyan toprak bütünlüğü meselesinin artık geçmiş zaman eki yerine şimdiki zaman eki yerine koyma zamanının gelmiştir. Nasıl koyulup taşınacağı konusunu içimizde kaybetmediğimiz Türkçülük akımıyla ve önderlikle yapacağımızı bilmemiz her şeyin taşınıp yerleşmesinde çok kolay bir etken olarak karşılaşacağımız bir davranışın uygulamasıdır. Evet, işin özü; olup bitenlere ve yeniden olacaklara yeni bir sayfa yaratacak olan, bu ‘’güç niteliği şeklinde de bir algılamada bulunulabilir’’ ibaresinin, günümüz insanlığı çerçevesinde yerini almasını ifade eden geçmiş zaman ekinin artık şimdiki zamana uyarlanarak karşımıza çıkartılma hikâyesinin; zoraki çalınan davuldan çıkan sesin rahatsız edici tarafıyla eşleşmede bulunabilecek bir anlatı mekanizmasıyla direktif sağlanacak olmasıdır. Hiç kimsecikleri zor ve rahatsızlık

anlamlarıyla buluşturma işinden de hani elimize geçecek olan kıskaçlı bir mekanizmalı aletle kıstırmak isteyiş ve hevesimizin belini kırarak, buralarda çığırtkanlığa soyunulduğudur. Bunun bilinmesi veya bilinmemesi çok önem taşımamaktadır. Bu gerçeğin gerekçeleriyle de bir bir ilgilenme ve belli bir platform oluşturmada da alnımızın koyu renkli yazısı olmasın demeyecek kadar cesur ve atılgan yapımız vardır. Bu yapımızın ortaya konan taraflarınca allem edip gullem edip, yaratılacak bu akımın kıvılcımlarını ön görücülerden kaçırma eylemi yaratacak herhangi bir davranış hareketi sergilenmeyecektir. Doludizgin bir akımın yaratılma politikasıyla iç içe geçmiş, sağlamlaşmış bir akımın akıtılma işinde tam harekât ve görev halinde bulunulmasının şimdiki zaman ekinin yerinde bir hareket olarak kullanıldığı gerçeğinin hikâyeye çevrildiği zaman çok uzaklarda dibimizden kopup gitmiş gibi bir algılamada bulunulmaması için o ekin yerinde, zamanında doğru olarak kullanılması gerçeğinin gerektirdikleriyle bir bütünlük arzını taşıyıp, iletebilme görevinin çok iyi anlaşılması gerekmektedir. Günümüz toplumu üzerinde kurulacak anayasal süreçle yeni bir miladın başlangıcı olması adına herhangi bir gelişme sağlanamayacaktır. Bu gerçeği de geçmiş zaman ekiyle bir bağlantı, bir polemik kurmada ancak işlevsellik görevini göstermekte olup, bunun da yazıcılar tarafından mişli geçmiş zaman eki diye bir hüküm taşımadığı gerçeğini yan ceplerine koyuvermelidirler. Olsun denilip geçilen şimdiki zaman eki, bizlere gelecek zaman ekinin şimdiden yok edilmesine bir sebep olmasın? İleriki yıllarda bu mişli geçmiş zaman ekinin, şimdiki zaman ekiyle yapılan bağlam dışı hareketlerin koca bir umut vaat eden topraklarımızın yok edilme eylemini çağrıştırıyor olmasının görücülüğünü ben bir toprak sevdası hikâyesi adı altında işlemeye çalışmam bilmem kaç kişimizi bu konuda hemfikirliğe toplayabilir. Ben hiçbir sakınca, hiçbir korku duymadan; açık açık

sağlam kaynaklı delillerimin göstergeleriyle elbet bu cesareti kendimde buluyorum. Söylediklerimi aynı zamanda yazarak da belli bir kitlenin eline, gözüne, kulağına varsın maksadıyla böyle hikâyelerime devam edeceğim. Farklı bir coğrafyadan aynı tür anlam içermekte olan, farklı kültür ve değerleri sahiplenme arzusu taşıyan halk cemiyeti vasfında bulunan bir grup Türk canlısı görünümlü insanın yapmaya koydukları, en doğal ve hakikatlerinin bir bilmece gibi günübirlik uzmansal bir boyut ve fizibiliteden çok uzaklarda kalınmıştır. Bununla birlikte o an ne var, ne gördüler, ne gelecek diye beklentilerinin olmadığı bir yaşam tarzıyla iç içe olma telaşıyla kaynayıp harmanlanma hevesleri olmayan, uşaklık olarak kendilerinden başka kimseciklere hizmette bulunmamış bu gruptaki insan olma özelliği taşımada bir varlık olarak görünürlük sunmaktan da kendilerini alıkoymamışlardır; lâkin tavır ve hareketlerinin çok yanıltıcı bir duruma yöneltme eğilimi sergilemesinin ortaoyunu olarak oynanmaya çalışılması da artık bıktırıcı bir heves uyandırmaktadır. Aynı işlenmiş konunun tekrar tekrar sunulma çabasının tıpkı benim şu an yapmaya çalıştığım şeye konulacak bir takım isim benzetmelerinden biriyle örtüşme yaşaması gibi düşünülebilir, benzeştirilebilir. Hiç sorun olup herhangi bir teşkil yaratmayacağı hususunu da kısaca belirtirim.

Benim anlatacağım ortaoyunun başrollerini güzel kız, güzel oğlan oynamaktadır. Paylaşmakta oldukları konu ise evlendikten sonraki yaşayacakları yerin belirlenmesidir. Burada kız da oğlan da kendi öz yapılarından, sahip oldukları değerlerinden asla ödün vermeme gayreti içinde çaba göstermektedirler. Her ikisi de kendi yurdunda, kendi anavatanında kalıp yaşamayı isterler. Bu düşüncelerinden de asla geri adım atmamayı kendileri için bir and olarak kabul ederler. Aralarında ortak bir nokta bulup anlaşma sağlayamamıştırlar. Konu evlilikten çıkıp, senin yurdun benim

yurdum durumuna girmiştir. Bir anda ortaya çıkan hararetli tartışma ve yükselen sesler her ikisinin de ne kadar koyu bir milliyetçi, vatansever, yurtsever olduklarını göstermiştir. Geçmişlerine bağlı olmaları ve bunu övünç kaynağı olarak hissetmelerinin verdiği duygu seli, güzel oğlanı ve güzel kızı kendi memleket ocaklarının topraklarından sürükleyip götüremeyeceğini fark ettirmiştir.

Önce vatanının o güzel topraklarından kopmayacak olmasına duyduğu sevinç belki de evlilik sevincinden çok üstün bir yere hâkim oldu ki güzel kız bir anda:

- Hey, karşımda duran sen yakışıklı güzel oğlan; bana iyi bak, beni iyi dinle. Şimdi diyeceğim şudur ki, benim atalarımın geldiği yer bellidir, kolu bellidir, konakladıkları yer bellidir, sahip oldukları değerler bellidir, verdikleri hizmetler bellidir, kucak açtıkları insanlar bellidir. Anlayacağın her şeyimiz ortadadır. Net ve anlaşılır bir geçmişimiz ve mücadelemiz vardır. Ben atalarıma ne saygısızlık ne de bıraktıkları emanetlere ihanette bulunabilirim. Benim için toprak, yurt hepsi bir bütün. Ben toprağımdan, vatanımdan kopamam. Diyeceğim bunlardan ibarettir, der.

Güzel oğlan da elbet durur mu, cevabı hazırdır:

- Bak güzel kız, senin atalarını da anavatanını da çok iyi bilir, görürüm. Lâkin unuttuğun bir şey var. Senin o bahsettiğin ataların da benim atam, vatanın da yurdun da benim vatanım benim yurdum. Sen neyi nerden, kimi kimden ayrı tutar da böyle bir tartışmaya girersin. Aynı topraklar üzerinde değil miyiz seninle, söyle? Aynı kanı, aynı canı taşımıyor muyuz? Neyimiz seninle farklı ki? Sen, beni tanımadan mı bunları söylemeye kalkışıyorsun. Yoksa başta benim yurdum, benim topraklarım dediğimde mi sen beni farklı bir yurt, yer yaratıyormuşum düşüncesine mi girdin bilemiyorum. Lâkin sen de şunu iyi bil ki, en az senin söylediklerin kadar ben de milletimi, yurdumu seven birisiyim. Aynı kan diyorum, aynı can diyorum. Sen beni ne ile karış-

tırdın bir türlü anlayamadım be güzel kız. Bir söyle de belki bir ortak noktamızın gerçekten var olup olmadığını ben de bileyim, öğreneyim, der.

Güzel kız, sakinleşip durulacağı yere daha çok hiddetlenir, daha çok kabarır ve kükreyişe geçer:

- Bre koca oğlan, sen anlayamamışsın bu yaşına kadar bu söylemeye çalıştıklarımı. Şayet anlamış, evet gerçekten anlayabilmiş olsaydın, yapılacak olan ilk hedefinde gözüken o toprak sevdası yükünde nedenlerin ve hareketlerin ortak bir çözüm noktasıyla bağdaşacak hiçbir özellik taşımayan konularınla vurdumduymaz bir hayat felsefenle mi bu yükü omuzlarında ya da yanmayan o bağrındaki yüreğinde taşıyacaksın da benim topraklarım, benim vatanım diyebileceksin. Yok, öyle kuru kuru söylemeyle. Topraklarımız gün gelecek birilerine pay edilecek. Birileri çıkmış konuşuyor oradan buradan. Şöyle böyle olursa, şu şu yapılırsa diye maddelerle istekleri sıralayıp, şartlarını sunuyorlar. Senin ise kılın kıpırdamıyor. Nasıl bir toprak sevdası bu güzel oğlan söyle. Koca oğlan, ha diyeceksin ki sen ne yapıyorsun da böyle karşımda konuşuyorsun. Hemen söyleyeyim, sıralayayım hatta: Birincisi ölümsüzlük benim ruhumda var olan bir ateş gibidir; bu memleket toprakları için, her santiminde atalarımızın kanı, canı olan bir yeri için her an yanan; yeri geldiğinde de yakacak olan bir ruha sahibim. İkincisi atalarım, büyüklerim benim için birer sembolik olarak asla yerlerinde durmayan ağıtsal bir yapıdan gelme kültürüyle iç içe geçen, günümüz değerleriyle hiçbir benzerinin olmadığı sanılanlarının benim içimde her gün bir derece daha büyüdüğünü hissetmem. Yani konuşlandığım geçmişimin günümüzle bağlamını unutmayacağım. Kazandıklarımıza sahip çıkmayı bir hedef bilmem, beni her gün var olmamda şükrettiğim Yaradan'ıma nasıl yönlendiriyorsa bu toprak hikâyesi konusuna da aynı şekilde beni yönlendirip, bu konuda beni hassas kılıyor. Gelelim üçüncü maddeye, bu

seni rahatsız etse de, kızdırsa da söyleyeceğim. Madem asil bir Türk'sün, neden Türkçülüğünden utanıyorsun? Neden utandığını; hayır utanmıyorum, gurur duyuyorum demeye getirip tam cümleni kuramıyorsun? Neden yüreğinden, canının içinden haykırmaya korkuyorsun? Birimi sesini keser diye korkuyorsun? Yoksa başka seslerin de duyulmasına mı sebep olurum dersin? Korkun nedir? Çekindiğin durum her ne ise ben biliyorum. Başkalarının bilmesini sen isteme, ben söyleyeceğimi söyledim. İster Türk ol, istersen başka bir milletin borazancılığını yap, beni hiç enterese etmiyor. Benim evelallah koca bir yüreğim var. İmanla harmanlanmış koca bir Türklük için akan can taşımam, beni benden alıp koymayıp bir de karşımda duran senin gibi koca oğlan, koca yiğit, güzel oğlan olmanı hiç dinlemez. Hem de hiç dinlemeyen deli bir gönüle sahip oluyor olmam da seni korkutsun. Öyle bir korkutsun ki, senin şah damarından akan kanın rengi benim ruhumu besleyen ocaklarda kül olmuş sanılanlardan canlanıp içimi yakan, kor gibi alevle kaplayan, koca bir yürek taşımamda bana güç veren, kuvvet veren, koca bir ordunun yıkılmaz yenilmez mücadeleci savaşçı bir özelliğini de barındırmam seni bir kere daha yeniden düşünceye itsin. İtsin ki bu kez gerçekten ama gerçekten, gerçek kendi içindeki akımın ne olduğuna karar ver. O an karşıma dikil ne söyleyeceksen. O zaman de, hele duyayım duymak istediklerimi, göreyim görmek istediklerimi. Belki o zaman benim ruhumda yanan, yüreğimde var olan sevdaya ortak olabileceğine inanır, güvenirim, der güzel kız.

Güzel oğlan epeyce bir şaşkınlık, sus pus içinde karşısında kalakalmıştır. Düşünür ve kafasını güzel kızın karşısına doğrultarak dim dik bir şekilde gayet ciddi:

- Ey güzel kız, konuşması yüreğindeki sevdasından da güzel kız; bir canım var, canımı can yapan. Ruhumu ateşten bir gömlekle giydireni, zannetme ki başka milletler için yakıp kirleterek heder edeceğim. Asla benim milletim, benim ca-

nım, benim kanım. Ben buna inanır, buna güvenir ve de asla ama asla yurdumun bir karışı için kimseciklerle de oyun tuzağı başında bulunmam. Bulunanlara da tepkimi, fikrimi, düşüncemi göstermekten asla çekinmem. Ben bunu bilir, bunu yaşarım güzel kız. Bir sende mi var sanıyorsun o sevda yüklü yüreğinin olduğunu. Sendeki kadar büyük müdür, küçük müdür bilemem; ama bildiğim benim yüreğimin de bu toprak, bu vatan, bu millet için en az canımı verip, kanımı akıtacak güce sahip olduğudur. Gözüm kapalı bu sevda yükünü taşırım. Taşıdığımın hangi değer ölçütünde olduğunun da farkındayımdır. Beni bu sevda hikâyesinde kendi içine alıp barındıran, yaşatan, tüm özgürlük haklarını sunan, sevip, sevmeyi öğreten, dokunulmazlık kurallarını yok eden, koca bir çınar ağacın bir günkü yaşanmışlıklarıyla anlatamadığı her ne varsa işte anlatamadıklarımın anlatılanlarını duy, gör, bil. Gerisi çekilen bir yük, bir sevda hikâyesi, der güzel oğlan.

Güzel kız yerinde durur mu hiç bu duydukları karşısında, başlar konuşmaya;

- Ey koca yiğit, durma o zaman çık; senin gibi güzel oğlanları da bu hikâyenin içine kat. Onlara da bir yük, bir sevda ver. Onlar da sevda hikâyesinin belki ufacık bir noktasını oluşturacaklar. Lâkin onlarda bulunan o sevda yüklü kocaman yürekleri; koca milletin yaşadığı, üzerinde barındığı toprak parçasını koruyacak, kollayacaklardır. Ben bunu bilir, buna inanır, bunu savunurum koca oğlan. Sen de alabildiğince katacak olduğun yeni güzellikteki yiğitlerin de böyle inanıp, böyle savunacaksınız. Bu çekilen sevda yükünün, sevda hikâyesinin birer halk kahramanı olma yolunda ellerinize alacağınız birer yurt aşkı, millet aşkı, en önemlisi toprak aşkı ve sevdasının içlerinize yer edecektir. O yanık bağrınızdaki bir sevdiceğiniz gibi koruyup kollayacaksınız. Uğrunda canlarınızı, kanlarınızı feda edecek bir ruha sahipliklerinizi ortaya koymada hiçbir çekinceden korkmayacaksınız. Do-

ludizgin bu yurt sevdası hikâyesinin, asıl toprak bütünlüğü için yaratılmış bir akım olduğu bilincini aşılamadaki görev niteliği taşıyan gerçeklerin öğretilmesi için oluşturulacak mücadele ruhunun feyiz kaynakları atalarımız ve topraklarımızdır. Bunu bilelim, bunu söylemeye devam edelim yiğit oğlan, der. Senin için ayrıca diyeceğim şudur ki; sendeki kan benim kanım, sendeki can benim canım, senin sevda yüklü yüreğin benim sevdamın yükü daha ne diyeyim bre koca oğlan. Başımı aldın diyemeyeceğim. Çünkü yaptıklarını görmeden sana el vermeyeceğim; mücadeleni, ruhunda yanan ateşini görüp yaşamadan seninle aynı yastığa baş koymayacağım. Anla beni. İşte benim sevdam böylesine inanıp görmek ve yaşamak adına biçimlenmiş; var edilmiş koca bir yürekte çekilen, harmanlanan, esecek ufacık veya şiddetli bir rüzgârın, fırtınanın bu sevda yüklü harmanı uçurup dağıtamayacak olduğu gerçeğidir. Onun için senin söylediklerin şu an esen bir rüzgârın getirdikleri gibi gelmiş olabilir. Ben senin gerçekte estireceğin rüzgârın şiddetini dağıtacak olduğu akımla yaratmasını beklerim, gerçekleşmesi konusunda şüphe taşımadığım sevda hikâyesinin harekete geçmesini izleyip, görmem gerekir güzel oğlan, der.

Güzel oğlan, yine biraz şaşkınlık içindedir güzel kızın söyledikleri karşısında; ama hemen söylemeye, konuşmaya başlar:

- Benim gözlerime, gözlerimin içine iyi bak güzel kız, der. Ne görüyorsun, ne hissediyorsun? Madem söylemeye cesaretin yok. Ben söyleyeyim sen ne hissedip, ne düşünüyorsun, ne görüyorsun. Birincisi sen, beni seviyorsun. Hem de çok seviyorsun. Tıpkı o yüreğinin başköşesinde sahiplendiğin, sevdiğin toprak sevdan gibi beni de seviyorsun. Korkun şudur ki, acaba ben kendimi bu güzel oğlana teslim edersem toprak sevdam, sevda hikâyem biter mi? Mücadeleci ruhum söner mi? Emin olamadığın, karşılık bulmadığın tüm soruların için öyle bir akıl ve mantık yürütüyorsun ki, beni kendi

sevda yükün içine bir anda hapsediveriyorsun ve diyorsun ki içinden önce sevda yükü hikâyesi için adım atsın, zaten onun yüreğindeysem o da beni seviyorsa daha çok bu sevdayı taşımakta bir yük olmaz ki. Daha canla, başla, heyecanla, yüreğinin pır pır atan sesiyle koşar adımlarla ilerleyip hem kendi sevdasına hem de milleti, vatanı için olan sevdasına kavuşup mutlu olacaktır demeni ben senin şu an o bakan gözlerinin içinden anlıyorum sevdiceğim. Sen de beni anla ve gör. Gör, içindeki o sevda yüküne hapsedilişimi; içimde yanan ateşin, mücadelemdeki ruhumu kamçılayanın aynı olduğunu. İkimizde ortak olan bu toprak hikâyesinin birer oyuncusu gibi olduğumuzu gör; bil, inan ve akıt o göz pınarlarındaki yaşları. Islatsın tüm bedenimi. Senin altında olup ezilmekten, ıslanmaktan daha çok gurur duyarım. Daha çok seni sever, sana daha çok bağlanırım. Çünkü o yaşlar, kurutulmaya yüz tutmuş topraklar için akan yaşlardır. O yaşlar, ata yadigârı biricik sahip olduğumuz topraklarımız için akan, o topraklar için mücadelesini sunan, sunarken verdiği emeğin, çabanın, gayretin gözyaşlarıdır. Sevdiceğim her şeyi bilir, görür, inanırım. Sen de bana inan ne olur. Bil ki senin sevdan, benim sevdam; senin yükün, benim yüküm. Hiçbir şeyimiz farklı değil. Ne olur anla beni, gör beni, al içine hapset, bırakma. Birlikte daha güçlü olacağımıza ben şimdiden inanıyorum. Sende kendimi görüyorum. Sen de bende gör kendini olur mu sevdiceğim? Ver elini, ne olur tut elimden. Aşalım birlikte bu sevdayı; çekelim omuzlarımızda, yüreğimizde. Sevelim birbirimizi, sevdiğimiz kadar hikâyemizi de sevelim, sevdirelim. Ne olur yalnız bırakma beni, sevdiğini söyle, bırakmayacağını söyle, sevdiceğin olduğumu söyle, der güzel oğlan.

Güzel kız hıçkırıklar içinde ağlamaktadır. Yoğun bir duygu selinin yaşandığı anlarda güzel kız bir anda güzel oğlanın boynuna atılır:

- Koca yiğidim, güzel sevdiceğim; seni nasıl bırakacağım.

Nasıl sevmem, nasıl inanmam, nasıl güvenmem sana. Bu söylediklerinle şu an bana belki bir and, yemin vermiş olabilirsin. Ben de inanmış olarak sana sarılmış olabilirim. Şunu asla hiçbir zaman unutma, bu sevda hikâyemizden en ufacık bir şüphe içinde bulunman, bulunacak olman önce yüce Rabbince hapsedilerek mahkûm bırakılacağını unutma. Bana verdiğin and, yemin bil ki, onun için verilmiş söz gibidir. Unutmayasın diye söylerim. Sevda hikâyemize gelecek herhangi bir şüphenin barınamayacak olduğu gerçeğinin bilinmesinde gösterilecek davranışın hükmünün, kimlerce kararlaştırılıp cezalandırılacağı bahsini bile asla diline, kalbine, düşüncene katma derim tamam mı koca yiğidim, der. Sarılır öper, sımsıkı ellerinden tutar. Haydi, durma zamanı değil vakit. Hikâyemiz daha yeni başlıyor, der güzel kız.

Güzel oğlan sevinçten, mutluluktan ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette:

- Tamam, sevdiceğim benim. Tamam, güzelim benim. Seninle elbet bu vatan, bu toprak, bu millet için yapacak çok şeyimiz var. En önemlisi sevda yüklü hikâyemize ortak edecek olduğumuz arkadaşları bulup, bu hikâyede yer etmede kullanılacak akımın öncülüğünü üstlenecek güzel kızlar, güzel oğlanlar bu sevda yüklü hikâyemizin birer sevdicekleri gibi omuzlarında, yüreklerinde taşımak için can atıp, can verecek bir mücadelenin ateşini yakmada yapacak olduklarımızdır. Her şey sevdamız için, topraklarımız için, kanımız için, canımız içindir sevdiceğim, der.

Yollarına koydukları bu ortak sevdalarında birleşerek, aynı yastığa baş koyarcasına sevda hikâyelerinin başladığı gibi devam etmesi içinde kolları sıvayıp, bir an önce mücadele ruhu içinde çalışmaya koyulurlar. Güzel oğlan ve güzel kız, muratlarına kavuşmuş; üstlendikleri sevda yükü için de canla başla çalışmayı sürdürmeye gayretlerini hiçbir zaman asla esirgemeden tam hız devam etmişlerdir. Onlar mutludurlar; huzurludurlar. Çünkü nereden nereye gide-

cekleri konusunun keşfini çoktan yapıp, etrafında örülmeye çalışılan dikenli tellerin, duvarların tehlike boyutlarını şimdiden görebilme yetilerini çalıştırmaktadırlar. Onun için böyle bir sevda hikâyesinin başkahramanı olmaları dışında toprak bütünlüğü sevdasını kalplerine, yüreklerine, beyinlerine, en önemlisi ruhlarına yazıp, inanıp, oynayarak gerçekten ayakta alkışlanmayı hak eden bir gösteriyi sunmaya çalışmışlardır. Bu amaçları doğrultusunda kimlik farkının neleri doğurmaya çalıştığı gerçeğinin gösterilmeye çalışılmasında herkesçe alınması gereken doğruların, kendi üzerlerinde yapacak olduğu etkinin, dönüşecek olduğu akımın belirleyici konumunda üstlenilen bir misyon olarak böyle bir sahne gösterisi şeklini kafalarımızda canlandırma eylemi gerçekleştiren birer hikâyesel anlatının verecek olduklarını şimdiden alıp, cebimize koyma yerine; beynimize, aklımıza koyup, yazma işine başlama olarak algılasak ve işlesek inanın bu anlatmaya çalıştığım toprak sevdası yüklü hikâyenin tadı damağınızda kalacaktır. Türkçülük akımı olarak işleme yerine toprak kaybetmeme düşüncesi akımının bizleri daha derli toplu bir düşünce yumağı içinde sarılmamızı sağlayacaktır. Evelallah Türk'üz. Bunu saklama gayretinden ziyade açıklamada bulunurken arkamıza aldığımız gücün atalarımızdan gelme savaşçı, mücadeleci, cesur, gözü pek, atılgan bir milletin evlatları olarak içimizde elbet böyle bir kuvvetin varlığı mümkündür. Buna sığınma gücünü ve savunmasını ezelden yapma gayreti içinde bulunuyor olmamızın da tarihteki gerçekleşen olayların olduğu ve bilindiğidir. Sonuçta aynı milletin uşakları değil miyiz? Aynı kanı, aynı canı taşımıyor muyuz? Saklanacak, gizlenecek başka bir sığınağa neden ihtiyaç duyalım ki değil mi? Geldiğimiz kovuğu evelallah biliyoruz. Kimsecikler de şaşırtmaya kalkmasın. Böyle bir düşünce içine bile girmeye teşebbüs etmesinler. Maazallah kendi sığındıkları, sığınmaya çalıştıkları kovuklar başlarına yıkılıverir. Sonrası için

düşünmek bile korkutucu. Onun için herkes aklını iyice başına koyup, saklama kabından çıkartsın ki artık gerçekleri görüp, idrakini yapabilecek düzeye erişsin derim. Derim de denilip söylenemeyenler için de kendimizi sınırlı kapılar arkasında var edip, yetip bitme adına önce kendi sınırlı kapılarımızı yarıp geçelim. Sonrası zaten kendiliğinden açılıverecektir. Bu kadar güce, kuvvete, kişiye kim neden açmasın? Neden kapalı tutmaya çalışsın. Kapatamazlar; ne kadar kendi askerini de polisini de devreye koysa, elindekinin beş mislisini, isterse on mislisini, isterse yüz mislini, isterse bin mislisini koymaya çalışsın. Bir kere yüreğimizin kapıları açıldı mı, ruhumuzun o mücadeleci ruhu parladı mı kim, kimi durdurabilir? Kim, kimi kısıtlayıp, sınırlar çizebilir? Asla, asla hiçbir kimse üzerinde bulunduğu topraklarının kaybı meselesi için sanmayın ki sus pus içinde bırakılır, seslendirilip konuşturulmaz. Böyle bir davranışın hareketleri günümüz Türkiye'sinde zaten almış başını yürümüş. Kim dur diyecek, kim seslenip konuşacak? Cesaretli, cesur, yürekli her kim varsa; gücünü, askerini, polisini üzerine salmakta, hapishanelere tıktırmakta. Var mı böyle bir hikâye? Ya var elbet, olmaz mı? Bunu ancak yaşayıp görenler, bilenler anlar; anlatabilir. Anlatacak olduğum hikâye ozansal bir yapıtta çıkarılmış olsa da bilinen odur ki bağrı, ciğeri öyle yanmaktadır ki ancak sazıyla konuşup dertleşebilmektedir. Bütün olup bitenlerle yaşayageldiği birikimlerini gerçek yüzüyle gösterememesinin verdiği üzüntünün, çabalarının elbet bir gün halk kahramanı olarak adlandırılacak kişiler içinde yer tutacağını bilmez. Bir derinlikte kendinde hissetmiş olduğu hapsolmak duygusuyla var ettikleriyle daha bir bütünlük hâline girmiş olmasının günümüz Türkiye'sindeki ayrımcılık konusunun hangi ilke ve inkılaplarla yapıldığı konusunu gözler önüne sermektedir. Serilen ve seren olarak tarih sayfalarına geçmektedir. Bu acıyı, yaşanan dramı, düzensizlik boyutundaki ahlâkın ve dürüstlü-

ğün yıkıldığı bir ortamın can çekişenlerini; görmek yerine görmemezlikte bulunmak hiçbir Türk 'e yakışacak hâl ve hareketler değildir. Düşüncemi anlatacak olduğum ozanın dilinden dökülenlerin, sevda küreğinin, nasıl başa çıkartılarak çekilmek istenilmesi olayının hikâyesinde halk ozanı olarak bilinip görülen, aynı zamanda çok sevilip sayılan biri olarak adlandırılıp durulan zavallı ozancağız, söylediği bir türkünün kurbanı olacağını nerden bilsin. O gezer, görür olup bitenleri. Halkın içinde bire bir şahit olmuştur ki etkilendiği yön ve taraflarıyla da elindeki sazına vurup çalmaya, söylemeye koyulur. Bilir ki bilinenler öyle ulu orta konuşulacak gibi değil. En azından ağıt şeklinde veyahut da eğlenilip ders çıkartılacak şekilde türküler söyleyip, hem içini hem de kendisini anladığını düşündüğü insanları şenlendirip coşturur, bazen de ağlatır, ağlardı. Böyleydi ozanın geçip giden günleri. Günler geçtikçe ozanın şanı, şöhreti her yerden duyulur, bilinir, sorulur duruma gelmişti. Halk onu dinlediği zaman biliyordu ki muhakkak yaşanmış veya yaşanacak olayların olup biteceği gerçeklerinin gerçek yüzüyle karşılaşma, hesaplaşma yapılarak, kesinlikle doğru olan neyse onun sonuca ulaşacağını. Ulaşamadığı hatalarını da belirtmekte iz süren bir söyleşi tarzının insanı kendinden koparıp çok uzaklara götürüp getirmesi gibi bir durumun yaşattığı duygu yükü, sevda yükü hepsinin toplamı olduğunu biliyordu. İşte o an yaşanılıp hissedilenlerde mutlak herkes kendince kendi payına düşeni alıp işlemesini biliyor. En önemlisi budur ki kendi söyleyip yapamadıklarını karşılarında bir ozandan dinleyip, duymaları hem de eğlendirerek kendi içleriyle yüzleşmelerini, doğruların neleri kapsayıp neleri kapsamadığını fark etmelerini sağlayan böyle birisinin büyüklüğünü kabul etmemek mümkün olmazken bir de ne görsün halk, o da ne demeye kalmadan yaka paça ozanı yakalayıp tutuklamazlar mı? Suçum ne demeye fırsat vermeden suçlanan bu zavallı garip ozanın aylar süren,

yılları deviren davasından çıka çıka ne çıksa. Neymiş halkı örgütleyip örgütçülük yapıyormuş. İnsanları bulundukları yoldan saptırma gayreti içindeymiş falan da filan uzayıp giden sıralamalar. Sizler bilirsiniz devamının neler olduğunu. Ozan yıllarca içeride mahkûm kalmış; ama orada da elindeki sazı bırakmamış, söylemiş, çalmış durmuş. Mahkûm arkadaşlarının çoğu onu çok sevmişler, saymışlar. Hepsi sonsuz bir minnet içinde ona hizmette kusur etmemek adına sıraya girmişler. Bu durumdan hiç hoşlaşmayan garip ozan:

- Neden bana böyle davranırsınız dostlar? Benim sizlerden herhangi bir farkım yok. Hepimiz Allah'ın birer kulu, birer insanıyız. Yapmayın, ben böyle davranmanızdan rahatsız oluyorum, demiş.

Dostlar, şöyle cevap vermişler ozana:

- Bak ozan kardeş; sen halkın piri, gözü, kulağı, can damarı birisin. Sen hepimizden daha iyiyi, doğruyu bilip, görensin. Aklını mantığını iyi çalıştıran olarak, haklıyı haksızı da çok iyi bilen olarak, sırf doğruları söyleyip etrafından da bu söylediklerine destek bulman ve sevilmen bazı yönetici kuşlarını korkutmuştur. Korkmalarındaki sevimsizliklerini seni içeriye tıkarak göstermişlerdir. Başka ne düşünmek uygun düşer ki... Başta söylediğimiz yönetici kuşlardaki kuşların bile gökyüzüne hâkimliği ne kadar az ise bunların da senin gibi doğrulukçu, halkçı ve hakçı birine hâkim olmaları ancak böyle iki duvar arasına koyarak olmalarıdır. Sanmasınlar ki, biz bu ozanı susturup sesini kestik. Asla, bak bizlere bizler, en az susturmaya çalışa geldiklerinden bir misli daha susmamayı seni tanıyarak, görerek öğrendik. Mutlak bir gün dışarıya çıkacağız. Sanmasınlar susup bir kenarda oturup duracağız, kafamızı bir yerlere gömeceğiz. Asla, daha çok şimdiye kadar konuşup durmadığımız konuların üzerinde basa basa konuşacağız. Sesimiz nereye, kimlere yetişip ulaşabiliyorsa alabildiğince uzaklara kadar konuşmaya devam edeceğiz. Ozan kardeş çal sen sazını, söyle türküle-

rini. Bizler senin ne demek, ne anlatmak istediğini çoktan anladık ve doğruluğunu da tasdik ettik. Onun için sen bizim bir büyüğümüz olarak karşımızda duran birisin. Söyleyemediklerimizi söylemeye, düşündürtmeye inandıransın ozan kardeş, derler dostlar.

Ozan ise şöyle bir ah çekerek:

- Ahh ah dostlar; bilip, görüp, inandıklarınız geç olsa da yapacaklarınız için geç kalmış sayılmazsınız. Yeter ki şu an sizlerde gördüğüm bu inancınızı, görüşünüzü asla kaybetmeyin. Sizlerde gördüğüm şu inanç koca bir dağı delecek güçtedir. Allah sizleri inandığınız, uğrunca vereceğiniz sizler için kutsal olan değerlerinizden, sahip olduklarınızdan ayırmasın. Güç, kuvvet versin, der.

Dostlar:

- Âmin, derler.

Dostlardan biri ozana şöyle seslenir:

- Ozan kardeş, bizlerin yönünü, kıblesini sen gösterdin. Allah da senin gönlünü karlı dağların suyundan gelen temiz, buz gibi suların saflığında yücelik mertebesi eylesin. Gönlünün nuruna kavuşma gücü nasip eylesin, der.

Ozan da:

- Allah razı olsun. Allah dualarınızı, dualarımızı kabul eylesin. Âmin, der.

Konuşmalar böyle devam eder. Günler geçer, gün gelir hepsi serbestliklerine kavuşur, özgürdürler. Zaman döner, dolaşır, durur. İnsanlar artık konuşmacı bir birey olma yolunun hangi koşul ve şartlardan geçip gelindiği hususuyla herhangi bir ayrımcılığın yapılmayacağı inancının sadece göstermelik olduğunu bilirler. Bunu dile getirmenin de büyük, kesinkes tam bir hükmü getirmediği gerçektir. Bunun bilinip, uygulanması hususuyla herhangi bir bağın ne tür bir nitelikte anlatılıp sunulacağını, burada ozanın üstlenmiş olduğu acı bir görev misali, kendi içini yakanların başkalarınınkini de yakmaması amacı güdülmektedir. Sadece

doğrunun ve dürüstlüğün hikmeti âlemiyle yansıması beklenilen koca bir ordu misali topunu, tüfeğini omuzlayıp çıktığı sevda harmanlama işinde, günümüz koşullarında tabiî ki de böyle bir harekâtın olamayacağıdır. Sadece benzetilmeye çalışılan yön, içimizde bulunan savaşçı ruhumuzu uyandırıp, ayaklandırmaktır. Gerisi topla, tüfekle olacak işler elbet değildir. Bizim topumuz da tüfeğimiz de kendi inancımız, geçmişimizin tarih kokan toprakları için yetip biten mücadeleci ruhumuz ve cengâver olan yapımızın korkup yılmayan çabalarımızla birleşmesinin doğuracak olduğu Türkçülük akımının içimizdeki varlığının ortaya çıkarak günümüzde ki yerine kendini oturtabilmesidir. Bu kadar emek, çaba tarih boyunca sürdürülüp bugünlere kadar gelebilmişse ve bizleri koruyup gözetleyen mutlak yüce bir varlık olarak hep yanı başımızda bulunuyorsa, bunun bilinirliğinden istifade etmenin gücüyle Allah aşkı ve toprak sevdası aşkının birleşip, genlerimizin sahipleri olan büyüklerimizden bizlere bırakılan bu toprak sevdası yükünün taşımacılığına soyunacağımız Türkçülük akımı ruhunda yapacak olduğumuz uyanmak ve gözlerimizi açıp bir kere daha iyice analiz etmek gerekir. Bu söylediklerimi, durmadan aynı tekrar ve baskıda tutmaya çalışıyor olmam bu sevda hikâyesi konusunun kapsama alanı olarak ele alınan toprak bütünlüğü çerçevesi içinde analiz sonucunu belirleyenin kendi konumumuzdakiler olarak ele alınması gerekli hususlar olarak çıkan bir gösterge sonucudur. Bunun anlaşılabilir taraf ve yönlerinin, kesinlikle insanlık dışı herhangi bir tutum ve hareket sergilemeyeceği göstergesidir. Görmemiz gereken, göstergenin içsel, ruhsal yapımızdaki hareketlenmenin bilinçli ve ölçülü bir hareket planı oluşturmaktır. Bunun için de uğruna baş koyulan bu toprak sevdası hikâyesinin tam anlamıyla kavranıp, kendi üzerimize dikte etmektir. Uzun uzadıya gerçeklerin ispat gerektiği konusunda asla bir tarafa bırakmadan anlatılmaya çalışılan

buradaki sevda yükü hikâyesinin mutlak günümüz üçgeniyle bağdaşan gerçek bir üçlemesi içinde bilinerek, görülerek ve yaşanılarak anlatılma ve yazılma gereksinimi doğurmuştur. Durduk yere, kuru kuruya böyle bir akımı yaratma polemiği zaten asla beynimde bile yeri, düşüncesi olamaz. Gerçekte kaybetmeye hazırlanan bir tezgâhta, öyle sus pus içinde bana dokunmayan bin yıl yaşasın sözü kapsamını kendimden silip atmam, olup bitenlere sessiz kalmamamdır. Bir de gerçekte iyi ve doğru yolunda farklı film kareleriyle yanlışlıklara inandırılan kardeşlerimizi, bu yoldaki yanlış görüş ve harekâtlanma hususunda bilgilendirilmesi işini görev üstlendim. Halkımızın bu kurulan tezgâhta oyuna getirilmemesi amacını güden düşünce yazımın, Türkçülüğün önem ve değer kaybetmemesi adına atılacak düşünce adımlarımızın, Türkçülük ve Kürtçülük meselesi hakkında gayri ihtiyari bir tutumun artık neleri çağrıştırdığını ve bizleri nelere sürükleyeceği hususunu anlatma ve yazma gayretindeyim. Şimdi anlatacağım farklı bir anonim yapıdaki hikâyenin, gerçekten çağlar öncesi bile sanki böyle benzer olaylar yaşanmış, görülmüş, geçirilmiş ve elbet bir bedeli olmuştur. Hikâye günümüz Türkiye' sinin, temel esas oğlanı konusunun işlenip ayıklandığı, dar vakitlerden çalınıp uzun ve geniş zamanlara taşınarak istenilen şekilde sevilip okşanabilme imkânını yaratma amacı gayretindedir. Ortaya çıkan böyle bir durumun çok da hoş karşılanmayacağı düşüncesi birer sızıntı şekilde kulaktan kulağa geçmeye ve sesli bir şekilde konuşulmaya başlanmıştır. Böyle bir eylemde yapılmak istenilen sadece sevmek, sevilmek, okşamak ve okşanabilmek hükmüyle hareket eden bir düşünce egosunun halkça da tasdik görüp, onaylanma beklenilmesinin ne kadar yanlış bir hareket ve davranış olduğunu bilememesi, görememesi, hiç anlama kabiliyetinin gelişememesi bu kadar mı insanı kör, sağır bir hâle getirir. İşte zaafın ve bencil bir egodan fışkıranın sadece hoş olma, hoşnut

etme olmadığı gerçeğinin, günümüzde de insanları ne ile aynı kapana kıstırmaya kalkıştıkları açık açık ortadadır. Lâkin gelin görün ki her birisinde yapılmakta olan savunmanın sözlü açıklaması nedense hep aynı kalıptadır ve aynen şöyle denilip durulmaktadır: "Bugünün Türkiye'sinde yapılan en büyük, köklü değişiklikteki yeniliktir; ispata gerekli olan her ne varsa gözleriniz önünde, elini kolunu bir yerlere kaptırıp sıkıştırmış olarak kendilerini bizlere kurtarılmak için teslimde bulunuyorlar. Başka bir açıklamaya da hiç lüzum yoktur arkadaşlar." denir. El şaklatılıp destek verenler, son dakika olarak haber geçenler, vesaire vesaire... Belki bir, iki, en fazla beş kişi de böyle bir duruma karşı seslerini yükseltmek istemektedirler. Nedense karşılarında hemen kimleri bulacaklarını bilirler; ama yine de onlardaki o ruh, inanç hiç bir şeyden korkutmaz. Sıkılan tazyikli sular, biberli gazlar, vurulan coplar hiç önemli değildir onlar için. Nasıl olsa kapana bugün olmasa yakın zamanda göz göre göre bastırılıp, hapsedilecekler. Neden hapsedilecekler? Çünkü bunlar raydan çıkmış olanlar olarak fişlenip, etiketlendikleri için bir gün bir anda kendilerini iki duvar arasında buluverecekler. Onun için günümüz Türkiye'siyle çağlar öncesi yaşanılan farklı sevda hikâyelerinin tek ortak yönünün, aynı millet olmanın verdiği handikaplarımızın bir an önce doludizgin bir vaziyet ve planla harekete geçerek, doğru bilinenin kazanılmasında yapılan mücadeleciliktir, savaşçılıktır. Bakmayın siz, şimdiki Türkiye'de olup biten savaşlara. Hepsi dayanıklı dövüşmelerdir. Kimseciklerden saklamaya kalkmasınlar. Bir tarafta atılan imza, diğer taraftaki kaybedilen canlar. Karşılığı ne gerçekten? Çok ağır ve düşünülmesi korkunç gerçekler. Burada bunları yazmayı çok isterdim; lâkin kendime, evveli büyüklerime ve şerefli yöneticilere (içlerinde muhakkak çok var) sadece emir kulu olduklarını bilip görmemden dolayı duyduğum saygı ve ahlâki davranış görgüm bunları yazmama müsaade etmiyor. Tüm olup bi-

tenlere evelallah bir an, bir saniye sessiz ve sakin durmam asla mümkün olmayacaktır. Geçmiş zamandaki yaşanmışlıkları ve şimdiki zamanda yaşanılanları; yazabildiğim, anlatabildiğim ölçülerde yazıp anlatmaya, bildiklerimi söylemeye son hız devam edeceğim. Evet, dostlar belki hepimiz daha bu dünyaya gelmemiştik, hiçbir şey bilmiyorduk. Atalar kim, kimler? Toprak ne, nedir? Neden şu an olduğumuz yerdeyiz? Kimliğimiz, soyumuz, sopumuz... Bunlar bizleri çok mu alâkadar eden şeylerdir; yoksa hiçbir önemi yok mudur? Beni çok alâkalı kılması gerektiği görüşünü, kendimde yetirip bitirmem çok zor olmadı. Ufacık bir karede olup bitenleri görüp anlamak, yaşamak çok mu zor? İste yeter ki bilmek, öğrenmek iste. Her şey o kadar açıktadır ki; görüp anlamamak hissiyatifimizin çökmüşlüğünü ele vermektedir. Şimdi alınıp öğrenilmek istenilen, Türkçülük kadar milliyetçilik ve toprak bütünlüğü konusudur. Üçü üzerinde ayaklarımızı sağlam basmalı ve sağlam yürümeliyiz. Kılıç kuşan demiyorum. Kendi içindeki o kanın rengiyle semalarda bayrağımızın hatırı, gönlü için kılıcını içinde hazır et, kuşan, donan; kuşat ve donat. Sana, hepimize yakışan en büyük yapılacak olan budur. Mademki birileri hak, ayrıcalık, aitlik isteyip; istemekle kalmayıp savaş bile açıyorsa; güzellikle verin, vermezseniz olacaklara şimdiden hazır olun diyorsa, bunun karşısında bu kadar mı aciz bir milletiz, bizim gözlerimiz bu kadar mı kapandı, kör edildi? Yapmayın dostlar, arkadaşlar el verme zamanı böyle milletler için geçti derim. İnanın açık yüreklikle diyorum ki hiçbir kimseden korkmuyorum, Yaradan' ım dışında. Bunlar senin verdiğin elleri değil, kolunu kesmeye gelmişler. Sen hâlâ masa başında konuşur, görüşürüz diyorsun. Neyi konuşacaksın, neyi görüşeceksin? Adamların zihniyeti, tiyniyeti belli. Senin kelleni alacaklar; sen hâlâ iyi niyetten bahsediyorsun. Yok, böyle bir kavram, yok böyle bir inanç; bunu iyi anlamalı, iyi kavramalı. Yapılan yanlış girişimde bulunanlara, buradan

atıp tutmaya çalışmak değil amacım. Sadece doğrularla kesişenleri, kesiştikleri yerlerin yanlış yer ve yanlış insanlar olduğunu söylemektir amacım. İnsanın yanlışlıklara sürükletilmesi polemiğini, burada hiç işleme işine girmeden, ben anlatacak olduğum sevda hikâyelerinden birini daha sizlerle paylaşayım. Belki bu konu üzerinde bizlere biraz nefes aldırma imkânı sağlar.

Evet, geçmiş zaman Türkçülüğünde, yurt severliğinde; atlı olmak, atı olmak, atlıları olmak bunlar çok önemli değerler idi. Sahip olunan gücü perçinleyen olarak tarihteki etkilerini zaten hiç anlatmaya gerek yoktur; herkesçe bilinir, bilinendir. Şimdi atlı bir süvari birliğinin çıkmış oldukları seferlerinde yaşamış olduklarını sanılanın aksine anlatmayı hiç ön görmemişler, kendi aralarında da bu yaşanılanın yaşanıldığı yerde kalıp, kapanmasının en makul davranış olduğu ve böyle yapmaları gerektiği inancıyla aralarında sözleşerek anlaşmışlardır. Gel zaman, git zaman bu atlı süvari birliğinin namı, ünleri her yerde duyulur, görülür olur. Her çıkılan seferde mutlak karşı taraf yenilgilere, bozguna uğratılırdı. Halkın gözbebeği durumunda idiler. İnsanların güvenlerini sonsuz bir şekilde kendilerinde sağlamışlardır. Bir gün ülkeleri için büyük bir sefere çıkılacaktır. Karşı tarafın gücü kuvveti epeyce büyüktür. Süvari takımından yeni birlikler oluşturulmaya çalışılmış olsa da karşı taraftan daha az bir birliğe sahiptirler. Günü gelince iki taraf savaş meydanlarında karşı karşıya gelir. Her iki taraf da canla başla mücadele eder. Kılıçlar, süngüler... Epeyce birbiriyle dövüşürler. Yorulan, hata yapan; kendi canıyla öder yenilgisini. Savaş beklenilenden çok kısa sürer. Her iki taraf da fazla kayıp vermeden kendi alanlarına çekilirler. Birer atlı askerlerden her iki taraftan da ortaya gelirler ve karşılıklı bir konuşma içine girerler. Türk olan atlı süvari, kılıcını eline alır ve der ki:

- Bak, koca yürekli derviş oğlu; senin soyunu sopunu iyi

bilir, iyi tanırım. Senin de kim olduğunu, nelere sahip olup, olamadıklarını da bilirim. Sahip olamadıklarınla bir başkasının senin için söylediklerinle yapmaya çalıştığın sahiplenme heves ve duygusunun, seni yiyip bitiren en büyük egoizmin olduğunu unutup; böyle aklına gelen istek ve arzularla insanlara, bir bütünlük içinde topraklarında huzur altında yaşayan milletlere saldırmak, huzur ve düzeni bozmak bizler de yazılı olmayanlardır. Bunu iyi belle ve ezberle. Ezberle ki bugün belki dövüşüp yenişemiyoruz; ama sanma ki ordum, birliğim korktu geri çekildi. Buradaki her baş son damlasına kadar kanını, canını vermeden asla buradan ayrılmaz; asla da kaçmaz. Bilmen gereken, bizler bu gözlerinizi diktiğiniz toprakları kolay kolay kimseciklere yedirtmeyiz. Sanmayın ki nüfus olarak fazla olmanız burada bizleri korkutsun. Asla nüfus değil, tüm milletinizin ecdadı bile bizleri korkutmaya yetmez. Yeten nedir bilir misin? O masum insanların, sizler gibi gözü aç yaratılmış yöneticilerinin, başkanlarının; zavallı durumdaki halkının düşecek olduğu durum ve acıları düşünmemenizdir. Bir kere daha düşün; halkının huzuru ve bütünlüğü için ya kılıcını çek ya da atınla birlikte kendini çek, der.

Türk atlı süvarisinin karşısında durup dinleyen o koca yürekli derviş oğlu dediği atlı asker ise bir anda kılıcına elini atar, çeker ve der ki:

- Bizde de sende yazılı olmayanlar vardır, der ve saldırıya geçer. Onları izleyen her iki tarafın askerleri de bir anda hareketlenerek, birbirleri için süngülerini sürerek saldırıya geçerler. Tekrar savaşırlar. Karşılıklı olarak, her iki taraf da kanlarının son damlalarına kadar büyük kayıplar vererek, mücadeleyi sürdürmektedirler. Türk birlikleri ağır yenilgiye uğramış portresi çizer. Bir anda birer adım geri çekilmeleriyle birlikte karşı taraf iyice şahlanarak, kükreyerek saldırıya geçer; ama Türkler' in en arkada akıncı olarak tuttuğu atlı süvari takımı bir anda o kükremiş sel gibi akmak

isteyen karşı tarafın karşısına akın akın akarlar. Hepsi atlı, hepsi zırhlı, hepsi tüm savaş tekniklerini iyi bilen, güçlü kuvvetli askerler olarak içlerindeki o iman ve inançlarıyla çok kısa bir zaman zarfında karşı tarafı bozguna uğratırlar. Karşı taraf neye uğradıklarını anlayamadan darmadağın kaçıp, oldukları yerden uzaklaşırlar. Türkler, karşı tarafın arkasından gidip kovalamazlar. Bırakırlar kaçan kaçar, kurtulan kurtulur. Savaşın yenilgisiyle birlikte kendi yurtlarına, evlerine dönen karşı tarafın halkı; Türkler 'in saldırıda yapılan mücadelenin sadece savaş meydanlarında uyguladıkları savaşçı kimliklerini halkın, masum insanların üzerinde yapmamaları Türkler' e olan bakış açılarını kendi üzerlerinde kurmuş oldukları o öngörülerinde yer alan tüm düşüncelerini yıkmıştır. Gerçekten de elinde kılıcı, altında atı olan o yiğidin, süvarinin ne demek istediğini çok iyi anlayıp, kavramışlar ve bu anlamalarından şu sonucu da çıkarmışlardır: ''Türkler kötü insanlar değil; bilakis iyi niyetliler.'' İyi niyet beslediklerini, diğer millet ve halkın malına mülküne göz dikmediklerini, zorla kendi mallarına mülklerine göz dikip duranlarla girdikleri mücadelede bile karşı milletin hak ve hududunu düşünüp, ona göre hareket eden bir millet olarak görüp tanımalarıyla Türkler' e karşı duruş ve hareketlerinde çok değişiklikler sergilemişlerdir. Bu düşüncelerini dışa karşı yansıtmasalar da kendi içlerinde kabul görmüş bir değişikliği kendilerince onaylamışlardır. Evet, Türkçülük' te başka bir milletin malına, mülküne, hele hele üzerinde yaşadıkları topraklara göz koyma gibi bir niyet beslemenin asla var olmadığını; tarihte görülenlerin sadece o günkü koşullarda neyi, nasıl yapmaları gerektiği hususunun mutlak haklı taraf ve yönlerinin bulunduğu gerçeğidir. Bundan hepimiz emin olabiliriz. Emin olmak için herhangi bir şüphe içinde de asla bulunmamalıyız. Çünkü zalim, gaddar yöneticilerin; ezilen milleti, halkı olan zavallı insanları, Türkler' den başka bir milletin anlamadığı gerçeği de unutulmama-

sı gereken ayrı bir konudur. Toparlayacak olursak, bu orta oyunda sahnelenen oyunun günümüzde de yapıldığı, yapılmak istenildiği gerçeğidir. Herkes görebilmektedir zaten neyin, nasıl oluşup, geliştiğini. Onun için benim bu kitapta savunduğum Türkçülük toprak sevdası hikâyesiyle sanılmasın ki Kürtçülük düşmanlığı yaratmak istiyorum. Asla, böyle bir şey istemiyorum. Sadece karşıdan yapılan akıma karşı yapılacak akımın öncülüğünü oluşturmada böyle bir yazıyla siz sevgili okuyucu kardeşlerim için, aydınlık yarınlar için konunun ciddi boyutta ehemmiyet gerektirdiğini ve bir o kadar da hassas olduğunu en ince yönleriyle sizlere aktarma eğilimi içinde bulunmaktayım. Toprak sevdam, Türkçülüğüm beni atlı bir süvari yapamaz belki; ama yapabilecek olduğum bilinen acı gerçek olaylarla karşı karşıya getirilmeden önce alınacak önlem ve düşünce harekâtımızın olması temennisiyle bu yazıları yazmamdır. Belki zor, hem de çok zor şartlarda bu kitabımın sunumunu ve dağıtımını yapacağım. Bununla birlikte inandığım; benim gibi her Türk evladının bu dağıtım, sunum işinde gönüllü birer nefer gibi davranacak olduğu gerçeğidir. Kendimce bulduğum destek ve yardımların çoğalacağı düşüncesi, beni bu toprak sevdası hikâyesine daha çok bağlı tutuyor. Bununla beraber benden başka kişilerinin de aynı tutum içinde bu hikâyenin bir yerinden tutabilmesini istiyorum. Türkçülük ve Kürtçülük denilip duyulduğu an içimde kabaran, önce karşı tarafa duyduğum saygı duvarlarının yıkılmaması gayret ve çabasında iken; karşı tarafın ise içinden okuduğu lanetlenmiş kelimeleri benim boğazımda düğüm yaratıp bırakmasıdır. Ben her defasında saygımı yitirmeme telaşıyla boğuşup uğraşırken, karşımdakinin ise gayet çok rahat bir şekil ve tavır içinde ağzına geleni hiç gocunmadan söylemeye çalışması, söyleyip ahkâm kesmesi beni benden alıyor ve çok uzak diyarlara bir anda götürüveriyor... Zamanın birinde bir davulcu varmış. Boynuna asılan koca bir davulu olup olmadık her

yerde çalar dururmuş. Artık halk bu davulcudan sıkılmaya başlamış. Canlarını çok sıkıp, rahatsız edecek düzeye çıkmış ki halk en sonunda seslerini çıkarıp davulcuya:

- Sen ne yapıyorsun be güzel kardeşim, diye seslenip çalmamasını güzelce söylemeye çalışmışlar. Ne fayda, davulcu söylenenleri zannedersin çok güzel çalıyorsun, aman hiç durmadan çalmaya devam et gibi algılamada bulunuyormuş. Kim önüne geçse, bir şeyler söyleyip çalmaması için ikna etmeye çalışsa, onlara: ''Hadi be sende kimsin? Kim oluyorsun? Sana kim veriyor bu susturma yetkisini, çaldırmama işini?'' deyip hiç dinlemeden aynen çalmaya, insanları rahatsız etmeye devam ediyormuş. Bir değil, iki değil, üç değil artık alışkanlık hâline dönüşmüş bir durumdadır. İnsanlar, en azından canımızı sıkana kadar hiç seslenmeyelim, duymazdan gelelim, demişler. Kimseden ses, soluk çıkmamış. Davulcu da meydan benim havalarıyla çalmaya devam etmiş. Çalmakla yetinmemiş bir de türküler, şarkılar söylemeye başlamış. Günler geçmiş, durumda herhangi bir değişiklik yokmuş. Bir gün insanlar ne görsün, davulcu yanına başka davulcular, başka insanlar da bulup bir takım şeklinde orkestra kurmamış mı? Gürültü, çalgı sesleri ortalığı götürmektedir. İnsanlar duydukları gibi kapılara, pencerelere koşup; sesin geldiği yöne bakarlar. Koşarlar, herkes şaşkınlık içindedir. Gerçekten sesler çok kötü ve rahatsız edici durumdadır. Aralarından biri yetkili makam ve kişilere şikâyette bulunur; ama kesin bir çözüm, sonuç üretilemez. Çünkü bu davulcu gözaltında iken, onun takımından olan bir başkası ortaya çıkıyor. O gözaltına alınıyor; diğer biri onun yerine geçiyor. İnsanlar artık bıkıp, usanma derecesine gelmişler ve içlerinden babayiğit birisi:

- İşte arkadaşlar; hata bizim, taa baştan sesimizi kapatıp, sustuk. Aman susar gider, birileri susturur diye düşündük. İşte sonuç ortada; hadi kim susturacak, kimin susturmaya gücü, kuvveti yeter. Başta bir iken, şimdi sürüler hâlinde

bitmek, tükenmek bilmeyen bir sayıya ulaşmışlar. Bizler susup sessiz kaldıkça, bunlar örgütlenmişler. Arkadaşlar uyanın, artık açın gözlerinizi. Bizleri rahatsız edip, huzurumuzu kaçırmaya hakları yoktur, der.

Evet, geçmişte akılsız olarak görülüp bilinen birisinin yaptığı çalışmalarını günümüzle de eşleştirmek inanın hiç zor değil. Onun için benim dediklerimden hiçbir sakınca görmemem, bundan kaynaklı içerik taşıyan meselelerdir. Sizlerin de artık bir şeyleri, hele hele konuşulan o konuşma hitap şekillerinin nerelere varıp, nerelere ulaştığı gerçeklerini görüp algılamanız ve bunun için de sesli mi, sessiz mi kalınır mantığını kendinizde yaratmanız gerekmektedir. Gerekli bir mesele olmasa, inanın bu hikâyenin ucundan başından bu kadar tutup sürüklemem. Benim için kutsal bir emanet olan biliyorum ki herkes için kutsallığı, yüceliği olan bir konudur. Bunun içindir çırpınışım, sesimi duyurmak isteyişim. Kim, kimi görüp aynı konuda aynı fikir ve beyanını kabul görür, onay kılarsa bilmeliyim ki benim gibi birilerinden birileri çoğalıp büyüyecek ve o sevda yükümüzü omuzlarında, bağırlarında seve seve taşıyıp barındıracaklar. Bundan mutlusu var mıdır? Artık her şey yaratılacak olan Türkçülük akımı, toprak sevdası içindir. Ben bunu bilir, bunu söylemeye devam ederim. Hani yılların eskitip bir kenara koyamadığı tek şey, bizim kanımızdan yetip bitme toprak aşkı, toprak sevdasıdır. Yurdum, ocağım, vatanım, milletim, özüm, dilim ve dinim bunlar bizleri aynı çatı altında toplayan; aynı topraklar üzerinde yaşamamızı sunanlarla ilişiği olan; kanımızın hangi canlar için akacak, akıtılacak, akıtılmış olduğu gerçeklerinin de iyi bilinip görülmesi hususlarıdır. Kolaydır vatanını, milletini sevip, onun üzerinde yaşadıkları toprağı korumak. Kim için kolaydır? Böyle bir açıklamayı yapmak bizlerde kolaylığı kılar. Kılınan şahadetimizin, bizleri vatan toprağı için kılınıp inanıldığı ve görüldüğü varsayım değil, gerçeğin ta kendisi-

dir. Ben bunu bilir, bunu savunurum. Kolayıma gelen taraftır belki; Türkçülüğü, Türk topraklarını sevmem, uğrunda ölmem. Kolaylığımı canlandıran, en büyük meşalenin yakılacak olduğu gerçeğidir. Bu düşüncenin, biz Türkler' i bu sevda hikâyesinde tekrar buluşturup, kavuşturacak olduğu inancının birbiriyle özdeştiğini atlamamak gerekir. Akılla birleştirerek varılıp konulamayacak hiçbir şeyin olmadığı inancının varlığıyla bütünleşme, birleşme ve hedef kılınan bu toprak birliğindeki bütünlüğü koruma sevdasını yakıp canlandıracak olan meşalenin ellerimize tutuşturduğumuz andır. Hepimizin çıkılacak bu yoldaki akımda birbirimizle kenetlenip, aynı sevda için konuşlandırılacak olmamız; birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için anlayışını sergilemekte hiçbir sakıncamızın bulunmadığı gerçeğinin de kendi içimizde yatan koca bir aslan gibi kükremeye yüz tutmuş olan duygularımızın, sevda yüklü heveslerdeki arzularımızın, içilecek olan mabetlerin gölgesindeki büyüklüğümüzün kudretinde varlığını yüceltenler olarak harekâtımızın başladığını kendimize inandırmamızdır. Koca Türk; durma, şahlan, kükre, olduğun yerde hazır ol! Gözlerin düşmanlarını tanısın, bilsin. Harekât için içindeki meşalenin daha çok alevlenmesini sağlayacak kuvvete ihtiyaç duy. Duy ki şahlandığın duyguların, kükrediğin arzuların seni yenilmez bir Türk evladı yapsın. Yapsın ki sadece duyulan kötü sesler için değil; o kadar yığılmış, biriktirilmiş, üstü ötülüp saklanmaya yüz tutturulmaya çalışılanlar için de senin düşüncene, senin akıl birliğindeki hücuma, akıma ihtiyaç var. Oğul, kızan öyle hitap edilenleri duymuyor, görmüyor değiliz. Duyuyoruz, görüyoruz; lâkin bir Türk' e yakışan şekilde hareket etmeyi kendimizde hak bilip, yer ve zaman olarak kendi içimizde yetişen tüm güzelliklerle dans edebilecek, gerçek dans etmeyi hak edenleri bulma şerefinde bulunacak olmamızın alternatiflerini çok iyi bilir, görür ve duyarız. Bundan da kimseciklerin herhangi bir şüphesi olmasın.

Emin ve kesin bir dille söylüyorum ki, aynı dilde ortak konuştuğumuza inanıyor olmam beni bu kadar net biri olmaya sürüklüyor. Değilse bu toprak sevdası hikâyesini durduk yere neden, nereden ortaya çıkartıp, insanlara yük etmeye çalışayım ki? Bildiğim, emin olduğum gerçekler var. Hem de çok var. Bildiklerimin muhakkak beni rahatsız eden taraflarının olduğu hükmünün, sadece kendimi rahatsız eden bir konu olarak kalıp bitecek bir şey olsa inanın böyle bir yola baş koymam. Bildiklerim, tüm Türkçülüğü etkisi altında tutan konulardır. En önemlisi kaybedilecek olan bir toprak parçamızın sözü geçmekteyse işte burada silkelenerek kendimize gelip, aklımıza başımıza alıp, iyice düşünmemiz gerekmektedir. Dostlar, şu an anlatıp yazdıklarım, uğruna can feda edilecek toprak sevdası hikâyesinden de hikâyesel bir oluşuma dönüştürülüyor imajı verse de işin hakikat derecesinin herkesçe muhakkak belli bir ölçüde değer bulup ölçülendirildiğini de bilmekteyim. Muhakkak bilmediğim çok şey vardır; ama bildiğim ve inandığım bu konuda, benim üstüme bir bilenin daha çıkmasını dört gözle beklerim. Beklerim, çünkü şimdiye kadar bilinen bir şeydi de neden bilinmezlikten geliniyordu? Neden görmezlik politikasıyla el ele veriliyordu? Sorun çok, lâkin işi konu dışına saptırma eylemim olmayacağından benim toprak sevdamın, hikâyelerin en üstünü olma yolunda ilerleyebilmesi için zamanın çok değerli akıl hocalarının, bazen köşeye sıkışmış durumdaki varlıklar için söyledikleri bir söz, bu yolda pençemin duvarlar arkasına geçen gücümü hissettirmemdeki etkisi çok büyüktür. Söz şudur:

"Akıl akıldan üstün ise, akılsız kalanlarda aklı kim tamamlayıp, kim verecektir? Veren akıl verir, alan işleyip yerine koymadıkça akıl ne işe yarar? Kendindeki verilen aklın şimdiye dek değil midir suçlusu olan kendisi? Öyledir öyle olmasına da suçlu verilmeyen akılda olarak bilinip görülmesini ne sen ne ben, hiç kimsecikler, kendinden başka hiç

kimse gösteremez, öğretemez. Bilinen bilinir, öğretilen öğrenir. Bir tek akıl bilinip öğretilemeyendir." derlermiş.

Hangi durumda söylediklerini başta yazmıştım. Yine yazayım, köşeye sıkışmış varlıklar için söylenmiştir. Şimdi konuyu nereye bağlamak istediğimi bir hikâye daha anlatarak açıklığa kavuşturup, nereye iliştirilmesi gerektiğini kendimiz iliştiriverelim. Hikâyeyi anlatmaya koyulurum; koyulduğum koyulmam benim sevdamdır, benim yüreğimde yanandır. Kolunda, kucağında sarmalamaya kıyamadıkları gibi ben de bu sevdamda sarmalamak istediğim güzelliklerin sarmalanışında tüm Türkler' in aynı güzellikler içinde sarmalandığını görüp, bilmek isterim. Bu hikâyenin beni bende yakın kılan gerçeği, sizlerde de aynı yakın görüşü sağlayabilir mi bilemiyorum? Emin olamıyorum; ancak okuyup, düşünce aklını işleme içerisine alıp da gösterilecek olan akımsal aktivitelerin sonucunda bilip emin olma butonuna basmam zor olmayacaktır. Evet, hikâye eski Osmanlı Türkleri' nin yaşadıkları tarih kokan topraklarında geçmektedir. Toprak hâkimiyeti çok fazla yüz ölçüme sahip bir zaman diliminde yaşanılmış. Güce, kuvvete kuvvet katıldığı zamanlarda yaşanılan, gerilip göstermekte hiçbir sakıncanın bulunmadığı zamanlarda, aklın fikrin büyüklüğüne değer verildiği zamanlarda, konuşulan ve söylenen sözlerin arkasında durulduğu zamanlarda ki zamanlarda görülüp, biçilen, kesilen toplanan her ne varsa bir tek amaç için, bir tek yurt sevdası, toprak sevdası için yapılan mücadeleler, onu süsleyen zaferler, ders alınacak yenilgiler... Hepsi ile bir bütünlük içinde tamamlanabilmeyi bulmuştur. Sonrasında bulamamıştır. Anlatılan hikâyenin asıl gösterilecek tarafının, egemen olunan tüm halka, insanlığa herhangi bir ayırımcılığın yapılmadığı gerçeğidir. Herkes oldukları yerde inandıklarıyla yaşama, hayat sürme mücadelelerinde bulundukları çatıda farklı bir muameleye tabi tutulmamaktadırlar. Bunun bilinirliği yanında bilinmeyenlerin de bu

hikâye ile daha da gün yüzüne kavuşmasını isterim. Hikâyenin başkahramanı ecnebi bir kızımızdır. Günümüz kuşağı ile pek alakası olmayan, saf bir ırkın aranılır özelliklerini içeren yapısının, günümüz kuşağı ile yine herhangi bir benzeşmede asla bulunamayacak olan olağanüstü yetenek, beceri ve temiz yürekliliğiyle tıpkı bir Türk kızında bulunan tüm özellikleri taşımaktadır. Bu kızımız gün gelir yaşadıkları toprakların sahibeleri olan bir milletin evladına gönlünü kaptırıverir. Delikanlı da yurduna, milletine, topraklarına, atasına, soyuna, geçmişine sahip çıkan ve seven biri olmasının yanında içinde beslediği başka milletlere karşı olan itimatsızlığıyla da bilinen birisidir. Hani gel zaman git zaman delikanlı da kızın ilgisinden, bakışlarından, görüntüsünden kendini alamaz bir hâle gelir. İki gönül birbiriyle sevişmektedir. Artık her ikisi de birbiri için yanıp tutuşur, kavrulur. Birbirlerinden bir an olsun ayrılmak, birbirlerini yalnız bırakmak istemezler. Delikanlı kendi kararını vermiştir. Kızın ecnebi olması onu bu gönül sevdasından asla vazgeçirmemiştir. Kıza kararını açıklayarak evlenmek istediğini söyler. Kız çok mutlu olmuştur aldığı teklif karşısında; bir anda delikanlının boynuna sarılır. Sarıldığıyla boynunu bırakması bir olmuştur.

Delikanlı:

- Ne oldu? Neden bir anda sevinip boynuma atıldın, hemen niye boynumu bırakıverdin, der.

Kızın suratı bir anda o gülen, mutluluktan pırıldayan gözleri yaşla dolar, ağlamaya başlar.

Delikanlı hemen başlar sıralamaya, söyler:

- Seni ben çok seviyorum, bunu bir kere anla. Seninle aynı kanı, aynı canı taşımıyor olmamız evlenmemiz için bir engel asla olamaz. Ben seni olduğun gibi kabul gördüm, gönlüme gömdüm. Lütfen ağlama artık, der.

Kız başlar hıçkıra hıçkıra ağlamaya. Hem ağlar hem konuşur:

- Biliyorum beni çok sevdiğini. Beni çok mutlu edeceğini de biliyorum. Lâkin ailem istemez seninle birlikte olup evlenmemizi. Taa ilk başta annem demişti, vazgeç bu gönül sevdasından. Sana Türk'ten yar olmaz; bu topraktan da can olmaz, demişti. Demişti demiş olmasına da ben seni çok sevdim yiğidim. Gönlüme ne söz ne de laf hiçbir şey anlatamadım. Gönlüm deliler gibi seni ister; ailem ise beni senden geri tutmak ister. Ne yapacağım Allah'ım, der.

Delikanlı biraz durur, iyice düşündükten sonra:

- Bak sevdiceğim ben seni sonsuza dek düşünerek sevdim, gönül verdim. Sevdam ailen istemiyor diye bitecek sanma. Daha çok alevlenecek, daha çok içimdeki aşk büyüyecek bunu bilesin. Ben tüm iyi niyetimle seni kabul gördüm. Hangi milletten, hangi dinden olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Daha önceleri ilgilendiriyordu. İçimde yaratmış olduğum önyargılarım vardı. Seni tanıyıp sevene kadarmış. Hepsi yıkıldı gitti. Yerlerine kocaman bir sevgi, aşk geldi. Bil ki beni sevmekle kalmadın, benim olumsuz yanlarımda bulunan her ne varsa hepsini silip süpürdün sevdiceğim, der delikanlı.

Kız çok ağlamıştır, gözleri şişmiş, yüzü kıpkırmızı içinde kalmıştır.

Kız, delikanlıya:

- Beni bekler misin, diye sorar.

Delikanlı:

- Sonsuza kadar seni beklerim. Ailen ne zaman razı olursa o zaman düğün dernek yapar evleniriz, der.

Kız çok sevinir duydukları karşısında. Tekrardan boynuna sarılır delikanlının. Onun kulağına şöyle fısıldar:

- Yiğidim, sen de bil ki ben artık Müslüman biriyim. Belki Türk olamam; ama sende tanıyıp gördüğüm her ne güzellik, ne hareket varsa hepsi bende de mevcuttur. Nerden bildiğimi soracak olursan da şunu söylerim; sen de benim tüm kötü ve olumsuz yanlarımı, huylarımı, düşüncelerimi,

Türk'e karşı olan duruşumu çok değiştirdin. Bunun için biliyorum ki ben de bir Türk kadını olmak ve babası gibi Türk çocukları doğurmak istiyorum, der.

Duyduklarıyla kıza sımsıkı sarılan delikanlının yüreği o kadar mutlu ve dopdoludur ki:

- Seni ölene dek hep seveceğim. Geleceğin gün hangi zaman olursa olsun hiç usanıp bıkmadan seni bekleyeceğim, der.

Kız delikanlının gözlerinin içine uzun uzun bakar ve der ki:

- Sana boşuna yiğidim dememişim ben. Ben Türk'e olan inancımın ve güvencim bu kadar sağlama bağlanılacağını hiç bilemezdim. Sen bana bildirdin, sen bana sevdirdin, sen bana dinimi değiştirmeme neden olan en büyük kutsal bir hükümde karar vermemi sağladın. Daha sana ne diyeyim koca yiğidim, der. Delikanlı ile kız iyice yoğun bir duygu seli yaşamaktadırlar. Birbirlerine olan inançlarını, güvençlerini, sevgilerini, aşklarını birbirleriyle sımsıkı sarılarak iyice pekiştirirler ve birbirlerine hiç ayrılmayacaklarına söz verirler. Ailelerin gönlü bu evlilik işine ne zaman razı gelirse o zamana dek bekleyip, birbirlerini hiç bırakmayacaklarına and içerek bulundukları yerden ayrılırlar. Delikanlının içi daha bir dolup dolup taşmaktadır. Sevdiceğinden duyduklarıyla daha bir mutludur. Kız da aynı benzer duygular içindedir. Gel zaman git zaman bu iki gencin sevdası her yerden bilinir, görülür, duyulur olmuştur. Herkesin gıpta ile baktıkları bir sevdayı yaşamaktadırlar. Lâkin her ne olduysa o günün koşul ve şartlarında, kızın ailesi kesinlikle bu birliktelik olayına hiç onay vermez. Bilakis kızı delikanlıdan uzaklaştırmak için bir gece uzak diyarlarda bulunan akrabalarına kızı götürmek için yola çıkarlar. Kız her şeyin farkındalığı içinde ailesini kırmama, üzmeme adına bu yolculukta ailesinin yakın akrabalarına uzun bir yolculuk sonrasında ulaşırlar. Giderken de hep aklında yiğidi, sevdiceği vardır. Ona gidi-

şiyle ilgili herhangi bir haber vermemiştir. Nasıl olsa kısa zamanda geri dönerim diye düşünmüştür. Bu umutla onu daha çok özler ve kavuşmamızı yüreğimde hissettiğim heyecanın o tatlı bekleyişiyle daha bir sıkı bağlama yaşarım hayaliyle varılacak yere varırlar, ulaşırlar. Gele gele geldikleri yerde ne görsün güzel kızımız, onu bekleyen bir düğün dernek işi. Anlamıştı ki ailesi kendisinden habersiz bir başkasına evlenme sözünde bulunmuş, düğün dernek işleri için adım atılmış. Kız düştüğü durumdan biliyordu ki kurtulamayacak, kurtulması imkânsız bir olaydı. Eli kolu bağlı, yapabileceği hiçbir şey gelmiyordu aklına. Ne düşünse hepsinin çıkar kapısı yoktu. Köşeye sıkışmıştı. Hayır demenin kendisi için hiçbir fayda vermeyeceğini de iyice biliyordu artık. Her şey hazır edildi, kıza gelinliğini giydirdiler. Eğlenceler yapıldı. Düğün dernek işleri çok güzel bir şekilde yapılması gerektiğince uygulanarak geç vakitlere kadar sürdü. Sonrasında gelin ve damat yaşayacakları evlerine gittiler. Gelin kızımız elbette içten içe üzüntüsünü, gözyaşlarını saklamıyordu. Damat temiz yüzlü birisiydi. İlk bakışta sakin, olgun görünümlü birisini çağrıştırıyordu. Kıza hiçbir şey sorma lüzumu görmedi. Sadece dedikleri şunlardı:

- Ben bir Türk kızını sevdim, sen de bir Türk erkeğini sevdin. Tek ortak yönümüz bu olabilir. Sana başka ne diyebilirim ki? Sen bana ne diyebilirsin? İkimizin de içi kanar, içi ağlar. Elden bir şey gelmiyor. Atalarımız dedik, büyüklerimiz dedik, bizleri anlarlar belki dedik. Saydık, sevdik, onların razı olmalarını bekledik; ama olmadı. Onlar bizlere razı göstermediler. Bizler de onları çiğneyip, geçemedik. Hepsi budur aslında, der.

Kızın bu duydukları karşısında gözlerine ve can içine sevinç gelir:

- Sende mi bir başkasını seviyorsun, diye sorar.

- Evet ya, hem de çok seviyorum. Canımı verecek kadar çok seviyorum; ama hani sevdiğim nerede kaldı, verecek oldu-

ğum can nerede... Baksana hâlime. Verdiğim sözler, ettiğim yeminler nerede kaldı ki ben onu yüzüstü bıraktım. Sırf Türk olduğu için kabul görülmedi, razı gelinmedi, der. Gözyaşlarını tutamaz hıçkıra hıçkıra ağlar.

Kız der ki:

- Bak hele bana, iyi dinle. İstersek her şeyi yeniden düzeltebiliriz. Birbirimize yardımcı olabiliriz, der.

Oğlan:

Nasıl olacak ki bu saatten sonra, der.

Kız:

- Sabah günün ilk ışıklarıyla erkenden yola çıkalım. Önce senin sevdiceğini alalım, sonra da benimkine varalım. Her şeyi anlatalım ve yeni bir başlangıçta bulunmak için uzak diyarlara gidelim. Neden olmasın, belki hayat bize tekrar yeni bir şans tanır. En önemlisi Yaradan, bizim böyle perişan ve heder olmuş hâlimizi görür ve bizlere yardım eder. Ben inanıyorum yüce Rabbime, der.

Oğlan:

- Sen yoksa Müslüman mı oldun, der.

- Evet, çoktan Müslüman oldum ben, der kız.

Oğlan gülümser ve ellerini semaya kaldırarak der ki:

- Allah'ım sen ne yüce ne büyüksün ki benim karşıma, benim gibi birini lütfettin, der.

Kız anlar ki oğlan da Müslüman olmuş. Artık içine öyle bir cesaret, cengâverlik gelir ki oğlana:

- Durma kalk haydi, hazırlanalım. Sabahı beklemeden yola çıkalım, der.

Oğlan:

- Tamam, der. Hazırlıklarını yaparlar. Hemen yola çıkarlar. Önce oğlanın sevdiceğini alacaklardı ya giderler evinin önüne, kızın kaldığı odanın ışığı yanmaktadır. Oğlan camı tıklar. Kız pencereden bakar. Bir de ne görsün, sevdiği delikanlı ona gelmiş. Hemen heyecanlanır, koşar gelir oğlanın yanına. Oğlan kıza sarılır. Kıza tüm olanları tek tek anlatır,

anlatırlar. Bizim kızımızla birlikte hemen onu da yanlarına alarak uzun sürecek bir yolculukla bizim delikanlıya gelirler. Gelirler gelmesine de delikanlı sefere çıkmıştır, orduya katılmıştır. Mutlak duydukları bir şeyler olmuştur ki kendini vatanı için adamayı hak bulmuştur. Bizim kız büyük bir hayal kırıklığı içinde olduğu yere çöker kalır. Çok ağlar, çok üzülür. Beklemekten başka bir şey yapamayacağını anlar. Oğlan ve kız kendi yanlarına bizim kızı da alarak, kendileri için güvenli bir yer seçtikleri diyarlara giderek evlerini, barklarını kurarlar. Oğlanla kız muratlarına ermiştir, mutludurlar. Lâkin bizim kız çok yaralanmıştır. Çok üzgün ve bitkindir. Sevdası onun yüreğinde bir taş gibi oturmaktadır artık. Hayallerini, umutlarını kaybetmek istemez. Lâkin ona nasıl ulaşılacağı konusunda da delikanlının yakın çevresine bırakmış olduğu habere karşılık onlardan, delikanlıdan bir haber beklemesi onun belki de tek umudu olmuştur. Zaman geçmek bilmiyordu bizim kız için. Her şey sanki durmuştu. Hayat, yaşam bunlar hiç bir şey ifade etmiyordu. Yıllar birbirini kovalamaya çalışırken, delikanlı da seferden dönmüştür. Yakınları olanları anlatır anlatmaz, nasıl böyle bir şey olabilir ki, der. Biraz inanmak ister, biraz istemez. Ortada kalmıştır. Çünkü bir kere inanmıştı, onda da terk edilip, yalnız kalmıştı. Öyle düşünüyordu yapılan hareketler karşısında. Yine içine düşen bu yarı umut, yarı öfke, yarı sevinç, her birinden azar azar bir şeyler vardı. Hemen atına atlar, kızın bulunduğu diyarlara atını sürer. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra kızın yaşadığı yere ulaşır. Evlerini sorarak bulur. Yaşadıkları yer Türk şehridir. Çoğunluk olarak halkı Türk ve Müslüman'dır. İçlerinde sayılır derecede yabancı millete ait insanlarda yaşamaktadırlar. Evi bulmak için sorduğu bir kişi şöyle der:

- O aradığınız kişi, falancadan dönme Müslüman olan olsa gerek. Çünkü erkek Müslüman, karısı da Türk ve Müslüman'dır. Senin sorduğunu da cariye olarak almış ve Müslü-

manlığı kabul etmiş, gibi bir açıklama da bulunmuş olması delikanlının iyice canını sıkar ve moralini bozar. Bir de kendi kendine neden böyle bir şey olsun ki, olsaydı bana neden haber bırakma sorumluluğu hissedebilirdi ki, gibi aklına çeşit çeşit sorular gelip gidiyordu. Acaba pişman mı olmuştu? Benden özür mü dileyecekti? Yoksa başka şeyler mi söyleyecekti, gibi düşünceler kafasında döner durur ve aradığı eve ulaşır. Evin önünde oynayan ufak bir oğlan çocuğu vardır. Bir anda acaba benim sevdiğimin çocuğu mu oldu diye aklına bir düşünce getirir. Çocuğa seslenen bir ses duyar.

- Oğlum, gel bak sana ne pişirdim.

Bu ses tanıdık değildi. Sanki içi rahatlamıştı bir anda. Adımlarını ilerletti. Çocuk delikanlıyı görünce:

- Anne bak kim gelmiş, diye seslenerek parmağınla delikanlıyı annesine göstermeye çalışıyordu.

Kadın dışarı çıkarak, kim gelmiş oğlum demeye kalmadı:

- Kimsiniz, kime bakmıştınız, diye soru yöneltti bir anda delikanlıya.

Delikanlı:

- Ben falanca yerden, falancayı görmek için geldim. Doğru mu geldim bilmiyorum bacı, der.

Kadın:

- Doğru geldiniz. Hem de beklediğimiz; yıllardır dört gözle bir haber, bir duyum için yolları gözlediğimiz sensin demek, der.

Delikanlı şaşırır kadının söyledikleri karşısında. Kadın, delikanlının yüzündeki şaşkınlığı hisseder ve der ki:

- Hiç şaşırma, senin ömrüne baş koyduğun sevdiceğin, sevdiğin, sevdan bizim yanımızdadır. Biliyorum ki buraya gelene kadar bin bir türlü değişik laflar işittin. Hiç önemli değil. Söylesinler, istedikleri yere istedikleri taşı savurtsunlar. Bizi vurmaz asla, etkilemez. Seni de vurmasın, seni de etkilemesin, der.

Bu sırada konuşulan sesleri duyan bizim kız, koşarak dı-

şarı gelir. Karşısında gördüğü biricik sevdiği, o kara gözlü yiğidinin boynuna atılır, sarılır ve der ki:

- Allah'ım, Allah'ım sana çok teşekkür ederim. Benim dualarımı kabul eyledin. Beni sevdiğime erde geçte olsa kavuşturdun, der.

Delikanlı tam sarılamaz, tutamaz kızı. Kız, başlar anlatmaya başından tüm geçenleri. Delikanlı, pür dikkat onun gözlerine, konuşan dudaklarına bakar ve dinler. O, içine gömdüğünü düşündüğü sevdasının gömülmediğini; bilakis daha çok büyüdüğünü anlar. Düşündüklerinin, söylenenlerin yanlış olduğunu kendi gözüyle, kulağıyla görür ve işitir. Oğlan, der ki:

- Tamam, konuşma, söyleme ne olur, sus, der.

Kıza sımsıkı sarılır. Başlar sevinçten ağlamaya. Delikanlı ağlar, kız ağlar. İkisinin gözyaşlarından akan damlalarla bu sevda yüklü topraklarımız ıslanır, sulanır. Yeni bitecek olan aşkların, sevgilerin yeniden tohum verilip, tohum atılmasına, sulanmasına etkisi olan bu sevda hikâyesinin günümüzde de yaşanıldığı bir gerçektir. Toprak sevdamız; sevgimizin, aşkımızın, sevdiceğimizin, sevilenleriyle sevip sarmaladığımız yaşadığımız her anın mutluluk, huzur, sevinç kaynaklı pınarlarından akan ve hâlâ da akmakta olan bu koca yüreklerdeki sevdalar gibi hiç bitmeyecektir. Bundan emin olmalıyız ki gerçek sevdiceğimizin başında yer alıp, yer tutabilelim. İnanalım sevdiğimize. İnandıralım sevgimizi, aşkımızı. Bunun için emek, çaba verelim. Büyüklüğümüz dürüstlüğümüzdür. Türkler her zaman bununla anılıp, bununla var olma yolunda kendilerine bir yol çizmişlerdir. Her Türk'ün sevdası kendinde yazılır ve kendisi sahip çıkar. Çünkü sevgi ve aşk onun için artık bir sevdaya dönüşmüştür. Omuzlarında, yüreğinde sevdası vardır onun için. Onun için kalbi atmaktadır. Onun için mutludur, huzurludur, sevinçlidir. Bu kaynak ona her zaman yol göstericidir. Onu hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Biliyordur ki inançları, onu bu sevda

yüküyle yarı yolda asla bırakmayacaktır. İnsan olmanın verdiği rahatlıkların bilinirlik taraflarındaki en büyük kaynak mekanizması aşk ve sevgi birleşimi olmalıdır. Değilse bizim Yaradan'a bile bağlanamamış olmamızın tek suçlusu aşksızlık, sevgisizlik olduğu gerçeğidir. Bunun kişilerce kabul görürlüğü tartışılabilir. Benim tartışacak gücüm ve takatim yok. Benim aşka, sevgiye olan inancım ve sevda yüklü bir çeker olmaya yeten gücüm, takatimin vardır. Bunu bilir, buna inanır, bunları söylemeye devam ederim. Şimdi bu sevda yüklü hikâyeden geri kalmaz bir başka hikâyeyi sizlere anlatmak isterim. Bu hikâyeyi de yine iki delikanlı ve iki güzel kız kahramanlar oluşturmaktadır.

Çağ eski çağ, zaman eski zaman. Pireler, develer, tellallar iş başında iken; gel zaman, git zaman Osmanlı hanedanlığı dönemini kapsayan bir zaman dilimi çerçevesindeyken; dala konan kuşun bile güzellikleri görülüp, konuşulurken... İnsanların birbirleriyle olan iletişimsel döngü haznesinin eşit ve doğrusal bir yapıtta oluşturulması öngörülen düşünce evriminin bugünlere kadar gelip bir elini hâlâ her ne şekil ve şemailde olursa olsun dostun ya da düşmanın ayırdımı yapılmaksızın verilmeye çalışıldığı zamanlarda... Şimdiki zamanlarda verilen bir elin; gelecekte bizi komple kolumuzla, gövdemizle kendilerine çekmeleri beklenilen bir harekettir. Bunun farkındalığı içinde her ne kadar olursak olalım, bizleri karşı tarafa ittiren rüzgârın esintisini kimler yaratıyor, niçin yaratıyor? Bunun keşfini iyi yapabilmeliyiz. Her şey garantimiz, güvencemiz altında gibi sabit düşüncelere asla kapılmamalıyız. Kim, kimin garantisini; kim, kimin güvencesini oluşturabilir ki? Günümüz kuşağında şartlı menfaatler dayatılıp, sunulmaya çalışıldıkça bunun ne garantisi ne de güvencesi olabilir. Bunun bilinirliği zaten olan bir şey; ama insanlar rahatsızlık hissetmemektedirler. Kendilerinde herhangi bir erozyona sebep olunmasını istemediklerindendir ki gözleri kapalı, kulakları sağır, dilleri

söylemez bir yapıya bürünmüşlerdir. Böyle alım satım, verilen verilmeyen, alınacak olan kaybedilen; neymiş, kimmiş çok alâkadar etmiyor. Bu söylemim toplumumuzdaki insanların çoğunluğu içindir. Günümüzde insanlarımızın çoğu böyle bir örtüye bürünmüş durumundadır. Bunların örtülerden sıyrılıp, ne oluyor, ne bitiyor diye etraflarına bir bakmalarını istiyorum. Kendileri için olmasa da çocuklarının gelecekteki garantisi ve güvencesi için gözlerini açıp, kulaklarını olanlara ve olup bitenlere çevirmeleri gerekir. Vakit; şu an neyin ortasında kalakalmışız da haberimiz yok, haberimiz olmamış dememek adına uyanma vaktidir. Vakit, gidenlerin bıraktıklarına sahip çıkma vaktidir. Vakit; üzerine bastığımız, üzerinde yaşayıp teneffüs ettiğimiz toprakların, memleketimizin, yurdumuzun, vatanımızın her bir santimini sahiplenme vaktidir. Vaktin geçinde kalınmaması umuduyla hikâyeye dönüyorum. Hikâye geçmişte kalmış, gitmiş; ama olup bitenleriyle kendi payımıza alacak olduğumuz çok şeyin olduğu kesin gerçeklerdir ki bundan dolayı anlatma gereksinimi duymaktayım. Varlıklı bir ailenin bir kızı ve bir oğlu vardır. Her ikisi de sultanlar gibi büyütülerek, bir dedikleri iki edilmeyen biri güzeller güzeli bir genç kız, diğeri de yakışıklı boylu postlu bir yiğit görünümündedir. Bakanlar bir daha bakar bu kardeşlere. Gören aklından çıkartamaz kolay kolay. Gün gelir iki kardeş de kalplerini çaldıracak birer sevgili, yaren bulurlar. Bulup ta gönüllerini kaptırdıkları gençler de kendileri gibi güzel, yakışıklı, endamı boyları postları aynı, denk insanlardır. Varlıkları da hemen hemen aynı ölçüdedir. Hani asıl konumuza dönecek olursak bu iki kardeşin sevdikleri gençler, yaban ellerden göç etme ailelerin iki kuşak evlatlarıdır. Sonuçta aynı dini, dili, aynı ırkın soyunu ortak paylaşmaktadırlar. Aralarında herhangi bir ayrımcılık yapan taraf yoktur. Her şey denk, eşit görünmektedir. Aileler tanışırlar, görüşürler ve evlenmelerine uygunluk izni verirler. Düğünler aynı anda bir

yapılır. İki kardeş de aynı tarihte evlenerek yuvalarını kurarlar. Evliliklerinde yıllarca herhangi bir problem yaşanılıp, görülmez. Herkes durumundan hâli vaktince memnun bir portre çizmektedir. Günlerden bir gün bu kardeşlerden kız olan ağır bir hastalığa yakalanır, yataklara düşer. Hastalığına bulamazlar bir çare ve sonunda kaybederler. Erkek kardeşi ölüme, kız kardeşinin eşinden daha çok üzülmüştür. Aylarca, yıllarca eski neşesine, sevincine dönememiştir. Ölen kızın eşi ise kısa zaman dilimi içerisinde eski neşesinde, keyfinde hayatını bekâr olarak sürdürmekte ve gününü gün etmektedir. Erkek kardeş, enişte sinin bu hareketini ve yaşantısını gördükçe için için kızmaktadır. Bazen hak vermeye, onu anlamaya çalışsa da bir türlü yaptıklarını içine sindirememektedir. Gel zaman git zaman enişte tekrar evleneceğini büyüklerine iletir. Büyükleri de makul olarak tamam derler, onaylarlar. Erkek kardeş, bu olay karşısında bile kendindeki öfkeyi, kızgınlığı anlayamaz bir türlü. Enişte evlenir, düğün dernek kurulur. Sanki ilk kez evleniyormuş gibi tüm hazırlıklar, tüm eğlence eksiksiz organize edilir ve düğün yapılır. Enişte artık eskisi gibi değildir. İlk karısının ailesine karşı daha uzaktır. Arada gelinip gidilir bir hâl almıştır. Yıllar birbirini kovalar durur; zaman akar gider. Kardeşlerin annesi ve babası da gün gelir arka arkaya ölür. Tüm varlıklar, paralar, servet doğal olarak çocuklara kalır. Erkek kardeş hiçbir ayırımcılık yapmadan eşit şekilde kız kardeşinin hakkını, payını eniştesine verir. Çünkü çocukları vardır. Paylaşımda en iyi, en değerli yerleri kız kardeşinin çocuklarını düşünerekten onlara verir. Çünkü kız kardeşinin de iki tane anneleri gibi güzel kız çocukları vardır. Erkek kardeş, onların geleceğini düşünerek, rahat bir yaşam sürmeleri için böyle bir iyilikte bulunmuştur. Eniştenin mal paylaşımıyla ilgili herhangi bir söylemde bulunmamış olması, erkek kardeşi yine rahatsız etmiştir. Enişte teşekkür bile etmemiş; öylece bakarız deyip, çekip gitmiştir. Bu durum,

ister istemez rahatsızlık duygusunun kabarmasına neden olmuştur. Zaman çok geçmemiş ki enişte, iki kız çocuğunu da dayısının yanına göndermemeye, göstermemeye gayret sarf etmiştir. Erkek kardeşçe bu durumun bilinip, görülmesi iyice can sıkmaya neden olmuştur. Günlerden bir gün enişte-nin kapısına dayanmıştır erkek kardeş çocukları görmek ve sevmek için; ama bir türlü kapı açılmıyor. Çalınan kapı-ya bir cevap verilmiyor. Herhangi bir ses duyulmuyor. Erkek kardeş, evde olduklarını biliyor. Canı iyice sıkılan, morali bozulup, öfkelenip, kızan erkek kardeş; geri dönmek zorunda kalıyor. Bir şey yapmanın o an için mümkün olamayacağını hissetmiştir ki evine döner. Ama tüm olanları unutup, kendi önündeki hayatın akışında normalliğe de bir türlü döne-memektedir. Gün gelir kendi kafasında düşünüp planladığı bir planı gizlice uygulamaya koyar. Plan şudur: Amacı doğ-rultusunda kötülük besleyen kişileri, düşündükleriyle buluşup kavuşamama harekât planıdır. Bunu da nasıl yapacak-tır? Düşünce oluşumu sağlayan iyilik ve güzellikleri kendi içinde barındıran ve asla doğru olandan ayrılmayan bir he-defe ulaşmada yapılacak her ne varsa onu yavaş yavaş uygu-lamaya koyar. Önce verilen tüm toprak mirastan düşenleri geri almak için harekâta geçer. İddiası da şudur: Çocuklar şu an reşit yaşta olamadıkları için üzerlerine düşen mal varlıklarının hâkimiyetini sağlayamayacaklarından, vasile-ri olan babalarının çocuklarının geleceği için herhangi bir düşünce ve uygulama atılımının olmaması, kısa zamanda bu varlıkları başkalarına devretme ve satma politikası uy-gulamaya çalışmasını örnek ve şahitlerle ilgili makamlara iddiasını sunar. Bu harekât planından haberi olan ve yasal sürece de girmiş bulunan bu iddianamenin, çocukların re-şit olana dek dayılarının hâkimiyetinde olacak olan bu mal varlığı davasının enişte tarafından karşı savunma ve püs-kürtme harekâtıyla savunmasını ilgili kurumlara sunar. Bu iddianamedeki dava her yıl yenilenir. Karşılıklı savunmalar

ve yeni iddialar ortaya atılır. Yıllar gelir, geçer; ama bir türlü dava sonuca bağlanamaz. Bir de bakarlar ki çocuklar kendi haklarını alabilecek yaşa gelmişler, hatta geçiyorlar bile. Çocuklardan biri:

- Hey durun, sizler ne yapmaya çalışıyorsunuz? Amacınız nedir? Amacınız bizleri korumak, kollamak ve geleceğimizi sağlama almak ise nedir bu anlaşamadığınız konu? Söyleyin bizler de bilelim, öğrenelim. Bilmediğimiz her ne varsa gün yüzüne çıksın. Açıklayın amacınız nedir? Yıllarca sürdürdüğünüz bu meselenin asıl kökünü bir söyleyin. Söyleyin de artık kurtulalım şu paylaşımdan, senin benim olan işlerden, der.

Çocukların babası ve dayısı birbirlerinin yüzlerine bakarlar. Önce baba konuşmaya başlar:

- Kızım biliyorsunuz ki sizler küçücükken annesiz kaldınız. Sizlere hem anne hem baba olmaya çalıştım. Her istediğinizi yapmaya gayret sarf ettim. Ama dayınız, annenizden sizlere düşen haklarınızı geri almak ve kendi çocuklarına vermek istiyor, der.

Dayı hemen söze girer:

- Hey dur bakalım, söylediğin çok yanlıştır. Ben asla malları ne kendi üzerime ne de çocuklarıma vermek için geri istiyorum. Sadece sizlerin geleceğini garanti altına alabilmek ve babanıza ders verebilmek için böyle bir dava açtım. Sizler hak iddia etme yaşını doldurunca zaten bu mallar sizlere geçecek. Benim üzerime katiyen geçmeyecektir. Dosyalardaki bütün yazılanları okuyabilirsiniz. Artık birer yetişkin olarak, dayınız gerçekten sizleri korumak mı yoksa korkutup elinizde bulunan malları mı almak istemiş açık bir şekilde anlayabilirsiniz. Yaptığım tek hata; sizleri benden uzaklaştırıp, göstermeyen babanıza ders vermekti. Asıl amacım buydu; ama işin bu kadar uzayıp, yıllarca süreceğini ve sonuca ulaşamayacağını hiç kestirememiştim. Sizler tarafından, mal düşkünü biri olarak görülmeyi hiç istemezdim. Böyle bir

düşüncenin yaratılacağını asla düşünememiş olmam ve hesap edememem beni daha çok üzdü ve yaraladı. Sadece şunu bilin ki annenizi kaybettiğimiz günden beri ben, sizlere daha çok düştüm ve sevdim. Sizleri benden uzaklaştıran babanızlaydı benim hesabım, sizlerle değil. Bunu anlayın. Aradaki mal varlığı işi de konunun malzemesi oldu. Değilse sizin de benim de malla mülkle bir işimizin, sıkıntımızın, aç gözlülüğümüzün olmadığı gerçeğini zaten bilenler olarak bu harekâtın amacı sadece sizlere kavuşmaktı. Lâkin olamadı; gerçekleşemedi. Daha çok kin ve düşmanlık oldu. Biraz sevgi, saygı vardı o da yok olup gitti çocuklar, der.

Çocuklar babalarına bakarlar ve derler ki:

- Neden baba, neden bizleri uzak tutmak istedin? Neden dayımıza göstermekten vazgeçtin?

Baba aynen şöyle der:

- Bakın evlatlarım, sizlere asıl gerçeği söyleyeyim ki, dayınızın sizlere olan sevgisini çok kıskandım. Benden daha çok seviyordu sizleri. Daha çok ilgi, alâka gösteriyordu. Aslında sevinip, daha çok mutlu olabilmeliydim; ama olamadım, yapamadım. Sizleri paylaşmaktan korktum, ürktüm. Böyle duygular besleyince de sizleri hep uzak tutmak istedim. Bu dava da benim işime yaradı. Sizlere karşı haklı olmamı gösterebilmemde bu davada geçen mal varlığını sizlere vermek istemiyor diyerek kendimi her zaman sizlerin yanında haklı ve üstün olduğumu göstermek istedim. İstedim lâkin olmadı, olamadı. Gerçekler bunlardır kızlarım, der.

Çocuklar her şeyi çok iyi anlayıp, idrakini yapmışlardır. Konunun esasının sadece verilen bir sevginin yaratacağı düşünülen olumsuz hareket ve gelişmelerin olabileceği düşüncesinin ne kadar da yanlış olduğu gerçeğidir. Burada anlatılmak istenilenin sadece verilen ana sevgisi yerine geçebilecek bir düşüncenin yapı taşındaki meydana çıkan kıskançlığın ve paylaşmama gerçeklerinin günümüz diliyle sadece kendine yâr etme, kendine düşürme, kendinden bir

başkasını kabullenememenin doğurduğu sonuçlardır. Lafı nereye bağlayacağımı bilmem tahmin ettiniz mi? Tahmininizin doğru olup olmadığını yazacaklarımla bir karşılaştırmada bulunun derim. Şimdi düşüncemi en önemli yerinden bağlayıp, kendine götürenin buradaki verilen ve alınamayan bir sevgi olgusudur. Düşünülenlerin sırf kendi egoizm penceresi kenarında izlenilmek istenilmesinin esasında, ortak olarak sunulmasının kabul görmeme yerini kaplayanın sırf insancıl harekât planıyla hiçbir alâka ve özellik barındırmayan duygulara kaptırılan davranışların ağır sonuçlarının günümüz kuşağıyla şöyle bir ilişkilendirmede bulundurmayı kendimce ön görüşüm içine almaktayım. Ön görüşümün ilk ana temasını verilen iyilik ve sevgi karşısında kötülük ve nefret duygularının karşılaştırılarak ortaya çıkacak olan kargaşanın, kızgınlığın, öfkenin, kavganın yaşanılmasının gerçeğe dönüşmemek adına verilenin, alınacak olanlarla kendi kişisel menfaat duygularının asla birbiriyle karıştırılmaması gerekmektedir. Bu gerçeğin şu an insanlar üzerine başka platformlarda, farklı değneklerle gösterilenlerin aynı değnekten gösterildiği inandırılmaya çalışılıyor olsa da işte buradaki ilişkiyi ve menfaat düşüncesini, yapılan sahte gösterileri çok iyi analiz sentez yapabilmeliyiz. Verilen sevginin paylaşılmamasındaki geri çevrim yapılmasıyla yaşanılan, yaşatılmak istenilen olumsuz harekâtların dip noktasına Allah'a şükürler ola hâkimiyetimiz çok kuvvetli. Onun için kolay kolay kimseleri, ellerine aldıkları değneklerle korkutup ürkütmeye kalkmasınlar. Karşı püskürtme harekâtının hiç de düşünce duvarlarının içine girip yerleşmeyen, sığmayan bir davranışta hareketlenip uygulanacağını akıllarının uçlarından bile çıkarmasınlar. İkincisi ise, şu gerçekleşmede sonuç doğurmayan, bitmek tükenmek bilmeyen, saçma sapan günü kurtarma polemiği ile kardeş olan politikanın iç içe işleyişinin dayanıklı dövüş sergilemesidir. Herkesçe artık günün koşullarınca ne yapı-

lıp, ne edildiği çok iyi bilinmektedir. Sadece eli değneklilere duyulan saygının hasara uğramaması adına seslerin, düşüncelerin çıkarılmadığı ve bastırıldığını da asla göz ardı etmemek gerektiğini de burada belirtelim. Bilinmesi gereken; Türkçülüğün asırlar boyu nasıl nesilden nesile geçerek bugünlere kadar ulaşıp, boy verdiğinin unutulmamasıdır. Kim ki Türk'e düşman bilsin ki düşmanlığı kendinde aramalı. Aramayı bilmiyorsa ulu orta ahkâm kesmelerle, ulu orta çığırtkanlık yapıp bir de can acıtarak, can alarak, yürek yakarak bir yere varabileceklerine asla inanıp, birilerine güven duymasınlar. Benim ayrıca şahsımca diyecek olduğum şudur ki: Kim ki gözü yaşlı birilerine sebep oluyor, sebebinde asla ama asla barınamayacaklardır, bir gün bu sebepler farklı bir akımın tekrar yaratılıp, şahlanmasına sebep verecektir. Şu an akan gözyaşları sanılmasın ki görülmüyor, hissedilmiyor. En derin, en içten tüm duygularımızla hissederek bu yazıları yazıyorum. Allah'ın sadece bir kuluyum. Amacım sadece şu an oynatılan ve oynatılmaların çoğalarak farklı oyunlara kurban edilme işgüzarlıklarının; benim gibi düşünen düşünmeyen, bilen bilmeyen tüm insanlara gösterebilmek, anlatabilmektir. Onların amacı belli, kendilerine hâkim biçtikleri toprakları kendi zümrelerince ele geçirip sahiplenmek. Kimin malını kimden almaya çalışıyorsunuz ki? Bunu bir kere iyi düşünmeli. Kim seni kendinden farklı bir kategoriye koymuş, ayrımcılığa sürüklemiş? Asla hiçbir kötü ayrımcılık muameleye uğramamış; her şey eşit, her şeyin hakkı hududu belli. Peki, nedir o zaman mesele? Dış güçler, bilinen gerçeklerdir. Böyle zaaflarının nerelerinden yakalayıp, kışkırtabiliriz? Bir bütünlüğü parça parça hâle nasıl dönüşdürttürebiliriz? Dış güçler zaten menfaat çıkarları için böyle masum, zavallı insanları kandırıp, iyi sanılan yola baş koydurtmaktadırlar. Her şey bilinmektedir de bilmek istemeyen Kürt halkı; yıllarca, asırlarca kardeş olarak yaşayıp, aynı topraklar üzerinde tüm güzellikleri paylaşan,

hâlâ da yaşamaya devam eden, ülke ve vatan olarak düşürülmek istenilen tuzaklara karşı gözünü çok iyi açması gerekmektedir. Her iki tarafın da bu tuzakları fark etmesi, görmesi gerekir. Biliyorum ki içinizden çoğunuz diyeceksiniz ki düşündüğü Türkçülüğü, toprak sevdasını; Kürtçülük sevgisinin yanı başına koyuverdi. Mutlak iyiler ve doğrular için de bir kelamımız olsun değil mi? Yoksa herkesi aynı görüşten dolayı mesul ve suçlu göremeyiz ya bunun da farkındalığı içindeyim. Asla söylemlerimle herkesi aynı çatı altında tutmadığımı da belirtirim ki kim ne dediğimi ve ne söylemek istediğimi çok iyi anlamıştır. Bunun detayına girmeye de hiç lüzum yoktur diye düşünürüm. Türkçülüğün akan bir şelaledeki görselliği barındıran her ne varsa bizde olanlardır. Benim böyle bir benzetmede bulunmamın etkileyici tarafındaki gerçekler ise şunlardır: Günün birinde biz Türkleri aynı deliğe, mağaraya tıkıp, öldürmek isteyen bir gruba mensup kişilerin, gerçekleştirdiklerini düşündükleri olayın görünmeyen iç yüzündeki perde arkası olaylar vardır. Günümüzde Türkçülük kanını şerefiyle, namusuyla, onuruyla taşıyan milyonlarca kişi; hâlâ gözünü hiç kırpmadan vatanı için kanını, canını verir. Bu kişiler devam etmekte olan aynı güdüm olaylarında; bu ülke, bu vatan, bu topraklar için kendilerini feda etmekten asla kaçınmazlar. En önemlisi bir Türk'e yapılan düşmanlığı, kendisine yapılmış olarak gören bir milletin evlatları olarak Türkçülüğü o gözümüzü ayıramadığımız şelalenin akan sularındaki güzelliğin, pırıltının ve akıntının muhteşemliğinde gizli olan barındırdıkları tüm güzelliklerin ve zamanı gelince çoğalıp daha da güçlenip hızlıca, şiddetlice akarak önünde bulunan hiçbir engeli dinlemeyen bir hâl alır. Tıpkı bir şelale gibi coşup canlanan Türkçülüğün neleri barındırdığını çok iyi bilmeli. Birileri, bilmesi gerekenlere hatırlatır. Geçmişin tozlu raflarında tarih kokan, Türkler' in yaşattıkları zaferleri barındıran yazıtları unutmamalıdırlar. Sanmasınlar, bizi köşeye sıkıştırırlar.

Köşeye sıkışan kendileridir evelallah. Bugüne kadar kimseciklerin boyunduruğu altına girmemişiz, girmeyiz de. Sahip olduklarımıza da nasıl sahip çıkılır biliriz. Gerekene, gerekli şekilde cevabını veririz evelallah. Benim bir Türk milliyetçisi olmam sanılmasın ki başka milletten olanlara karşı bir düşmanlığım, bir kinim, bir nefretim var. Asla, asla olamaz. Sadece yapılmak istenilen harekâtın iç yüzeysel bakış açısını çok iyi bilip, görmem ve bu akıştaki gelişmelerin hangi yöne kaydırılıp, gösterilenlerden farklı durumların yaratılma politikalarının günümüz koşullarında ört bas edilerek yansıtılmaya çalışıldığını göstermekteyim. Bu düşüncenin hâkimliği hükmünün bilinirlik ve görecelikten geçtiğinin, artık fark edildiğinin ve saklı kalmayacak olmasıdır. Evet, artık hiçbir şey gizli saklı kapılar ardında ne kadar yaşanılsa da tüm olup bitenleri gözleriyle gören, kulaklarıyla duyan varlıklar vardır. Olmayanları varsayıp da burada yazıp tartışmaya açmıyorum ki; ben kapılar ardındaki gerçekleri sunma çabası içindeyim. Acı gerçek, olup bitenlerin kısmi olarak sadece söylenebilir tarafından azıcık bir bölüm kesitlemesini sunuyorum. Durup da tüm olup biten gerçekleri burada çarşaf çarşaf serip dökmeye de lüzum görmüyorum. Şu an için hiç görmüyorum. Çünkü bu kitabın adını taşıyan Sultanların Dansı' na yakışır, yaraşır bir yazı olabilmesi için seviyeli, görgülü, kurallı, nazik ve en önemlisi bu ismi hak edecek bir yazının oluşması için gerekli sınır ve çerçeve kurallarında olmaya çalıştım. En azından şu an nasıl dans edilir portresinin içine geçmişten günümüze kadar saçaklaşıp bacaklaşan esas konu olan ırkımız, boyumuz ve soyumuz gelmektedir. Bu portrenin içine, taşıdığımız asil ve soylu kanımızın varlığı olan Türkçülüğü koyarak, gerçek Türk Sulatanlarının davranış ve hareketlerinin her bir Türk evladında var olduğunu hissettirebilmektir amacım. Doğacak olan yeni bir akımda, her Türk' ün oynayabileceği kendi yeteneği ve becerisi kapsamında ister efeler diya-

rından sarı zeybeklere, ister Anadolu'nun başka bir diyarından teke zortlamalarına, ister horon tepmelerine, ister halay çekmelerine, ister dans edip tango yapmalarına, isterse de eline aldığı sazıyla hem çalıp hem söylemeye hem de oynatmaya nasıl gücü yetiyorsa bilinsin ki Türkler'in oyun oynaması hem de modern dans etmesiyle hiçbir millet yarışamaz. Çünkü Türkler en güzel dans ve oyunlarını, en güzel an ve zamanlarına saklarlar. Öyle ulu orta yerde, nasıl ne hareketle, nasıl bir davranışın bulunulacağı konusuna çok iyi hâkimdirler. Onun için buradan duyurulur. Kendine güvenenler önce dans edip oyun oynamasını bir güzel öğrensin, maazallah sonra birinin ayağı ezilir, birinin boynu devrilir. Her şey olabilir. Acemilerin bu konuda yetenek sergilemesini zaten beklemekten ziyade yapılacak hareket ve kuralların belli bir ritimde kendimizin alışkanlıktan öte öğrenme sürecini tamamlama olarak görmemiz gerekir. Şimdi benim anlattığım buradaki oyunun, dansın hangi manaları taşıdığını zaten çoktan kavramış durumdasınız değil mi? İstersek şöyle çeviride bulunabiliriz Tarihte Türklerle yapılan mücadele ve savaşlarda mutlak kazanılan zaferlerin en başındaki ülkenin Sultanlarının çok büyük etkisi olmuştur. Akıl, beyin, mantık, ileri görüşlülük ve en önemlisi de Yaradan tarafından verilen o ruha hâkim olan bir vücut bedeninde bir o kadar alımlı ve yakışıklı olmasının, her birinin savaşçı ruhu yanında halkı milleti için kendini hiçbir şeyden sakındırmaması... Sayılacak özellik çok, her biri içimizi kabartan, yüreğimizi dolduran güzelliklerdir. Ben böyle düşünüyorum. Evet, konuyu dağıtmadan bağlamak istediğim yer ise günümüzün Sultanlarını kendi içlerimizde, kendimiz yaratabiliriz. Mutlak geçmiş tarihteki gibi olunamayacaktır. Bir at sırtında, elinde kılıcı olamayacak şeylerdir. Lâkin günümüzde de beyin takımı denilen bir olay var. Neden birbirimizle birer beyin takımı içine girmeyelim ki? Çünkü zaman, çağ bunu getiriyor. Artık eski za-

man hiç yoksa zaman yeni bir zaman kuşağı ise aklın beyindeki yerini hiçbir yere terk etmeden, aynı düşünce akımında var olduğunu destekleyip, onaylaman çok zor olmasa gerek. Sonuçta inandığın ve doğru olduğunu bildiğin bir düşünceden neden kaçasın ki? Senden savaşa girmen istenmiyor. Sadece bir düşünceye ortak olup, akımı çoğaltıp, güçlendirmen isteniyor. Zor olmasa gençlik, diyorum. Çünkü nüfusumuzun çoğu genç bir kuşaktan oluşmaktadır. Gençliğin akımıyla can bulup coşacak bir düşünce, bir yaradılış hikâyesi neden günümüz kuşağıyla bir sevda öyküsüne dönüştürülmesin ki? Dönüşür, hem de şu an gençliğin elinde bulunan ufacık bilgisayarlarla bir anda tek tuşa basarak ağındaki yüzlerce arkadaşına böyle bir akımın ve düşüncenin öncülüğünü başlatmada büyük bir atılımda bulunmuş olmasının kendi geleceği için yapacak olduğu en doğru harekât olacağını da bilmesi gerekmektedir. Çünkü atalarından yadigâr bu toprakların, birileri için taksim edilmesi işinde sessiz kalmasına kendi öz benliği de razı gelmeyecektir. Özü Türk boyundan gelen bir milletin evlatları olarak böyle bir hikâyeyi başlatıp, toprak sevdası nasıl yaşanırmış ve yaşatılırmış bir gösterivereli̇m. Gösterivereli̇m de elaleme baş koyup, dil gösteren, elinde değnek tutan, neyi nerde konuşup konuşmayacağından sakınca bulmayanlara bir çıkış harekâtının başlangıcını gösterelim. Kim; kimin elinden, neyi, nelere sahip olmak istiyor? Neleri kendine katmak istiyor? Bunların isteklere olan zayıf kalmış düşüncelerinin, sağlam yıkılmaz bir sevda türküsüyle canlanıp coşacak sevda hikâyesinin içinde yer tutup, kendini bu sevda için canı gönülden destekleyen bir düşünce akımıyla karşılaşacak olanların o an neyle, kimlerle nasıl bir güreş tutulacağını veya nasıl bir dans edileceğini hiç akıllarının eremeyeceği bir açıdan görüp izleyeceklerdir. Bundan hiç ama hiçbir şüpheleri olmasın. Bu konuda kesin konuşmamı bende sağlayan güç; biliyorum ki benim gibi yüzleri, binleri, milyonları da

aynı güçten var olup coşacakları bir akımda kendilerini var oluşlarını ispatlarcasına bir gösteri harekâtında bulunduracaktır. Biliyorum ki en güzel sahne gösterileri nasıl oynanır, nasıl halka gösterilir, nasıl insanlara hitap edilir. Tüm incelikleri kendilerinde bir üst olarak görüp işleyerek, bu oyunun bir parçası olan tüm insanlara gerçeği, hakkı, hududu tam anlaşılır bir dille izahını yapıvereceklerdir. Yapılacak olan her bir işleyişin mutlak nizamı, kuralları olan bir oyunla bütünlük sağlaması öngörülen bir gösteri sunulması şart koşulanlar arasında yerini tutacaktır. Kendini ezdirip, ayaklar altına aldıracak bir görüşe, düşünceye veya herhangi bir saldırıya asla ama asla izin vermeyecektir. Böyle bir saldırıya karşı yapılacak harekât, Sultanların Dansı olarak suratlarına lanse edilecek en büyük gösteri gerçeği olacaktır. Bir daha neyi, kimi, nasıl ve nerden alırım, bölerim düşüncesini kendinde yok ettirecek büyük bir duruş sergileyecektir. Böyle sağlam, yıkılmaz bir vücuda ve ruha hâkim olan milletin; gerçek özüyle burun buruna nasıl geliniyormuş görsünler. İçinde yarata geldikleri bu olguların nasıl tek tek sönüşe geçtiğini bir zahmet kendi elleriyle, kendi ayaklarıyla, en önemlisi o konuşup duran dilleriyle kapanıp, kapatıldığını tasdik edercesine kendi yuvalarına çekilişlerini bir bir görme şerefine ulaşacak olduğumuz günlerin suyu hürmetine dağ başını duman almış türküsünün marş eşliğinde söyleye söyleye bu vatan sevgisinin, bu toprak sevdasının hikâyesini bir ömür sürdürme temennisiyle her bir Türk yurttaşı olarak kendimizde bir borç bilinmesi gerekir...

Evet, bir soluğa sığmayacak okunanlar... Hemen arkasından insan görünümünden yoksunlaşmamış, lâkin içerik bakımından yıkılmalara ve çöküntülere maruz kalınmanın ortaya çıkardığı davranış bilimiyle örtüşmede bulunacak insan sentezlemelerinin, yapılmış hâl ve harekâtları anlattım. Şu an içinde bulunduğumuz günümüz versiyonu görsellerin anlatılması ile ilgili anlatı sunumlarımın yazıt ola-

rak insan homojenine ters düşmekteki verilerimin mutlak anlaşılır bir içeriğinin sunmaya çalıştım. Bu çalışmam Sultanların Dansı'nı pekiştirir. Güncelliklerin baş aktörlerini tanıma fırsatı veren Hayatın Gerçekleri; insanlık, evrensellik, toplum, zümre ve bireye kadar bir açılımdan geri dönen iyimser yaklaşımın bir kenara itilerek kötümserliği model göstermenin temelini oluşturan bilinmezliklerin baş çekerlerinin ortaya çıkartılması düşüncesiyle var oluşan bir yazıt olarak okuyucularına kendini anlatmaya çalışacaktır. Şimdi belki de bu yazılanlardan hiçbir şey anlamamış olabilirsiniz. Hiç mühim değil. Neden değil? Çünkü sizler Hayatın Gerçekleri' ni okuyup sonuna kadar bitirebilirseniz, burada yapmak istediğim vurgunun tamlamasını zaten çoktan kavramış olacaksınız. Sizlerin sadece bir birey olmanın verdiği hak ve sorumlulukları gerçek anlamda kullanıp kullanmadığınıza, yerine getirip getirmediğinize bakabilmenizin yapacağı yansımanın ortaya çıkartılabilmesidir. Her şey bu yansımada kesişecek olanlardır. Neyi, kimi, hangi konuyu, nasıl, nerede gibi üstü kapalı sorularınıza kitabın devamında mutlaka bir cevap bulacaksınız. Önemli olan burada anlatılanlara ve yazılanlara tarafsızca bakıp anlayabilmektir. Yoksa taraf, sizleri hepimizi yanlış yollara ve yönlere götürmeye bizleri mahkûm etmekte hiç gecikmez. Bunun bilinciyle verilmek istenilen mesaja tarafsızlığımızı ilân ederek bir güdümde bulunabiliriz. Değilse her şeyi mahvetmede etkenlik içinde olduğumuzu asla unutmamak gerekir. Burada ben şahsi görüş ve inanışımla tüm bu yazıtları sunmaktayım. Hiçbir kimse bu görüşümün ve inanışımın arkasında olarak bunlar yazılıp hazırlanmadı. Sırf kendi inisiyatifimdeki çoğalmalar. Nedir ki bu çoğalmalar? Aslında herkesin bilip gördüğü, cereyan eden olay ve gelişmelerdir. Sadece bu olayların üzerimizde oluşturduğu yetip bitmelerdir. Herkeste aynı düşüncelerin var olup çoğalmasını beklemek veya beklememek benim haddime asla düşmez. Sadece kendi

haddime düşenlerin var olmasında çoğalmam beni buraya iten, bu yazıtları oluşturmamdaki en büyük etkendir. Şunu da ilâve edeyim ki en önemlisi herkesin düşüncesine kesinkes saygı duymak benim tabiatımda var olan en büyük olağanlığımdır. Saygının olmadığı bir yerde hiç birimiz birimize ifade özgürlüğünü veremeyiz. Bunun bilinciyle bütün görüş ve düşüncelere saygım sonsuzdur; sadece sınırı ve çizgiyi ihlâl edenlere karşı da söylemlerimi asla kısıtlamadan sunmam, yazmam beni saygısız olarak nitelendiremez. Çünkü tarihin gerçekleriyle olmamdır beni ben yapan...

HAYATIN GERÇEKLERİ

1. Çıkılmış bulunan yolda, derme çatma bir çardak altında yapılıveren azıcık dinlenme esnasında, orada karşılaşılan kişi ile gerçekleştirilen sohbetin nizamı, kurallar boyutu gibi kavram kargaşasının hiç bulunmadığı, asayişten uzak, özgürlükçü, yenilikçi yaklaşımla elimize tutuşturuverilen, ne olduğu hakkında kanımca bir bilginin olmadığı, veryansızlıkla dil, din, ırk ayırdımı gözetmeden her ne verilip alındıysa hepsini izlemiş olduğum bir gözlem hikâyesidir. Bu hikâye; maceraperestlik unvanıyla özdeşleşen bir anlayış çerçevesi içinde, konuların hâkimiyetinin sadece insancıl hareketler dışında yaşanılmış, gayri savunmasız ve itirazsız bir diyalogdan çıkan sözcüklerin oluşturuverdiği cümlelerin düşünürlük ilkesinden yetip biten bir anlayıştan uzak kalmadığını bir anda görüp, anladığımız anların oluşturduklarıdır. Burada hayatımızı kuşatan; bir millet, bir devlet, bir toplum gibi kavramları olan, yenilikçi akımın yarattığı izlenimlerimi ve öngördüğüm yargıdan uzak, etkileşim çağrısı yapan bu yazımı aktarmak ve sizlerle paylaşmak istiyorum. İçinde var olduğumuz toplumun yaşanmışlıkları, bu isteğimin oluşmasında bana etkileşim rüzgârını sağlamıştır. Şimdi el verme zamanı değil. Kol kaptırma zamanı hiç değil. Öyle bir zaman akımı içindeyiz ki... Bu akımın içinde oluşanların bıraktığı etkilerle harmanlanmış olan yazımda, her şeyiyle insan olmanın savunmasızlık tarafında yatan bilgi ve öğretinin hiç de bilip düşündüğümüz gibi bir anlayış içinde yer tutmayanların izinde ve yolunda gitmenin ne kadar acı bir felaket doğurup yaptıkları çağrışım anlatılmaktadır. Oluşan insancıl hareketlenmelerden daha çok kabul gören; kabullenilmiş bir davranışının altında yatan, bizleri önce kucağına alıp, sonra da bir anda ortaya itmenin şiddetiyle savruluşumuzdur. İnsanın kendisi için önem arz eden konularını sıralayışı önemsenmemektedir. Bunun

bizlere yaşattığı, hayatımızın sorgusuz, sualsiz, veryansızca konuların birbirini sıralayış farkının önemsiz gözüken bir durumdan ibaretliği hayatımızı düzenleyen kurallarla örtüşüverenlerdir. Şimdi gözümüz, kulağımız görüp duyacak her ne varsa duyup, görecek. Sonra da kendi nizamı çerçevesinde yapabileceğini sandığı davranışlarında, kendini koruma güdüsü adı altında hiç hissettirmeden göstereceği tepkimenin oluşturulmasında, el altından kaynaklı olsa gerek, hiç kimsenin bilip, görüp, duyacağı bir işe mahal verdirtmeyecektir. Kendi kurallarının getirdiği cezayı kesmede atacağı adımların ne tür bir işe yaraması gerektiğini kendisinin de kestirebildiği sonucun içerik ve sunumları anlatılmadan, günümüz toplumunda yer alınarak başlatılan hayat mücadelesinde kendini savunmuş olarak gören birinin, etrafındaki insanlara bakışı ve görüşü hangi kurallar boyutunda belirginlik kazanacaktır? Böyle biri, günümüz toplumunda nasıl bir işleyiş kazanıp, kaybettirdikleriyle de nasıl bir anda gündeme gelip de oturuveriyor? Bunun detayında var olan her ne ise, bunların peşine bir bir düşüp, hafiyelik gibi algılansa da işin özünde barınanın ne olduğunu bulup, belli bulgular ışığında aydınlanmasını istediğim düşünceleri bir yapıt hâlinde sizlerle paylaşarak durumun vahametini ve gizli kalanları oluşturmada yaratılan düşünce akımlarının nasıl bir yol ve işleyişten geçtiğini kısa kısa aktaracağım. Bunu yaparak insanlık boyutunda farklı bir kuşak oluşturma amacım yok. Amacım, sadece insanlığın şu an geldiği noktanın durum ve analizini belli kanıtlarla, sonuçlarla ortaya sermektir. Herkes kendince alıp görmek istediği yerinden alsın, görsün. Şimdi anlatımlarımın ilkini oluşturacak yazımda, insan rehabilitasyonluk ilkesiyle hiç örtüşmeyen konulara yer vermemden dolayı, yaşamış olduğunuz herhangi bir konunun burada şeceresinin yapıldığını düşünmenizi kesinlikle istemem. Çünkü burada ele aldığım her ne varsa insanlığın anlaşılmaz, duyulmaz, görmezlikten

gelinen tüm olay ve düşüncelerinin; artık anlaşılır, duyulur ve görülür tarafıyla işleme alınıp, bu konuşulmayanların da ortak bir dilde konuşulmasını istiyorum. Verdiğim tüm mücadele bunun içindir...

2. Herkesin ortak bir noktası mutlaka vardır. Var olanın, geniş kapsamlı bir düşünce içerip içermediği hakkında yalan yanlış beyanlar elimize tutuşturuverilmiştir. İmkânsızlık abidesi gibi görünen, yalnızlıkla yapılan mücadele evrelerinin içler acısı hâli veryansızlıkla bağdaşma özelliği içermektedir. Kendi kendine elini, ayağını kör kütük yaptıktan sonra her şeyin bir aydınlık bir karanlık olarak yaşanıldığı, bilinmezliklerle dolu bir planının hiç işlev görmediği acı ve dramatik bir tablo ortaya çıkarmıştır. Bu tablonun, kimlerce ortaya çıkarıldığının artık çok da bir önemi yoktur. Çünkü verilenlerle alınanlar arasında alışverişin bir hükmü zaten hiç olmamış ki... Sadece ağızdan çıkan ufacık sözün, kendince hükmünü yitirmiş olmasını kabullenen bir milletin evladı konumunda yapılan en acı bir açılımın baş göstergesi durumundadır. Bunun da farkındalığı işine soyunma gibi bir harekât, esasında hiç olmamıştır. Evet, bu yazılanlardan eminim ki hiçbir şey anlamamış ve bir kavram çıkartamamışsınızdır. Bu gayet normal bir durumdur. Çünkü yazılıp, anlatılmaya çalışılanlar; hükmünü yitirmiş, öylece kendi kendine konuşan birinden süzülen sözcüklerden oluştuğu sanılan, cümlelerin ne neydi, kim kimdi gibi sorulara asla bir cevap alınamayacak durumda işleyişin yapıldığı bir atmosfer içindedir. Hiç de düşünülenin gerçekleşmediğini ve ortada yapayalnızlıkla yapılan bir mücadeleden uzak, sadece ilk düşündükleriyle ortaya çıkanlar arasında yaptığı bir savunma harekâtlanmasının kendinde belirginleştiği durumudur. Bunun da artık bir işe yaramayacağı düşüncesi, onu öyle aklınca gelen konuşmaların içinde yer ediveriyordur. Onun aklının yetip bittiğinin, kendisi için yapacaklarının yetirip bitirememesi durumunu kavramış olmanın

verdiği acı düşüncelerin, bir bir gözünün önünde kendinde oluşturulduğunu fark etmesi, hemen olduğu yeri, mekânı terk edip uzaklaşması, belki bir nefes alması için kendini rahata erdirecektir. Kendinde yer ettiği, anlayıp kavramış olduğu düşüncelerinden nasıl kaçacak ki? Asla böyle bir durumun mümkün olmadığını biliyordu. Artık kemiklerinin iliklerine kadar bu düşünceyi kanıksamıştı. Kaçış yok; her şey belki bir örtünün altında saklanabilir ve kendisiyle arasında bir sır olarak kalabilir. Peki, her şey bitti mi? Tüm düşüncelerin, yapılanların, istediğimiz gibi gelişmemesinin sonuçlarını bir örtü altına almakla her şey normale mi döndü, bir düzene mi girdi? Hayır, asla normale de girmedi, düzen de almadı. Bunun en iyi bilinen tarafı kendimizce bilinen taraf ve yönleridir. Şimdi her şeyin sarpa sarmaması için yapılan bir harekâtın yanlışlığından ziyade, düşüncelerimizin bizi kendine ne kadar da esir ettiğinin bir göstergesidir. Bunun da bilinirliğinin zafiyetimizden kaynaklı bir hataya kurban gitmesiyle her şey daha da bir derinlik, bir çukur oluşturmaktadır. Kendimizin baş etkeni durumunda en son anlama, kavrama ve yaşamamızın acı üslubu hafızamıza kazınacak olandır. Şimdilik kazınan taraflarımızın, fazla aşınmaması adına yapılanların, düşünce mekanizmasıyla çatışma yaşamaması için, hataların tekrarlanmaması umuduyla mekanizmamda bağlı tuttuğum düşüncelerimden bir başkasını da sizlerle paylaşma gereksinimi duyuyorum. Bunda da çok ortak yönümüzün olduğu kesindir...

3. Faturaların illa da gerçekleştirilmesinde, nesnel değerlerin alım satımıyla oluşması gerekmez ya. Günümüz insanlığının birbirine kestiği gözle görülür, elle tutulur olmayan o kadar fatura var ki saymakla bitmez... Bitmeyenlerden başköşede yer alan düşünce mağdurlarının durumunu işlemek istiyorum. Şimdi bunun bence en önemli tarafı; insan olmanın verdiği zihniyetin özellik kuşamasında yapılanların ağır bir faturaya dönüştürülerek, düşüncelerin her birine

takılan gemlerle susturulması, konuşturulmaması, kesilen faturanın bedelinin ödetilmek istenmesidir. Böyle acı bir gerçeği fark ettiğimiz an, yaşadıklarımızın ne kadar ağır bir külfet getirdiğini, üzerimize bastırılan bu yükün ceremesinin sırf söylenen düşünceler için yapıldığını anlamanın da ağır bir sorumluluğu vardır. Şimdi yapılanların dışında kalan bir şey var; o da yükümlü olduğumuzu unuttuğumuz her ne varsa bunların bir gün bizlerden hesap soracak olmasıdır. Nedir ki bunlar? İşlerin belli bir düzende yapılıp, yol almasını sağlamak gibi zaten geçerli bir mesleğimizin olduğu herkesçe bilinen ve kabul edilen taraflarımızdır. Asıl konu, bu işler dışında düşüncelerimizin var olup olmadığı; var oluşunun bir katkısının olup olmadığıdır. Yoksa zaten yoktur. Bunların etkileşim çağrısı içinde herhangi bir değer hükmünün bulunup bulunmadığının farkına varılmalıdır. Benim gibi, bizler gibi, onlar gibi düşünen insanlar, düşünce varlığımızla birbirimizi destekleyip, kolladığımız bir ortamın var edilmesinde en büyük mekanizmayı çalıştırılarak duruma hâkim olmalıyız. Konunun sadece düşünce gücünün verdiği önem ve itibarın değer farkını anlamak olmalıdır. Bu düşüncemi söylemekle sizlere konunun ana fikrinin, düşünce açılımlarımızın varlığının farkına varıp, aynı düşüncelerle de kavuşturma yapıp büyük çıkışların sahibeliği içinde bulunabilirsiniz demek istiyorum. Çünkü düşüncelerle varılmak istenilen her neresi ise bizim amacımız sadece işin çıkış verilen düşünceleriyle buluşmasını sağlamadaki etkenliğimizin önemini vurgulamaktır. Yok, efendim bu düşüncem onun görüşüne ters düşer, bunun görüşünü engeller, ordakinle hiç görüş sağlamaz gibi düşünmektense; kendi özümüzü ve öz düşüncemizi, kimseyle bağdaşır bağdaşmaz, bu gibi düşüncelerin esiri olmadan düşüncemizin savunuculuğunu bilmemiz her şeyin bir başlangıcı olabilir. Neden illa da bir başkasının sürdürdüğü düşünceyi destekleme gibi bir anlayışa sahip olmamız gerekiyor ki? Bunu an-

lamakta zorluk çekiyorum. İşin özünde düşüncelerimizle örtüşmeyen bir durum var. Var esasında ama bir türlü kendimizi ifade etmede bulanamıyor oluşumuz benim canımı sıkıyor. Belki de korkularımız var. Kolay mı öyle her bir düşünceyi söyleyivermek... Belki bir anda bize de bir fatura kesiliverecek, düşüncelerimize gem vuruluverecek... Ne gereği var kalsın, söylenmeyiversin düşüncemiz bir kaybımız mı olacak Allah aşkına deyip, boynumuzu önümüze eğip geçip gitmek varken bir de düşünce müşünce onunla vakit geçiremem, kendimi de riske atamam demelerimiz belki şu an, şu dönem olduğumuz yerde bizleri mutlu, huzurlu kılıyor. Lâkin ben eminim ki dönem çok yakındır... Keşke benim de bir düşüncem varlığına kavuşup buluşabilseydi, keşke düşüncemi savunmakta çekinmeseydim, diyeceğiniz günler artık çok yakındır. Çünkü düşünceler yastık altı edilip, dışarı çıkartılmamaktadır. Faturaların tarafımıza kesilir korkusunu düşündükçe daha çok başka düşünüşlerin esiri olmayı hak ederiz. Bu düşünüşten uzaklaşma gibi bir etkileşim yaşarım diye de korkarım hani...

4. Tarafsızlık adına yapılanların illa da bir taraf mı oluşturması gerekmektedir? Konusal anlam farkı içermeyen bir üslubu işleme ve dokuma gibi vazifelerin, bir gün hazır önümüze işlenmiş olarak bırakılmasını bir kolaylık gibi algılayıp işimize gelse de bu yapılanın tarafımıza kabulü ve işlenişinin esasında bir gün önümüze çok farklı bir yapıtta büyüyerek çıkıverebilir. Hani yine iş dönüp dolaşıp geliyor kendi düşüncelerimizin işleyişinin etkilerine. Evet, bu konuyu hepimizin çok iyi bildiği bir derecede irdelemesi gerektiğini savunuyorum. Çünkü bir gün bu yazmaya çalıştıklarımızın, anlatılmak istenilenlerin bile önü kesilip, al senin ihtiyacın ne kardeşim, denilecektir. İstenilenin sadece bir maddiyat gibi algılanıp, elimize tutuşturuverilecek akçelerle işin halledileceğini düşünenlerin dünyasında düşüncelerimizin varlığını oluşturacak olmamız ne kadar

da zor olacaktır. Bu günlerin çok da uzak olmadığını düşünecek olursak bir kere daha düşüncelerimizi elekten geçirmenin faydalarını görmeyi başarabiliriz. Nerden bilebiliriz ki, değil mi? Sanki önümüze sunulan düşüncelerin gerçek içeriğinde ne olduğunu, neyi kapsadığını çok mu biliyoruz da onun için destekleyip el şaklatıyoruz! Yaptığımız sadece kendimizi kandırıp, yalancı ve sahte bir inanışa inanmaktır. Bundan ötesi olamaz ya. Çünkü sen sadece dinlediklerinle bir düşünce içine girip, en iyisi bu olsa gerek fikrini benimsiyorsun. Seni dinleyip de senin fikirlerin bizim nazarımızda pek kıymetli bir evrak gibidir diyenlerin, kapını çalmasını beklediğin günler için yaratmış olduğun bir düşüncenin sana kaybettirdikleri olmasın. Bunun ayırımını iyi yapıp, düşüncelerimizin üzerini örtenlerden nasıl bir hamle ile çıkış yapmayı becerebiliriz? Bunun düşüncesini kendimizde geliştirip, uygulamaya koyabilme yetisine sahip olmalıyız ki işin ciddiyet tarafıyla hareket etmemizin imkânı olabilsin. Değilse öyle boynu bükük, gelene geçene kafa sallamayı bile beceremeden ha varmışız ha yokmuşuz muamelesini görürüz. Görmekle de kalmayız, bizim düşüncelerimizle bile boy gösteremeyecek olan birilerinin düşüncesiyle yapılan işlerde yanlarında duruyor gibi görülmemiz canımızı çok sıkar değil mi? Burasına herkesin kendi aklı, fikri karar verir. İster sıkılır, ister rahat bir şekilde hayatını devam ettirir. Bu herkesin kendi bileceği bir iştir. Bunu yargılama veya hesap sorma gibi bir durum asla söz konusu olamaz. Herkes özgür ve hür bir toplumda yaşayıp, düşünüyorsa, bize zaten söz düşmez. Yine taraflı oldu bu cümle. Doğrusu ne olmalıydı? ''Bana zaten söz düşmez'' olacaktı.

5. Konu sabit bir fikirden üretilip, sakıncalarından kaçınılmak isteniliyor gibi algılanabilir. Çıkılan fikir her ne ise bunun kabul görürlüğüyle hiç kestirilememiştir. Zannedilmesin ki çok önemli bir konu yumağı gözler önünde seriliverecektir. Asla böyle bir eylem yapılmayacaktır. Sa-

dece aklı çalışkanlıkla benzeşmelik gösteren bir göstergeyi elinde tutmaya çalışan bir gurubun dışındakiler; ne nedir, kim kimdir, ne olacaktı ki gibi söylemleri oluşturmada bile zafiyetlik gösteren insan topluluğu mu bu durumdan bir düşünce açılımı oluşturabilecektir? Bunun mümkün olup olamayacağını konuşmak değil amacım. Amacım bizleri oluşturan bu düşünce kavramlarıyla yetip bitmekte olanların gölgeliğinde hâlâ ne diye onları kavrama peşinde durup sürükleniyor olduğumuzu anlamaya çalışmaktır. Nedir bizleri onlara bağlı tutan şey? Bunun düşüncesini kendimce şöyle açıklamak istiyorum: İnsanım evelallah, bundan herhangi bir şüphem yok. Düşüncelerim neden başka birilerininkiyle örtüşmüyor? Neden onlarla aynı yaklaşım sergilemiyor? Benim farklı düşünceler içeriyor olmamı bile ölçerinde gösterememesi, beni saf dışı bırakması... Benim bu konu hakkında kısaca şu yorumum sizleri de aynı noktada birleştirmeye yeterli olabilir mi hiçbir düşüncem olmadan aktarmayı öngörüyorum. Öngörüşüm mutlak bir bildiğimin oluşudur. Evet, konu şu ki aynı düşüncelerle buluşup kavuşamama, bir başkasının düşüncelerine sahip çıkmama veya onun yanında yer almama durumları. Esasında konu çok açıktır. Açık olmayan bizlerden çıkan düşüncelerin şeffaflığıdır. Değilse mutlak ortak bir karesinin yanında neden düşüncemizi saklayıp, esirgeme işine girelim ki değil mi? Olması gerekenin varlığından veya yokluğundan ziyade bir başkasının gerçeğinin kendimizce kabul görürlüğünün hangi imkânlar dâhilinde veryansızca hâkimiyet planını oluşturacaklarla el birliğiyle yapacağı çatışmaların baş körükleyicisidir. Bu da el verilen payenin orta yerine çakılan koca bir kazıktır. Bu da şu demektir ki insanız yalnızca, başka bir açıklama gerektirme gereksinimi sağlanamıyor olmasının vebalini sen mi üzerine alacaksın yoksa ben mi? Yoksa hiç tahmin bile edemediğimiz bir kul mu ortaya çıkıp da her şeyi ile tüm yapılanların ve yapılacakların,

mükâfat getirisi olmayan bu yükümlülük gerektiren işlerin başına geçecek? Böyle olması mı bizlerce yadırganacak bir durumu sergiler? Doğrusu kanımca benim bile hükmünü kestiremeyeceğim olağan bir hâlden başka bir durumdur. Çoğunluk olarak hemfikirlik beyan edilemeyen işlerin götürü ayağını oluşturanların, muhakkak adı kendinde gizli her seansında bile saklanmakla büyük erdemliğe ulaşacak olduğu düşünülenin, kendi elini ayağını bağlı tutan koca bir yular parçasından başkası değildir. Bakmayın siz o yular parçasına, her şey farklı şekillere boyanıp çizilmeye çalışılarak farklı bir boyutta sergilenilmeye çalışılıyor. Böyle olmasının tek sebebi ise veryansızlık tacının önünde diz çökenlere geçirilme telaşıdır. Başka bir açıklaması olamaz diye düşünürüm. Çünkü insanız ya insanın hak ettiği en güzel erdemlikten öte beklenilenin bir yular parçasının ucundan kendimizi sürükletmek istememiz olması mı ki bizleri tekrar düşündürecek olan konu yumağından ayrıştırıp sürükletebilsin. İmkânsız bir şey elbet; lakin kolayı varken niye zor olanı tercih edilsin değil mi! Bunun da tartışılır tarafını hiç kaleme almadan sadece esas konuyu yakalamayı becerebilir miyim acaba düşüncesinin telaşını yaşamak, beni bende hacmimin alabileceği ölçüden kat kat fazlasının sığdırılacak olanın insanlık adına yaraşır hem fikirlerin doğup büyüyeceği bir alanın yaratılmasıdır. Bunun hesap kitap işi altında cereyan edecek hiçbir olaya da mahal verdirtmeyecektir. Günümüzün uzayan, yaralı, parçalı, ehemmiyetsiz, koşulsuz ortamlarından kaçıp gelmekle varabileceğimiz yer neresidir? Bir bileniniz varsa hemen çıksın ortaya söylesin. Elbette herkes kendinden başka kimsenin durumundan sorumlu olmadığı için sadece kendi güvencesini veren yerin tercihini yapabilecek kadar zeki ve akıllıdır. Değilse kim; kimin, nerede ve ne olduğu konusunda hemfikirlik beyan ediyor ki? Asla etmiyor; etmeyecek de. Bunun bilincine kendimi öyle bir inandırdım ki, artık hiç kimseciklerin hemfi-

kirlik konusunda bir araya gelemeyeceği kanıtında bulunuyor durumunu sunabilmekteyim. Acı bir gerçek, acı birer sonuç da olsa gerçeğin kanayan yarasına basılacak olan parmağın bile bulunamaması zaten hepten bu işi bitiren değil midir? Öyledir bilinen, görülen, inanılan; ama ortak fikirde birleşilemez sonuçta. Böyle kim kimin nesi, neyi, ne durumda çok da alâkadar etmez. Sadece dilinden çıkan tüh, vah gibi sözler yüreğinde oluşturacak ikinci bir baskıya kadar zamanın iyice elden çıkıp, kendi hâkimiyetini kaybettiği anın gölgeliğinde ha durmuş ha durmamış zaten çok da bir şeyi etkilemeyecektir. Çünkü kendi yarasını bile kapatıp, göstermeye cesaret edemeyenin bir başkasınınkiyle ne tür bir işi olabilir ki... Çelişkili bir anlatım oldu. Çelişkinin esasında kendimizde oluşturulmaya çalışılan, çatal bir değnek misali hangi ucunda durup barınacağımızı bilememizden kaynaklı bir davranışın sonuç göstergesindeki durum vardır. Bunun da farkındalığı hepten yitirilen kardeşliğin acı birer faturasıdır...

6. Söyleşi metninin içeriğinin, anlatı sunumu yapacak olan bir vatandaşın eline tutuşturuverilen kâğıt parçasının ne hükmü ne de değer yargılarıyla bir ilişiği var. Böyle olması çok can sıkıcı bir durumdur. Konu, söyleşi metnindeki içeriğin anlatı olarak ele alınan değer yargılarının varsayım bir bütünlükle hiç kesişmemiş olmasıdır. Değilse konunun bir anlatıdan ziyade diksiyon içerik özelliğini kapsamış, durmadan çalan bir davulun sesi gibi yükselen sesinde hep aynı tempoda ötmesi gibi bir şey olarak algılanmaktan öte gitmeyecektir. Burada takılı kaldığım yer, neden yükseltilen bir sesin insanları susturup, esiri ettiği konusudur. Acaba yüksek sesin korku mu verdiği sanılır da her saniye daha da çok bağırmaya sürükletir insanı veya insanları daha etkili kıldığını düşünür, onları yönetip hâkim olabileceği düşüncesini kendinde yetirip bitirir. Her bir düşünce olabilir. İçlerinden geçenleri tam hükmüyle bilmeyiz ya. Hani ola-

bileceklerle ilgili görüşümü belirtmeye çalıştım. Bir de canımın sıkıldığı yer şurası ki hiç de mantığım sarmadı hani; bilinen taraflarının anlatılıp savunulduğu bir konunun, bilinmeyen tarafının ise ört bas edilmesi ise insanı hayli rahatsız eden bir durum. Belki de onun için o diksiyon dersini aldı ya, konuşmalarında etkili kılacağı yerlerin doğrularla iç içe olmasını gösterebilmede bir yetenek sahibi olabilsin. Kimi kandırıyor ki! Esasında kandırılan o topluluk içinde var olan insanların, onu alkışlayıp tezahürat yapmalarının gösterdiği davranıştaki devam eden birbiri ardına söylenen yalan yanlış konuşmaları her gün daha da çoğalacaktır. Bundan başka düşünülecek bir şeyin aklıma gelmemesi ise bende haddimden öte düşünceleri çağrıştırıyor. Şimdi durduk yerde ne diye bu tür konuları açtığımı ise kısaca şöyle izah edivereyim: Şimdi bilinir bilinmez herkesin kolundan tutup da gel sen şuraya dur hele biraz, şu anlatacaklarımın konu tarzından başka her bir şeyle mukayeseye tutuşturulması olayını bir çözümleyiver denilse, alınabilecek cevap içler acısı bir durumu yansıtmaktan öteye geçemeyecek bir hadiseye imza atacaktır. Çünkü zaten hayat koşullarının omuzlarına bindirdiği yükün altında kalmış, nefes alacak durumu bile olmayan insanlara sen de ki: Bu kırılası azminde bulunan ihtirasların içinde kalakalmışlığını, dışarıdan görünenlerden sadece bir tarafını görmeye zorladığımız karelerle eşleştirme yapmaya çalışıyoruzdur. Böyledir hayatın diksiyon el konuşmasında bulunanlardan kendi üzerimize yapışıp kalanlar; ancak benzeştirme yapmak için kullanılmasında bir sakınca görülmez. İstediğin kadar karelerinle yer değiştir, benzetmeye çalış dur. Yapılacak başka bir şeyin olmadığını anlama lütfuna erildiğinde, belki her şeyin o ağızdan çıkan diksiyon el bir konuşmayla halledilemeyecek olarak görülen işlerin, aslında ne kadar da farklı bir boyutta kendimizi sarmaladığını anlayıp gördüğümüz an olacaktır. Her şey tez vakitte olup gelişemezse de bir kere o konuşma-

ya verilen kulağın aldıkları kolay kolay seni, beni iflah etmez; hem de asla etmez. Edilmeyenin konu kavramını zaten tartışacak değilim. Sadece öz benlikten fışkıranların, yerli yerince akıp gitmesini öngörüyorum. Bu zafiyet planından, kendine ödül alarak çıkacak bu kargaşalı durumdan var mıdır ki başka bir seçeneği? Ben bilmem kendisi bilir ya da o konuşmayı yapanın söyledikleri bilir. Bilmem gerisini, bildiklerimi paylaşmaya kalktım. Ben bile bildiklerimi unuttum. Çünkü o diksiyon dersi alanın tesirinden kurtulamamışımdır. Değilse ne diye bu kadar takılı kalır insan. Bırak, sal yakasını gitsin; ama hâlâ beyninin içinde ötüp duran bir sesin gitmemişliği mi seni bu durumdan kurtarsın... Yok, asla kurtaramaz. Kurtarmaya niyet alanların da konu itibariyle bu dolaşık, karma karışık durumdan kendine bir paye çıkartmaya niyet alması her şeyin özüdür de bakmayın işte yine suçlu o konuşan kişi oluvermiştir. Böyledir hep, böyle de devam edecektir bu işlem, bu döngü. Ne zaman ki kendi payemiz çıkmadı, elimize geçmedi, artık kolay kolay elde edilemiyor, bunu anladığımız an konu yumağının hangi yerinde sarılı olduğumuzu çözme işine giriştiğimiz vaktin bilindiği an olacaktır...

7. Konunun sarfiyatla ilgili olgu yumağından sökülüveren bir dizi söylemin oluşturduğu sanılan veryansızlığın aslında esas konunun ana fikriyle çok alâkadar olan bir tutum içinde kucaklaştığını asla göz ardı edememem. Yine benim bu sonu gelmez istirham gerektiren, bir çömlekle el el dolaştırılıp istenilen miktar ve ölçüyü doldurtmayı arzu edişim belki de hayatın bana sunmadığı bir anlayışın verdikleridir. Bunu da irdeleyip ortaya döküşümün asıl konusunun yine ele alınmasının, hiç hoş görülmediği mekânlarda kendini belirtmesi gibi haznede yer alanlardır. Ben bunu bilir, bunu söylemeye devam ederim. Acı gerçeklerle barışık yaşayabilmemizin yegâne temel unsurları arasında beslenip barınanlar, kendi öz varlığımızdan çıkan eylemler değil mi-

dir? Öyledir elbet, hem de hepsi kendi eylem anlayışımızda oluşup ortaya çıkmışlardır. Bunun başka tür bir açıklaması ve sunumu nasıl yapılır bilemem. Bilenleriniz varsa zaten onlar çoktan bu konu için sarf ettikleri emeğe, zamana çıkarları olacağını sandıkları yapılan işten hâlâ bir değişiklik içinde bulunamamaları hepten içler acısı bir durumu sergilediğinden kendilerini baş göz edemez hâle dönüştürüyordur. Bunun da farkındalığı içinde yarı olma, yarı olmama durumu iyice orta yerde kendilerini bir mengene gibi kıstırıp duruyordur. Şimdi özveri adına sarf edilen ilim, bilim, öğreti ve sunumun konunun ana odak merkezini oluşturması, verilenin ele alınacaklarla mukayesesinin yapılamayacağını düşünmek bir tarafa, verilmeden ele alınacakların listesini hazırlayıp başköşeye koymak mıdır ki? Gerçek sarfiyatın amacı bu değildir elbet. Lâkin günümüz toplumunda artık işler böyle yeni makas sistemiyle çalışmaya geçmiştir. Nedir ki bu makasın işlevselliği? Bilinmektedir, ama ben yine açıkça yazmaktan çekinmeyeyim ki şimdi her şey ortada gözüksün. "Evet, anlaşılan emeğin ve gücün birebir karşılığını, hatta daha fazlasının getirisini düşleyen bir düşünce misyonunda harekâtlanmanın öyle kolayca elde edilemeyecek bir hakkaniyetin oluşturulmasında verilen kimliğin işe yaramadığını anlamak yerine, diksiyon el eğitim araçlarının kuklalarıyla işe yeniden girişilme hedefinde yanılacak olan toplumun heba edilmesi öngörüşüyle kesişen bir noktada hemfikirlik beyanı sunmada etkenlik içinde kendini tutmaya mahal verdirtecektir." Konunun özü de makası da budur. Anlaşılır bir dille ancak bu kadar söylenebilir. Değilse ağzımızdaki dili başka bir lisanda konuşturmak istemek gibi bir amacımızın olmadığını zaten herkes çok iyi bilir. Bilinmeyen gerçeklerin arkasında var oluşumuzun hakkaniyetinin savunuculuğu için verilen, sarf edilen sarfiyatın kimliğimizle özdeşleşerek hâli hâzır bir duruma getirilebilmesinde öz marifetimizin kaynak oluşturacağını da bilme-

liyiz. Bu önemli detay kendimizde oluşturulabilecektir. Şu an içinden çıkılmaz bir durumun çıkış göstergesinin çalışır hâle dönüşebilmesinde sarfiyat gücümüzün ne kadar da etkili bir şekilde işleme sağlayacağını çok iyi kavramalıyız. Değilse yine o karabasanların çöktüğü gecelerin bir ömür yanı başımızdan ayrılmayacağını da hiç unutmamalı ve göz ardı etmemeliyiz. Bu sadece işin geceye kalan kısmından ufacık bir detaydır. Asıl geriye kalanın içler acısı durumunu kendine yer etmiş olmanın ağırlığını saklamak için çalışılan sarfiyatın inceliklerini kendinde her gün sil baştan, tekrar tekrar işleyip dokumasıdır. Bu da kendine verdiği en büyük harcamanın bir bedelini vermeden, ele aldığını hesap etmenin bir hükmüdür. Bunun içinde ayrıca bir sarfiyat gerekli hani anlatı yapmak için; ama lüzum yok bence. Hem de hiç yok. Koskoca yaşı, o saçı o başı nerde ağartıp, nerde şimdiye kadar zamanını sarf etmekle yükümlü kılmış ki! Bunun hesabını sormak değil amacım. Asla da böyle bir hareket içinde de bulunmam zaten. Sadece sarf edilenin, akmakta olan oluğun önünde nelerin olduğunun herkesçe görülüyor, anlaşılıyor olmasının sakıncasını kendinde yetirip bitirememişse diyecek bir sözün sarfiyatla ilişkilendirilmesini şahsen burada yapma eğiliminde asla bulunmayacağım. Hep böyledir işte acı gerçeklerin çıkar sonuçlarından beklenilenlerle kesişip kavuşamadığı yol ayırımlarımdan sonra kalakalanlar. Böyledir açıklama, söyleme yapabilme sarfiyatında bulunanların acı sonu. Anlayan çok iyi anlayıp kavradı neyin sarf edilmek istenildiğini. Şimdiden sarf ediliş hikâyeleriyle buluşma yaşamamak için çıkıp gidelim şu düşünce savunuşluğundan...

8. Evvel zamanda yapılıp görülen, sonra da bir kenara bırakılıp gelinen yerde aldığımız nefesin, içimize çektiğimiz havanın artık başkalaşım yaşanılarak yenilendiği konusunu içimizde yer etmemizin en büyük faktörü, biz insanların toplum kuralları içinde yapılan kuralsız davranışlarıdır. Bu-

nun ceremesini üzerimize yapıştırmamak için uygulanan davranış modelinin insan kesitiyle uyuşmada hemfikirlik özelliğini de içinde barındıran bir yapıda yapılacak olan tüm davranış ve harekâtlanmanın öncülük taşımadaki etkenliğin kaybolmasıdır. Vesselam böyledir deyip, noktayı koyup geçmek varken; ne diye şimdi bunu irdeleme işine giriyorum? Sizlere paylaşım sergimi açıp, sizlerin de kendi görüş ve önerilerinizin bu konuda yetip bitecek olduğu kısımlarınız için aktüellik adına konuşlanacağınızı ümit etmem büyük mutluluğum olacaktır. Şimdi sergimde var olan kurallar dışında cereyan etmiş, yaşanılmış konuların her birinin mutlak haklı bir sebep sonuç ilişkilendirmesiyle eşleşir hadiselerin kulplarında parmak izleri mevcuttur. Lâkin hepsi silinmiş, temizlenmiş. Hiçbir şey olmamış gibi her şey yerli yerinde ikamelerini sağlamakta, hayatları devam etmekte olup, bilinen taraflarıyla yaşam mücadelelerini sürdürme telaşını yaşamaktadırlar. Bilinmezliklerle asla konu ve gündem oluşturmamaktadırlar. Her şeyin yorgan altı yapıldığını unutup geçmeleri mutlak gerçektir. Buradaki yanlış ise ikinci bir şahıs olanın yapmaya devam ettikleridir; yorgan altı maceralarını sürdürme çabasıdır. Karşısındakinin kapatılmış olarak gördüğü bir konuda hâlâ rahatsız edecek durumdaki yaklaşımı; davranışlarının yanlışlık, kuralsızlık ve ahlâksızlıkla üçlenivermesi... Her şeyi sil baştan yeniden oluşturmaya kalk. İşte zor olan; bir kenara bırakılıp değiştirildiği düşünülen davranışların sadece kendinde değişim yaşanmış olduğunu anlaması, karşı tarafın değişmemiş olmasının hiçbir faydasının olmadığını kesin kes anlayıp kavradığı anın acı gerçekleriyle yüzleştiği andır. Yapılanın yapandan veya edilenden hüküm sorma gibi bir düşünce asla taşımıyorum. Sadece konunun hiç de kendi elimizde yetip bitmediğinin acı bir göstergesi olduğuna değiniyorum. Burada değinmek istediğim esas konu veryansızlıkla kendini bağdaştırma adına yapılan davra-

nışların acı birer sonuç doğurmadaki ikilemidir. Nedir bu ikilem: Birincisi kendimiz istersek olur, istemezsek olmaz yaklaşımından nelerin olup, nelerin olmadığını anlayıp kavradığımız anın gösterge sonucudur. İkincisi ise veryansınla çıkılan hareketlenmenin acı birer sonuç değil de tatlı bir sonuç doğuracağı kanısıyla esasında çok ciddi bir kuralı yarıp geçtiğini fark ettiği anın gözyaşlarıyla boğulduğu an olmasıdır. Bu mu ki beni bu kadar etkileyen bir dümende yer etmemi sağladı. Bildiğim tek şeyin insan olma güdüsünün bizleri farklı yer ve konumlarda kurallar dışı hareket etmemizi sağlamada etkili kıldığıdır. Yanlışların ise hiçbir zaman tek taraflı silinememiş olmasının ağır getirileri olan sorumlulukların ise paylaşım gösterilmeden en güçsüz ve zayıf olana fatura edilmesinin hükmünü bir kez daha acı bir şekilde doğrulamış olmasıdır. Tabiî ki de herkes aynı faturayı ödemiyor. Açıkta ödeyenleri görüp, burada konuşup, sergide sunma ihtiyacı görüyorum. Lâkin bir de kapalı duvarlar ardında da ödeme yapanların durumlarını hiç düşünüyor musunuz? Hayatıyla, yaşam akışıyla bir düzen değişikliği fatura ödeme gibi yansımalar belki hiç olmadı, belki de her şey belirli düzen ve kurallar içinde devam etmekte; ama bu görünürdeki durumun görünmeyen kısmında nasıl bir yıkım, nasıl bir acı, nasıl bir pişmanlık var? Düzelttiğini, sildiğini, bıraktığını düşünmek yetiyor mu acaba? Bunu düşünmemin en önemli faktörü, insanın elini kolunu bağlayan bir duruma itilmesinde etkisi bulunanların, sütten çıkmış ak kaşık misali, durumları eleştirip ayıplamaları beni benden alan büyük bir olaydır. Çünkü var ediliş olarak sahip olduklarımızın paylaşılma isteği uyandıran bir özelliğimizle bizleri cezalandırma yöntemine koşanların durumları çok mu farklıdır da böyle bir davranış sergilemede kendini en önlere atıp heder eder. Asıl heder olan kendisidir. Eline almış olduğu ak kaşığın aklanamamış olmasının bir sonucu da içinde yaşadığı alevin kavurucu sıcağıyla her gün yanıp,

içini karartmasıdır. Bunu da kendinden başka kimsenin bilmediğini düşlemesi gerçek düştüğü yer olarak kalmaya mahkûm olmasıdır vesselam...

9. Allah'ın izni ve kelamıyla, yapılmak istenilenlerin ehemmiyet içerikli senaryolarıyla da bir bağdaşma harekâtı gözlenen durum ve durumlarda yapılacak olan ilk şeyin gün yüzüne çıkmasını istemediğimiz vurdumduymazlıkla yapılanın aksine, sıkı denetim ve ikazlama yöntemlerinin işleyişiyle aktivite sağlanılanın arkasından gidildiğini görür ve bilirim. Şimdi de konunun başka bir boyuttaki işleyiş penceresinin arka boyutundan ziyade önde kendi yerini almaya hazır durumda olanların boyutuna bakıyorum. Evvel zamanda kalanların yanında şimdiki bu durumların farklılık boyutlarını haznemizde belirleme gibi bir durum zaten içeriğini kaybetmiştir. Çünkü ele avuca sığmayan, sadece düşüncelerle doğup büyüyen bir gelişimin oluşturduklarıyla özenip bezenme telaşını taşıyor olmamızın, yankılanan acı dolu bir sese kulak verebilmemizin imkânsızlık çaresizliğiyle el ele tutuşmuş olması mı seni, beni bu noktanın bittiği yerde buluşturur? Yoksa hâlâ bir virgülün araya girip de durumu uzatıp sürdürecek olması mı seni, beni aynı noktadan uzaklaştırır? Burada düşünülmesi esas gerekli olan insanlık ayıbı veyahut da insanlık dramına sebep olacak davranış ve hareketlerin bir gün mutlak eğrisiyle doğrusuyla kendi önümüzden de geçecek olmasıdır. Hayır, efendim benim asla böyle durumlar içeren konularla işim olmaz, diyenler için de kısaca şunu söylemek isterim: Hani vardı ya bir gün senin de elinden tutulup önünden geçip durduğunuz, susayınca da buz gibi suyundan içtiğiniz akar gözlü çeşmenin yanı başında çocukça, hayalce, oyunca yapılan eğlencenin kime zararı olur ki denilip çıkılanın nerden bilebileceksin ki önüne çıkan oluvereceğini. Bu konuların çok hassas ve zafiyet gerektiren konular olduğunu bilip, yadırgamada bulunulmamalı diye düşünür, giderim. Gidişim

beni kurtarmadı, daha çok batırdı, mahkûm etti. Bu durumun içler acısı görüntüsüne elden ne gelir, ne yapılır? Yok ki bir çare; olan olmuş, olmuşlar dökülüp saçılmış, toparlayan yok; destek verip yol gösteren yok. Her şey daha çok zorlaştırılıyor ve dahası toplumdan dışlanmaları an meselesi. Böyle vahim bir duruma sebep olanları eleştirip yargılamak değil amacım. Amacım sırf bu döngüde olup bitenlere, zorlayan insanların kendilerini masum iyilik abideleri gibi görmelerine ve kendilerinde olanlar karşısında hiçbir suç hiçbir paye görmemelerine canım çok sıkılıyor. Değilse bir insan neden bile bile yanlış, kuralsız bir işe kalkışa bilir ki? Hayır, efendim, onun içinde varmış bozukluk demek de bence yersiz ve anlamsız. Çünkü onu bozanın bozdurduklarıyla bozuşmasının acı birer sonucudur. Yoksa kim, kimi bozup da yolundan saptırsın. Hayır, asla ben inanmıyorum ki bir insan seve seve, isteye isteye yolunu sapıtsın, saptırtsın. Mümkünatı yok. Sadece görünenlerden yola çıkılarak hesap hükmünün verildiği bir zaman diliminde bir şey söylemenin zaten çok da değer hükmü olmayacaktır. Ama olsun, ben yine de içimden bildiklerimin ve inandıklarımın peşinden gidip, değer yargılarımızın katlanıp büzüştürülerek bir çöpe atılıvermesine asla müsaade etmiyorum. Eden edebildiği kadar etsin, hiç de umurumda değil. Çünkü onların da çöpe atılma vakitleri yaklaşmıştır da şimdiden bir şey söylemek onları rencide durumuna almasın. Bırakalım kendi kendilerinin hükmünü, kendileri kesip biçsin. Nasıl oluyormuş bir başkasınınkini kolayca kesip biçmek. Kendilerinde yaşayarak anlama derecesine belki ulaşabilirler. Nerden bilebiliriz, nerden bilebilirim. Belki de kendi düştükleri durumun, hiç de öyle düşündükleri yoldan değil de bir başkasının garanti kapsamında izletip yürüttüğü yolda nasıl olduysa bir anda ayağı takılıp düşüvermiş. Hem de tek başına değil, bir haylice kalabalık gurup şeklinde. Allah'ın işi hiç belli olur mu neyin nasıl olacağı...

10. Ver kulunu, sağ salim ulaştıralım gidip konaklayacağı yere. Güven, itimat et, sağlamlığımızla iftihar et. Şeref duy böyle bir ekiple iş yaptığın için. Hem de canları pahasına göze almış oldukları bu iş aktivasyonu içinde sadık olmanın verdiği sadakati gösterebilmede hiçbir çekinti ve sakıncalarının olmadığını açık açık beyan ederek, teslimiyetteki korkuların yaşanmaması adına verilen telkinlerin ne kadar işe yaradığını hepimiz az çok bilir ve inanırız. İnanmadığımız tek şey kendimiz olmamızdır. Bu sebeple karşıdakinin bu kadar açık açık söylemlerine bir anda inanıyor olmamızın kendi üzerimizde neden bir inanış etkisinin oluşturulamamasının sorumlusu olarak neyi görürüz de bu durumu açıklığa kavuşturamayız. İnanın bunun düşünce aktivasyonuyla beynim durmadan bir ileri bir geri gitmektedir. Yapılacak olanın sadece inanmaktan geçecek olmasının bu kadar zor bir durumu içerdiğini anlamış olabilmem benim de içsel sıkıntı kaynaklarımın baş evresinde yatanları göstermektedir. Neydi ki bu sıkıntılar, herkesçe basit olarak algılanıp görülebilir, düşünülebilir. Benim basitliğimin onaylanmasıyla yapılan sözlü bir anlaşmanın çıkar getirisi, sadece içsel bir döngüde hareket edecek olanlara hız ve harekâtlanma sağlayacak olmasıdır. Bunun dışında herhangi bir getirisi olmayan anlaşmanın karşı tarafa ne vereceği hususunu gizlemeyi tercih eden olarak, öngörüşte bulunmasının sakıncalı hâller içermediğini bir belgeyle kanıtlarcasına sözler üzerine kurulan söz vermelerin sonucundaki iletişim ağının daha ilk randevu çağrısında çöküşe geçtiğinin de acı bir kanıtı olarak yapılan anlaşmanın doğurduğu sıkıntıdır. Evet, basitçe bir anlatım yaptım. Anlaşılmayacak bir tarafın olmadığını düşünüyorum. Şimdi esas konunun sıkıntı olarak karşıma çıkmış olması, yapmış olduğum sözlü anlaşmanın en büyük garantisini inançlar üzerine kurmuş olmam mıydı? Yoksa güvenip, sadakatle elime aldığımın, düşündüğümün garantisi miydi? İşte her şey ortada, hayat-

ta buna benzer yaşanılan bir sürü hadise var. Var olmaya da devam edecek. Şimdi sıkıntılara sebep olanların inanmaktan ve güvenmekten geçtiğini kesin olarak bilsek de işin asıl acı veren boyutunda yer almamız bizleri üzen, yaralayan konumda bulunmamızı sağlamlaştırıyor. Nihayetinde insanız; duygularımız ve düşüncelerimiz harmanlanıyor. Ortaya dökülenlerin akıl mantıkla ilişkilendirilmesinin birilerince yapılmaya çalışılması iç sıkıntılarımızı daha da kabartıyor. Bununla da kalsa, bir de eline aldığı her ne varsa onunla duyurusunu bir bir yapmada geç kalmıyor. İşte böyle bir şeye inanmanın bedelini, güvenmemiz adına hesap ödeyerek karşılık bulacağız. Evet, bunlar bilinen, görünen, yaşanan doğal hadiseler zinciri oluşturmada epey bir yol kat etmektedir. Düşüncem şudur ki; gelecek kısa zaman diliminde inanmadan ve güvenmeden yapılan iş ve sözleşmelerden doğacak veballer ordusunun gözler önüne sere serpe saçıp savurduğu izlenimden öte birebir canlı şahidi veya yaşayanı olarak her an karşılaşmada bulunabilecek bir konumda ikame etmemiz kaçınılmazdır. Bu bir sanı değil, teori hiç değil. Bilinmeyen gerçeklerin gün yüzüne düşüşleridir. Bundan emin olma veya olmama gibi bir seçeneği zaten kendimde hiç bulundurmuyorum. Emin olduğum gerçek düşünceleri, insan özelliği kapsamı dâhilinde verici durumunda olmayı yeğliyorum. Bunun başlıca sebebi ise koruyuculuk güdümün bir kalkan misali bu tür insan evlatlarından doğup gelişecek, cereyan edecek olumsuzlukların yaşanıp darmadağın olan hayatların bir bütünlük içinde devam edebilmesi adına kendimi bu konuda ortaya koymam, kendi iç sıkıntılarımın giderilmesiyle hiç alakası olmayan beklentilerimdir. Değilse bugünün yaşanmışlıklarıyla, gelecekte yaşanacak sıkıntıların ortaya çıkmaması adına ne diye bu kadar anlatı yapma gereği duyayım? İsteğim her bireyin kendisini mutlu, huzurlu paylaşımları güvenilir ve hissedilebilir ortamlarda bulabilmeleridir. Sonucun o za-

man sıkıntı vermeyeceğinden emin olabilme düşüncesini herkes kendinde oluşturmada zaten bir sıkıntı yaşamasa gerek...

11. Hadi çıkalım dağlara, bayırlara, ovalara... Kurtulalım şu şehir ortamından. Bir süreliğine de olsa elimize geçen zamanı en iyi şekilde değerlendirip, tadını çıkartalım. Neydi o dünkü düşüncemizin ayrıntıları? Bir bir şimdiye dek yapamadıklarımızı yapma isteğini gerçeğe dönüştürmede yapacağımız atılımlardı. Bunun için inanmak ve istemek, gerçeğe dönüştürmede büyük etkenlik arz ediyordu. Şimdi tek eksiğimiz yanımızda kiminle seyahat veya yolculuk yapmaya geliyordu. Resmi kaynaklı kişiler dışında, düşünülen bu gezi planında olmasını istediğimiz kişinin de aynı düşünceleri taşıdığını kabul ederek işin plan ve organizasyonluğunun da yapıldığını farz ederek, o büyük hayal kurularak gerçekleştirilecek olan gezinin heyecanı öyle bir sarmış ki gözü sadece o planlanmış gezi programında, beyni de tabii ki yalnızca o alan mıntıka sınırlarını geçmemekte. Her şeyi oldubittiye getirecek bir durumdan ziyade yılların yapılamamış, hep içinde bir ukde gibi kalan duygularının tamamen esiri altında yapılacak olan bu gezinin rehavet boyutunu kesinlikle bu düşünceler yanına koymuyorum. Çünkü arzu edilen temiz duyguların gölgesinde gerçekleşecek olan bir tatil gezi programı. ''Bunu nerden bileceksin ya da biliyorsun? Emin olduğunu nerden anlayacaksın da böyle tutup temiz duygular falan diye yazacaksın? '' diye bir soru cümlesinin geleceğini tahmin ederek bunu da açıklayayım. İnsanın insanla ilişkisinde illa da kötü menfaatle mi bir bağlantı kurmak zorundayız. Değiliz elbette. Lâkin burada benim iyi düşüncelerimden yansıyan ışığın gösterdiği yaşanmışlıklardır. Onun için duygular temizdir. Düşünceler ise şimdiye dek yaşanılmayanları gerçekleştirme özlemi ve hevesidir. Başka bir beklenti yok. Beklenilen beklentileri zaten yaşamış, yaşatmış, kavuşmuş, buluşmuş ve gerçek-

leştirmiş. Tüm bunlar tabii ki de görünürlükteki yapması gerekenler içindir. Hani görünmeyen taraflarındaki yapmak istediklerinden burada bahsediyorum. Onun için her bir şeyin hakkı ve hududunda belli sınırlar, belli kurallar zaten işleniyor. Herhangi bir yanlışlık yok. Sadece kendini özlem duyduğu yerlere alanlarla düşündükleriyle ortak bir paylaşımın büyük payeleriyle mutluluğu ve huzuru farklı bir atmosferde teneffüs etmeyi düşleyişinin ne tür bir zararı olabilir ki? Paylaşım yaşayacağı kişinin aynı düşünce ve çizilmiş olan alanda kendisi gibi harekette bulunabileceğine inanıp güvendiği için böyle bir negatif düşüncenin zaten beyninde yer tutmasına imkân yoktur. Evet, konu böyle bir açılım sergiliyor. Her şey çok düzgün, anlamlı, mantıklı ve akıllıca bir gösteri niteliğinde sunuldu. Şimdi burada ele alınacak en önemli detay, kendi düşüncemizde yetip bitenlerdir. Bunu zaten herkes bilir ve farkındadır. Olur, olmaz; yakışır yakışık almaz; diğerlerinden ne farkı var günümüzün benzer insanlarından. Sadece birisinden olsa, değişik çoğunlukla aynı kapıya çıkan düşüncelerin söylenişini hisseder gibiyim. Ben kendi düşüncemi şöyle söylemeyi uygun buluyorum: ''Hayatın evreleriyle sarmaş dolaş yaşanılmış iyisiyle kötüsüyle, güzeliyle çirkiniyle, yeteneklisiyle yeteneksiziyle sonuç itibariyle harcanılmış zaman dilimi içerisinde yaptıklarının tek tek hesabı altında kalmamış. Yükümlülüklerini en iyi dereceden işlemeyi kendinde farz kılmış. Tüm verdiklerinin karşılık olarak dönmesini beklememiş. Sırf onların mutlu ve huzurlu olması için çaba sarf edip, duygu ve düşüncelerinin her an yanı başında olmayı bir borç kabul etmiş. Hayatı en iyi yönleriyle ele alıp, işleyip, göstermeyi de kendinde kılmakla beraber yanındakileri ve etrafındakileri de her zaman kolu kanadı altında tutmayı bilmiş. Yani insan olmanın en iyi, en güzel taraflarını bu zaman diliminde olduklarıyla paylaşma yaşama adına sergilemiş. Bir eksiğinin olup olmadığını her günün sonunda ken-

di hesap ölçerinin yanında diğerlerininkini de kullanmayı hep seçip yeğlemiş. Boş kaldığı anlarda bile bir insanı mutlu edebilmenin yollarını aramış durmuş." Profil böyle, sonuç ise yapacağı eylemin yine mutluluk ve huzuru insan olabilmenin özelliklerine katkısını düşündüğü etkileşim rüzgârından kendine esecek olan bir yel ile kendi bulunduğu ortamın, yerin daha nasıl güzelleşebileceği inancını kendinde yaratma ve keşfini yapma olayını pekiştirmede bulunacak olmasıdır. Bu benim tamamen iyi düşüncelerimden yansıyan yaşanmışlık kesitidir. Başka bir açıya ne girmek ne de konuşmak isterim. Çünkü insan olmanın kuralları ve özelliği gereği kendimizden eminsek ve doğru bir şey yaptığımız inancındaysak bunun hesabını Allah' tan başka kimseye vermek zorunda değiliz. Kısaca böyledir benim yorumum...

12. '' Haydi koş gel, atla kucağıma, sarıl bana sımsıkı, ver ellerini, tut elimden... Koşalım, gezelim, eğlenelim... Bırakmayalım birbirimizi. Hep böyle canlı ol, diri dur. Gözlerin hep pırıl pırıl bakmaya devam etsin. Saçların hep ipek gibi aksın. Yüzün her an gülümsesin. Sevsin seni doğadaki tüm canlı varlıklar; sana ışık versin, güç versin. Seninle bir ömür olabilmemiz için zaman versin bu evrenin Yaratıcısı. Seni sevmem, seni okşamam, sana dokunup, sana sarılmam beni benden alan ve sana götüren bir köprü misali üzerine basmaya kıyamadığım, geçmek için gözlerinden akan bir damla yaşı beklediğim sevdiceğim benim. Benim kınalı yârim. Seni özleyeceğim sevdiceğim. Senin kapında konaklarım, senin kulun kölen olurum, her şeyin olurum yeter ki beni bırakma. Beni her an böyle sevmelerinle buluştur, kavuştur. Beni atma, beni yaban ellere ve yabancı kapılara koyma tek isteğim, tek arzum budur. Sevdiceğim, beni benden başkasıyla koyma ortalara. Beni sensiz bırakma, salma beni, iyice sarıl sımsıkı. Düşlediğimiz tüm güzellikler için, yaşayacak olduğumuz hayallerimiz için, inanıp güvendiğimiz için bir daha sarıl. Ne olur bırakma beni, koyma beni ortalarda.

Seni canımdan, kanımdan bile çok severken ne olur hep yanımda ol; yanımda dur sevdiceğim.'' Evet, sevenin sevdiğine söylediklerinden ufacık bir bölüm, ne güzel değil mi? İnsan bir anda ilk başa gidiveriyor. Neyin ilk başı olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. İlk sevgiler, ilk aşklar, söylenen güzel sözler, sonuna kadar da mutlu eden, kalbimizi yerinden oynatan şeyler... Hepsinin, ayrı ayrı güzellikte olan sözlerin verdiği heyecanın, mutluluğun tarifini yapmak zaten çok zordur. Yürekten hissedip sevmek, dilemek, arzulamak... Bunları yaşamak elbette çok güzel duygular ve düşüncelerdir. Mutlaka hepimizin böyle duygulara sahip olduğumuz dönemler olmuştur. Hâlâ da sahipliğini taşıdığımız böyle duygu ve düşüncelerin olduğunu düşleyerek anlatmak istediğim konunun insan olabilmenin verdiği en büyük katıklarından birisinin sevgi ve aşk olduğudur. Burada sevgi ve aşkın farklı duygular altında değil de bir olarak görmemin en büyük detayı ise bir kere âşık oldun mu onu sevmişsindir düşüncesini savunuyor olmamdır. Şimdi bu düşünceye katılanlar veya katılmayanlar olabilir. Günümüz aşkının ve sevgisinin zaten çok bir hükmü ve yeri kalmadı da... Neyse şimdi bunu konumuza karıştırmayalım. Ben kendi gözümün gördüğü perde arkası yaşanmışlıkların düşüncesini paylaşma isteğinde bulunmak istiyorum. Sevdiceğim gel, al şu omuzlarımdaki yükü. Hafiflet beni, ortak ol sıkıntıma ve kederime. Paylaş benimle her bir şeyi. Umudun umudum olsun, ümidin ümidim olsun. Yakacak olduğun her ne varsa yak, beni de yak. Küllenen ateşimi tekrar yak; yak ki alevlensin yüreğim. Coşsun gönlüm; aksın bir nehir gibi ulaştırsan sana beni, kavuştursun özlemin beni sana, buluştursun birbirimizi. Bu sevda yükü kolay değil. Bu yükü taşımak, her an, her bir saniye seni anımsamak... Seni taşıdığımı düşünmek beni benden alıyor; beni sende kılıyor. Bu hep böyle sevdiceğim, gönlüm dinlemiyor sensizliği. Bir başkasını da hiç istemiyor. Verilen gönül, çekilen çile, taşınan yük sen-

sin yiğidim. Gel olduğun yerden, bir kere göreyim yeter. Ne hâlde olduğun, neler çektiğin gönlümün yarasıdır. Sevdiceğim beni anlasan, ah bir anlasan çeker misin bu sevda yüklü kadını? Elbet çekersin, koynunda bile barındırırsın. Çünkü yüküm sensin yiğidim. Alacak olduğun bir sevda yüküdür. Verecek olduğun kanın canın değil, sevda yüküne ortak olmandır sevdiceğim. Yiğidim dedim, sevdim dedim, beni yak dedim, hepsi bu kadar sevdiceğim. Başka neyim var ki senden başka. Çektiğim sevda yüküdür. Çekilen memnun, çeken hepten memnun... Yakarışı sevgiden, sevdadandır bunu bil; bunu anla yeter. O zaman yakarışlarımı anladığını düşünür, çeker giderim. Bendeki yükümle kervandaki yükün taşıyıcılığını yaptığımı düşünüp gitsinler. Görenler, duyanlar görülmeyen ve duyulmayan yanlarımın içerdiği bohçada sarılıverenler bunlardan ibarettir denilen yaşanılmış bir kesitten dökülen bu satırlar için söylenebilecek hiçbir şeyin yoktur. Bunun tartışılır, söylenir tarafı ancak sevgiden geçen duygularımızın yaşamış oldukları kendilerini hangi istek ve arzuyla yükleyip büyüttükleri acı değil belki; ama tatlı gerçeklerdir. Bu, saklı kapılar ardında var olan güzelliklerin hep kapalı kalmasını düşleyişimizin azıcık ucundan açma isteği oluşturmaya çalışmamdır. Sonuçta sevdiceğimizin ulaşıp veya ulaşamadıklarımız arasında bulunmasını kendimizde oluşturduğumuz bir görüntü misali onun güzel yüzünü, kokusunu, tenini, özlediğimiz her yanını saklı tutmanın yükünü nerde bırakıp geldiysek. İşte onun yapılması çok zor ve güç olan anlatımı sizlerin duygu ve düşünce selinizdeki yaşanmışlıklarla bırakıyorum. Herkes inanıyorum ki en güzel sevda yükünü çekmede kendi doğrularıyla bir bütünlük yaşamasını bilen olarak en kıymetlisini, en değerli sevdiceğini omuzlarında taşıyıp yüceltmektedir...

13. Ver elini çıkalım dedik, gezelim dedik, sevgimizi dedik, sevdiceğimizi dedik, dedik de dedik... Arada unutulup kalan için ne söylemeli? Dediğimizde söylenilmiş bir şey buluna-

mıyor olmasıyla ilgili bir şeyler demeyi düşünce duvarımın içinde çoktandır yer etmişim de bir anda haberim oluvermesi sanki sevinç kaynağımın boş etkenlik konumunu oluşturuveriyor. Şimdi söylemde bulunulması biraz zor bir konuya parmak basmak isteyişimle başta söylüyorum kesinlikle herhangi bir yargıyı eleştirme gibi bir tutum içinde değilim. Sadece benim düşüncemin aktığı yön itibariyle konuşup bir sunumda bulunmak istiyorum. Şimdi konu az rastlanır bir durum gibi algılanıp görülse de esasında çok olağan bir durumun günışığıyla buluşamamasından dolayı hep örtü altı kalmaya mahkûm olan, heder edilmeye çalışılan, çıkmaz sokaklarla benzeştirilen bir konudur. Gayri resmi ilişkilerin rehavetsiz ana konusuyla birebir hâkimiyetlik kazanılmış durumları yürütme konusunu algılama ayıbında bulunmadan evet ikincisi, üçüncüsü demeyi ağzımıza aldığımız konunun neresinden bakarsanız bakın insan olma özelliğini bir anda kaybedip, başlarız konuşmaya. Yok, şöyledir de yok efendim böyle olmalıdır da olmamış da falan filan... Konuşulan şeylerin neler olduğunu buraya taşımak değil amacım. Benim amacım o konumda bulunan hemcinslerimin durumunu, düşündüklerini yansıtmaktır. Sanki öyle bir durumda olmak onların kendi tercihleri midir? Asla değildir. Bu konuda hemfikir olup olmadığımız beni çok ilgilendirmiyor. Ben inanıyorum ki kendi tercihleri farklı başka bir butonda saklıyken, onların elleri yanlış butona bastırıldı. Sonuçta ise böyle ikincisi veya üçüncüsü konumuna getirtmiştir. Söylem yapacak tek bir konunun, düşünce ve duygu yumağının oluşumu sırasında herhangi bir detay asla gözler önüne getirilmemiştir. Her şey olması gerektiği gibi (!) olup bitmiştir. Yapılacak başka hiçbir şey yoktur. Yaşadığı duvarlar arasında, kendisi için çizilen yeni bir dünyaya alışmak durumunda bırakılmıştır. Bundan öte sevdiğini, doğrusu seveceği erkeğini, bir başkasıyla paylaşma durumunun onda yarattığı acı dolu sendromu kim empati

yapma cesareti gösterebilir ki? İnanıyorum ki çok azımızdan başkası yapmayacaktır. Empati yapma adına bile çok kızıp '' Hadi be aklı var, fikri var; kabul etmeseymiş '' diyecek kadar da konuşkanlıklarını sergilemekten de hiç çekinmeyecektirler. Şimdi bizlerin dikkatini çekmesi gereken yön, o kişi üzerinde oluşan düşünce aktivasyonunda yaşananlar olmalıdır. Neden olmalıdır biliyor musunuz arkadaşlar, şu doğrusal yapıtta gözükmeyen durumu oluşturanlardan ziyade, kendi düşünce işleyişimizin doğrusallık boyutuna bakabilmeyi öngörürüm. Çünkü düşüncelerimizin oluşumuyla düzenlenecek herhangi bir düzeltmenin oluşturacağı büyük etkileşim senin benim gibi bu durumu onaylayan olmaktan ziyade olmamayı da bir tarafa bırakmışlığımızın açık göstergeliğini üstlenebilecek bir toplumda o kişiler için yaratılan ön yargıların ve düşüncesiz görecelerin bir bir yıkılıp, onlar adına yapılabilecek en güzel çağrımlar sevgi seli projesiyle verilebilecek destekle sağlanabilir. Konunun arada kalan bir konu olmaktan çıkması gerektiğini savunarak hemfikir olarak ortak bir noktada buluşmamızı destekleyip sergileme adına yapabileceğimiz en güzel davranışlar olarak görüyorum. Sanki bu kişilerin yardım çığlıkları her yerde duyuluyor, yankılanıyor da bir türlü duyup göremeyişimizin asıl sebebi kendimizce oluşturulmak istenilen bir düzende kuralsızlıklarla aynı atmosferde yaşamama isteğinin bizlere yansıttıklarıdır. Acı bir gerçeğin doğruyla iliştirilmesi hepten yıkıcı bir duruma sürükletiyor insanı. Ne olur sanki iyi tarafla yaklaşım sergileme düşüncemizi geliştirebilsek de böyle durumlarda kadın olmanın zorluklarını gözlem yapabilsek. Bu sadece filmlerde olabilir. Değilse böyle bir yaklaşım sergilememiz, bizim sahadan direkt kırmızı kartla yedek kulübeyi bile göremeden uzaklaştırılıp, bir daha aynı alanda yer almamamız için verilebilecek olan cezaların konuşulup tartışıldığı bir yere sürükleyebilir. Olmayacak bir iş değil hani. Onun için düşüncelerin ne ta-

rafa aktığını gözlemleyeceğimize kendi düşüncelerimizin aktığı yönün gözlemini iyi yapabilelim ki yaşanılması an olabilecek çığlık seslerinden belki birisi için yapacağımız doğrular olabilir. En azından insanlık adına uzatılacak bir elin, bir düşüncenin ne kadar doğru olduğunu, düşünmediğimiz kesitin örtü altında kalan taraflarını görmüş olmanın etkisiyle önceden ne kadar da yanlış bir yönde düşündüğümüzü fark ettiğimiz anın durumunu yaşamamız umudun yeniden kol gezeceği bir ortamların oluşturulma fikrini neden doğurmasın ki değil mi? Benim düşüncelerimi gaile alacak ölçüde düşünce varsayımı yapmanızı beklemiyorum. Yapılabilecek en güzel harekât, sadece insancıl etkisel dönüşüm planını var edebilmeniz ve arkasında durabilmenizdir. Yoksa bu arada sıkışıp kalmış konuyu kim görür, kim duyar, kim el uzatıp vermek ister? Bunu düşünmeyi bırakmadan başka bir konuya geçmenin çok da bir anlam ifade edeceğini düşünmüyorum. Olsun deyip geçmek, görmemek ise bana takılı olmadığımı hissettirmiyor gerçekten. Çünkü onların düşüncelerinin çok farklı bir yönde aktığını hissetmemem mümkün değil...

14. Hani onun kına yakılası ellerinden tutup da götürdüğü yerde başka kurallar içinde ayrıştırmaya çalışmasının kendince doğru bilip, inandığı düşünce taşlarından hiç yer oynatmaması kadar üzücü, yaralayıcı bir durum olamaz. Nedir bu yerinden kımıldamayan taşlar? Tabiî ki de kendinde yücelik kazanmış olgu taşı gibi bir düşünceyle arkadaşlık kurmada samimiyetini epeyce ilerletmiş bir durumun acı göstergesidir, başka ne olabilir ki? Elinden tuttuğunun görecesini bir anda silip atan, yerine kendi düşünce taşlarını sığdırmaya çalışan mazbut birisinin yapmaya çalıştığı kendi gibi bir ikinci varlığı oluşturma güdüsü acaba kendine ne gibi bir çıkar sağlayacaktır ki... Düşünce duvarları içinde örtülü olanın bilinip görülmesi, yaşanılması gibi somut evrim niteliğinden öte kırılabilir, dökülebilir, saçılabilir, ka-

rışabilir ilkelerinin zihniyetinde sağlayacağı etkileşim rüzgârının kendini alıp götüreceği korkusu mu ki arka planda bu kadar yapmaya gayret ettiklerinin bir çaba gösterisidir. Bunun akıl ile ölçülebilir tarafından ziyade kendi iklimince sunulan hava koşullarında yaptığı bir hareketlenmedir. Değilse nedir bu şahsın korkuları, ümitsizlikleri? Kendinden bir başkasına bu kadar mı güvenip itimat edemiyor, inanamıyor? İşte yine benzer bir konunun odak yerindeyiz. Güvenme, inanma ve itimat edebilme kavramları, şahısların davranış ve düşünce değişiklikleri kendilerini olmaları gereken yerden alıp, hiç tanımadıkları başka bir coğrafyaya sürüklüyor. Böyle olmalarının sebep sonuç ilişkisini bir arada görmeye tahammülleri yoktur. Bunun için veryansızlık ya da itirazsızlık çok da mühim bir konu değildir hani. Çünkü kişinin itirazı veya kabul görürlüğü kendinde yetip bitmiş, yanında götürdüğünün de kendinde yetirip bitirme telaşı onu hepten götürmüş bir duruma benzetmede bulundurabilmesini imkân kılan özelliklerden mahrum bırakmışlığıyla övünmesinin çapraz ateşte kaldığını gösteren acı ve vahim bir durumdan öte gidemeyecek olmasıdır. Nedir buradaki acının rehaveti? Gözle görülür, kulakla duyulur olmayan bir aktivasyonun perde arkası yaşanılmışlıklarıdır. Nerden bilip de gördün sanki demelerinize fırsat vermeden devam edeyim ki işin asıl iç yüzünde kalanları anlama lütfuna erişebilin. Şimdi bir kişinin, konunun ana mahal yerinden götürdüğü şahsın dokunulmazlık kurallarını hiçe sayması gibi bir durumdan öte onun sahip olduğu düşüncelerinden inandığı kendinde kıldığı değerlerin yıkımını istemesidir. Burada anlatmak istediğim konunun ana fikridir. İnandığımız düşüncelerimizden birini değiştirmeye çalışması ne kadar doğrudur ya da değildir. Bunun tartışması değil buradaki amacım; düşüncelerini değiştirmek zorunda bırakılan şahsın bulunduğu durumda geçirdiği etkileşim rüzgârının neleri yıkıp yaktığının, neleri bitirip söndürdü-

günün görülebilmesini istiyorum. Ana tema olarak görülüp algılanacak yerin işlenmesinde, aşınmanın verdiği çöküntü altında kalmanın zorluklarını dile getirebilmeyi, bu konudaki düşüncelerimizi akıtabilmeyi umuyorum. İnsan olmanın verdiği gıpta ile bakılabilecek güzellikteki bir insan, neden düşüncelerindeki farklılık için değişime sürüklensin? Böyle bir değişime sürükletilmek istenilmesini, kavrama yetimizin ısrarla zorladığını kabul ettiğimizin göstergesini neden açık açık dile getirmeyelim ki değil mi? Zor tabii, herkesin yapabileceği bir durum değildir. Zaten bunun farkındalığı içinde çırpınış sergilemiyor muyuz? Ama ne çare, illa da aynı düşünceleri taşımak zorunda olunan bir toplumun, insan modelinin oluşturulmaya çalışılması kadar zihniyetsizliğin kör kütük bir hâle dönüştürüldüğünü hep bir elden, gözden, kulaktan görür, duyar, dokunur ve gideriz. Başka ne demek düşer ki, bende bunlar yetip bitiyor. Muhakkak ki sizlerin de benzer görüş ve düşüncelerinizin vardır. Lâkin bu konunun örtbas edilmesini veya çoğalıp sürüklenmesini ben bir kadın olarak hiç benimsemiyorum. Düşüncelerimi açık açık söyleyebilmem kimselerin canını sıkmasın, rahatsız etmesin. Hâlinden memnun olanlar zaten ne durumda belli; memnun olmayanların hâli ise şu dönem gerçekten içler acısı bir durumu göstermektedir; ama ne çare... Düşüncelerin örtbas edilmemesi, birilerinin düşüncelerini kendimize oturtmamak, her şey hür irademizde bitmiyor mu? Bunu da bilenler olarak akıl ve mantığın işlemesine lüzum görülmese be arkadaşlar her şey omuzlardaki yükün çekilmesinde bitmiyor ki. Elbet biten de yiten de yine kendimizde doğup, gelişip, ölmüyor mu? Bunun ölçüsünü, kıvamını, değerlik yetisini, savunma gücümüzü çok iyi çalıştırmamız, işlememiz gerekir. Çünkü bugün varız, yarın da var olacaksak bunlar için iyi ezber yapmanın yanında iyi bir uygulamada bulunabilmeyi de göze almamızın önemini bilmemiz kadar değerli başka bir düşünce akımımız olamaz

diye düşünüyorum...

15. Varın yokluğuyla yoğrulan hamuruna katılmak istenilen mayanın, kendi öz varlığıyla bir bütünlük arzı sunacak sonuçlar doğurabilmesi için yapılmak istenilen kombinezon ve ayrıştırılma işlevinin bire bir, canlı canlı elimize değip dokunacak olması dışında oluşturulması beklenilen ne tür bir hareket olabilir ki? Hamura katılan ilk mayanın, oluşturulması düşünülen için katıldığını farz edip düşünce yoluna çıkacak olursak, istenilenin esasında çok kolay yoldan elde edilebileceklerle benzeşme gösterebileceğini de bir kenara atmamak gerekir. Ortamın oluşturulup, tekrar ortalığa salınandan nelerin beklenildiğini kendimce yorumlayıp, sizlere aktaracağım şimdi. Vardı ya istenilen sonucun elimize ama kolay ama zor şartlarda geçeceğini düşünüp, istenilerek yapılan harekâtın kalkınma planında kanatlarına takılan ilave eklerle daha çok uçup, yol kat edeceği düşünülecekti. Burada verilmeye çalışılan, esasında omuzlarında taşıdığı sorumluluktan kurtulmak ve sıyrılmaktır. Bunu nerden çözdüğüm konusu ise şöyle gelişti: Bir insanı var eden etkenlerin hepsini üst üste topla, çıkan sonucun içerdiği değerin ölçüsüne bak, sonra kafanı kaldır bir de yüzüne bak; işte o an yüzde ellisinin kendiliğinden çözülerek ortaya çıktığını, geriye kalan yüzdelik kısmının ise zaten değerlendirilmesine gidilmesinin çok da bir anlam ifade etmeyeceğini görürsün. Arkadaşlar elin, yüzün kendi kendine durumuyla bir ilişki içinde varsayılan konuyla bir araya getirilmesi hayatı kuşatacak olan güzelliklerden herhangi bir mahrumiyet yaşamama adına kendini koşullandırmış olduklarından bir bir elini, eteğini çekmesiyle bulunduğu durumun farkındalığı içine bürünmesi çok zor olmasa gerek. Evet, burada değinmek istediğim yine kapalı kapılar ardındaki yaşanmışlıklarla ortaya çıkanın, göreceler topluluğundan sıyrılıp kendini bulma, fark etme güdüsünü işleyiş olarak kendinde oluşturmaya çalıştığı bir cereyanlaşmadır.

Bunun zaten anlaşılmayacak tarafından ziyade görülür, hissedilir ve fark edilir tarafları konumundaki etkileşim rüzgârının çağrışımından önümüze dökülüvereceklerdir. Bunlar da bizleri korkutma veya ürperti gibi bir duruma getirmede de sakınırlık içindeki hâlimizin en kötü durumumuzun karşıdan görülüp hissedilivereceğini unutmamak gerektiğidir. Neden gerektiğinin ise açıklamasını şöyle yapabilirim: Hani senin veya onun ya da hepimizin hiç fark etmez, buradaki örneklenen duruma ulaşıp ulaşamama, elde edilip edilememe konusunun çıkar sonuç işleyiş kavramıyla bir benzerlik içine bürünmesinin getirdiği sakıncalı hâller durumudur. Hani diyeceğim o ki onun, bunun veya bir başkasının ne yaptığı, ne yapmak istediğinin sonuçlarını görme şansıyla yakalayabileceğimiz gerçek hayat kesitlerinden kendi üzerimizdeki benzeşenlerle aynı kafese koyabilme yerine, bir daha o kafeste yer almama yolunun nasıl bir işlevsellikle kazanılacağını bilip, öğrenip kavramalıyız. Şahsen bunu söylerken içim acımadı mı, yanmadı mı sanıyorsunuz? Çok acıdı, hem de çok; ama bir şeyleri geriye sarma, geri getirme şansımızın olmadığını bilmemiz tekrar o acının katlanarak büyüdüğünü kendimizde hissettiriyor olmasının sonuçları olarak yapılacakların iyi, temiz bir mayayla mayalanması belki bundan sonraki kalan zaman içerisinde sahip olacağımız sonuçların acı ve keder vermeyecek olmasını bilmemiz bizi rahatlatan ve nefes alıp vermemizi kolaylaştıran bir durumu yaratmamızın kolaylığıdır. Evet, her meyve düştüğü yerden, dalından koptuğu yere muhakkak dönüp bakar. Bir daha orda olamama duygusunun kendine verdiği o hissi isterseniz sizler adlandırın. Çünkü herkesin hissiyatif ölçerinin farklı çalıştığı günümüz toplumunda yanlış bir baskıda söylemde bulunmak istemiyorum. Hissettiklerimizin bile ayrışımını çıkar sonuç ilişkisiyle bağlamda bulunup, ortalarda utanmadan bir de gözyaşı döküyorsak söylenecek çok bir şey kalmamıştır. Onun için sizler en iyiyi, en güzeli,

enlerin hepsiyle sarmaş dolaş bir harekâtın en inceliklerini bilenler olarak sözün artık sizlerde kalmasını diliyorum. Yapılabilecek başka bir şey de zaten yoktur; ancak benim burada konuşup yazdıklarım gibi, başka ne yapılabiliyor ki? İsyan, bağırıp çağırma, sessizlik sakinlik bunlarla da bir çözüme varılamayacağını çok iyi biliyoruz da bilemediğimiz belki kendi örtüler altında kalmış gerçeklerimizle barışık bir duruma geçememiş olmamızdır ne dersiniz? Düşüncelerinizin aktivasyon içerikli durumlarda kalakaldığını düşünecek olursak bunun bir gün mutlak paçamızdan veya yüreğimizden yapışacağını da bir kenara atmamalı ki kendi durumumuzun hâkimi olabilelim...

16. Çıkılan bir yer, bir tepe, bir yükseklik hiç fark etmez belki bir yüksek binanın en tepesi de olabilir. Orada bulunulduğu anda düşünülen, hissedilen tüm kesitlerin bir bir ayaklar altında kaldığını, tahminlerimin birçoğunu hepinizin ortak bir noktada görüp işlemeyi kendinde bulabilecek konum ve ayrıcalıklarında örtüp gizli tutmaya çalışmasının kaybınca olabilecek durumlarıyla kapatıp geçiştirme uğraşısına bürünüverecektir. Her ne yaptığıyla ilgili bir yoruma zaten gerek görülmeden, asıl işlevsellik özelliğini kaybetmiş kucaklar dolusu yığıntı, öbekleşmiş konu ve kümelerin katmanlaşmış hâlleriyle kendimizde oluşturduğu sıkıntı ve bunalımın, verilecek birer kaşık ilaçla dindirileceğinin düşünülmesi de bizleri hepten yaralayıp bitirmektedir. Şimdi konunun asıl konuya olan temasını şöyle bir açıklayarak, kafamızdaki örtüleri kıpırdatma işine belki girivririz. Hani annen, baban, kardeşlerin, abilerin ve ablaların hepsi bir bütün, koca bir aile veya ufak bir aile olarak içinde yer edip, doğup, büyüdüğümüz, eğrisiyle doğrusuyla verilen sevgi, eğitim ve öğretilerle gelinen belli noktanın ötesinde yaşanmışlıklar birer kareler hâlinde hafızamıza yerleşiyor. Hiçbiri de maalesef günümüz teknoloji çağının cihazlarında olduğu gibi bir tuşla silinemiyor. Bunun en

kötü tarafı, yaşanılan hayatların kendi bünyelerinden farklı bir yapıya bürünülerek işleme alınmasıdır. Bünyemizin ne hâle sokulmaya çalışıldığının farkındalığını üstlenebilmemiz hiç de kolay değildir. Ne çare ki yapılabilecek bir şeyin olmadığını düşünüp, olurluğun kabulüyle yaşanılan sıkıntıların bir ömür bizlerle gideceğinin sorumluluğunu kendimize işlemeyi çok iyi becerebiliyoruz. Zaten başka bir alternatifin olamadığı bir ortamda ne yapılabilir ki? Her şeyin kendince en uygunu, en çözümleyici olanını bulup yerleştirmiştir bir kere. Artık o ölesiye dek kendinle gidecek bir çözüm de bulunma girişiminde asla bulunulamayacak olması ise işin çoktan örtüler altına alınıp, örtbas edildiğinin bir kanıtıdır. Günümüzde artık çoğu şeyin örtbas edilmediği her ne kadar düşünülüyor olsa da aslında işin gerçek boyutu hiç de böyle değildir. Çoğu kimselerce bu, bilinen acı bir gerçek olarak ellerindeki verilerin birer sonucuyla doğruluk kazanıyor olmasının yine de işleri istenilen durum ve seviyeye çekememeleri ellerini, kollarını bağlı tutup bir şey yapamama pozisyonuna sürükletiyor. Ne kadar da bilimsel olarak araştırmalar yapılsa, sunumlar hazırlansa da bu konu dâhilinde çok bir etkenlik sağlanamıyor olmasını değiştirmiyor. Yapılan tüm araştırma ve çalışmalar bu konu üzerinde çok yoğunlaşıp, hareket edilir duruma sürüklemesi için gerçekten büyüklerimizin yaptıkları çalışmaları asla göz ardı etmemeliyiz. Sadece burada sivil toplum kuruluşlarının bir masa etrafından başka bir yerde etkenlik sağlayamamalarının asıl sebebi ise çevre, toplum baskı ve yaptırımlarının altında kalmama, bir de verilen desteklemeye başka kamu kuruluşlarının gösterdiği bir dizi formalitenin çoğu zaman gereken işleri uzatıp karar aşamasını sağlayamamış olmasının bu konuda büyük payı vardır. Her şeyin görünürde bile çare bulunamamışlığının sonuçlarından etkilenenlerin yapabileceği bir girişim olabilir mi? Çok zor, hem de gerçekten çok zor. Bizler ne kadar konuşursak

konuşalım, istediğimiz kadar düşüncelerimizi aktaralım; ama ne fayda sonucun bir şeyi değiştirmeyeceğini bilip görmemiz yaramıza bir daha basılan acı bir dokunuştan ileri gidemeyecektir. Benim kendimce, sadece kendimce oluşturduğum ufacık bir düşüncemin yansımasını burada sizlere sunmak istemem bu konuya değişik bir pencereden bakılmasını sağlar mı bilemiyorum? Kararı sizlerin kendi düşüncelerinize bırakıyorum. Kısaca şöyle anlatıvereyim: Şimdi olurluk ilkesi kapsamında elimize tutuşturulan konuya hâkimlik olarak gizli kapılar ardında yapılacak olan kişiye özel güvenilirlik maske ve elbisesinin giydirileceği durumda nelerin sonuca ulaşmasını öngörüp istiyorsak her birini dizin olarak sunup aktarılma işleminden sonra güncel hayat akışından hiç kopmadan, kopartılmadan büyük bir gizlilikle o ana kadar saklanıp örtülmüş olanın aynı değer boyutu kavramıyla saklı tutularak gizliden izlenme ve araştırılma politikasıyla sonuca ulaşma işine gidilmesinin neden mümkün olamayacağıdır. Burada birinci ilke olarak öz güvenimizi elimizde sahiplenerek tutabilmeli ve asla ama asla yapılandan kendimizi suçlu konuma getirtecek bir pozisyona da sokmamalıyız. Sonrasında ikinci ilke olarak da uğraşlarımızın mutlak ama mutlak elden verilen bilgiler ışığında sonuca ulaşmasının mümkünat derecesini düşlemenin herhangi bir yıpratıcı veya kaybettirici özelliğinin kendimizde yer alamayacak olmasının farkındalığını bilmeliyiz. Bunu bilmek bize bu konuda kat edecek olunan işlemin hızlanıp gün yüzüne çıkmadan gizliden gizliye bu işin çözümünün yapılarak ne kişilerin mağduriyetleri söz konusu olacak ne de ifşa etme yetilerini ortaya koymuş olacaklar. Her şey kapalı kapılar ardında gerçekleşip halledilebilir. Yeter ki iyi niyet, zihniyet anlayışında yerini doğru yerde bulabilsin. Her şeyin mümkün olabildiği bir çağın, bir dönemin içinde neden her şey açıklıkla giderilmesin ki? Her soruna bir çözüm mutlaka vardır; ama zeminin ve or-

tamın biraz da kişilerin yaşadıkları durumları göz önünde bulundurarak hazırlanıp koşullandırılmalıdır. Böyle olursa inanın her şey muhakkak çok farklı işleyecektir. Bunun için her şeyin büyüklerde yetip bittiğini düşünecek olursak bu konuda onların detaylı olarak biraz daha insancıl düşünceyle hareket etmelerini bekliyoruz. Bunun biraz hayalde asılı olarak kalacağını hani bilmiyor, düşünmüyor değilim; ama yüreğim beni düşüncelerimle kavuşturma yaşatması adına böyle bir olasılığı doğurmamda belki de zorlu kılıyor. Her şeyin çözümünü istediğim için, belki de herkes benimle alay edip eleştirilere tutacaktır. Ama şunu iyi biliyorum ki bu tür yaşanmış kesitlerin kendi başlarında olup olmadıklarıyla verecekleri tepkimelerin, benzer eşleştirmelerin yapılması da mümkündür. Allah kimseye böyle acı olaylar yaşatmasın, başına getirtmesin. Tüm temennim budur. Sakın yanlış anlamayın; ama bu tür olayların yanlış anlaşılacak bir tarafının olmadığını da bilip anlamamızın zamanı artık gelmiştir. Çoktan gelmiştir de geleni kendi tarafımızla görüp anlamış olmamız maalesef bize gelişim sağlamada, istenilen o hedefe bizleri ulaştırmada eksik kalmıştır, diyeceğim budur. Bir kere daha düşün, taşın ve taşın altına elini koy. Ne kaybedersin ki? Hiçbir şey; ama kaybedilen bir insan varlığı, bir insan güzelliği ise vebal hepimizin değil mi? O zaman bunun çok kapsamlı bir ortamda yetip bittiğini de asla unutmamalıyız...

17. Hayatın kapsamlı bir yolda düzen alıp yürümesinin, insan olarak verdiğimiz çabanın ve gücün, sarf edilen emeğin, inceliklerle dolu bir yaşam detayının, eninde sonunda yaklaşım olarak gösterilenin, yanı başında cereyan eden bir teneffüsün içinde yer alabilmiş olmanın verdiği rehavetin yankılanan seslerinin duvarlar ötesi ne duyulur ne hissedilir cinsinin bir gün kapı pencere kapatıp yapacak olduklarımızın içsel birer sorgu dümeninde takılı kalıverecek olmasının düşüncesini acaba hiç kendimizde bulundurma

cüretinde bulunabiliyor muyuz? Bunun hesabının bir mizan kuşatması altında kalıverecek olmasına nasıl izin verdiğimizi anlamamış olmamızın mümkünatı olamayacaktır. Zira günün kurtulan polemiğinden kendini yere göğe sığdıramadığı bir dünya oluşturulması kadar acı bir durumun yoktur herhalde. Değilse eninde sonunda ben edeceğimi ettim demenin ne ölçüde ses getireceği konusunda da yetilerinin kurbanı durumuna sürükleniyor olması zaten içsel sıkıntıdan öte çıkılmaz durumların baş oluşturucusu konumunda yerini sağlamlaştırmada bir etkenlik içinde bulunacaktır. Bulunduğu etkenliğin, rol aldığı oyunculuğun etkisi ile karıştırılan bir ikilemden doğup büyüdüğünü maalesef kendi de geç olsa da anlama lütfuna erecektir. Bunu anladığında, zafiyet planında hiç beklemediği programın oluşuvermesini kendi bile bir çırpıda kavrama yetisini kaybetmiş olmanın verdiği acı bir durum ile kımıldayamayarak olduğu yere çakılı kalmaya hep mahkûm olmanın verdiği sızıyı bile kendi içinde zor hissedip, zoru anlamaya çalışacaktır. Şimdi burada bahsi yapılan olay ve şahıs güncel insan manzaralarından ufacık, kıyıda kalmış bir kesittir. Bunun gibi yüzlerce hatta binlerce kesitin var olup, ortalıkta kol gezdiğini zaten bilmeyenimiz yoktur. Bilinmesi gerekli olan ise sadece konunun kapsam olarak bizlere verdiği mesajın çok iyi dikte edilecek durumda işlemesini öngörüşümdür. Varlığını insan olabilme ile ilişkilendirecek olursak herkesin bakış açısının farklı olacağını düşünürüm. Çünkü olayları hangi konunun duygusu içinde barındırdığımızın durumunu kendimizde görürüz. Sonra da düşünülenin, yapılmak istenilenin bir kere daha filtrelendiğini gözlemlememiz hiç zor olmayacaktır. Evet, düşünülenin etken fiiller karşısında attığı somut bir adım karşısında yapılmak istenilen ile kavuşma planını buluşturmanın insanlar üzerinde ne kadar da güzel bir etkileşim aracı olarak kendini gösterivererecektir. Zorun kolaylıkla ve olması gerektiği gibi hareket

etmesinin mutlaka bir bedel ile ödeneceğini de zaten hiç unutmamalı, aklımızın bir kenarına yazabilmeliyiz. Bir de ayrıca sunumsuzluk olarak nitelendireceğim bir konunun analiz hakkının kendi ellerinde bulunduğu fikri yaratılıp gündem oluşturmaları gibi bir harekâtı da şiddetle kınıyorum. Çünkü ayrımsal ilişkiler üzerinde döngü harekâtının kaybolduğu bir zamanda neyin, ne kadarlık kısmı bizleri ilgilendirebilir ki değil mi? Tutup kalkıp gidelim bari de görmeyelim, duymayalım, yaşamayalım, böyle bir ana tanıklık etmeyelim gibi söylemin de artık çok demode olduğunu düşünecek olursak tek düşünülecek olanın kendi rehabilitasyonumuzdan kaynaklı durumların içerik güncellemesinin bir değişime sokulmasıyla ancak kendimizin yeni yüzünü, yeni ben olmayı bulabiliriz. Yoksa her şey aynı, her şeyin tadı tuzu yok, eskiden hiç böyle miydi, gibi söylemleri mırıldanır dururuz arkadaşlar. Sonra da kalkar dejenerelikten konuşmaya kalkarız. Önce kendimizden bir başlayabilelim, sonra etrafta bulunanlar inanın bizim yansıttığımız yeni ışığın etkisinde kalmazlarsa ben ne olayım. Evet, ne olayım? İyi bir insan evladı olabilmeyi yakalayayım yeter diye düşünürüm. Hayat kısa zaman uzun gibi algılanıp yanlışlar doğrularla karışıklık gösterse de biz, biz olalım. Hayatın da zamanın da aynı anda akıp gittiğini unutmadan farkındalık kavramının kulpundan tutma zamanının şimdi olduğunu anlayıp kavrayabildiğimiz andır...

18. Çocuğun sakıncalı hâller sergilemesi gibi insanların da sergilemede bir çekinti veya sakıncada bulunmaları düşüncelerimi geliştirdi. Bir gün benim de kapsama alanıma dâhil olmasını dört gözle bekleyip izlediğim konunun, insan rehabilite merkezlerinin tek tek güncel konularla bağdaştırılarak hazırlanmış olan bölümlerinden birinin düşüncelerimin beklediği yer olabilmesini çok isterim. Çünkü gerçekte böyle bir terapiye ihtiyaç duyduğumun açık kanıtı olarak benim de düşünce özgürlüğü yanında hayata geçire-

memiş olduğum isteklerimi ha bugün ha yarın çıkacak diye beklememin bana vermiş olduğu zararları düşünürsem böyle bir açılımın yapılması iyi bir hedefin kendiliğinden hayata geçirildiğinin göstergesi olacaktır. Yapılacak olanlar zaten açılacak olan yerlerin işleyişiyle herhangi bir bütünlük arzı içinde bulunmayacaklardır. Sadece konunun kapsama alanıyla ilgili önbilgi dâhilinde verileceklerle uzlaşma yaşanmasında konunun dizayn edilmesinin vergi hukuk sistemlerince de denetimden geçirtilmek istenmesi makul olandır. Bunun tersliğiyle bağdaşma harekâtı üstlenerek konunun çıkmaz portaldan aşınmışlıkla işlevselliğin birbirlerine kanca attıkları durumdaki duruşlarından hiçbir eser kalmayacaktır. Konunun işlevsellik penceresiyle bir başkalaşım yaşayabilmesini arzu edebilmenin yegâne unsurlarından bir alt plato konumu hâkimiyetiyle uzaylıların sanki aramızda var olup da dolaştığının kanıtlanır yanının olamayacağı tezinin savunuşluğundaki takınmış olduğu bir hâl örneğini anımsatıvermez mi? Anımsatır tabiî ki de. Kim kimi görmüş de neyi, kimi anımsayacak? Bunu anlamayanlar için basitçe şöyle anlatılabilir: Bizim hayatta görmeye tanıklık ettiğimiz, bir kümes dolusu tavuğun başında bir horozun yer aldığını düşlememizin bize neleri çağrımda bulunacağının ufacık içerik tamlamasıdır. Çünkü hayatın kesitsel oluşum duvarlarında kalakalanların öyle kolayca kazınıp çıkartılamayacağını zaten bilmemizle evrensellik yapısının oluşumunu da çözmüş durumuna geçmiş bulunmaz mıyız ki? Buradaki geçme durumunun ne anlam ifade ettiği konusu aslında pazardan hazır alıp yiyebileceklerimiz kadar kolay bir erişebilme harekâtının açık gösterge durum yansımasıdır. Bunu da bellemek gibi bir zahmette bulunmadan doğrusal bir yapıtın içinde olabilmenin ne gibi zorluklar içerebileceği konusunu da bir yerde kafes içine almış olabilmeliyiz. Aksi takdirde konunun açlıktan öte gidemeyecek ölçüde nizam doğuracağını da unutmamalı-

yız. Her şeyin kendini belli etmesi için emek sarf edildiğini düşünürsek, düşüncenin ortalıkta ezilip büzüldüğünü ve çiğnendiğini anlamış olmak rehabilitasyon için ne kadar da ortak bir ihtiyaç olduğunu gözler önüne sermiyor mu? Serip sermemesi zaten konunun çıkmazlık ilkesinden öte gidemeyecek olmasıdır. Bunun bilincini zaten kendimde var edip tutmam beni buralara kadar getiren düşüncemin baş mimarıdır; ama bir işe yaramadığını kanıksamak ise zaten baştan kaybedilmiş bir skorluk yenilgi gibi bende hep kendini yer edip, acısı hep içimde tutulup kalmıştır. Yapılacak olanın fazlasıyla imkân dâhilince verilebilecek olan tüm kurum ve kuruluşlarca da desteklenip gözetlenebilecek bir alan oluşturulma çalışmalarının getirisinden evvel, verilecek olanlarla getirinin beklenti yumağının ancak hazırlanabilmiş olması öngörülebilir diye yine içimden geçip gidenleri burada dizeliyi verdim. Şimdiki zaman kuşağı polemiklerinin hiç de içinde olunamayacak bir tutum ve davranış sergilemesi, aslında esas konudan ne kadar uzaklaştırılmak isteniliyor olmasıdır. Bunun da göreceliğini yapabilmedeki farkındalığına sahip çıkılabilecek konu hâkimiyetinin elimizde ne kadar olduğunun esasında hiç bilinip görülmüyor olmasındaki esas yatılı duran örtü altı gizlenmiş olanlarda değil midir? Öyledir mutlaka; ama günümüzde böyle bir ispata zaten lüzum görülmüyor. Böyle olmasının baş sebeplerinden biri bizim kuşkularla yoğrulan, atmaca hızında yer değiştiren düşüncelerimizin sabit kalamamasından kaynaklı sorun ve gider içerikli mahal olaylarının kendiliğinden ayrıştırma yaşamasının kolay olamayacağının kanıtıdır. Amma şu ayrıntıyı da atlamadan geçmeyelim, hani varın yokluğundaki kaynaşması sırasında yaşanılıp üstlenilmeye çalışılan davranışların kesinkes bu tür konularla herhangi bir kapsam taşımadığının da altını çizerek imkânsızlığını belirtmede fayda vardır diye düşünürüm. Sonuç olarak olabileceğini düşündüğümüz konu

yumaklarının sarılıp ayrıştırılmasında yapabileceğimiz en iyi davranış, örtü altı kalan her ne ise bunun ayrıştırılmasında kendi kulpumuzun sahipliğini ve savunuculuğunu iyi yapabilmeliyiz. Böyle yapmalıyız ki herhangi bir rehabilite ortamının kendi ölçüt ayarımızda açılıp hizmet vermesini benim gibi düşünenler adına atılacak en büyük atılımlar sınıfında yerini alsın. Bunun getirilerini şimdiden düşünen beynimin içinde bir bir yerlerini bulup kavuşuveriyormuş gibi bir hissiyatın içinde oluvermem beni şimdiden mutlu kılmakta yeti oluşturmaya başlatmaktadır. Böyledir işte düşünülen bir rehabilitenin organizasyon şeması içinde gösteriliş hikâyesi ya da şekli. İsteyen istediği şekilde düşünür. Varılacak yerin aynı yer veya nokta olmasından dolayı serbest düşünce harekâtının bir götürüsünün olamayacağını bilmemizin fayda olarak belki o baştaki bir skorluk yenilgi için bir avantaj olarak görüp algılamamız bizi kesinkes doğru yolda olduğumuzu ispat etmişçesine cengâverlik ruhunu kendimizde yaşatmayı ruh bilimi olarak gerçekleştirebiliriz diye düşünürüm...

19. Tevbe estağfirullahel azim, Tevbe estağfirullahel azim diye çekilen bağışlanma duasının, farkında olunan hata ve davranışlar için etki göstermesinde inancımızın da birleştiği durumlarda yaşanılan ahesteli iç durumumuzun dinginlik ve özverili olan ne varsa o an tüm duyu organlarımızca çalıştırılmak istenilen duygu ve düşünceler tek bir oluktan akıtılmak istenmektedir. Yaşama anında bizlere hissettirdiği o büyük, makbul özveri yetisinin buluştuğu dar zamanların kurtarıcılığını üstlenenden beklenilen af, bizleri ağır bir yükün altından kurtaracaktır. Bu düşünce içinde her defasında yeniden temizlenip paklanmamızı sağlayanın kulluğunda yapabildiklerimiz, tekrar gün yüzünde hareket etmemizi sağlayacak olanın kendi bağışlama alanıyla ilgili kurgu yapıtında saklıdır. Bizler adına beklenilen güzelliklerin içinde bulunan bir atmosferin, yarattıklarına sı-

nıf ayrımı getirmeyecek olması hepimiz için ayrıcalık yanı taşımasıdır. Uğrunda can verilip, can alınacak bir Yaradan için konu yumağının bağışlama, af kapsamında verilenlerle örtüşmesi adına ''hizmette sınır yoktur'' sloganını kendinde yer etmeyi başarmış birinin gücü kuvvetince emeğini gösteremediği alan ve mekânlarda yaşadığı iç sıkıntılarının kuşak farkıyla da kendini hep arkalarda saklı tutma eğilimi o kişi için ne kadar da zor bir durumdur. Bunun zorluk derecesinin, kendini ifade edememesi kadar ağır bir yük taşıdığını ilelebet sürdürecek olması kendini baskı altında tutuyorlarmış gibi bir hissiyatıyla durmadan rahatsız eder. Şimdi konuyu şuraya bağlayacağım; kişinin yapamadıklarıyla kendini eleştiriden öte hükümlerince bağdaştırmada bir bağ oluşturamamasının tek sorumlusu olarak kendini görmesi ve bulunduğu toplum içinde kendini soyut bir boyutta bulundurmaması, her geçen gün kendi kendisiyle zıt bir durum yaşamasına sebep olur. Davranışlarında görülecek dengesiz, nahoş hareketlerin birer üretici konumunda belirginlik kazanıvermesinin sorumlusu olarak yine kendini görüp, sığındığı Yaratıcısından beklediği af, kendini düzlüğe çıkartmada ne kadar yeterli olacaktır ki? Yine aynı döngünün içinde var olup dönüp durduktan sonra bağışlanmanın nasıl bir hükümce cereyan edecek olduğunun kendindeki düşünce özelliğini değiştirip değiştirmemesinin farkındalığını bilip, bu konu üzerinde yoğunlaşmada bulunmasının etkisel bir dönüşüm çağrısı olarak belki bir fayda sağlamasını beklemesi, onun bağışlanışının bir ispatı olarak algılamada bulunabilmesi ancak affın yüzünü gösterdiği inancını doğurabilsin. Yoksa günün getirileri olarak verilen, istenilen her ne ise onun başkalaşım yaşayacak olduğu konulardaki tesirini üzerinde hissedip keşfini yapabilmelidir. Bu düşünüşümün bir de ana fikrin çıkış mekanizmasının, bir önceki çıkış gösterilen hâl ve hareketlerin hata içerdiğinin farkındalığını hissederek aynı çıkışı sağlamada

bir daha bulunmama içeriğinin ana temasından uzaklaşılmadan, istenilen bağışlanmanın bir karşılığı olarak görülecek olan güzel hareket ve davranışların yaratılması esas konulu evrimleşmedeki yer ve konumuzun ne, neyi, neleri kendi üzerimizde bir baskı olarak görüp, kendimizi ifade etmede yaşanan sıkıntıların başka sıkıntılara kucak açtırmasının ne kadar önemli olduğudur. Şimdi yapılmak istenilen, tüm olumsuz davranışların affedilip silinmesi ise, yerine oluşturacağımız miadı dolmamış davranışlar olabilmelidir diye düşünür, giderim. Gittiğim yerin ise temizlenebilmiş olduğundan hâlâ emin olabilmeyi kendimde yer ederek, her an bağışlanmanın büyüklüğünü kendimde ve etrafımda görüp bilmek isteyişim beni bende tekrar kılıp, en iyi yerin bağışlanılmış olan bir atmosferle iç içe kendi bağışlanmışlığımızla olabilmektir...

20. Hayatın evreleriyle ilgili kuşak farkı sendromu konulu film ve gösteriler, günümüz toplumu üzerinde bir bir işleniyormuş gibi bir görüntü oluşturmaktadır. Bu oluşumların yanı başında duruyor olmak hiç hoş olmayan bir durum gibi hissedilip düşünülse de aslında işin esası öyle değildir. Nasıl mı? Şimdi biraz kulak vermeniz gereken konunun göstergelerinin, elbet örtü altı kalanların durumundan bahsedeceğim, esasında çok da bir içeriğinin olmadığını kendi gözlerimle görmem beni telaşa sürükletenin basit bir korku ve beğenilmeme duygusundan geçtiğini kanıtsamış olmasıdır. Şimdi görülenin kendi beceri ve yeteneklerinden oluşan, güzel aktivasyon getiren özelliklerini; sırf kuşak evrim sıkıntısı yer alır da beğenilmez, hemen yürürlükten kaldırılan o güzel yapısallıktaki projelerin durum ve içeriğidir. Konunun sadece görsellikle algılanıp bittiğini düşünen günümüz toplumunun en acı taraflarından birini içermektedir. Bunun da anlatım ispatının yapılabilmesi öyle kolay işlerden değildir. Çünkü her şey kötü veya iyi olarak bakılıp algılanmıyor. Böyle algılayanların sayısına bakılınca, orta-

ya çıkan farklı objelerle süslenmiş durumların yansımasını da hemen idrak etmek hiç de zor olmuyor. Lâkin bu işin benim tarafımca görülüp algılanan yönleri toplumla ilişkilendirme yapılacak olursa durumun kentsel dönüşüm projeleriyle bağdaştırılıvermesi gibi bir şey için söylenecek çok şeyi yazıp söyleyememek insanı paramparça ediyor. Bir de gösterilenlerin insanları parçaladığını düşünmek hepten yetirip bitirmeye denk geliyor. Konuyu toparlayacak olursak, örtü altında tutulanlar sakıncalı hâller içermiyor, bilakis insanların eğilimlerini güzel yönde etkileyecek olanlardır. Bunların neden örtü altından hâlâ çıkartılmadığını da zaten açıklamaya çalıştım. Günümüzde artık her şey çok basit ve olağan işlerle anılma peşinde. İşin iyi veya kötüye meyil verdirip eğdirilmesi ise maalesef çok da önemli görülmüyor. Bu benim düşüncemdir. Herkesle hemfikir olma zorunluluğu hiç birimiz için yoktur. Bunu da söyleyeyim ki aramızda bu işlerden ekmek yiyenler için saygısızlık yapmamış olunsun. Peki, bu pasta diliminde kendisi için hiçbir dilim bulamayanların durumu ne olacak? Onlar kuşak farkı, evrimleşme değişimi diye yarattıkları güzel eserleri öyle örtü altı yapıp duracaklar mı? Yok ki bir babayiğit, gel ben senin projene destek vereyim diyecek. Herkes bu dönem çarkın, döngünün birer piyonu gibi hep çıkar durumlarını sergilemekte. Yok ki başka bir etkileşim rüzgârı... Esen yel, yel değil; rüzgâr desen, hazır pervane makinelerinden üretilip sağlanmaya çalışılıyor. Böyle işte durum, yapacağımız çok da bir şeyin olamadığı düşünülüyor. Hayır, bu düşünce yarılmalı, bence yapılabilecek çok şey var. Birincisi kendi aralarında oluşturabilecekleri kolektif yapıyla her şeyin başını çekip, güzel işlere imza atılabilir. Yeter ki, o örtü kaldırılıp bir kenara atılabilsin. Bir de uzay çağının bir evriminde, eminim ki insanlar artık aynı yüz ve kişilerden sıradanlık içindeler. Bunun da bir şans olabileceğini asla unutmadan, o koca yüreklerine sığdırdıkları tekvin güçlerini bu ayakta

da gösterebilirler. Kuşak, evrim nedir ki? İnsanı, insan yapan yanındakiler değil midir? Öyleyse yapılabilecek atılımlarla yeni bir kuşağın başyapıtlarında etkenlik figürlerinin mimarileri olarak, onları toplum içinde görebilmeyi, örtü altından çıkarabilmeyi neden düşlemeyelim. Düşlemediğimiz durumları her an, her gün görüp tanık olmuyor muyuz? Sevsek de sevmesek de, ilgi duysak da duymasak da jenerasyonun içinde olmanın faturasını bir şekil ödemiyor muyuz? Bunları göz ardı etmeden, çok iyi ele alıp incelemek düşer bize. Kendimiz de bu zaman aralığı içinde iyice görüp, konunun bir medya gibi algılanıp işlenmesini yapabilmeliyiz. Her birey, kendi üzerine düşen sorumluluklarını en şeffaf biçimde yaparsa, böyle kuşak farkını aslında ortadan kaldırabilir. Bakmayın sizler işin sırf para politikası için yapıldığına. İnanıyorum ki bir dizin yapıtların yayınlanmasının ve izletilmesinin insanları hangi yönlerde etkili kılıp kandırılma politikasıyla da bir ilişik sunmanın kendimizce fark edilip müdahale edilememesini de veriyor. Kim, ne yapabiliyor ki bu konuda? Hiçbir şey, evet koca bir hiç! Bunun, onun fark edilmeyen yönlerinde bulacağımız kesitsel oluşumları, kesinlikle kendi kesimimizle herhangi bir bağdaştırma içine girmeyelim. Yoksa kendimizi, kendi elimiz ayağımızla tam kuşak farkının içinde göstermemizin sakıncalarını demeyelim de kendi iç sıkıntılarımızın oluşmasındaki gerçeklikten kopup, dönemediğimiz bugünlerin değer ve yargılarını temelli elimizden bir bir alıp götürürler diye düşünür dururum. Durmam bir şeyleri halletmemde etkili olmasa da bunun da pişkinliğini ancak yazılarımla gidermeye çalışmam beni kuşak farkındalığını içermeme ne kadar etkenkılar hiç bilemiyorum...

21. Hayatın akış çizgisinde birebir yaşanmaya mahkûm bırakılan güzellikler içindeki çirkinliklerin, dur durağı olmayan bir hapis döngünün var edip oynattıklarıdır. Belirlenen yönleriyle buluşturmada bir görev misali yerine geçirte-

bilme umuduyla, çıkış düşünceleri altında yatan harekâtsız ve ölçütsüzlükle herhangi bir bağlamının bulunmadığını düşünürsek konunun elden çıkmışlığı kadar vahim bir durumdur. Böyle bir durum yaşanıldığı anda, kendi üzerine düşen lekelerin bir bir ayıklanması görevini üstlenebilmenin ne kadar önem taşıdığını bilip anlama şerefinde bulunduğumuzda kendimizden yansıyacak olanların neleri silip süpürmede etkili kılacağını görüp, idrakini yapabilmelidir. Düşünce akışımın çevrelemiş olduğu harekâtsızlık planındaki özveri kuşamasının işlevselliğini, toparlayıcı özelliğini, tanıyıp kucaklaşma yaşadığımız zamanın başlangıcını kendi hayat düzenimiz içerisinde de başlatabilmede önderlik ruhumuzun gelişip büyümesiyle ancak bu tezin varlığını kanıksamış olabilme şansını kendimizde yer sağlamadaki öncülüğün birer belirleyici konumunu kendimiz için geçirmiş oluveririz belli mi olur? Belli olanın yanında madem durup kendimiz için bir şeylerde bulunmaktan acizlik duyuyoruz; o zaman belirsizlikler içindeki örtülü düşüncelerin örtüsünü en azından kaldırma eğilimine yeltenebilelim. Zaman denilen kavramın yerinde durmadığını düşünürsek, yapılacakların artık bekletilme adına bir kompartımanda tutulmasının çok manasız olduğu kanısını kavrayabilelim. Elimizde tutulu olan her ne varsa onun olurluk, olabilirlik kavramıyla yıkama işine girebilse her şeyin arınmışlık adına yapıldığını, işleyişin esas yapılması gerekli düzenin bir parçasını oluşturduğunu anlamış olmamızdır. Anlatacak ve anlaşılacak başka bir şey de kendimizi zamanın bol kepçe bizlere bahşetmiş olduğunu sandığımız gelecek kuşak kavramının yapılası ve öngörülesi durumlar içindeki hâlimizin ne duruma düşeceğini bilip anlama şerefinin bizlere kazandırdıklarıyla yoğrulanlar olarak hayatımızda yer alıverecek olmasıdır. Konunun biraz karışıkmış gibi anlatılmaya çalışılması, karışık durumda olanlarımızın düzeltilmesinde belki etkili olur. Bu söylediğim çok saçma gelse de konunun

esas maddesinin zaten bir karışıklıktan çıktığı gerçeğinin örtbas edilmek istenilmesine nasıl bir açıklama getirmek gerek? İşte sualin bile karıştığı bu duruma verilebilecek en güzel ve en net açıklama konu kavram kargaşası adı altındaki örtülü ayrımcılık farklılığının gün yüzüne çıkış veren rehabilite show merkezlerinin toplumsal içerikli artış hızına cevap vermedeki zorluklarla aynı kefeye konulmak istenilmesinin de ölçülebilir bir düzenden koca bir mahrumiyetini ortaya koymasıdır. Yoksa ne diye oralarda gözükme telaşını kendinde yer etsin ki? Yapılamayacak her ne varsa kendinde yapıp, örtbas edecek; sonra da durum ortada diyecek... Ne kalmış ki? Hiçbir şey. Evet, arkadaşlar konuyla ilgili toplum yaralanmalarında yapılan davranış seçeneklerinden evvela kendimize yer ettiğimizin edilen olarak kavramda bulunulup ortaya çıkan çatışma kargaşalarından da yansıyacak olana bakılıp, görülebilme meşakkatinin çekilmesiyle kendi duvarlarımıza rahatça yaslanabilmeyi öngören bir anlayışın içinde olmanın vereceği huzuru algılamada zorluk çekilmeyecek olmasıdır. Konuyla ilgili fikir ayrımcılığı ile günümüz toplumunda kendine ayrı bir yer bulduğunu düşünenler, evvela el altında saklı tuttuklarını görücüye çıkartmayı düşünüp planlasınlar. Madem farklı bir ayrımcılığı gütmede ayrıcalıklı yerleri oluşmuş o zaman hiç yerlerinde durmasınlar. Sakladıkları her ne ise bir an önce açıklamak, burada ifşa etmenin anlamı yok, kendilerini farklı kılan düşüncelerle barışık duruma geçmelerini sağlayacaktır. Tabiî ki de bu işi kendilerinin sağlamaları gerekir. Bir başkasının ne gibi etkeni olabilir ki? Maazallah yerini bir başkasına kaptırma korkusu onun fikir ayrımcılığı konusunu yerle bir etmesin. Neyse bizi aşan durumları fazla irdeleme yapmadan son söz olarak derim ki, senin yıldızını oluşturanların benim yıldızımı oluşturanlarla yapabileceği nasıl bir döngüde kendilerini karşılaştırıp buluşturabilirler? Ki bunun yanıtının kargaşalıkla sonuçlanacağı

herkesçe bilinir, bir kere de olsun kendi oluşan bu kargaşayı oluşturanlar olarak kendimizi görüp anlayabilsek. İnanın her şey daha güzel olacaktır da elden bir şey gelmez. Gelen görünürlükteki kargaşalık düzen durumların baş düşmanları olarak kendi düşmanlığımızın da bilinirlik yüzünü kavrama işine girsek her şeyin çok daha güzel olacağından emin olabiliriz...

22. Hâlim nedir, diye soranı arayıp bulmaya düştüyse iş vay halimize... Hem de ne vay! Yahu bu işin katmerleşmiş bir köşesinden koparıp yemek dururken, sen hâlâ ortalıkta o kişinin peşinde mi av sürersin? Hani olur da yakalayıp görüverirsem, işte kimsecikler beni bir daha tutup tanıyamaz da bakmayın işte yakalayıp göremediğimin arkasında saklanmış duranın bugünkü uşaklığını yaptıklarımızla yapılandırılmaya çalışılanlar olmasın. Eminim ki hükmünü verip, sorgu sualde bulunmayı sadece formalite icabında görüp yargılayanların sonuçları vahimdir. Bu sonuçlardan üzerimize sıçrayan ufacık bir damla görüntüsünde yer alan bilinmezlik üçgenindeki doksan derecelik açı ölçerle ölçülme lüzumu gerektirmeden, dik üçgen olma özelliğini kavramada herhangi bir sıkıntının yaşanmayacağını gözler ardında anlayıp yaşarız. Bunun dışa yansımasındaki etkenin de sebep olacağı değişim rüzgârlarından etkilenmesinin sebebi olarak kendini gösterebilmesi, her şeyin olurluk anlayışı içinde çözümleme bulunabilmesinin de hiç faydası gözlenemeyecektir. Her şeyin düşünce modeliyle eriştirilebileceğini kavramamızda saklı duranların gün yüzüyle buluşma sağlayacağı zamandır. Bununla yapacaklarımızı sınırlandırmanın kendimizde oluşturulmayacağını anlamamızla başlayacaktır. Bunun ehemmiyet plan ve bütçesinin kendi içimizdeki insaniyetle azalmasını veya çoğalmasını beklememiz kesinlikle kaçınılmazdır. Bunun da hesabını iyi yapabilmeli ki herhangi bir baş ağrısında etki göstermesiyle bağlamda bulunmasının sıkı bir ilişki oluşturma hu-

susunun kendimizde oluşturacağı düşünce evriminin çok kısa bir zaman diliminde örtürtülecektir... Evet, işin rehavetlikten uzakta yetip bitmesinin kazançlarını saymak gibi bir lüksümüzün de olamadığını, düşüncemizde farz kılınmış bir doğrunun yanından ayrılma ikilemiyle karşı karşıya kalınamayacak olmasının da vereceği ekstra özgüvenin şahlanıp erişim sağlayacağı bir zaman modelinin de kendi kapılarını açık tuttuğunu hiç göz ardı etmeden tutulanın halledilebilme güdüsünü iyice kendi nazarımızda yetirip bitirecektir. Bunun rehavetten uzak, disipline edilebilir taraf olması hususunda kendi adımıza oluşturacağımız konunun özveri anlayışı içinde kendini kitli tutacak olduklarıyla salınıvermede özgürlüğün kol gezeceği bir alanın var ediliş hikâyesinin gerçek ve acı taraflarının özünde yatılı duranlarla kaynaşıp çözümleme oluşturulması, bilinmesi gerekli başyapıtta adı geçecek olan kısmi içerikli heyecan verici, korku giderici bir özelliğinde kendiliğinden fışkırıvermesi imkânsız bir şey değildir. Bunun yapımıyla ilgilenen, duygu ve düşünceleri üstlenen kimselerin kimlikleriyle sarmaş dolaş olunan bir durumun alt yapısı olması gerekir. Gerekir çünkü verilecek olan sanılar, elimizde hiç bulunmamış olanlardır. Bunun zaten farkındalığı içerisinde yapılmak istenilen, harekât üçgeninde kendinde oluşturması beklenilen açının kaç derece olduğunun göstergesi değil, yaptığı işlevin etkenlik faktörüdür. Bunun tartışılır bir yanının olamayacağını düşünürsek, zaten işin yapılmasındaki gerçek gayelerinin anlam olarak da aynı kapıya çıkanın yanında duranlar olarak görüp algılandığının fark edilmesi olarak hafızaya kazınacaktır. Burada atlanılmaması gereken, işin bağlayıcı kısmını yerle bir eden, kendi düşünce yanlışlarımızdır. Bunun da farkındalığı içerisinde yapılacak harekâtlanmanın tarafımıza sunacağı herhangi bir zorlama asla olamayacaktır. Bundan öte ne bir düşünce, ne bir uygulama kendini yerinden kıpırdatma işine sürükletmek için asla

olduğu yerde kalmayacaktır. Asla örtüleri örtmeye çalışmayacaktır. Her şeyin açıklık kazanması adına başlatılacak harekâtın incelikleri, imece usulüyle düşüncelerin birbirini desteklemesiyle başlayacaktır. Bir başlangıç olarak yapılabilecek en iyi davranış ve düşünce modelinin sahibeleri olarak kendi yerlerini her zaman beli edip muhafaza etmede herhangi bir kusurun kendilerine yapışmayacağını da bilmeleri her şeyi çarçabuk kolaya götürecektir. Yeter ki üçgen yapısının köşe ve açılarıyla ilgilenmek yerine, yapılacak uygulamanın dairesel veya kare alanda da çözüme ulaştırılabileceğini fark edip, anlama lütfuna erebilelim ki erişecek olduğumuz çok şeyin olduğunu da unutmayalım...

23. Evin her köşesinde asılı duran aksesuarların, ne amaç doğrultusunda asıldığını ve bakıldığını, herkesin kendince sevip bir düşünce taşıdığına inandığı bu güzel duvar süslerinin zaman aşımıyla düşeceği bir durumun pek yaşanmadığını düşünürsek bilakis üzerinden geçen yılların onu daha değerli kıldığını da bilmemiz onlara karşı takındığımız düşünce hassasiyetini daha arttırmış olur. Konuyu bağlamak istediğim yer, yine düşünceler altında yatılı ve örtülü duran hassasiyet ölçümüzün ne durumda olduğunu gösteren hâl ve hareketlerimizdir. Günümüz toplumunda oluşturulmalarında büyük özveri ve emek verilerek, büyük paraların harcandığı oluşumların işleniş özelliklerinde ilk sırayı alan, insanları etkilemede kullanılacak olan hassasiyet konusunun, daha bir özenilerek emek sarf edildiğini hepimiz bilir ve farkındalığını yaşarız. Burada işlenmesi büyük bir çabanın eseri olarak orta çıkanın, esas görüş planında var edilmesi öngörülmüş insan portresinden yansıyacak olanların bakış açısının oluşturulmasıyla kurgulanacak bir iletişim ilişkilendirilmede sağlanabilirlik özelliğinin oluşturulabilmesi güç olacaktır. Güç olmasından ziyade kolaylıkla direkt olarak insanı tek vuruşla yaralamasının mümkünatı için hassas konuları bir anda ortaya döküvermeleri, her şeyi an-

layıp kavrama yaşamasıyla kendi üzerimizdeki hassas konuların kalakaldığı acı durumlar ise artık öyle üzerleri apar topar örtülenler olarak kalmayacaktır. Bundan emin olmak ya da olmamak gibi bir seçeneğin olmadığını da anlayalım. Çünkü o an yaşanılan, hissedilen tüm duygu ve düşüncelerin bir oluktan akıtılarak, o üstü örtülü hassas noktalarımıza ulaşıvermesinin yaşatacağı acıtasyondan başka ne olabilir ki? Muhakkak güzel yönleri de vardır; ama genellikle yaşadıklarımız, istenilmeyen hatırlananlar olarak hassas köşemizde yerini bulmuştur. İşin ağır tarafında çoğunlukla bulunan yönlerinin, hassasiyet duvarımızla yapadurdukları beraberlik artık bir çökmenin etkisiyle karşı karşıya gelmiş, nihayetinde de çökmüştür. Artık içinde kaldığımız alanın ne durumda olduğunu düşünen beynimizin, duygularımızla gösterdiklerinin hiçbir çaba vermediği, sadece gözlerden akan yaşlarla ıslanmış bir mümkünat hacimce işlenilmeye çalışılmıştır. Yılların getirip önüne koyuverdiği bir durumun içinde, artık hassasiyetin temel itibariyle dipten çöküşe mahkûm edildiğini iyice kanıksamışızdır. Hani kolayca yıkıma maruz kalmayacağına kendimizi inandırdığımız konunun, sergilenen olaydan bir bakışla etkilenerek içler acısı görüntüyü kendinde yetirip bitirivermesinin, günümüz insan modellerinde işlenmekte olan başkesit bir yapının oluşturduklarıdır. Konunun hassasiyet içermesinde etki bırakacağı insanların, toplum içindeki hâl ve davranışların gerçekte endeksli oldukları içinde yatılı duran bu örtü altı hassas noktalarının olduğu kanısıdır. Çünkü buradaki hassasiyet içerikli konuların bir yıl, bir ömür çerçevesi içinde kendini yetirip bitirme güdüsünün altında kalanlar, acı bir durum haritasında bulunamayan bir yol, bir yöndür. Böyledir bu işlerin hassas noktalı bakışlardan çıkan sonuçlar. Öyle kolay gibi işlenip süslenerek bir köşede duran aksesuarların yatılı duran taraflarında aslında nelerin gizlenmiş olduğunu, kendimizden başka çok az kişi bilir.

Çok az kişilerce bilinme teorisi taşınanların oluşturdukları hassasiyet içerikli bir dizin filmler, bizleri eritip kaynatır ve oluşan buharcıklarla da ıslatır. Bu durum harekâtının baş ölçerlik yapısının, kendi muhakemelik durumlarımızın, içsel akış çerçevesinde yaşanmışlıkların, bugün yarın olabilecek tüm davranış bozukluklarındaki kimyayı oluşturan bu olmasın. Buna dikkati çekmek isteyişimin baş sebebini şöyle açıklayayım: Şimdi ulusun kalkanlıkla meşhur hikâyelerle buluşması, insanlar üzerinde yaptığı güzel harekâtlanmanın nasıl bir pençesini oluşturuyorsa; günümüz toplumunda da yapılan, hassasiyet içerikli yapıdaki eserlerin hükmünü kendi olağan durumlarımızla benzeştirmede bulunabilecek olmamız işin esasını teşkil etse de yapılabilecek en iyi davranışın konu muhakemet açısından sakıncası görülmeyenler dışında kalanları ayaklandırabilmektir. Aksi takdirde tüm egoların çarpıştığı günümüz alanlarında, işin gösterilmeyen ve gösterişten uzak yerlerde saklanmış olanları, biçare bir hüküme yenik düşmeme adına uygulamada bulunacak olanlardır. Yoksa yapılan kuşama hassasiyetinin, işin esas konusu itibariyle birleşip ayrıştırılabilme yetisinden uzak kalmasını sergileyen bir döngüden kendimizi yoksun bırakamamış olmamızın ağır faturalarını hassasiyet duvarlarının bir bir yıkılmasıyla içinde kalmış olduğumuz çöküntünün içinde iyice kaybolup gitmemizi sağlarlar. Bunun farkındalığıyla kendimizi bir benzeşmede bilip kuşamamız, her şeyin başlangıç noktasındaki hassas duruşların birer model olabilmedeki etkenliğin kurucusuyla kazanılacak olan ivmenin getiri sanıları değil, asıl gerçekler olduğunu bilmemiz gereken verilerdir. Böyle bilinmesi gerektiğine emin olma inancıyla sizlerle paylaşımda bulunma telaşım belki hassas ölçerimizin de bir anda gireceği devre arası çalışmaların faydası olarak görülebilecek nizam ve hoşgörülükle halledebileceğimiz hassas yanlarımızın muhakemesinin, zamanın toplumu içinde ne kadar önemli bir yer

tuttuğunun anlaşılır hâle getirilmesi mümkün olur...

24. İşin aslı astarı nedir de ona göre sağlanılmıştır? Kendi koruyuculuğumuzu gerektiren kalkanın var edilişi şimdi işin özünü, gerçeğini bilip yakalayamamış ya da yakalamış olmamızın ilk anda bizde oluşturduğu sunumların ortak içerik özelliğinin, kendisiyle bir barışık bir küs durumu sergilemedeki hâlinin burada da getirdikleriyle hiçbir farklılaşım göstermediğinin acı bir sonuç göstergesidir. Çünkü acılaşan durumu kendi elimizle, ayağımızla getirme durumunda düşünülenin aksine ortaya çıkacak tüm yapılanlar geçidinde var olacakların her birinin bugünden bir beklenti yumağı için sardıkları herhangi bir düşünce oluşturamadıklarıyla öz deşenlerdir. Bunun da kabul ve sunumu ise bireyin, insan olduğuyla ilgili zaten herhangi bir şüphesinin bulunmadığıdır. Aksi takdirde böyle bir yaptırım işine kalkışsın ki her şey oldubittiye gelebilecek bir ölçütün ise yanı başımızda yer alıyor düşüncesi zaten örtülemeyen bu tür konular için kendini mahpus etmesi olarak algılanmakta da zorluk taşımamaktadır. Bunun şurası deyip de elimize almaya çalıştığımız düşüncelerin atmosfere karışıp gitmesinin ne gibi bir sakıncası olduğunun, oluşturduğu değerlerin, işin esas politik yapıda işleyiş gösterişinin öngörülmesi olarak zorlanılmıştır. Bunun hükmünü kendi başıma veremeyeceğimi düşünürken, aklıma getirmiş olduğu baş sorunun kim, neden böyle bir davranış düşüncesini kendinde yer edip yetirip bitirsin ki? İşin asıl anlaşılır tarafından anlaşılmaz tarafının kurcalanıp dürtüklenmesinin sakıncalarından gocunmak hani çok da yapılmayan bir davranış değil. Yapılan, günlük akışkan zaman içinde olabileceklere davet çıkartanın kendinden başkasının olmayacağını bilip anlaması, onun için kolaylıkları tercih etmiş olmanın verdiği üzüntüleri bir bir yerinden edecek olmasının belki bir nebze kendi nazarımıza kat edecek olduğudur. Bunun yorulmasını beklediğimiz geçip gitmiş olan zamandan da

sorulacak herhangi bir şeyin şu an için değiştirilmesi, düşünülenin yapı mekanizmasında herhangi bir oluşum için gerçekleşmesi düşünülen akımı oluşturma fikrinin asla oluşamayacak olmasıdır. Oluşamama sebeplerini söyleyip sıralama işine girmeden önce kendi yapacağımız her ne varsa bunların tek tek ayrıştırılma işinin yapılabilmesi için sağlanılacak imkânların, kendi bünyemizde yetip bitenlerle sarmalaşmasının sağlanabilirliğinin yapılabilmesi başlanacak olanın kendisidir. Şimdi her şey anlamsız, karmakarışık gibi görülüp anlaşılsa da zorluklar çerçevesinde yer aldığımızın anlaşılabilir yönünün anlaşılamamış olması hükmünü önümüze getirerek, kendi edilgenliğini doğurmuş oluverir. Evet, işin makaslanan tarafında da böyle bir durumun varlığı, bilinç seviyemizin oluşabilirlik sağlamadaki koruyucu kalkanı doğuracak olmasını, hemfikirlilik özelliğimiz arasında kesişme düşünülmesinin olasılıkla herhangi bir benzeşmesi olmadığıdır. Bunun farkındalığını bilmemiz gerektiği konusu, savunma mekanizmamızın makaslanan taraftaki etkenlik oluşturacağı içeriğin durum analizi içermemişliğidir. Başka ne olabilir ki? Başka bir açıklamanın yapılıp sunulmasının, konunun uzmanlık alanından farklı bir yere taşınmasının zaten konuşulur tarafını kendimde bulamamışımdır. Her şeyin, yaşanılası güzel kesitlerle örtüştürülerek verilip alınmasının herhangi bir sakınca doğurmadığını görüp gözlemde bulunmam, zaten konuşulur taraftan bir pencere açılmak istenildiği görüşünü doğurur. Yoksa kim, kimin sorumlusu durumunda? Bunun hâkimliğine soyunacak değiliz. Sadece kendi sorumluluk çerçevemizdeki savunmanın sunuş başlangıç düğmesinin oluşturulup, düğmeye basılarak harekete geçme zamanının kendimize sunulmuş olmasından başka bir getiri aranmamaktadır. Vaktin bekçiliğini üstlenmemiz, bizleri çok da zor durumlarda bırakmamaktadır. İşin esas tarafı ise, makasla kesilen tarafında kalanlar değil mi? Öyleyse istenilen

harekâtın amacı; kesilen ve kesilmeyen taraflarımızı hâkimiyetlik sınıfında bir tutup, işleme alınacak yönlerin bu iki açıdan görülebilmesini sağlamaktır...

25. Yönetimde yaşanılan iç sıkıntılarının, oluşturulan kütlelerin parçalanıp ayrıştırılmasında yaşanılan evre sıkıntılarının bir birliktelik olarak gösterilmekte hayal kırıklığı yaşanılmasının baş göstergesinde yer alan sonucun bırakmış olduklarıdır. Düşünüş çadırımı bu konudaki saptamalarımın içine kurabilmek ve üzerinde yapacağım çalışma getirilerinin doğrusal analiz gerekli işlerle haşır neşir içinde, buluntu verici işlere imza atabilme görevini kendimde bulmam; döngüsel yapı analiz ve taşlarından kopup gelme bir durumla da iç içe yansıması beklenilen göstergenin sonucudur. Çünkü istenilen, var edilmesi düşünülen kompozisyonun girişinde anlatılmak istenen; herhangi bir döngüsel yapının olup olmadığı varsayım üçgenindeki iç açı durumun formül gereği istenilene ulaşabilmede hedef olarak temel alınması olayının, gelişim ana bölümüne taşınan bilgi ve öğretilerinin, bir bir sıraya dizilerek konuşlandırılması sürümünün iç ağlarla yapacağı değişim formalitesinin getirdiği yenilikler penceresinin konu evrim aşınmasının göstereceği yansımayla kulağından, gözünden, başından girip işleyecek olanla kendi hâkimiyet alanında mevcut kıldıklarıyla özdeşleşme içine girebilmektir. Yoksa giriş ve gelişme bölümlerinin çok fonksiyonel olmayan durum ve içeriklerle kendini baş göz etmesini bekleyemeyiz. Böyle olması zaten ilk başlarda kendi istek dışı bir hareketi gibi algılamada zorluk planının olmadığı süreçtir. Bunda da kesin hükmü değerler boyutunda karar veren, yine o etki sınırları içinde kalan düşünceler topluluğudur. Düşüncelerimizin oluşum evrelerinde geçirmiş oldukları sürecin kıstaslama boyut farkındalığıyla elde edilebilecek en güzel durum oluşumlarını çıngılamadaki etken rolü olan; bir bilinmeyen olarak değil, bir bilinen olarak gün yüzüyle

kavuşuverecektir. Evet, döngüsel yapının vermekle bir yükün kalktığını ispat edercesine günümüze kadar taşıyıp da sırtında çeker bir yük olarak görüp algıladığı, koşullandırılmış bir düşüncedir. Bunun da çıkışını hiç kimsenin yapamayacağı zaman ve durumların arkasında koca bir bekçi olma anlayışıyla korumasının ise akıldışı bir olay olarak dıştan görülmeye çalışılması esasında hiç de öyle görülüp düşünüldüğü gibi bir şeyin olmadığı gerçeğidir. Yapılacağı sanılan her ne varsa, yapılmışın gelecek kavramında kendini kaybedecek bir özelliğe büründürülüyor olması, kesinlikle kaydının küreğinin olamadığı tezini ortaya çıkarması olacaktır. Böyledir benim görüşüm ve inanışım. Görüşümü inandırmakta kılanın ise yapılan çalışma yüklerinin ayrıştırılma evreleriyle bir bir örtüşme sağlanabilmesindeki etken düşüncenin bugün varlığımız ile konuşlandırılabilecek her ne varsa konunun konusal durumdan öte bir yere varıp konaklayamayacak olmasıdır. Yoksa her şeyin anlaşılabilir tarafının çok da bir ehemmiyet getirmediği açıklamasının yapılıp onaydan geçebilmesidir. Bunun da mümkünat derecesinin kendi yapılabilirliğimize endeksli bir durumda hareket edebilmesi, çok da mühim konulara el atacağı fikrini ortaya sürmek gibi algılama verecektir. Şimdi her şeyin bugünden tez yok sarılıverecek konu üçlemesi veya üçgen açı toplaması, hiç fark etmez, olması gereken formülün belirlenmişlikle bir alâkası yoktur. Sadece dönüşüm olarak yaşanılacak olayların akışında izlenecek yolun iç sıkıntı kaynaklı bir projeden geçilerek halledilebilmesinin mümkünat kanatlarının takılı olup, istediği anda bunun uçuş hareketlerini kendince yapabilmesi hiç de zor olmayacaktır. Yeter ki istenilen, asılacak bir konu kavram yetisinin düşüncelerinde oluşturabileceği yetkili kılınanların içinde bulunup, çağrışım yapılan tüm davranışlarının belirleyicisiyle konu açılımı yapıp, işletme görevini kendinde bulabilsin. Bu işin çıkar anlayışı, verilenlerle bir kompozisyon oluşturmada-

ki baş etkenlik durumudur. Evet, kısaca yönetim kaynaklı sıkıntıların evrensel dönüşüm döngülerindeki oluşumlara farklı bir açıdan bakmaya çalışmam, belki birilerimiz için de kendi içindeki görebilirliği sıkıntılarla karıştırmama adına yapabileceği en doğru yaklaşım örneğini kendinde bulup çözmesinin imkânlık derecesinin oluşturuluş hikâyesinin kompozisyonunu kendisinin yazabilmesidir...

26. Yılın geçmiş günlerinde hatırlanan ne varsa, üzerimizden bir türlü kaldırıp atamadıklarımızdır. İşin özü niteliğinde bulunan yapı taşlarının her birinin farklı duygularla harmanlanışı, dramatik film şeritlerinden dökülüp saçılan, darmadağın olmuş bir gösterinin içinde bulunan hâl ve durumlardır. Öyle olmalıdır diyemem. Hapsedilmiş düşünce oluşumlarımın birer yankısını sergileme havasında olması hiç de düşünülen kopuklaşmayla bir alâka içermemesidir. Evin, evsizlikle daha iyi anlatılabildiği yaşam biçimi döngüsünün, bir gün muhakkak önümüze sunulmaya çalışılanlarla ortak bir bağ oluşturduğunu önemsemenin gerektirdikleriyle kavuşma anları, terapi havası veren gelişim gevşemesinin bir artısı gibi düşünülmeye çalışılan doğrulardır. Eskide kaldıklarını sanmış olsak dahi vazgeçilmeyen bu davranışlar, bir gün mutlaka bizleri kendinde hapsedecektir. Yoksa günün gelişen şartlarında yapılabilecek muhakemenin gelişerek, geçmiş düşüncelerin iz bıraktığı yerlere bakarak tekrar tekrar irdeleyip silkelemeye çalışmak bizim yapı taşlarımızdaki o kopmaları yine bir dizi hâline çevirme hikâyesinin bir kesiti olarak kayda geçer. Hani unutup yerine başka olguları koyup yetiştirdiğimizi düşünmemizin kısa bir hikâyeden öteye gidememesinin kabulü olsa gerek. Yoksa kiminle kurulacak bir irtibat, kendi anlayışımızla eşleşiverecek bir merhaleye yer açıversin? Konunun anlatıyla örtüşmediğini söylesek imkânsızlık pençesinin yakamıza yapışmış hâlini nasıl unutup da görmezlikten gelineceğini bilemez durumda olmak esasında yapılması arz edilenler

için açılacak yeni bir kapının çağrısı olarak belirlenecektir. Bunun için de verilecek desteğin kendiliğinden oluşması zoru kaldırıp, kolayı sunmaktan öte varamayacaktır. Çünkü davranış bilimi kapsamında en önemli konu, bağışlanmasını beklediği söylemlerin oluşturduğu sorun haznelerinin ayrıştırılmasıdır. Geçmişin tozlu raflarında kalanlar ve kaldırılıp atılamayanlar elbet bir gün değerini kaybeder diye düşünmek aslında hata mekanizmasının çalıştırılmasıdır. Çünkü burada oluşturduğumuz görünmezliğe bürünmemiz bizi, bahsi yapılan bu hataya sürüklemez mi? Elbet sürükler, yıllarca üzerimize yapışıp kalır ve bir türlü üzerimizden söküp atamayız. Örtüp bastırmakla değer kaybederiz. Kaybedilen değerlerin ve yaşantının özlemi, bizi ayakta tutar ve besler. Bunun da olma olasılığı ile ilişkilendirilmesindeki en büyük koz olduğunu düşünmek bizi hepten yetirip bitirmede etken olacaktır. Bunun varsayım içinde bir anlayış sergilemesi sonucunda yaşanacak ağır travmalar, düşüncemizde yıkım ve çöküntüler oluşturur. Bunun kavram modelini iyi bir şekilde kendimize adapte edip günyüzü kavram kurallarıyla ilişki kurmasında etkenlik sağlamasını beklediğimiz unsurlarımızın kesin biçimde yenileşme ve dönüşümünü kendimizde yer edip çıkış gösterebilmemiz bizi doğrularla buluşturup kavuşturabilsin. Yoksa unutulmasını istediğimiz bütün kötü yaşanmışlıkların sürdürülme mücadelesinin bizleri ne hâle getireceğini düşünmek hatta tahmin bile etmek istemeyiz. Özellikleri eşite koyarak kendi örtülerimizi hepten kaldırmaya cesaret edememiş olsak bile en azından bir ucundan halledilebilir taraflarının farkındalığı içinde hareket edebilsek inanın her şey çok kolay çözümlenecektir. Ben eminim, emin olarak bunları yazdım. Siz de emin olabilirsiniz. Emin duygu ve düşüncelerle kesilip atılan, saklanan taraflarınızın oluşturduğu yükü hafifletebilirsiniz. Yeter ki duygu ve düşüncenizi doğru yolda bulundurmayı hedef bilip. Dönüşüm içinde olduğunuzun

farkına varıp, işin tamamen soykırımlık getirmediğini anlayacaksınız. Yeter ki adım atmak isteyin ve düşüncelerinizi geri çevirmeyin...

27. Kulun ehemmiyetsiz anlayış iletisiyle ters yüz olduğu durum analizlerinde görülen koca bir taş yığıntısı görünümü hangi kıstasla ve hangi amaçlar doğrultusunda oluşturulmuştur? Buna aklım bir türlü ermediği için böyle bir düşünce açılımı yapma gereği hissediyorum. Çünkü bildiğim bir şeyden çok emin olduğum için böyle bir düşünce yapısının yarılarak, içine hapsetmiş olduklarının tek tek günyüzü ile birleşme yaşaması için yapılacak ufacık bir atılımın konuyla bağdaştırılması açılımı el birliği ile gerçekleştirilebilecektir. Burada yazılanlar bir sanı olarak değil, yaşanmış gerçek duygu ve düşüncenin oluşturduğu yeni bir kimlik modeli gibi de düşünülebilir. Yenilenen özelliğiyle benzeşmesinin kendinde oluşturduğu güzellikler üçgeninde yakaladığı kendi değer açılarının önemini bir bir değerlendirerek kendi kurgu ve düşüncelerini bir bir elden geçirerek varabileceği o arınmış yerin ikamesinde tutacağı yerleşkesinin kazandıracaklarını kendi bile ölçüp tartamazken, bir anda yaşamının tersyüz olmasıyla gününün kendine sağladıklarının farkındalığıyla sahip olduklarının önemini, makbul bir davranışa sürüklediğini idrak edecektir. Şunun şurasında ne kaldı ki azıcık bir zaman. Yeter ki her şeyin olup bitmesi için azıcık sabredip bu durumdan kurtulma düşünce söylemini irdeleme olarak değil de düşünce motivasyonu olarak söyleyip algılansın. Düşünce motivasyonunun doğrulukla bir alâkası olmadığının da farkındalığını çok iyi ayırt edebilmemiz bizi bu düşünülen zamanın gelmesine yaklaştırabilir. Kimse kimsenin uşağı da değil kölesi de. Senin elinden tutup o düşünce oluşumlarının gerçekleşmesi için kim uğraş ve emek verir? Belki parmakla sayılabilecek kadar az kişi dışında kalanların aynı tür davranışta bulunduklarını söyleyebiliriz. Kendimce böyle düşünüyo-

rum. Evet, sırf kendi düşünceleriyle örtüşmesi için yapılan boş boğazlığın asla hiçbir getirisi olamayacaktır. Bunu bile bile lades demek, durup durup tekrardan başlatmak gibi bir şeydir. Başka bir açıklaması olamaz. Sonra da beklenilen yere, beklenilen zamana neden ulaşıp varamadık diye isyan etmek yaşanılması kaçınılmaz ve içinden çıkılmaz bir durum olarak kalmaya mahkûm olur. İşin göreceli kulpundan tutup güzelce kaldırmak varken ters etmenin ne anlamı var ki? Hepimiz nasıl aynı dilde konuşup anlaşıyorsak bu bahsedilen tersyüz olayının da anlaşılmasını çok içten temenni ediyorum. Çünkü biz kadınların özellikle yaşanmışlıklarımızın farklı farklı boyut ve kesitteki bulundurduklarını temizleyip arındırmalarına imkân verecek yapıda kendini yetiştiren düşünceye sahip kişilerle karşılaşmamızın milyonda bir ihtimalini göz önünde bulunduracak olursak aşılması gerekli böyle bir konuda kendi kendimizin öğreticiliğini yapabilecek akıl – mantık - düşünce üçlemesiyle bu konuyu aşabileceğimize inanıyorum. Bu inancı kendinizde yetirip bitirebileceğinizi üstüne vura vura söyleyebiliriz, söyleyebilirim. Yeter ki o tür yönlerimizde saklı kalmış birer portre gibi konuşmayan, hep susan, baktıkça içimizi yaralayan, her zaman bitecek diye beklerken daha çok büyüyen bu yönlerdeki düzeltilmesi gereken yerlerin kendi inandığımız doğrularımızla -bu doğruların herkesçe de onay taşıdığını atlamayalım- bu yapı üzerinde etkileşim sağlayacağını asla unutmamalıyız. Beklenen zaman ve günlerin kendi dibimizde, önümüzde durduğunun gerçeğine ancak böyle bir açılım ve atılım yaparak erişebiliriz.

28. Verilen kapasite kontrol sistemiyle herhangi bir örtüşme sağlanamıyorsa, yapılan bunca çalışmanın ve emeğin karşılığı bir türlü alınamıyorsa düşünce yapımızın bizde uğratmış olduğu zarar adına olumsuzluklarla kaplı düşünce yumaklarının birbiriyle ulanıp devam ederek sarılmak istendiği hissedildiğinde konu yapısı olarak ay-

rıştırılmaları emek isteyen bir durumdur. Lâkin bizler ilk başta isyan, öfke gibi olumsuz düşüncelere başvururuz. Bu olumsuz düşüncelerin getirileri olarak da içimizde bitmeye mahkûm edilen o güzel, olumlu düşünce ve duyguların üzerleri tek tek örterek kendimizi pis, kokuşmuş bir alana sürükleriz. Zaten günümüz toplumunda oluşturulan böyle alanları sıkça görüp içinde barınmak zorunda olduğumuzu düşünürsek bir de kendi oluşturduğumuz bu tür bir alanın içinde hepten bulunmamız işin hiç de iyiye götürür tarafının olmadığını gösterir. Bu da bizlerin dönem dönem aynı bakış açısıyla ne kadar sakıncalı durumlara sürüklendiğimizi gösterir. Buradaki sakınca o güzel duygu ve düşüncelerimizi örtbas eden olumsuzluklarla yapacağımız mücadele ruhunun verici kanalımızdan akan temiz, saf çalışma ve emek iş güdüsünün gerçekten bu konuyla baş edebileceğini savunmam, düşünülen o olumsuzlukları ne kadar tersyüz edebilir? Ben de pek inanamıyorum; ama en azından herkesin düşündüğünden farklı bir düşünce modelinin oluşturulabilmesi, güzel duygu ve düşüncelerimizin ört bas edilmemesi adına uygulayabileceğimiz bu harekâtın içerik olarak kendimizi zorlamadan sadece düşünce hamurumuza katacağımız mayanın iyi bir emek gücüyle işlenmiş olan çalışma birikimlerinin ufacık bir kırıntısı dahi o hamuru kabartıp mayalanmasında etkili kılacaktır. Yapılacak düşünce uygulamasının söylenildiği kadar kolay gerçekleşmediği konusunda da hemfikrimi beyan ederim. Sadece kendi gücümüzle çalıştırıp yürütebileceğimiz bir aracın taşıdığı yükün bizim için ne kadar önemli olduğunu hepimiz bilir ve onaylarız. Buna benzer bir durumu kendi olumsuz düşüncelerimiz için de uygulayabilirsek aslında sırtlanıp götürmede zorlandığımız ağır bir durum hiç de oluşturulmayacaktır. Belki pollyannacılık yaptığımı düşünenler olabilir, hiç önemli değil benim için. Çünkü önemli olan hayattan beklenen ve verilip alınamayanlardır. Öyleyse bir kere daha

iyi düşünce açılımı yapıp, üzerimize bulaşıp kalan ve ağırlık veren yüklerin kontrolünün kendimizce yapılarak bir elemeden geçirilmesinin faydalarını bilmemiz gerekir.

29. Sakıncalı hâlleri paylaşan sitelerdeki ortak paylaşım verilerinin üzerimde yaptığı değişim rüzgârlarının alıp götürdüğü düşünce oluşumlarının saçma beyanlar içerdiğinin göstergesiyle bir arada bulunup yaşamaya çalışmam kadar bana ıstırap veren bir şey daha yoktur. Günümüz toplumda bir kurala uymanın gerekli kılındığı düşünülüyorsa bunun artık insanların birbirlerini tecrit etme gibi bir hakkını da kendilerinde bulma durumlarının, kendi başına nefes alıp verecek bir paylaşım ortamlarının azaldığı fikrini doğurmaya sebep olmaktadır. Herkesin işi gereği önünde ve elinde bulunan cihazlarıyla yaptıkları çok da farzı durum getirmeyen davranışların ortak yapılanma projesi kapsamında kendilerini hâkim kıldıkları nüfuslarıyla yaşadıkları düşüncelerin imkânsız insan portresi çalışmalarında ele alınabilecek en son versiyonunun açık bir göstergesi niteliğindedir. Bunun herkesçe kabul ve gerçekliliği içten yapılır da görüntüde üstlenilen o kimlik ve maskelerin hatırı ve onuru olarak savunuşa geçilen ufacık bir söyleşinin bıraktıklarının yine herkesçe kendi bilinen yönleriyle hareket ettikleri bilinen gerçektir. Burada asıl anlatmak istediğim, günümüzde yapılmak istenilen esas konunun bir türlü açığa çıkartılamaması ve üzerinin ha bire örtülüp bastırılmaya çalışılmasıdır. Bu durumun işlenebilmesi için de teknoloji kuşağında yararlandığımız cihazlar kullanılmaktadır. İletişim cihazları sırf gündemde kalmak amacıyla kullanılıyorsa zaten o gün içinde kendi hükmünü verip darağacına çıkmış demektir. Neden mi? Çünkü kendi fikir ve beyanlarını hiçbir sansür kullanmadan söylemektedir; ama söyledikleriyle düşündükleri gerçekte birbirinden çok farklıdır. Bir insan inandığı, sahip çıktığı düşünceleri neden uluorta söyleme gereksinimi duyar? Böyle bir işe imza atarak ne-

yin tatminini yaşayacaktır ki? Bunların cevaplarını burada yazıp tartışacak değilim. Sadece değinmek istediğim konu aynı kişinin, farklı bir sitede veya kanalda başka kimlik altında ve daha başka hâller sunduğu gerçeğidir. İşin bağlanılabilir bir taraf içermemesi işte o elimizde ya da karşımızda duranlarla yaşanılıp paylaşılanların çok da bir değer içermediğidir. Kim kimin için üzülmüş, duygularını harap etmiş? Kim, kimin için emek verip uğraşların yanında destek olabilmiş? O iki harf yazmayla mı, şekille şemaille yapılan işaretle mi tüm duygularımız ortaya çıkmış oluyor? Bence hayır, sadece formalitenin yapılması gerektirdiklerini orda yapma eğilimi gösteriyoruz. Etkileşim muhakkak vardır; o kadar da duygusuz, düşüncesiz değiliz. Buradaki ana tema bir etkileşim cereyanında ne kadar tutulu kalabildiğimiz ve içimizde yatan o gün yüzüne çıkmayanlarla nasıl barışık bir hâle dönebildiğimizdir. Buna bakıp sonuç çıkartabiliyorsak eyvallah, değilse bir an gelecek hiç farkındalık yaşamadan farklı sitelerdeki eleştirilenler arasında kendimizi buluvermemiz bizi nereden nereye sürükleyip itelediğini anlama lütfunda bulunacağız. Bu durum seni çok da rahatsız edecek duruma sokmasın. Çünkü yanlışlıklardaki en büyük etken kazanılan günlük alışkanlıkların iyi mi, kötü mü ayırımını yapmadan uygulamaya devam etmektir. Bu durum bizi bizden alıp başka bir yere koyar. Herkesin kendi üzerinde yapacağı değişim rüzgârları iyi mi kötü mü? Bunun analizini çok iyi yapmak gerekir. Bunun önemini asla bir kenara atmama düşüncesini her zaman önümüzde görebilmeliyiz. Bir de kısaca şu konunun asıl içerik olarak kendimizle bağdaşma sağlamada izlenilen yolun doğru tünellerden geçilerek varılacak hareket merkezinin bizleri doğru yere iletmesindeki etkenliğinin önemini iyi bellemeli ve kendimizde iyi yer edebilmeliyiz...

30. Sakıncalı hâllerden sakınan kullar portresinde yaşanılan ufacık ayrıntıların kendi hükmünü kaybetmiş olma-

sının verdikleriyle barınma ve beslenmelerinin olabilir şeyler getirdiği herkesçe bilinir gibi algılansa da bu durumun kabul hükmünü görmesi esasında böyle işlemediğini, konu olarak ayrışım yaşandığı gerçeğinin gizlilik kuralına takılı kaldığını söylemek isterim. Çünkü burada verilenlerin herhangi bir ölçü karşılığı olarak hesap edilebilecek bir yapının asla oluşmadığının ve oluşturulmak da istenilmediğinin anlaşılırlık kazanması için yapılabilecek en güzel şey gizlilik olarak kabul edilenlerin gün yüzüyle buluşmasının sağlanmasıdır. Böyledir bunun hükmü, değer yargılarından ayrıştırılma işleri olarak algılanıp yapı aşamasına girebilmesidir. Verilen olgu taşlarının hükmünü yitirmesiyle zaten yeni bir oluşum içinde bulunulma teorisinin geri çevrildiği ortamın getirilerinin ne olabileceğini düşünüp ona göre hareket planını geliştirebilmek böyle bir işteki getiri olarak düşünülenlerin düşünce çatısı altında var olup çıkacağı düşüncesini ortaya koyar. Bu düşünceyi ortaya koymadaki en büyük etken ise varlık sürecinde yaşanılacak bütün davranışların toplamını verecek olmasının kaygılı bir sıkıntı ile boğuşulma evresinin geçilebilmesini ifade edebilme yetisinin kullanılmışlığıdır. Bunun içinde kasıt kesinlikle aranmamaktadır. Bunun verdiği emin olabilme duygusu ise günün kazanılmış en büyük ödülü olarak kendimizdeki buluşun sağlanışıdır. Yapılabilecek olanı görüp algılamak, kendi fıtratımızı harekete geçirecek olanın başıyla bir bütünlük sağlanacağı durumdur. Hâlihazırda bekletilen konuların ne diye işletilip, konu hâkimliği verilip sağlanmadığının acı tarafından sıyrılma işini bir bütünlük arzı içinde halletme planıyla gerçekleşme sağlanabileceğini unutmamalıyız. Elimizin, ayağımızın bağlı olduğunu düşündüğümüz böyle gizli kurallarla yaşatılmak istenilmemizin sevindirilecek bir tarafından bakma eğilimi ile hayatı tersten görüp işlemenin çok manasız olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Yahu kuralların hâkimiyetlik

planını kim yaptı da sen ona sığınıp kendini temizde bırakmış olabiliyorsun. Koca bir yanlışın içinde bulunulduğunun farkına var artık. Gör bazı gerçekleri. İletişimsizlik bu kadar mı cahil bir duruma sürükletir insanı? İşin hem gören hem de görünen tarafında olmamız, gerekli tutum içinde hareketi sağlayıcı, düzenin içeriğiyle bağdaşma yaşaması ve sergilemesindeki etkenliğin faaliyet alanında işgüzarlıkla yapabilecek temasın her iki ucunun da elinde olmasının herhangi bir zararı veya duygu ve düşüncede oluşturacağı aşınmaların sebebi olamayacağını sanıp öyle göreceğimiz bir duruma itiliyoruz. Bunun başka bir açıklaması ise şöyle yapılabilir: Sen bugün varsın, şayet yarın da olursan Allah muhafaza belki başına bir iş gelebilir; onun için senin yerin her zaman aynı kalmayacak, değişkenlik gösterecektir; kendini ona göre ayarla, ona göre hareket planını oluştur. Böyle bir bilinirlikte yaşanılan ve yaşanılmaya çalışılan her ne ise çok manasız gibi gelse de işin özü budur. Bu gerçeği asla değiştirmeyeceğinden, oluşturulan duygu yüklü düşünce toplarının yanlış bir yerde oynanmaması için kendimize düşenin kapasitesinin nelerle sınırlılık sunduğunu iyice bellemeliyiz. Düşüncelerimize verilecek bir sınır hiçbir zaman bizleri sakıncalı hâllerden uzak tutmayacaktır, bilakis günün insanları içinde daha çok hatamız olacaktır. Bunun da kanıt niteliğindeki açıklaması, sakıncalı hâllerle gerçekleştirilen bir sürü acı sonuç doğurur; bir de bu hâllere bulaşmadan beynimizde ördüğümüz örümcek yuvalarına takılı kalanların kendilerini ayrıştırıp kurtaramadıklarını izleriz. Bunun sonucunda, kendilerini heder ettikleri bu konu için nasıl bir açıklama yapıp da bu durumun sakıncalı hâllerle bir benzerlik göstermediğini savunabilirsin. Burası çok ağır nüktelerin birer sapması gibi gelse de acı doğruların böyle içimize saplanarak bir ömür bizimle sürüp gittiğini de hiç unutmamalıyız. Vesselam böyle akıp giden bir örüntünün bozulmaz kurallarında yer alabilmenin gerçek kurallarına

hâkim olabilme becerisinin kendimizde yetip bittiği günlerin özlemiyle kalın sağlıcakla...

31. Hayatın evreleriyle uğraşarak oluşturduğumuz düşüncelerimizden kopup gelen kırıntıların bıraktığı izlerin silinip giderilememesinin sebebi düşünce yumağımızda sarılı olanlardır. Bunların sökülmeye başlaması için yapacağımız etken bizleri nerelerden alıp hangi bilinmez durumla sürükleyecektir? Kendimize öngördüğümüz varsayımların bir dizin oluşturmasıyla bilinirlik yaşamak mümkün olabilir. Sadece birkaç basamak çıkmaya başlayarak halledilmesi düşünülen konunun içinde fikir oluşumlarının bir ahenk içerisinde kendini belirlediği yaklaşımın çok kısa bir zamanda döngüsel boyutta harekâta geçebileceğini bilmek konunun ana temasından uzaklaşmadan gerçekleşebilir. Ver elini, çıkalım bu sıkıntılı durumlardan. Kurtulma tartışması hiç gündeme düşmeden kolayca aşılmasını sağlayalım. Eninde sonunda böyle kendi kendimizle yapacağımız karşılaşmanın çatışmasını şimdiden bir ileriki zamana bırakmadan halletmeyi becermeyi kendimize kabul görürlük olarak işlemeyi bilmeliyiz. Şayet oyunbozanlık yapan, şimdiden girip saklanacağı bir deliğin olduğu düşünüp hesap etse de işin özünde öyle saklanılacak hiçbir yer artık yoktur. Oluşacak yeni akım projelerinin gün yüzü ile buluşması için gerçekleşmesi öyle hiç düşünüldüğü gibi saklanarak, saklı tutularak varılacak bir yer hükmünün o değişen düşünce oluşumlarımızla halletmek dışında bir seçeneğin tercih edilmeyecek olmasıdır. Evvel zamanlarda olup bitenlerin şimdi kurumuş birer kalıntı olarak bizlerde bulunup yer etmesinin hesapsızlıkla adlandırılacak olmasının verdiği korkular bizleri şimdiye dek yiyip bitirmiştir. Yapılacak olanın faydadan ziyade zararla sonuçlanacağı korkusu zaten hepten bu durumu örtüp gömmeyi, saklamayı doğurmuştur. İşin özü de bu noktada kitli kalmaya hep mahkûm olarak bırakmıştır. Böyledir işin çıkışından sonraki evresindeki olup

bitenler. Ne fayda ki bizim izdüşümlerimizin hiçbir zaman sağlıklı ilerleyememiş olmasının sıkıntıları yine kendimizde olup bitmiştir. Hâlâ da hayat akışında bizimle birliktelik sağlamaya kalkmış duygu ve düşünceler olarak karşımızda örülmüş duvarların oluşmasıyla herhangi bir benzerlik bulunmadığı konusunun aynı ölçü kafesinde yargılanma yaşamasını gündeme getiriverecek olmasının kaybedilenleridir. Bunun da düşünülenin aksine ortaya çıkan bütün olumsuz düşüncelerle bir bağlantının ortayı düzeltme girişiminin getirileriyle ele alınabilecek olan düşünce çağrımlarının yakalanıp işlevsellikteki aktivite ayağının gerçekleşecek olmasının kaygılarından kendimizi sıyırıp halledilecek olan kısma geçmeyi kendimizde var edebilmeliyiz. Ben böyle düşünüp, böyle savunmada bulunmayı tercih ederim. Çünkü alınıp verilen her ne varsa, hepsinin tam kapasite olarak algılanıp işlenmesindeki etkenliğin özelliklerini kendinde yetirip bitirmesiyle imkân olabileceği kanısının da bir kenara atılamayacağını düşünüyorum. Böyle söylemeyi sürdürdüğüm düşünce sunumlarımın bakış açılarının bir bir güncel insan portreleriyle eşleşme yaşayacağını dile getirir; bunun faydasının zararlardan ayrılıp uzaklaştırılması bir zihniyetin el verdiği oluşumdur. Bunun da anlaşılır en iyi tarafı yine kendimizde yetip bitecek huzurun kaygısızca yaşanmışlıklarla bezeneceğidir. Böyledir hayatın evre evre bize bırakıp gittiği kırık dökük parçalar. Kırıntılar asla bizleri birer korku yumağına çevirip üzmeye kalkmasın. Hele hele içimizde saklamaya çalışılmak ise boyunduruk, kendi kendimize asıp geçirdiğimiz bir iptir...

32. Hâlimizin el verdiğince konuşulup yazılanlarla kendi adımıza ifade edilmek istenilen bütün duygu ve düşüncelerimizden bir an bile olsa kendi kendimizi dinleyip, kendi dilimizin söyleyip durduklarıyla düşündüklerimiz arasında oluşan koca bir kaos gibi bir ağırlık ve ağrının çökmüşlüğünde kendi yaşadıklarımızın bir dizin uyarlama çerçevesi

içinde kendini hapsetmiş özelliğinde tutulu kılanın, sunulmaya çalışılan egoist bir yapılaşmanın üzerimize yapıştırılmak istenmesinin sakıncalarıyla yapılan mücadele ruhu yerle bir edilmek istenmektedir. Üzerimize giydirilmiş bir gömlek gibi sahipliğini araya hâl ve hareketlerin cereyanlaşma süresince durdukları deliklerindeki saklanmış hâlleri bugünün toplumunda izlenenlerle benzer durumların hâlâ devam ettirildiğini, konuya dâhil olabilme şansının verilmeyeceği hükmünün gerçekleşmesidir. Asla yapılmak istenilenlerle düşünülenlerin birbiri ardınca vazgeçilmez bir kaynak niteliğinde kendini belli eden, muhakeme konusundan da hiç nasibini alamamış olanla kaşık atma olayını ne diye önüne serme telaşında bulunursun ki? İşte her şeyin başlama yeri olarak görülenin bir bitiş düdüğünü çaldırtmadığı kalır. Bakmayın işte yapılanın geri sarımı olamadığı gerçeğinin kabul görürlüğünün artık sakındırılması olayının gerçekleşip gerçekleşmemesinin sorumlu bir birey olarak kendimizin hükmü değerlerinin verilip alınacağı zamandır. Başka türlü bir açıklamanın bulunmadığı günümüz koşullarında elimize geçen fırsat aralıkların da öneminin iyi belirlenebilmesi umuduyla sağlayacağı iletişimsel olurluk uzak bir görünüm arzının oluşuverdiği aralık olarak önümüze koyulan servis gibi bizi herhangi bir şaşırtmaya meyil verdirtmesin. Bu kadar açılıp saçılan bir konunun hiç gündeme gelmeyeceğini düşünürsek çıkarılacak sonuçların işlenmesinde öngörülen tavrımızın bizi ulaştırmasını düşündüğümüz yer ve zaman tartışmasından kendini sıyırmış olan bir düşüncenin bize kazandırmasını beklediğimiz kocaman bir olgudur. Bunun da farkını bilip, görüp, izlemeli ve durumun analizini iyi yapabilmeliyiz. Evet, ana konu ve saçaklarının oluşturduğu düşünce mekanizmasının ayrıklama işlevinden böyle düşünce ve yorumlar süzüp, yazı hâlinde önünüze getirmekten büyük kıvanç duymaktayım. Çünkü bugünün toplumunda mu-

hakeme etmekten yoksun olup, farksızlık adına ne tür bir işlemin yapılıp sunulduğu konusunda hemfikir sağlayamamış olsak da ben inanıyorum ki günümüz şartlarının sunulanlarından kendi payımızla ilgili olanları kendimizle eşleştirerek karşılaştırmayla kendi çıkışımızı sağlayacak olanı oluşturmayı burada başlatmış bulunuyorum. Belki bir kaçımızın önderliği ile bu düşünce tezi, konuyla ilgili olarak bir gün işlevini görür ve halkın, insanların gözbebeği olacak bir düşünce akımını hep birlikte oluşturmaya gayret ederiz. Teneffüs edebileceğimiz temiz alanların ilk önce kendi beynimizde oluşturulmasının şart olduğunun idrakiyle arınmanın sağlanacağını öğrenebiliriz. Üzerimizde yapışmış, kurumuş her ne varsa bunları sıyırıp atmak için saklı, gizli, kapı arkası, örtü altı her nerde saklı tutulmaya çalışılıyorsa tüm bunlardan kurtulmak adına; sevdiceğimiz olan kişilere herhangi bir acı yaşatmama adına; bu söylenip yazılanlardan iyileşip güzelleşme ve gelişme sağlama adına bir lokma alalım çiğneyelim. Şayet tadında bir tuhaflık, bir beğenmeme hissederseniz hemen dışarıya çıkartın gitsin. Yutmak zorunda değilsiniz asla. Bu düşünceleri onaylama, deneme veya öngörme gibi de bir zorunluluğunuz yok. Sadece bakış açımın sizlere sunduğudur yazdıklarım; bunun da kabulü veya kabul dışı kalmasının bir hükmü de yoktur. Çünkü herkes kendi çeker yükünden memnundur veya değildir. Benim sunumum ortak bir noktada birleşecek analitik düşüncelere yol açma imkânı verilebilir hükmünden başka bir yere gidemeyecektir...

•

Sultanların Dansı ve Hayatın Gerçeklerini okuduk. Bir başka makale olarak adlandıracağımız Câbir'e geldik. Adından da anlaşılmak üzere bana gerçekleri söyletmede içimde var olan o zorlayıcının adıdır. Bu yazıtta parmak basmaya çalıştığım en önemli konu içler ve dışlar olarak adlandırmada bulunduğum insan portresindeki görünen ve görün-

meyenlerin hangi nesnel değerlerle kapatılıp örtülmeye çalışıldığıdır. Bu tür görüntüler bizim açımızdan içerde mi yoksa dışarıda mı bırakılıyor? Kendimizce olağan dışı bir hareketin olmadığı varsayımıyla günümüzü gün etmenin alternatif yollarını arayıp dururken önümüzde cereyanlaşan olayların en dışına kendimizi atıp itmemiz ya da bana ne gibi söylemlerle yaklaştığımız düşüncelerin bizleri taa nerelere sürüklediğini bir bilsek... İşte böyle bir sürüklenmenin yaşatılmaya başlanmasındaki gerçek görünenlerin fark edilebilmesi amacı ve güdümüyle Câbir' i oluşturdum. Her şey içindedir. Gizli kapaklı bir yanı, tarafı yoktur. Anlaşılabilir sadelikte izahatı yapıldı. Yapılamayan ise yine biz insanlara düşen görevler olduğu gerçeğidir. Bunun için de kimsenin kimseye eyvallahı olmadığı bir zaman diliminde alınabilecek görevler çok da yersiz değildir. Siz siz olun, içinizdeki mekanizmayı birilerine oynattırmayın; kendiniz oynayın, kendiniz çalıştırın. Söylemim, asla sizlere akıl vermek değildir. Sadece kendiniz olun, kendiniz bilin, kendiniz yapın, kendiniz söyleyin. Bir başkası olarak değil, kendiniz olarak var olma peşinde koşun derim. Beni peşinden koşturmaya devam eden Câbir'e bir de siz kucak açın, belki peşinden koşmaya gerek kalmadan kucağınıza, gönlünüze, yüreğinize, sarılıp sarmalayacak olan budur da haberinizin olduğu öğrendiğiniz zaman şimdidir. Sonrası sürüklenmeye mahkûm edileceğimiz zamandır der, yazıta zorunlu bir bakış açısı oluşturarak konuya giriş yapabilelim derim...

CÂBİR

A. Çıkılan gökyüzünde ardımızda kalan hayatımızı sorgulama gibi bir lüksümüz hep olmuştur içimizde. Hayır, asla olmamıştır diyenler için şu an değil, yazının sonunda bir cümle ile cevap vermek isterim. Şimdi gelelim biz yapadurduğumuz hayatımızı sorgulama işine. Oturduğumuz yerden kendi kendimize yapmayı sürdürdüğümüz eylem planında öyle hiç de düşünemediğimiz bir planın parçası oluvermişiz de kendimizin bile haberi olmamış. Bu durum çok da bilinmedik bir şey değildir. Sadece kendimizi yeni bezlerle örtüp kapatmaya çalışmaktır. Yapılanın, yapandan keyfiyetsiz ve ölçüsüz bir durumdan ibaretliğini ise hiç açıklayamadan o görünürlükteki dana başlarını kesip biçme işine girmeyi çoktan kendimize bir görev edinmeyi borç bilinmiştir. Sağduyulu olmayı akıl bâliğlikten itibaren kendimizde yer etmeye ne kadar çalışmışsak da bir türlü beceremememizi de bir başkasına mâl etmişizdir. Hep böyle devam etmiştir arta kalan hayatın sorgulaması. Bu söylenip yazılanlar sadece beynimizde oluşmakta olan ufacık yeni bir düşünce balonunda var olanlardır. Kıyasıya yapılan bu düşünce aktivasyonunda kazandıklarımızın mı yoksa kaybettiklerimizin mi arkasında oluruz hiç bilinmez? Bilinemeyen kendi yaptıklarımızın hesap ölçer misali durmadan sorgulandığı bu arta kalan hayattır. Sonuç çok sevindirici olmasa da kendi iç dünyamızla yapılan sorgusuz sualsiz bir düşünce yumağının kendiliğinden sarılıvermesi gibi bir şeydir. Zamanın o an için bizlere yaptırdığı, bu durumun vericilerinden çok bir alıcı gibi işleyişe geçmemiz hiç de şaşırılacak bir durum sergilememizi yansıtmaz hani. Onun için varlığı ve yokluğu koltuğunun altında her an varmış gibi hisse kaptıran zaten günümüz insanlarının da yaptıkları değil midir? Her şey koltuk altı misali kim kimin kollaması, kim kimin arkası? Bunlar hayatın sorgulayıcıları; benim yaptığım sorgulama

kendime, bunlarınki ise tüm insanlığa... Yapılanlar karşısında sağduyumu geliştirmekte geç kalmaktan çok korkuyorum. Çünkü söylenenlerin çizmeyi değil, boynumuzu geçtiğinin farkındalığı içinde olmak, haddimizi ve hududumuzu tekrar gözden geçirmeyi doğuruyor. Böyle işte, hayatı art arda sorgulamak seni bir anda o uzaklarda hep görüp baktığın bir tepenin başına bir anda konduruverir. Nerden buraya düştüm demene kalmadan bir de bakmışsın ki gökyüzündesin. Kaldığın, bırakıp çıktığın o hayatı sorgulamaktasın. Böyledir işte elimizde bulunan yarımşar hayatımızın kısaca öyküsü. Cevabımı bekleyenleriniz var ya unutmadan onlar için de derim ki: Dün dündür, bugün bugündür; sarılıp sallanacak olan her kimse kendinden mesul bir varlıktır. Bundan ötesi zaten ne konuşulur ne de tartışılır...

B. Yarının bizlere kazandıracağı doluluk ve verimlilik adına günümüz insanlığının kucak açmışlığına geleceklerle bir çare, bir umut olabilme yolunda koynundan koparıp acısını içine gömdükleriyle suskunluğunu bozmayan, gözü yaşlı her anından bir damlasını göstermeyen, varlığında kopardıklarıyla var olabilme mücadelesini sürdüren, yerinden yurdundan dolayı da bir şikâyetçi olmayan bu masum halkın hüznü kederi birmiş gibi gösterilmeye çalışılması kadar güzel bir ahenk olamaz diye düşünüyorum. Güzellikleri oluşturmada elbet bir bütünlük, bir ahestelik gerekmektedir. Netice itibariyle yapacağımız iş varlığımızın gölgesinde olanları taşlamak değil; yalnızca insan olduklarını fark edip görebilmektir, bir insan modeliyle karşı karşıya kaldığımızın farkındalığını üstlenebilmektir. Yoksa insan olduğumuzu nasıl kanıtsatacağız? Alâkasız bir duvar gibi örülsek dursak ne geçecek elimize? Beklediğimiz doluluk ve verimlilik böyle bir şey olmasa gerek. Yapacağımız, ilgi karşısında etrafımıza örülecek güzelliklerle bezenmiş bir yapıtın ortaya çıkmasıdır. Gelecek sadece büyüyüp gelişmek değil, insan olma yolunda bizim gibi adım atmaya çalışanlara kol kanat

germektir. Yoktur bundan öte bir şey. Bunlar sadece benim görüş ve önerilerimdir. Katılanlar ve katılmayanlar düşüncelerinde hür bir davranış sergilemektedir. Bunda herhangi bir kasıt asla aranılmaz bunu da bilesiniz. Anlatmadaki vurgum şudur ki evrensel bir hayat içinde yaşamaya çalışmamız sadece kendimiz için değil, bütün insanlar için oluşturulacak koşullarda hayatı en iyi şekilde daim ettirebilmek olmaktır. Bunun savunuculuğunu yapmam beni gerçekten çok mutlu ediyor ve insanları kavramamda beni etkili kılıyor. Bundan çok emin duygularla her daim insanın yapabileceklerini düşünüp, bunları oluşturabileceğim bir hayat düzeneğinin akışında etkili bir rol almak istemem beni iyice bu duruma bağlı kılıyor. Her şey insanlık için, her şey gelecekten beklenilen doluluk ve verimliliği arttırılabilecek uğraş ve emeklerimizi kapsayacak hayat görüşümüzün birazcık değiştirilebilmesi içindir. Değilse bu kadar insanlık ayıbından, insanlık dramından ve insanlık vahşetinden kendimizi nasıl soyutlayabiliriz ki? Hiçbir zaman sıyrılıp da kendimizi bir kenara koyamayız. Bunu çok iyi biliyoruz; fakat yaptıklarımıza bakılacak olursa hiçbir şeyin etken ve edilgen olmayışı da can sıkıcı bir durumu doğurmuyor mu? Elbette doğuruyor; ama elden ne gelir ki demek en büyük lütfumuzdur. Yapılanın, yapandan bir üstünlüğünü aramadığımız zaman bu işte kalıcı çözümler doğuracağımıza inanıyorum. Sizlerin de inanması için insanlık adına bütün özverimce, elimden gelen bütün gayretimle güzel düşüncelerimi çevreleyen çözümleyici ve akışkan bir düzeneği hazırlayıp en üstün seviyeyle sizlere sunmaktan büyük gurur duyarım. Bunlar için herhangi bir bağlayıcı durum oluşturulmasın. Yaptığım sadece ortada gözükenlerin ve herkesçe de görülebilenlerin durumunu inceleyip aktarmaktır. Sonuç itibariyle günümüzde insanlığın hangi durumda olduğunu paylaşıp, üzerimize düşen herhangi bir şeyin olup olmadığının farkına varılmasını sağlama peşindeyim; ancak

bu konuda istismarcılığı kesinkes men eden bir anlayış çerçevesinde doluluk ve verimlilik adına yapadurduklarımızın keşfini tekrar yapabilmeliyiz. Bunun için de elimizden gelen, içimizden geçen her ne güzel düşünce ve uygulama varsa burada ben tek tek işlemeye çalışacağım. Sizlerin de bu konuda bana destek vereceğinizi umut ederek yazı sunumlarıma devam ediyorum. İnsanlığın penceresinde neler görülüp, neler yaşanmakta hep birlikte bakalım...

C. Yolun yarısında kalakalmışım, geriye dönüş yok. İleriye gitmem gerek, ilerleyip yol almam gerek; bunun bilincinde ve farkındalığı içindeyim. Şu an gidebilecek başka bir yolum yok. Yolum olsa imkânım yok, şartlar elvermiyor. Anlayacağınız olduğum yere mahkûmum, kımıldayacak ne hâlim var ne de gücüm. Bütün imkânlarımı içinde bulunduğum bu yola harcamış durumdayım. Bütün özverimle bu yolu geçip, varıp ulaşmak istediğim yere gidebilmektir tek amacım. Yoktur başka çarem; tek çare bu yolu bir an önce geçip gitmektir. Zordur elbet bu yolu geçmek, dikensiz gibi gözükse de ayağımıza batan dikenlerin haddi hesabı yoktur. Yapılacak bir şey de olmadığına göre yoluma devam etmektir yapabileceğim tek şey. Kudretinde var olup da hasenatıyla yanıp tutuşan bir insan evladının yardımına ne kadar da ihtiyaç var şu an; ama etrafımda böyle bir varlığın olduğundan artık şüphe duymaktayım. Hiç kimse olduğum durumumu görmüyor, anlamıyor; ne görmeye ne de anlamaya çalışıyor. İşleri güçleri kendi makam ve derecelerini yükseltmek, kendi refah seviyelerini genişletmek... Bir de şu insan evladının hâli nedir deyip de kafalarını çevirseler içimde belki yeni umutlar yeşerecek; ama nerde yok öyle bir bakış, ilgileniş. İnsan şu bulunduğu durumda birisinden tek söz dahi olsa işitip duymak istiyor; ama nerde yok işte. Kendi başının çaresini kendin oluşturup, kendin bulup, kendin çözümleyeceksin; yok başka bir alternatifin. Şu an her şey öyle gözükmekte. Çünkü yapılan bir girişimin doğuracağı

güzellikleri kendi içimde düşleyebilmek bana güç veriyor. Olsun, şu an belki kimsecikler ilgilenip bir şeyler sormuyor; ama bir gün, evet bir gün, o gün çok yakın olsa gerek ki, işte o gün cevap almak için bana geldikleri gün insanlığın aydınlık yarınlara kucak açacağı vaktin çok arkasında kaldıklarını anladıkları zaman olacaktır. O zaman da benim günüm yeniden doğup şahlanacak, insan olabilmenin verdiği mutluluğu ve hazzı tadacağımdır. Ben buna inanıyorum, varlığımın bir insan olarak var olmasının bilincini taşıyorum. En azından insan olduğumun farkındayım, olamayanların saffında değilim ya bu bile beni olduğum yerde ne kadar mutlu kılıyor anlatamam size. İnsanlık ölmüş dedirtenden ziyade insanlık hâlâ içimizde saklı bir hazine gibi açılmasını bekliyor diyebilenlerdenim. Yeter ki o hazinenin kapağını bir açabilelim ve etrafımızda var olan insanlara o hazinemizde bulunan güzellikleri bir bir dağıtıp verebilelim. O zaman insan olmanın en büyük faktörünü gösterip, gerçek bir insan modelini de sergilemiş oluruz diye düşünüyorum. İnsanlık ayıbını veya insanlık dışı davranışları kendimizden silkelemiş oluruz. Bunu yapmak çok da zor olmasa gerek; yeter ki iyi bir insan olmanın verdiği kullanım kılavuzu gerektirmeyen bir davranışın içinde hareket ve düşüncelerimizi verip paylaşabilelim. Her şey kolayca anlatılıp söylense de zorlukları yine kendimizce yenebileceğimizi de çok iyi biliyoruz. Yeter ki insanlık adına özveri ateşimizi yakıp etrafımızda can pare kardeşlerimizi görüp gözetleyebilelim, onları ışığımızla aydınlatalım, ateşimizle ısıtalım. O zaman insan evladı birinin, tıpkı bizim gibi birisi olduğunu anlama lütfuna erişmede bir adım atmış oluruz. İnsanlık namına bunu yapabiliriz. Yolunda kalmış birisi de olabilir, değişik şekil ve şemallerde kalanlar da olabilir; amaç bunları zamanında, ihtiyacı olduğunda görüp yetişebilmek, ellerinden ve yüreklerinden tutup oldukları yerden çıkartıp yürütebilmektir. Tek amaç bu olsa gerek, o da in-

sanlık olsa gerek...

Ç. Yarının kazançlarını düşündükçe içimde kabaran o hırs ateşini hiç sevmiyorum. Sevmediğim kazançların ne olduklarını, aslında sevindiren bir kazanç olmadığını nerden anlıyorum biliyor musunuz? Varlığım süresince bana lütfedilen tüm ayrıcalıklar ve özellikler insan olmamda bir etki yaptıysa neden içinde kördüğüm oluşan bir mekanizmada kendimi yer etmekte alıkoyayım; bunu çok iyi düşünüp, çok iyi elemek lazım. Yapılanın en iyi aktivasyon gerektirdiği bir zaman ve kuşak diliminde her şeyimizle gözler önünde en iyiyi, en güzelini yapmakta bir çekinti içinde bulunuyorsak burada kendimi neden alıkoyduğumu açıklama şerefine ulaşmış olurum. Evet, yapılan her neyse kuşak farkı, sürüm farkı, zaman farkı bir şeyleri ispatlamada ve kanıtsatmada ayak uyduramama bilincini kendimize yer ettiysek işte her şeyin bitip tükendiği anın başlangıcı oluvermiştir. Bunu çok iyi bilmemiz gerekir ki yapılanın insanlık adına değil de iş olarak düşünüldüğü bir bakış açısında her iki sürümü de bir anda birleştirip uygulamaya koyamamışımızın bir vebal gibi üzerimize ağır çökmüşlüğünü kaldıracak bir yetiye sahip olamamışlığımızı bizde bitirecek olandır diye düşünüyorum. Her şeyin ağırlığından ziyade altında kaldığımız düşüncelerimizi, yapmak istediklerimizi yapamamış olmamız bizi çöküntüye sürükler. Varlığımızın temel unsurları olan o ayrıcalıklı özelliklerden hiçbir medetimizin olmadığını kanıtsamak kadar ağır bir şeyin olamayacağını düşünmek bile gerçekten beni çok uzaklara itip kovalamakta. Onun için evvela ben bir insanım, yaradılışımın getirdiği ayrıcalıkları kullanma yetkim ve özgürlüğüm var, varlığım var. Tüm bu ortada gözükenlerin yanında durup düşünecek olursam, benim yetimin verip sunduğu bütün güzellikleri sunup işlemede kendime herhangi bir sınır koymamam gerekir. Bunun bilinci içerisinde yapacağım harekât; insan olmamda beni büyük yere taşıyacağını kendimce bilmeme

ve tasdik etmeme yardımcı olacaktır. Anlatmaya çalıştığım, üzerinde durmak istediğim konunun insanlık abitinde yer alanları bilip ortaya çıkarmada kendi özverimizin işleyişiyle bütünlük sağlayacak bir gelişim sürecinde gerçek kazandıklarımızdır. Bunları açık açık yazmamamdaki maksat herkesin öz varlığında belirginleşmiş bir güzelliği, bir insanlığı olmasıdır. Birbirimizden farklı birer yapıya, duygu ve düşüncelere sahip olduğumuzun zaten farkındalığı içindeyiz. Sadece ele alınacak o insancıl harekâtlanma plan ve projesini kendi içimizde başlatabilmeliyiz. Ben böyle bir düşünce içerisinde bulunmayı çok seviyorum. Çünkü içimizde var olan o ayrıcalıklı yetilerimizi bir an önce harekâta geçirebilmeyi kendimize görev edinebilmeliyiz. Öyle kolayca söylediğim, söylemekte zorlanmadığım için de kendimden dolayı herhangi bir rahatsızlık da duymuyorum. Bilakis daha çok açıklayıcı bir yapıya büründüğümü düşünüyorum. İnsancıl ilişkileri paylaşımda bir baz istasyonuna çevirir gibi herkes tarafından kullanılacak olmasını, faydalarını ve getirilerini düşünecek olursak payenin herkesçe eşit ölçüde paylaşım yapabileceğini de görüp anlamış olabiliriz. Herkes özgürce içinde bulunduğu atmosferinde neyi, ne kadar kullanacak ve paylaşacak bunun farkındalığını bilebilirse zaten iş bitmiş, konu çoktan çözüm bulmuş demektir...

D. Konunun insan model ve yapıtını ele alarak devam edelim. Bugün insan olarak neler yaptığımızı, neler yapmak isteyip de yapamadığımızı, nelerden vazgeçtiğimizi, neyin peşinden koşup sürüklendiğimizin ayrıntılarıyla meşgul olmak değil; asıl esas konunun içinde kendimizi var edebildik mi? Nedir bu asıl esas konu? Herkesin mutlak bir asıl esas konusu vardır; olmayanımız hiç yoktur. Yok diyenler ise hâlâ bir yerlerde takılı kalmışlıklarıyla zaman geçirmektedirler. Bunun farkındalığını bilmeleri onlar için yeterlidir. Biz kendi asıl konumuza gelelim; neydi bu içinde var olmamız gereken şey? Sen veya ben hiç fark etmez, sadece

gece karanlığındaki görünürlük penceresindeki aydınlığın içinde kaybolmadan kendi menfaatlerimizin sıraya dizilişlerindeki koca bir ordunun, onları bekliyormuşçasına yapılan gayret ve isteğin aslında içinde bulunulan o konuda var olan anlayış ve görüşün yankısı değildir de nedir? Bunun cevabını kendimizde bulabiliyorsak işte esas konunun içindeymişiz demek kolay düşer. Yok, canım o da ne biçim bir söylem; şimdi kim, kimin konusunu bilir, bilebilir; yoktur böyle bir durum; ancak dışarıdan gözlemlediğini izdüşümleriyle söylemektir gibi işine gelen bir yanıt da canımızın orta yerine saplanıverir hani. Şimdi burada anlatılmak istenilen konuyu örnekleme gibi sunmaya çalışmış olmam paye akçe ilişkilendirmesini önümüze sermektir. Burada alıp işlenecek olanın, bugünün varlığında yarınlarda yeşermesini beklediğim var oluşların ahengini şimdiden içimize yansıtma planını kendimize vermiş olabilmenin ayrıntılarını kıyasıya yapabilmektir. Bunun için de er geç yapılacak olanın hazine işleri başkanlığımızda bulunan cevherlerin işlenişidir diye düşünürüm. Düşündüklerimi ayrıntılarıyla sap saman olayı gibi karıştırmamaya özen gösterip, verileceklerin gölgesinde almışlığımın ahenkliğinde bana düşenleri bir bir kıyasıya bulup inceleme ve ayrıştırma yapabilmek asıl esas konuda var ettiklerimdir. Bunun için de göstermeye çalıştığım bütün ayrıcalıklı konu kavram kümelerini tek tek bulup, işleyişten geçirip, kim kimin nesi gibi sorularda beklenilen yanıtı alabilmem için önüme serilmiş bir tabloda gösterilen veriler gibidir diye düşünmeye devam etmekte ve sizlere de aynı zamanda sunum yapmaktayım. Sizler tarafından bunların karışık bir dille anlatıldığı düşünülüp söylenebilir. Burada karışık olan, esas konunun kendi içimizdeki ayrışmamış ayrıklarıdır. Sizlerin düşünce penceresinde şöyle bir bakış açısı yakalamamızı isterim: Hani vardır ya eli kolu bağlı, hiçbir şey yapamıyor, ne kadar yapmak istese de bir türlü elini ayağını çözüp istedikleri-

ne ulaşamıyor, kendini çözümleyemiyor, zor bir durumda, mutlaka dışarıdan bir yardım alması gerek; yoksa mümkün değil bulunduğu yerden çıkması. Bunun gibi sizlerin de dışarıdan alabileceğiniz ufacık bir yardım, bilgi, öğreti sizi bambaşka yeni pencereler önüne taşımasın. Mutlaka taşıyıp yeni açılardan bakıp göreceğiniz çok şeylerin olacağını buradan söylemek isterim. Amacım dâhilinde sizlere vermek istediğim mesaj ise konunun her neresinde olursanız olun, ister asıl yerinde ister esas yerinde, önemli olan konudaki varlığınızın aktivitelik özelliği ve kendiniz için getiredurduklarıdır. Bunun işleyişinin çarkı döndürüşü insan portresini tamamlayan özelliklerle kesişip bütünleşmez mi? Bence bütünleşebilir ve yepyeni bir dolunay gibi dolarak yapabileceğimiz üstün insan meziyetlerine hâkim olabiliriz. Bunun çıkarı, getirisi sadece kendi adımızda kendi içimizde var olan insan yapısının veredurduklarıdır. Bunu bilip de keşfini yapabildikten sonra, gerçek asıl konunun insan varlığında bitip tükendiğini anlamak hiç de zor olmayacaktır da anladığımızı elverişli topraklardan yetip bittiğimizle kesiştirecek olursak zaten çok bir söze lüzum kalmayacaktır diye düşünür giderim...

E. Var oluşumuzdaki insan olma yapıtının temel unsurlarından vazgeçme gibi bir şansımızın olmadığını tabiî ki de biliriz. Bilinmeyen, bu insan yapıtı kuruluşunun arkasında bir türlü görünmeyen, kendi kendine cereyan edenlerin tespitini yapıp algılayabilmektir. Bunun da mümkünat hacmi yalnızca olup bitenleri kendimizde görüp anlayabilmek varsayımıdır. Bir başkasınınkinin tespit ve incelemesini zaten yapma şansımızın çok zor olduğu bir dönemsel evre içinde olduğumuzun farkındalığı içinde neden bir başkasının insan olma kimliğindeki oluşmuş yapıtının arkasındaki görünmeyenlerin peşine düşelim; ne gerek var ki? Bize getirisi nedir ki de böyle bir olaya bulaşıp uğraşalım. Maksat günün boşluğunu doldurup zaman geçirmek değil elbette.

Maksat insan olmanın varlığında yatılı duran, örtüşmesini bekleme gibi bir lüksümüzün hiç olmadığı zaman dilimiyle de kıyasıya yarışır bir hâl içerenin egolardan fışkıranlar olduğunu kanıtsamaktır. Yine burada altı çizilecek, vurgulanacak konu bir varsayımdan öte gerçekler ve yaşananlar, bunların fizibilite ayrımcılığıyla özdeşlik yaratmada hemfikirlik beyan edip de ortada görünmeyen insan portreleridir. Nerde bu tezi savunup fikir beyan eden insanlar? Nerde oldukları esasında çok ilgilendirmiyor beni. İlgi alanımı giren yönü yapılan eylem kuşağında sabit olamamak, haysiyet ve şeref kavramlarını eline tutuşturamamak gibi söylemlerini içimde çağrıştırıveriyor. Ne yapmak gerek diye düşününce de aklıma ilk gelen şudur: Vardır elbet onların da kabuğundan çıkartılamamış, kendilerini esir kılmış bir döngünün orta yerinde varlıklarını kanıtsatacak birilerine el açma, diz çökme durumlarını yaşattıkları ve yaşatmaya devam ettikleri bir ortam, bir mahiyet durumudur. Yoksa ne diye kendilerini ortaya cesur ve akıllıca koyamayışları bunlardan ibaret olsa gerek. Onun bunun tezini eline alıp savunmak esasında her babayiğidin harcı değildir. Madem kendilerine bir tez oluşturamıyorlar bir başkasınınkini savunma gereği duyuyorlar. Olabilir gayet normal bir davranış; anormal olan burada kendi öz fikirlerini kapatıp, sırf bir menfaat adına yapadurdukları dalkavukluk olsa gerek diye düşüncemi sağlamlaştıran harekâtlara şahit olmamdır. Değilse kendime kondurtmaya çalışamadığım her ne varsa inanın tüm bu insan portreleri içinde herhangi bir kondurtma yapmak gibi bir asli görev ve niyetim asla olamaz. Kendimi tutamadığım bu söylemlerin arkasında yatan kanıtlar ve ispatlar olmasa zaten ne diye böyle bir haykırışta bulunayım ki? Varsın geçsin gitsin demek düşer iken bunları inceleme alanıma almış olmamdaki en büyük maksadın altında yatılı duranın böyle kimliksiz bir görüntünün altında kendilerini gayet hatırı sayılır bir nüfusta ispatlan-

mış bir güven duygusuna sahip çıkmaları ve olumsuzluk abitleriyle de birer kardeş olabilme yolunda kan revan içinde kalmayı göz almışlarcasına bir görüntüde sırf bulunabilmektir. Burada şu gayet net ve açıktır: Kimliksiz olmanın verdiği rehavetin içinde yapılanların hükmü ve derecesinin kendi boyutunca hiçbir şekilde düşünce aşımına sokulmadan direkt olarak masum insanlarla oyun oynama gibi bir lükse sahip olduklarını kendilerinde hemen de buluverirler. Bulunan şey yaptıklarının en iyi davranış ve düşünce şekli olduğunu sanmalarıdır. Sandıkları ise gayet olumsuzlukları tetikleyen ve cereyan etmede büyük bir etkisi olan zeminin hazırlandığıdır. Bunun karşı taraftan söylenişi ise kendilerince asla ve asla kabul edilemez bir düşünce tezi olmaktan başka bir yere çekilemez. Bunun ne varsayım ne gerçekler, hiç birinin katiyen bir hükmünün olmadığıdır. Böyledir bu varlık insanların elinde tuttuğu düşünceler, tezler, savunmalar. Bizler bunun karşıt düşünce ve hükmünde ne kadar uğraşıp çaba sarf etsek de hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizin farkında oluşumuz ister istemez böyle bir düşünce açılımını kendimce işleme adına böyle bir yazı sunumunu sizlerle paylaşmak istedim. Şimdi bir sonuca ulaşamayacak olmamız elbette bizleri kahreder durur; kahreden, gerçeklerle benzeşemeyen bir insan evladının yaptığı olumsuz yansımalarıdır. Bunun sonucunda kim kimin umurunda da böyle bir aktivasyonu kendine gaile alıp tavır takınsın; günümüzde bu durum zaten çoktandır bir dejenere hâle dönüşmüştür. Dönüşen de insan, dönüştüren de bir insan, etrafında tavır takınan da insan, tavır göstermeyen de bir insan; bakıldığı zaman hepsinin görünürde bir kimliği var, hem de bir haylice süslüce kimlikler. Görünen şekilde algılanıp işlenmeyenin kendimce ne hükmü ne de bir derecesi olabilir ki diye düşünen insanlardan biri olmayı hep yeğlemişimdir...

F. Ve insan olmayı işlemeye devam edelim. Bugünün yok-

luk derecesinde var olan birisinin varlıkta yer tutabilmek için gösterdiği emek, sarf ettiği çaba, bütün bunların yanında varlığı süresinde kendine geçirmeye çalıştığı güzel görünümlü bir maskenin içinde var olabilme savaşını da aynı zamanda yürütüyor olması, gerçekte kendisinden ziyade başkaları için sırf böyle bir misyona bürünmesinin kendine vereceği olumsuzlukları ve zararları ileriki yıllarında belki anlama lütfuna erecektir. Lâkin dünyaya bir insan olarak gelip; varlığını, kendisine sunulan ayrıcalık ve özelliklerini farklı bir kategoriye taşımaya çalışması, kendi kimlik yapısı ve özdeşliğini oluşturanlardan çok uzaklara yelken açması gibi bir şeydir diye yine düşüncelere dalmaktayım. Şimdi bu konuda ele alınacak en önemli nokta bilgi hazinemizde oluşmamış veya hiçbir şekilde kazanılmamış olanlardır. Nedir bu oluşmamış ve kazanılmamış olanlar diye bir açıklama yapacak olursak da şu an bunları burada kolayca yazıyor olabilirim; ama esasında işlenmesi çok zor, her babayiğidin harcı olamayacak konulardır. Kendi düşüncemi kısaca bir profil üzerinden açıklayarak işlemeyi öngörüyorum. Çünkü bunları kişinin var oluşundan itibaren hak ettiği ve edemediği olarak görmek yerine, eline geçip ve geçemedikleri olarak görmeyi kendime hedef kılıyorum. Bunun tartışılır herhangi bir tarafı olmasa gerek. İnsanız; var oluş sürecimizde elimize verilip ulaşanlar, hazinemize verilip ulaşmayanlar zaten yok. Kendimiz alıp koyamamışız, işleyememişiz. Bunun yanında merak edip, araştırıp, öğrenmemişiz. Bunları yapmak için herhangi bir düşünce işlemine de kendimizi alamamışız zaten; sonuç olarak da elbette hazinemizde çok eksikler vardır. Şimdi bir anda bu eksiklikleri dolduramayacağımıza göre, bir de hakkında hiçbir şey bilmeden veya etraftan yarım yamalak duyduklarımızı hazinemizde yer ediyor olmamız, günün koşullarında kendi yapamadıklarımızın hırsını da hazinemize soktuğumuz an her şeyin çok farklı bir döngüde yer tutmasını sağlayacak etkenler ola-

rak görmekteyim. Şimdilik herhangi bir olumsuz ve zararlı bir oluşum sergilemiyor demek ne kadar doğrudur? Bunu tartışmak lazım diye düşünüyorum. Benim düşündüklerimden dolayı bir tavır içinde olduğunuzu şimdiden burada görür gibiyim. Çünkü bu yazdıklarımın günümüzde ne alakası ne önemi olabilir ki diye çoğunuzun, belki de hepiniz, aynı düşüncede olacaksınızdır. Olsun önemli olan bundan sonra yazacaklarımı bu söylediklerimle ilişkilendirme yapıp, düşünmenizi sağlayacak bir konunun açılımında hemfikirliğe ulaşabilmektir amacım. Şimdi bütün söylenenleri açığa çıkartacak herhangi bir eylem kuşağında var olmasını veya olmamasını beklemekten başka bir çarenin olmadığını düşünmemiz yapılan sıradan bir şeydir. Böyle sıradanlık içeren konuların altında esasında nelerin yattığı ve bunu hesap edememiş olmamız, aslında sıradanlığın sebebinin temelini oluşturan unsurlara hâkimiyetlik verenin var oluştaki insan portresi değil midir? Öyledir bence. Çünkü kırılıp dökülen, ortaya saçılan, bunların oluşumunda zarar gören yine insandır. Çelişkili bir durum gibi gösterilmeye çalışılan her anlatı, gerçek yapısında mânidar değil midir? İçimiz hep öyle olduğu gibi kalakalsın. Bunun mümkünatının olmadığı kesindir de bunu da düşüncelerimizle özdeşleştirme adına insan olma etkileşim kuşağında yansı tutacaklara bir el verme, bir söz söyleme adına yapılandır...

G. Nedenin içinde yatılı duran, bir insan varlığıdır. Bunun çözümlenmesi kadar zor ve uğraştırıcı bir durumun işlenebilmesi öncelikli olarak hayat tarzı, çıkılan yoldaki karşılaşılan engeller, güçlük ve zorluklardır. Bunlarla yapılan mücadelede kendi kılıfımızı içeren bu tarz konusu, işin ilerleyişinde etkenlik sağlayacaktır; ama hangi yönde artı, hangi yönde eksi vereceğini düşüncelerimle açıklamak isterim. Şimdi çıktık yola, önümüzde konulmuş bir engel, bir problem; hemen soyunduğumuz ilk şey: ''Hadi canım sen de, kim oluyor ki, o nerden çıkmış? Şimdi bu onun bunun

işleridir.'' gibi söylemler bir anda sıralanıverir. Bu anda düşüncemizi kaplayan olumlu bir düşünce pek aklımızdan geçmez. Geçenler şunlar olabilir mi acaba? '' Bu da ne ki arkadaşım, çok kolay, bir telefon yeter halletmek için. Sen hiç merak etme. Şimdi hemen yolumuza kaldığımız yerden devam ederiz.'' gibi söylemler de olabilir. Yapılan düşüncede iki türlü yaklaşım sergilenmiş oldu: Birincisinde öfke, saldırganlık; ikincisinde birinden yardım alabileceğinden emin ve problemi çözmesi düşüncelerini söylemde bulunmuş olmalarıdır. Bu iki türlü düşüncenin artı ve eksi gibi algılandığını varsayacak olursak çıkılan yolda artıların problemi çözdüğü, eksilerin ise daha çok problem çıkartacağı görülmektedir. Buradan çıkacak sonucu şu duruma bağlamak isterim: İnsanız ya varlığımızla yapılan münakaşanın yine varlığımıza getirdiği zarar ve ziyanı görmektir hedef kıldığım amaç. Çünkü zararlar ve ziyanlar kolay var edilmeyen insan evlatlarını bir bir alıp götürmektedir. Hem de gözler önünde bunun telafisi veya geri dönüşlerinin imkânı yoktur. Onun için varlıktaki ilk çıkış, düşüncenin artılarla yüklenebilmesi olması gerektir. Değilse insanın, insana verdiği zarar ve ziyan hiçbir zaman engellenemeyecek ve durdurulması için de verilen bütün pozitif çalışmaları da etkisiz hâle büründürmesi kaçınılmaz olacaktır. Konunun sadece artılarla yüklenememesi, birinin arkasında durup onun söylemlerindeki eksileri önemsemeyişimiz sadece elimize geçen var olabilmedeki devamlılığımızı sürdürmedeki maddiyatın değerine ve miktarına bakıyor olmamız değil midir? Öyledir muhakkak; ama bunu yapan ve yapmaya devam eden bir insan yaptığını kabul etmemektedir. '' Hayır, efendim o ne biçim bir söz, sen ne demeye çalışıyorsun be kardeşim, sen kendi doğrunla git, git de buluver eline geçecek olanları. Sen önce bir kendini kurtar da sonra vatanı, milleti kurtarmaya kalkış.'' gibi söylemlerin söyleneceğini çok iyi biliriz. Burada onun yaptığı yanlışı gayet iyi görüp

anlayarak, hem fikir olarak tasdikliyor olmamız onun düşünce açılımı yapmasını sağlamada bir etkenlik sağlayacak mıdır? Bence hayır, asla sağlamayacaktır. Çünkü o kişi zaten temel itibariyle var oluşunda düşüncelerini maddiyata teslim etmiş birisidir. Artık onun düşüncelerini sadece para konuşturacaktır; belki daha çok vereni, teklifte bulunanı şimdi arkasında durduğuyla değişip, satıp geçecektir. Böyledir düşüncesini paraya değişenler. Hiçbir zaman kendi özgür, hür düşüncelerinin sahipliğinde bulunamayacaklar; ancak onun bunun vereceği akçelerle sahibelik üstlendiklerini düşüneceklerdir. Kimsecikler alınmasın, incinmesin. Kendi gerçek özümüzün, insan olmamızın verdiği ölçüyü çalıştırıp kullanabilelim o zaman insanı, insan yapan düşüncelerle gerçek savaşımıza, gerçek avımıza çıkıp bakabilelim...

Ğ. İnsan portresinde bizlerin dikkatini hiç çekmeyen bir yönünü şimdi ele almak istiyorum. Varlığımızın misafirleri olan güncel insan manzaralarından görüp duyduklarımız, birebir yaşadıklarımız her biri sonuç itibariyle varlığımızda o günün yerinde kendini yer etmesini bulmuştur. Varlığında yaptığı etkileşimin ölçütü ise bize o günün kazandırdıkları veya kaybettirdikleri olarak bir değerlendirme içine sürükler. Muhakkak kendimizi öyle ya da böyle etkilemiştir; etkilememiş olmasına zaten burada hiç değinmek istemiyorum. Etkilenip iz bırakılan yerlerden bir şeyler söylemek istiyorum. Huzurumuzun ne kaçmasını ne de keyfiyetsizlik vermesini tabii ki ben de istemem; ama elimizde olmayan bir hayatın bize getirdikleriyle mutlu olmak, üzülmek, ağlamak, gülmek tüm bunlar her an istem dışı yaşanılabilecek olaylardır. İstem dışı dedim, çünkü hayatın elimizde ne kadarı durup kendimizin istedikleriyle örtüşme yaşatıyor. Bunun dışında olup bitenleri konuşmak ve beklenmeyen zaman ve yerde varlığımıza girip etki bırakan bir durumun analizini işlemek istiyorum. Çünkü belki bir gün ansızın varlığımıza

giriverecek bir etkiyle bizler, hangi durumlara sürükleyecek bir etkileşimin gölgesinde kalıvereceğiz. Kaldığımız yerde varlığımızı tamamlayacak olanın mı, yoksa varlığımızdan bir şeyler çalıp gidecek olanın mı handikabını çok iyi yapabilmeli ve sağlam durmayı kendimizde bir ilke olarak görüp yer etmeyi başarabilmeliyiz diye düşünenlerdenim. Şimdi verilenlerden ziyade alınanları gerçek özle ve öz varlığımızla eşleştirerek yerine koyabilmeli. Verilenlerin zaten özümüzden çıkanlar olduğunun da tespitinin iyi yapılabilmesiyle kazanılacak olan bu alımları, doğru birer alım olarak varlığımıza koyup katabilmeliyiz. İnsan olmanın verdiği en büyük fire, alındığı zannedilen yeni bir hükmün esasında özünden alıp götürdükleridir. Bunun farkına vardırabilmek de çok zordur. Çünkü inanmıştır bir kere, kendinde örmüş olduğu o inanç duvarının kolayca yıkılmayacağını kendinden başka herkes de bilir. İşte değinip dokunmak istediğim yer tam burasıdır. Çünkü var edilişteki insan olma ayrıcalıklarını hepten bitirip tüketecek olan senden benden başka kimseler değildir. Bunun üzerine tekrar tekrar parmak basarım ki kim, kimin tezinde verdiği hükmü kendince onaylayacaktır da bundan dolayı da özvarlığındaki yaşayış katmanlarını bir bir sökmeye gitsin. Yoktur böyle bir şey, olması için elinden geleni arkasına koyamayacak bir davranışı da asla sergilemez. Bunun haddini hududunu, özünde bulunan var oluş aktivitesini, kendi kendine oluşturup göstereceği en büyük hediye plan ve projesini gözler önüne seriverecektir. Burada alıntı yapıp kendine yama yapmasını beklemediğimiz gibi konunun güncel bir durumdan olduğunu kanıtsatması da zaten kaçınılmaz bir olaydan ibarettir. Şimdilik çalınan, elinden avucundan kayıp giden bir varlık gibi özündeki, var oluşlarındaki aşınan duvarları elbet bir gün çökmeye mahkûm kalacaktır. Sırf o bildiğine inandığı duvarı yapıp korumasından, kendine gelen bir ziyanı kendi gözleriyle görerek ve yaşayarak idrakini yapacak olmasıdır.

Giden gitti, kalan kaldı, demeyi kendime hiç yakıştıramadan söylemek zorunluluğu doğuyor, buradaki akıl birliği düşüncelerle hiç özdeşleşmemektedir. Bunu fark edip anlayana; değilse bu kadar emek, çaba, var edilişteki sunulan ayrıcalıklar ne işe yaradı diye söyletmez mi? Söyletir elbet. İşte her şey ortada, oldubittiye mi getirelim? Hayır, asla. Kesinkes şunu iyi bellemeliyiz ki şimdi akıl zamanı, aklı düşünceye çeviren mekanizmanın tamir ve onarım zamanı. Sonraki aşamada ciddi kayıpların yaşanmaması için yapılabilecek en iyi davranış böyle olur. İnsansak, insan olduğumuzu gösterip inandırmalıyız. İnsanlığın bir kaybının vereceği çöküntü, zarar ziyan ve olumsuzluklar; bir bütünlük içindeki acıların ve elimizdeki var oluşların kayıp gitmesi ve de onları yakalayamamız demektir. Böyledir insan olmanın verdiği yıkıntılarda kalanların hâl ve durumları, hepsi birer acı gerçek ve doğrulardır. Kimilerince doğrulanıp onaylanmasa da bence böyledir tüm gelişmeler ve yok oluşlar. Yeter ki içimizdeki o varlığın hesabını, elimizde kontrollü ve söyleme biçimi bir pervaneden çıkan sesin ihtişamıyla birleştirmede varlığımızı göz önünden ayırmadan harekât hâline geçebilmeyi becerebilelim. Beceri, öz varlıktan çıkıp oluşan bir hediyedir. Neden beceriksizlikle anılalım ki? Her şey öz varlığımızın ayrıcalıklarında saklıdır; yeter ki bulup çıkarabilelim. Bildiğim ve çok emin olduğum, görsel durumlar karşısında sergilenmekte olan yaklaşımın zaten böyle yapılmadığıdır. Her zaman böyle yapılmaktadır; lâkin yapılanların içsel boyutundaki var oluşla bir özdeşlik yaşamaması beni tüm bu söylediklerime zorluyor. Aklım kesmiyor değil, kesiyor; gözüm görmüyor değil, görüyor; lâkin yapabildiğim sadece bir insan portresine bakıp hayıflanabilmek. Çok ağır gelse de böyledir hissi düşüncelerim...

H. İnsanlık dramı diye bir hadisenin ne olup bittiğini gerçekte asla ve asla bilme şansımızın çok az olduğunu söyleyerek konunun bizleri nerelere vardıracağını ise şimdiden

hiç kestiremeden o sivri uçlu düşüncelerimi aktarmaya devam edeyim. Hani vardır ya başımıza konmuş bir talih kuşunun bizlere hangi kapıları açıp, hangi kapıları da kapattığını çok iyi biliriz. Bilmemizdeki en büyük etken ise o ele avuca sığmayan deli gönlümüzün bizi, varlığımızın içinden çekip çıkarması ve kendi başında at oynatması gibi bir durumdur. Öyledir, çünkü sahip olunanla varlığımızı değiştirecek bir güce sahibeliğin doğurduğu sonuçların ve katlanılması gereken hâl ve durumların özgeçmiş gibi önümüze çıkıverenlerle karşı karşıya kalınmışlık hikâyesidir. Hikâyenin başrol oyunculuğunu her zaman kişi kendi başına oynamaya kalkar; her kalkışının da acı dolu dramatik öykülerin ortaya çıkmasında etkenliğini hiç kaybetmez. Bu rol alışkanlık derecesinde hep başta yer almayı kendine sanki bir borç bilmiştir; artık varsa yoksa yeni dramaları oluşturma peşinde koşacaktır. Neyse ki yaptıklarından hiç şikâyetçi değil; bilakis çok mutludur. Evrensellik adına insanlığının bir özelliğini sanki takdim ediyormuş gibi bir tavır sergilemesi de gözlerden kaçmayan davranıştır. Davranışın hükmü kendi varlığında olup bitenleri belirlemede bir ayna görevi üstlense de o kesinkes emin adımlarla yürüdüğü yoldan hiç mi hiç taviz vermez bir duruşta insanlık özelliğini takdim etme peşinde koşusuna devam etmektedir. Ede dursun bakalım deyip bir kenara çekilme duruşunu sergilemek de bizlere zaten pek yakışmaktadır. Onun için yapılanın yapandan üstünlüğü, vazgeçilmez sınırlarımızla kaplı alanda mevcudiyetini kolları arasında hep saklı tutacaktır. Bunun da bilinirlik ölçütünün kendi var oluşumuzdaki etkenleri bir kenara bırakarak yapabileceğimiz en üstün davranış harekâtının biçilmez bir kaftana büründüğüdür diye hep düşünür dururum. Çünkü oyalanacak vakti şimdi değildir. Zamanın elverişli topraklardan yetip bitme sancağını koynunda taşıma görevini hissedenlerin üstlenecekleri ahir zaman belirtilerini gösteren harekâtlanmadan da kendilerini

men etmiş bir durumda aheste aheste salınarak yapageldikleri vurdumduymaz bir insan topluluğu içinde kendilerini başrol üstlenicileri olarak görüp, oyun oynamaya kalkacak bir duruşun da arkasında durmaları hepten bu işin mahiyet derecesini kendi ellerimize tutuşturuverenler içinde bulunduğumuzun farkına varıp idrakini yaşama anını hiç görmeden çıkılan bu yol düşüncesi kuşağında yapayalnız kalmış bir insan modelini karşımızda veya kendimizde görmek çok uzaklarda rastlanabilecek bir durumdur. Günün çıkılmış evren kuşamasında etken bir yapıyı bünyesinde taşıyıp, bulundurduğu özellikleri de kendi namahreminde işlemeyi bilen birisinin bu olup bitenler karşısında ancak takunyalarıyla dışarıya bakıp kafasını içeriye çekmesinin bir olacağı, anında gözlerden hiç kaçmayacak olan bir davranıştır. Yapılanların arka kuşak evre beklentileriyle örtüştürülemeyen bir düşünce akımının kurbanlarının bugünün insan toplumu üzerinde yaptığı baskı gibi algılansa da ben bunun, ormanın içinden kaçıp gelen yabani bir hayvanın şehre indiği zamanki yaşayıp gördükleri gibi bir durumun benzerliği olduğunu düşünmekteyim. Düşüncemi doğrulayan ise vardır ya günün kazançlığıyla vaktini, ömrünü geçirecek bir döneme yayanlar. Yaydıkları esasında sadece ama sadece laf kalabalığından ibarettir. Buradaki söylemin gerçek dışı yapılan harekât planıyla eşleşebilmesi kişinin olduğu yerde kazanmamışlık bir portresinin olmamasıdır. Değilse neden olmasın ki eşleşemeyen bir ayrıtı? Neden ortada kalakalsın? İnsan portresini taşıyıp, içinde saklı kılınan özelliklerini kendi var oluşunda ortaya döküp işlemesi beklenir. Yoksa böyle bir durumun yapılanlar karşısında sadece el çatlatıp alkış tutanların, gövde gösterisi yapanların arasında tutunabilmeyi çabalamak gibi bir gayretinin olduğudur...

I. Şimdi de insanın etken bir yapıtı olan elverişsiz durum ve yerlerle ikamelerini sürdürmek zorunda olan insan man-

zaralarının gözümüzü şaşırtan birkaç olayını, düşüncemde oluşan krizi anlatmaya çalışacağım. Bundan evvel gelip konakladığı, suyunu ve elektriğini kendince halletme yolunu seçip yaşamayı sürdürdüğü bir mekânı o an için tasarlanmış bir yapıt gibi işleme sokuveren bir şahsın ne kadar da bilmişlik ve kurnazlık peşinde olduğu gözlerinin fıldır fıldır dönüşünden çok basitçe anlaşılabilmektedir. Muhakkak hayatta kalıp daim olabilmesi için yaptığı bir işlem, bu anlaşılır tarafı; anlaşılmayan tarafı ise zulüm mağduru portresi çizip kendine geçirdiği o maskenin altında yaptıklarını kimselerin görüp anlamadığı fikrini kendinde öyle güzel geliştirip büyütmüş ki bu yaptığı işine bile yansımış durumda. Yapılacak olanların kendi görüş ve düşüncesinde başka bir insan varlığını yaşatıp barındırma diye bir şeyin kesinkes olmamasıdır. Bundan öte herhangi bir düşünce aklıma gelmiyor, başka ne olabilir ki? Yaptıklarını kısaca ana başlık olarak sunayım: Birincisi tuttuğu her ne varsa canlı, cansız kendi nazarında anında diskalifiye etme yeteneğine sahip; bu özelliğini kendi çıkarlarına herhangi bir zarar vermeyecek birisi için zaten kullanmıyor. Değilse kendinden üstün birini asla yanında barındırmıyor. İkincisi ise çokbilmiş olan bu arkadaşın, esasında çok seri bir üretim şeklinde çoğaldığını aramızda görmemek mümkün değil. Hâl böyle olunca da insanların çalışma koşullarındaki hayat standartları ve hayat tarzları bir anda tepetakla çevrilmiş olabiliyor. Konuyu nerden nereye taşıdık, geldik. İnanın düşünce krizimin başlangıcını oluşturan, insanlık terbiye ve nizamına uymayan hareketlerdir. Diyeceksiniz ki ''Sen de kardeşim aklın başına şimdi mi düştü, insanlığın var oluşundan itibaren bu yapılanlar sürüp günümüze kadar devam etmiştir ve hâlâ devam etmektedir. Senin krizinin yaşanması biraz geç kalmış ya da sen uyuyan bir varlıkmışsın da gözlerin yeni açılır olmuş'' gibi söylemler elbet tarafınızdan söylenip konuşulacaktır. Tamam, anlıyorum;

bu konunun şu anki bir mesele olmadığını, geçmişimizden günümüze geldiğini tabiî ki de biliyorum, farkındayım. Dokunmak istediğim sadece yarayı kanatmak değil, kapatmak da hiç değil. Çünkü yapılan haksız muamelelerin, bu vatan toprağı için canını bağışlamış bir milletin evlatlarından doğup bitme bir neslin masum duruş ve hareketinin bedeli bu olmasa gerek. Gerek de gerekeni yapmayan bu neslin evlatlarının akıl bâliğlikten öte sadece menfaat çatışması içinde kalakaldıkları bir savaş misyonunu üstlenivermeleri üzerlerine giyebilecekleri zor bir yelek. Maalesef kolayca giydirilivermesi, hem de alkışlar içinde, hiç de hazmedilecek bir durum değil bence. Onun için böyle bir kriz yaşıyorum; neslin, nesil ile karşı karşıya bırakılması kadar acı bir insanlık olayı olamaz. Bunun etkenlik unsurunun bir çıkar çatışması hâli olduğu zaten herkesçe bilinmektedir. Benim algılamada zorluk çektiğim taraf, neden bu oyuna alet edilmek isteniliyoruz. Neden aynı topraktan doğup bitme bir milletin insanını, kardeş olanla karşı karşı bırakıp bir kenara çekiliveriyorlar? Yapılanın; harekâtlaşma, özleşme gibi bazı misyonluk içeren çevirilerde bulunulmak adına koyuverilen düşüncelerin birer acı bedelidir. Çünkü bedel ödemek, biz insanların her anında karşı karşıya geldiği bir durumdan ibaretmiş gibi aktarılmaya çalışılmıştır; esasında o bedeli oluşturup insanlar üzerine salıverenler değil midir? Bu söylemim de herkesçe çok iyi bilinir, az çok herkes durumun farkında oluşunu belki bir fısıltı olarak söyleyip konuşabiliyor; ama ses çıkartamıyor. Çünkü korku değil de var olabilmenin devamını sürdürmek için yapılan bir şeydir. Herkes istediği düşünceyi dile getirebilir ve sesini yükseltebilir, istediği yere duyurabilir; bunda bir engelin olmadığı gerçektir. Hazırlanmış engel ise, insanlık yapıtının ayaklar altına alınıp sırf kendi çıkar egoları için yaptıklarıdır. Buradaki engel, varlığımızın var oluşunun insanın abit yapısıyla özdeşleşmeyen kuralları barındıran bir hâkimiyetin uygu-

lamış olduğu yaptırım ve sunumlardır. Kimse, kimsenin varlığını, var oluşunu düşünmüyor; sadece çıkıp yaratıldığı toprağa toprak eklemeye çalışıyor. Bilmiyor ki esasında kendi milletini isteyip peşinde koştuğu o kara parçası için bir anda yok sayıyor. Saydığı yokluk ise insan manzaralarını sırf görüntüde sayıp görmesidir, bunun dışında katiyen bir insanlık anlayışı içinde onların var oluşlarını kanıksasın asla, kendine bile yalan söyleyen birinden ne tür bir beklenti duyulur ki? Nedir beklenen, insanlığı düşünse yapar mı böyle bir zulüm? Onun ihtiyacı, tebdili zerzavutluk ve zorbalıktan başka bir şeylik değil. İnsanlık adına konuşup söyledikleri de kan için kan emici vahşete sebep olanların baş düşmanı gibi gösterdikleri, yiyip içip durduklarının ayrı gitmediği bir boğazın tek hâkimidir de bunu da yine yalanlamaktadır. İnsan ya varlıkları bilip koruyor ya onların iyilikleri için ya bütün mücadele hepsi birer laf ebeliği, laf bohçasıdır. Bohçasını dolduran eve döndüğünde bir şey göremeyince anlıyor insanlığın abitliğini, yüceliğini, varlığını... Böyle işte benim düşüncelerim, elimden gelen yazıp aktarabilmek; değilse içimde bir bomba patlayıverecek. Biliyorum ki bana zarar verecek bu konuşup yazdıklarım; ama değer diye düşünüyorum. İnsansam söyleyip sesimi duyurmak, insan kılığı içinde var olanlara haddinin ve hududun sadece kendi güç dengeleri içinde yetip bitmediklerini haykırmak istiyorum. Sonuç ne, ne geçti eline diye soranlarınız için; hür olmamda beni bugüne getiren büyüklerimin yapıp gösterdiği düşüncelerin hâkimiyetliğinde bulunduğumu, sırf onların yaptığı bu büyük atılım ve ilerleyiş için benim de aynı kanı, aynı canı taşımamda özverilerini sakınmayan atalarımızın ruhu için ben böyle bir insan olmayı düşlemişim ve düşünmüşüm. Kimse bulunduğum düşüncelerimden dolayı da beni yargılama peşine düşemez. Çünkü bu vatanın birer ferdi, birer bireyi isek atalarımızın kanını yerde nasıl unutur da kılıksız insanlara boyun eğeriz,

asla yapamayız bunu. Bir Türk kanı taşıyorsam ve insansam, karşımda da insan varsa onun kanı, canı, menşei ne hiç önemli değil. Ona yıllarca boyun büker, hizmet ederim; ama dedim ya insansa, insansa önce insan olsun, sonra karşıma dikilsin, ben böyle söyler giderim...

İ. Biraz celallenmek insan olmaya yakışıyor mu ne, tabiî ki de doğru bildiğin, arkasında da şahitlerinin olduğu bir bilinirlikte yapılanın insan adına yaraşır olduğunu söylemek mümkündür. Şimdi düşünce aktivasyonumun işleyiş pencere dibinde şöyle bir manzaraya şahit oldum, insan yavrusu diye bir söylem söylediğimiz an ''Hop arkadaş ne oluyor, nasıl bir hitap şekli bu söylem.'' diye anında cevap duyuluverecektir. Doğrudur, hitap etmenin hangi kurallar ve çerçeve içinde yapılacağını az çok hepimiz bilir ve uygularız, yapamadığımız bir hitap şekli yoktur esasında; ama kullanmak istememiz veya istememememiz bizi bazı durumlarda ayrı bir yüke sokar. Neden yük olduğunu bu yazımda sizlerle paylaşmak isterim. Şimdi kravatlı bir bey sesleniyor ''Öğrencilerim sizleri çok seviyorum, sizler için elimden gelen tüm gayretimi, emek ve sevgimi veriyorum, vermeye çalışıyorum. Ne olur sizler de beni sevmeseniz bile aileniz için, geleceğiniz için, sırf kendiniz için de olabilir derslerinize çalışın, sorumluluklarınızı yerine getirmeye gayret edin. Mutlaka bir gün verdiklerinizin karşılığını alacaksınızdır; yeter ki azimli, istekli olun, büyüğünüzü ve küçüğünüzü bilip sayın, sevin.'' der. Öğretmenlerini dinleyen öğrenciler: ''Biliyoruz öğretmenim, ne gerek vardı şimdi bunları durup durup iki de bir bizlere söylüyorsunuz. Artık bizler birer yetişkin insanlarız, değil mi?'' derler. Öğretmenleri şöyle cevap verir: ''Biliyorum çocuklarım, hepiniz birer yetişkin insan olma yolunda ilerliyorsunuz, ola ki bir anda yolunuzda şaşırıp kalacak olursanız, emek verilen şu anki var oluşunuzun insan yapıtı ile ilgili herhangi bir değişim ve dönüşüm yaşamayasınız diye söylemekteyim. Belki söyle-

mim sizlere bir şey ifade etmiyor şu an; ama günün birinde bütün bu söylediklerimi ufacık bir yerinizde saklı tutmanız sizlere hayat boyu insan olmada büyük etki oluşturacaktır." der. Öğrencileri kafa sallayarak tamam öğretmenim, derler. Şimdi burada anlatılmak istenilen, günümüz koşullarında yapılmaya devam edilen çocuklarımızın eğitim portföyü içinde işlendikleri bir durumdur. Eğitim hayatları boyunca sürekli bir döngü tekrarlayıp devam etmektedir; aynı yaklaşım sadece öğretmende, okulda değil ailede de anne, baba ve diğer aile fertleri de aynı döngüde çocuklara bir şeyler verip aşılamada bulunmak isterler. Hayatta da genellikle hep böyle olmuşuzdur. Şimdi konuyu nereye bağlamak istiyorum ona geleceğim; her birimiz birer öğrenci olduk, öğretmenimiz oldu, verilen bilgiler ışığında büyüyüp geliştik, öğrenerek yetişkin birer birey olduk, mesleklerimiz oldu, unvanlarımız oldu, anne olduk, baba olduk hayat bir şekilde akıyor, bizler de büyüyüp gelişiyoruz, genişliyoruz, insan olarak yaşamaya çaba gösteriyoruz. Şimdi bu gelişim ve büyüme sürecinde insanın var edilişinin en büyük özelliklerinden biri de ayrıcalık hakkını kendinde en üst mertebeye çıkartıp geliştirmesidir. Burada tabiî ki de yapımızda bulunan bir özelliği kullanma hakkımız vardır; lâkin kullanma şeklinin nasıl yapıldığı ise çok tartışılır diye düşünmekteyim. Düşüncemi açığa çıkarmamdaki tetikleyici en büyük unsur, dalkavukluk adına soyunulmuş bir işte üstünlük meziyetlerinde herhangi bir vasfının bulunmaması kendini hepten yetirip bitirmekte gibi görüyor olmasını sağlamada kendine kattığı acı bir bilanço örneğidir esasında. Çünkü yaptığını düşündükleriyle kapatıp örtüşme sağlamaması, kendisi için oluşturduğu en büyük deliktir. Bu deliği zaten ömrü billah kapatma şansının hiç olmadığını da bilemediği gibi böyle bir düşünce zatının da kendisini etkileyip dönüştüremeyecektir. Dönüştürdüğünü düşündüğü, gerçekte o üstlendiği dalkavukluk görevinin üstün ayrıcalıklı misyo-

nunun kapitalizm olan bir toplum yaşantısında kendi eline böyle bir fırsatın bir daha asla geçmeyeceğini düşlemesinden başka bir düşüncenin sarmıyor olmasıdır. Şimdi konuyu toparlayacak olursak şöyle söylemek uygun düşecektir: Bizlere insan olarak verilmeye çalışılan, küçüklüğümüzden büyüklüğümüze kadar yaradılış ve var oluş özelliklerini koruyup kollayacak olan, yine kendi içimizdeki kullanılması öngörülen ayrıcalıklı özelliğin mahiyet analizini elimizden bırakmadan yapılması gereken ve öngörülen dıştan içe halledilmesi konuşulan bütün insancıl ilişkilendirmeleri kendimize yerleştirebilmektir. Burada yapılacak olan, kendi bünyevi durumumuza iş görür raporu veren bir kuruma bağımlılığımızı ve saygımızı gösteren hitabemizin ne kadar da önemli olduğudur. Onun için önce ayrıcalık meselesini içimizde güzelce bir yola koyalım ki sonrasında gerçek ayrıcalık taşıyan kurumlara saygımız olabilsin, hitap şeklimiz olması gerektiği şekilde ağzımızdan çıksın. Yoksa sana bana verilen o eğitimin ne gereği var ki hayatımızda taşıyıp kullanmayacaksak. Sırf başkalarının uşaklığını ve dalkavukluğunu yapmak için o sıralardan geçiyorsak yazık. Evet, çok yazık verilen emeğe, harcanan özveriye ve kaynaklara. Ayrıca insan olmanın en büyük erdemliğinden de nasip alamamışlığımız kadar acı bir durum vardır. Tabiî ki de bu durumlara sebep olan güçler, asla ve asla işleyişin böyle çark etmediğini dillerini uzata uzata söylemeye de utanmazlar. Çünkü ayrıcalık haklarını, insan olma yolundan başka yollarda kullanmaya alışmış vahşi birer varlık oluvermişlerdir. Ayrıcalık esasında bakıp görebilene, anlayıp sonuç çıkarabilene düşer, ben böyle düşünürüm...

J. Arkadaşımın insanlık ölçütünü hiç düşünmemiştim bugüne kadar. Çünkü onu can ciğer sevip saymam, ona değer vermem, onun üzülüp kırılacağı hiçbir durumu yansıtmamam arkadaşlığımızın özelliği her ne ise o kuralları kendimde yetirip bitirmişliğim beni hiç böyle bir olguda

düşünceye itmemişti. Şimdi böyle bir duruma nasıl itildiğim ise şöyle gelişti; akıl ve mantık sürecinde, bir anda var oluşumun içine düşen bir ateş parçası gibi benimde hayliyle yanan yerimden çıkan düşünce dumanları böyle bir araştırmaya yöneltti. Yükselen dumanlar, içimde yanan kor bir ateşin göbeğinden çıkıp aklımı karıştırmada büyük etkenlik sağlayanı bulup, yerine koymayı çoktandır işleyişte bulunmam, beni olduğum yerde kılmakla yükümlü tutmaya, hapsetmeye, bir mahkûm gibi duvarlar arasında bırakmaya nasıl gücünün yettiğini sizlerle paylaşma gereksinimi duymaktayım. Çünkü çıkılan araştırma benim, senin, onun, bunun hiç fark etmez; sadece ulaşılabilecek sonucun neyi gösterir olduğudur. Bunun ilmi boyutunda bir ihtiyaç duyulsa da benim görecemde çıkılanın arkasında bulunuyor olmam zaten beni yerden yere vuracaklara kucak açmışlıklarına sürükleme gibi bir lüksün de hani olabileceğini unutmamam gerektiğidir. Şimdilik yapılan bir yanlışın peşinden gitmeyi kendimde hakirlik gibi algılasam da bildiğim temel unsurlarımın bana, varlığıma koyup işlettiklerinden bir kaynak görevi gibi arayı bağlayıcı bir unsurun oluşturulmasında etkenliği doğurmam şart olmuştur. Zorlayıcı bir yapıya hâkim olduğumun farkındalığını zaten bilmekteyim. Bunun etkisi altında kalakalmışlığımı bir an önce sıyırıp atmam gerektiğini de bilmemin bana sağlayacağı ilmi boyutundaki gelişmelerin çözümleyici konumunda oluvermesi gibi bir şeydir. Evvelden önce zaten böyle bir yaklaşımı kimin sunduğu konusunu araştırmaya kalksam, biliyorum ki insanlık adına yapılan, en büyük nesillerden birinin altına atılmış bir imzanın çok da bilinmedik birisinin olmadığıdır. Burada yapılacak olan; o imzayı atan kişiden önce, sunmuş olduğu insanlar arasında bugünkü söylemle polemik içerikli konuşmaları bir bir yargı penceresi içinde, her birine ayrı birer kafes oluşturarak, yaptığı en güzel çalışmalardan biri olarak tarihe geçmeyi kazanmışlığın yanında aydınla-

tıcı beyinden çıkanların arkasında olmanın ne kadar da bir fayda getirdiğini anlamamak büyük aptallık olur diye düşünüyorum. Aynı zamanda da bu ikileme sebep olan kaygı ve görüşlerin ana mekanizmasından çıkanlarla haşır neşir içinde oldukları da hiç can sıkmaya çalışmasın. Benim canım esasında sıkılır gibi oldu; ama şunu fark ettim ki doğruların yanında var olabilmek öyle sanıldığı kadar kolay bir süreçten geçmiyor. Zorluklarıyla yapılan mücadelede kendimizce aktarılan hesapsız külfet getiren bir ortamın oluşturulmasında baş aktörlük yapmamış olmamızı doğurmaz. Sonucun istenilen şekilde görüntü yapmıyor olmasında da can sıkıntısı çekmemeliyiz. İnsanız, evveliyattan böyle daim eden sürecin içinde bulunulmuşluğumuzun getirileri kadar götürülerinin de olduğunu unutmamak gerekir. Böyle velhasıl anlatmaya çalıştığım konunun, insan varlığının, menşeinin bir ayrımcılık getirmediği zaten düşüncemde hep oluşanın başkesit yapıtında olandır. Bundan dolayı varlığımın, düşüncelerimin akışı ile örtüştürecek bir birliğin oluşturabileceği en güzel aktivitesidir. Bunun için de uğraşılıp didinilecek bir durumdan ziyade kafamızın içinde akmakta olan düşüncelerin yönünde yapılacak ufacık bir değişiklik bakın neleri gözler önüne getirecektir? Bu unsurları öğrenip, içinde bulunduğumuz dönemsel – güncel - gelecek gibi kavramlarda yapacağımız hiyerarşi bir seçimin, bizleri kucaklayacak bir dönüşümün bağlantılı alt raflarında kalmış, pörsümüş bir durumdan ibaret olduğu acı gerçeğini anlamalıyız. Bunun anlaşıldığı zaman, durumu yansıtacak olandan kopup, insan varlığının gerçek keşfinde bulunacak bir yapıta sahip olmamız bizlere yapmaya devam edeceği tatlı kazanımları içimize sindire sindire koyup yerleştirmemiz her nevi ölçütsüzlük kavram ve anlayışının boyumuzu aşaması durumda yapabileceğimiz en güzel davranış şekliyle elimize, kolumuza değirmeden değirmende öğütüp çektirme gibi bir durumu kendimizce halletme işini

becermişliğimizdir. Olayın anlaşılır ve kabul görür tarafını kesinlikle içimizde yetirip bitirmeliyiz. Çünkü ayrıcalıklı yaratılmış varlıklar olarak, günün kurtarılmışlığı bizleri çok enterese edip bağlayıcı kılmadığı gibi özveri ateşinin de hiç yanmayacağı bir durumu tetiklemesiyle konunun istenilen ayarda önceden hazırlanmış kaftanına giydirilememiş olması kadar boşa çıkmış bir çaba ve emek olamaz. Bunun gayri gerçek görüş haritasını, sen ben değil o kocaman dümenin başında bulunanların aktive ettiği bir şifresel döngünün insanlar üzerinde patır patır oynatılıp deneme yanılma sisteminin çalıştırılmaya geçirilmesidir. Bunun rehavet ölçütünü de zaten kimsecikler insanlık boyutunda ele alıp, var olma yapıtında sağlamlık arzını hiçbir şekilde kullanma ya da düşünme süreci asla taşımaz. Bunun cengâverlikle hoyratça sunulup bir anda elini, dilini geri çekmesi zaten anlaşılır taraf içermektedir. Böyledir insanlık dramının ölçütsüzlük yapıtına verdiği ahesteliğin zarar ve ziyanla sonuçlanması. Ortalarda gözüken, sadece ufacık bir tarafıdır. Nizamsız insanlığın ayaklar altında kalışı, ezilişi bir hükme yenik düşüşüdür...

K. Sunumunu yaparken çektiğim iç sıkıntısının haddi hududu belli olmayan bir ölçüde, kısırlaştırılmış bir varlığın çektikleri gibi sanki artık üremeden elini ayağını çektirdikleriyle bağlaşan sıkıntıların rehavetten öte sakınılmaz bir duygunun esiri olmuşluğum beni farklı bir atmosfer alanına götürüveriyor. Sakıncalı durum, sanki her şey kısıtlanmış, elverişsizlik diz boyu, anlatım söz diye bir durumun zaten hiçbir hükmü yok. Sadece varsa yoksa ehemmiyet adı altında koltuk altı olanların yaşamaya devam ettikleri havanın kalite bazında çok iyi değerlerde yer alındığının bilinmiş olması hepten düşürüyor benim varsaydığım tüm düşüncelerimden; ama inatla sahip olduğum düşüncelerime hâkim olma yolunda ilerlemeye çalışmam bana daha bir güç vermektedir. Şimdi yapılabilecek tek şey düşünce aşı-

mı getirmeyecek işlere imza atmaktır. Bunun içinde nerde o akıl, nerde o beyin, nerde o söylenemeyen sahip olunan düşünce kılavuzları... Yok ki bir adım atacak, destek verecek insan varlığı; yok ki bir baba yiğit, çıksın ortaya da tüm hâkimliğiyle canı ciğeri sadece saf bir varlık için mücadelede bulunabilsin. Çok zor da yine de düşünce akımımın içinde bir anda canlanıveriyor böyle birisi. Belki gerçekte var böyleleri; lâkin kancalarının takılı olduğu yerler çok sağlam ki kendilerini emniyet kemeri gibi bağladıklarını düşünüyorlar. Böyle düşünmeleri, benim düşüncelerim için çözümleyici bir duruma geçmelerini engel kıldığının farkındayım. Olsun biz de bunlardan gelecek faydayı hiç düşünmez, sade konu itibariyle elini, ayağını atıp verecek olan gerçek kişileri öylece bekler dururuz; zaman da öyle akıp geçer, tıpkı düşüncelerimin durmadan beynimden akıp gitmesi gibi. Böyle olsa da düşüncelerimin kaybolmadığı, bilakis daha çok düşünce üreterek çoğalıp harmanlanmasının, her günde bir günün öncesinden fazlalaşması benim olduğum yerde kalmamı kıldırmıyor. Bir çarenin acilen kendime yetişmesini arzuluyor olmam beni kendimde tutmaya birazcık yetebiliyor şimdilik. Yaşadığımı, âhir zamanın sıkıntılarıyla boğuşmaya benzeştiriyorum. Yarınların pak ve temiz birer sayfa gibi önüme açılacağını umut ederek, insanlığın geçirdiği bir oluşum sürecinin yaşattığı sıkıntılı zamanlar olarak algılayıp, boyumuzun öyle her işe kalkışmak için yeterli olmadığını anlama zamanının yaşanıldığı bir zaman kesiti gibi doğrulukla kalmış olmam her şeyin çözümleyicisi değil elbette. Bilinen, yalan yanlış, destursuz bir ortama basılan ayağın bir anda yerinden koparcasına sızlayıp çığlık seslerinin birbirine karıştığı bir yer misali gibi olduğunun kanısını taşımaktayım. Ayağın ne tür bir zarar ziyan gördüğünün çok da öneminin olmadığı bellidir. Bunu anlamak için illa da taşı kafama vurmam gerekmiyor ya, vurulan yerin zaten durum ve mahalli ortada apaçık bir vaziyette sergilenmek-

teyken mi işin anlaşılmaz tarafını kendimde yetirip bitireyim. Yok, böyle bir kaygım ve düşüncem; sadece ahırın kimler için oluşturulduğunu çok iyi bilmemiz gibi bu varlıklı insan evlatlarının daha şimdiden yaptıklarını kanıksayamayacağımıza göre onların varlığını yalnızca kendi içlerinde bitenler olarak görüp düşünmekteyim. Bizim varlığımızın zaten insan olma dışında bir etkenlik üstlenmediğini kendimiz çok daha iyisini bilmekle katacağımız tropikal bir esintinin içinden geliveren meyvelerin bizlere sunduğu güzellikleri kendimizde buluvermemiz gibi benzerlikte olan, hengâmenin ağırlığından çıkmış, sadece varlığımızın peşinde koşan olarak hizmet eden bir yapıya bürünmemizin bence hiç bir sakıncası yoktur. Her şey kendi özümüzün, öz benliğimizin katmanları arasında sıkıştırılmış olarak kalan, çıkması için de hiç uğraşılmamış taraflarının ortaya çıkartılabilmesi yapılacak en büyük bir atılımdır. Bu da insan olmamızın bizlere verdiği en büyük ayrıcalık özelliğini en iyi ve en doğru şekilde kullanmayla ortaya çıkması sağlanacaktır. Bunu da çok iyi bilmeli ve ona göre harekâtımızı yapmalıyız. Değilse hiçbir şeyin hükmünün olmadığını geç kalarak elbet bir gün anlama şerefine erişecek olmamız, bizi yaradılışımızda verilen ayrıcalık özelliğinden kesinkes mahrum etmiş olmasını da bir hayat boyu içimize sindirebilmiş olmamız zaten beklenecek bir hadise olarak karşımıza çıkmaya hazır bir durumdur. Bunun için insan, evrensellik kuşağının hangi döneminde olursa olsun milletimizin varlığının geçmişteki durumunu tekrardan göz önünde tutarak varsayım yapılmaya çalışılmasının ne gibi bir hükmü olabilir ki? Hiç de bir hükmü olamaz zaten. Kuşak farkı, zaman farkı denilen bir dönemin hangi ucunda bulunmak bizleri, kendi başımıza bir çarenin oluşturulmasında konuk oyuncu yapabilir ki...

L. Nihayet aklın başımıza erip, olgunlaşma evresi yaşamaya kalkışmamızın cazip gelen çok da bir tarafı yoktur esa-

sında, diye yine bir düşünce akımını öylece salıverdim. Bu düşüncemi belki de hiç kimse destekleyip onaylamayacaktır. Saçma olduğunu söyleyenler de çıkacaktır. Yani kısacası hemfikirlik sağlanamayacak bir yazıyı sunmam içsel sıkıntının giderilmesinde belki bir ölçü beni rahatlatır diye düşünerek bunları yazmış bulunacağım. Şimdi ikileme sebep olan konu kümesiyle bağlantılı olan varlık ilişkilendirmesi benim hayatım boyunca dizlerimin üzerine çökmüşlüğümün ne kadarıyla bir ölçü denklemi oluşturulmak isteniyor olmasının sakıncalı durum alarmı veren bir ikaz çubuğu gibi beni yerden yere ortalıklarda sürükler hâline katıvermesidir. Durumun ne kadarıyla bir ilgim ve alakam oldu da böyle bir hâle sokuldum inanın hiçbir bilgi ve teorim yoktur. Sadece aklımın bana düşündürdükleri, insan olmanın verdiği acı kurallar ve yaptırımlardır. Yoksa ne alaka benim yapıp yapmadığım, diz çöküşlerim. Kime hesap vermem gerektiğini Allah'a şükürler olsun bilmekteyim. Kim ki bana yolumu yönümü gösterip, sonra da arkamdan işte bu böyle sakıncalı hâlleriyle gündemde kalmak için bizlere böyle yamanma derdinde diyecek. Dedikleriyle de sahip olduğu nüfusun ayrıcalıklarını kendinde yetirip bitirecektir ve öylece aslı astarı olmayan konu hakkında, hiçbir bilgisinin bulunmadığı bir durum için eli değnekli hoca görevini de ne güzel üstlenivermiştir. Yapacak, diyecek bir şeyin olmadığı şu dönem ki aynı olaylara cereyan edecek durumlar oluşturmasın. Ben eminim ki düşülen durum, esasında varlık ve birlikten bahsedilen dalkavuklarla yapılmış birer işbirlikçilerdir. Kesinkes, ön yargısız bu söylemimi gerçekleştirmem kendim için de sakıncalı bir durumu zaten önlerine hazır tabakta sunmuş olmamdır; lâkin işin bir de insancıl boyutuyla evrensellik kuşamasının benzerlik yönündeki alternatif kolağalarının işbirlikçilerden geri kalacak bir durumu sergilemede geri de kalmamış olmalarıdır. Yani anlayacağınız bu üst düzeyde bulunan bürokrasi dedikleri makam-

larda görev alanların kısmi olarak aynı güdüyü sırf yenilgi duygusunun olmaması için, var güçleriyle ellerinden gelenleri tüm hâkimiyet alanlarında uygulayıp sergiye çıkarmalarıdır. Şimdi bazılarınız bu laf kalabalığı oluşturan yazımın neden kapalı kelimelerle ifade edildiğini düşünecek olursa onu da söylemeden geçmeyeyim, her şeyi açık açık yazmaya kalkarsam sonumun ne olacağı bellidir, bunu sizler benden önce bilirsiniz. Ha korkuyor musun, diye de sorarsanız, asla korkmuyorum. Toplumumuzun okuma yazma seviyesinin daha beklenilir seviyede olmaması, bazı uyanıkların o kitlelere farklı adaptasyon hareketlenmesiyle bu anlatmaya çalıştığım konuyu tamamen farklı bir üslupla günümüzün şakşakçılarına el açtıran koca bir yalancı orduya öncülük etmelerinden endişe ediyorum. Yoksa doğru olduğunu bildiğim bir şey için neden korkup saklanma gereği duyayım ki? Elbet bir gün, gelecek nesiller bu yazdıklarımın doğruluk payını ortaya çıkartır. Özellikle de vurgulamaya çalıştığım konunun veryansızca işlenerek anlatım sektöründe bir öncülük yapılacağından da hiç şüphem yoktur hani. Yalnızca şu dönem anlaşılamamaktan dolayı bir tedirginlik hissedip, söylemlerimin yalan yanlış yerlere çekilmesinden korkarım ve işin özünün altında yatan gerçeklerin paçavra edilmesinden de büyük üzüntü duyarım diye düşünmekteyim. Düşüncelerimi çok kıymetli birer evrak niteliğinde görüp kollamaya çalışmam gerçekten insanlığımın bana elverdiği unsurlardan yetişip sahip olduğumu düşündürenlerdir. Bunun için kıymetli birer yapıt gibi onları gözümün önünden hiç ayırmamacasına koruyabileceğim en güvenli yere koymam beni kendimce daha değerli bir varlık hâline dönüştürüyor ben buna inanıyorum. Çünkü yapılanın doğruluk boyutunu kendimce görüp işleyebilmek hakikaten benim doğrularımla aynen kesiştiğini de görebilmemi sağlamış oluyor. Yapılanın, insan ekseninden çok uzaklarda, varlığıyla kanıtlanamamış, bir bukalemunun renk değiştiren özel-

liğiyle eş bir benzerlik taşıyan varlığın içimizde oluşunu nasıl kanıksayacağız değil mi? Yine neden bahsedildiğini anlama kargaşası yaşadığınızı çok iyi anlamaktayım. Çünkü burada da üstü kapalı bir konuya değinip geçmek isteyişim olmuştur. Konuyu açmak, içimizin sahteliklerle dolu yanlarının belirlemesinde belki bir adımlık kısmını göstermiş olacaktı; ama bırakın dedim olmasın, neyi gösterip de neyin sualini sorup cevap almaya kalkışacaksın. Boş ver işin insanlık vahşeti boyutunu da varlığımızda saklı tutuverelim ne kaybettirir ki biz insanlara...

M. Sonucun sonucu bulunamayan işleyişlerin insanlık yapıtında oluşturduğu koca deliklerdir, diye yine düşünce balonlarımdan birini patlatıverdim. Ne olacak derseniz ki olan zaten olmuş da kaç metre derinlik açmış onu bilme telaşındayız. Akşam yattığımızla sabah kalktığımız arasında nasıl kendimizde bir değişiklik, hafiflik, dinlenme hissediyorsak burada da yapılacak olan keşfin sonucu bizleri o doruğa çıkarmada belki bir önem arz edecektir. Değilse sonuç monuç değil bizi kesecek olan zaten raydan çıkmışlığıdır da bunun da tehlike boyutundan çok varılamayacak yerin eksikliğidir. Bunu da asla kabul edip görmeyiz. İnsanız ya insan gibi davranmamız gerekli ya önce insanlık sonra beklentiler gelir ya; içimden sadece gülümsemeye çalışıyorum... Böyle olup olmadığını zaten bilmekteyim. Buraya taşıyıp yazmamdaki unsur ise yapıtımda bulunan değişkenlik özelliğiyle el ele tutuşanın yanında olabilme şansımın yükseklik oranına bakabilmektir. Bu bir itiraf mı desem yoksa içsel bir döngüden geçmekte olan atık bir düşüncemi desem hiç birine benzetme de yapamadığım, şu an sadece sahip olabildiğim varlığımın herhangi bir aşınma içinde bulunmaması olmalıdır. Önemli olan budur; bunun için harcadığım çabayı, güç kaybını zaten hiç hesap etmemekteyim. Sırf sağlanacak olan iyi bir etkileşim rüzgârını kendi içimde oluşturup, insanlığın güzelliklerine kavuşacağı anları yakalayabilmektir

amacım. Bunun da sorgusu suali hep yapılmaktadır da ne yapacaksın, elinden geldiği kadarıyla kendini incitmeden yapacağın açıklamalar belki bir nebze insanlık oluşumu sürecinde bir harekâtlanma yaşanılmasını sağlayıverecektir kim bilir. Kendimizden başka her şey kendi içimizde olup bitecek, sonucun sonucunu da öylelikle görüp anlama lütfuna erebilelim. Bugünün yarınlarından beklenilen sonuçların içimizde şimdiden yetip bitmekle kalmadığını bir de üstüne üstlük derin kuyular açanın o mahiyetsizlik anlayışıyla da kardeşlik ilan edenin çıkarmış olduğudur. Basitçe böyledir de bütün olup bitenler yine de gönlümüz bunları bir türlü kabul görmeyip, olayın her zaman dramatik yönüyle işleyip, halkın içinde ayrı bir üstünlük kurmaya çalışması olan şeylerden bir kaçıdır. Bunun da kabul görürlük oranının yüksek bir değerde kendini yer etmesi olayın gerçekliğini açmada zaten büyük bir engel oluvermiştir. Engel aslında bana göredir, onlar için hayatın süreklilikteki güzellikleridir. Bakmayın işte benim anlattıklarım kocaman bir laf ebeliğinden öte gitmesin. Gitmez gitmez bundan emin dalgalarla avunma içine şimdiden girip, sakıncalı haller dizisinin kaçıncı bölümü oluştuğunu iyice bir belleyivermem benim kazancımın başladığıdır. Bunu da sadece kendimin bilmesi beni mutlu kılar, kılınmayan tarafında kendimce hükmü bir değer oluşturup taşımadığına göre ne diye boşboğazlık yapmaya devam edeyim ki. Her şey senin istem dışı oluşan olaylar zincirin gibi benim de istem dışı şu söylediklerimin koltuk arkası yapacak bir davranışı gösterivermemi bekleyenleri sevindirecek olmasıdır; ama ben hiçbir kimseyi sevindirme peşinde değil insanlığı anlatma peşinde olmayı, anlatma gayretinde olmayı hedef seçtim. Seçtiğim, yalandan ibaret olmayanlardır. Bunun hükmünü sadece kendim veriyor olmam da zannedilmesin ki kendi doğruluk yapıtımın, kendimce keşfi âlemini, kendi kurallar kapsamında, kendi kılıfına uyduruveriyorum. Böyle bir

şeyin imkânı bile asla söz konusu olamaz, edilemez. Çünkü benim insan olma yolunda aldığım tezlerin hükmü gereği, aslı astarı bellidir. Kıyaklık gibi bir şeyden asla faydalanılmamış ve böyle bir düşüncede zaten hiç oluşmamıştır. Hani diyeceğim odur ki kendi doğrularımı, olması gerekenleri tüm insanlar adına da savunduğum tezlerin ortaklığı olmasıdır. İnsanların doğruluk yapıtında ellerine geçecek olanları aynı güzellik ve eşitlikte kazanmalarını öngörüşümdür. Bunun için kendi düşüncemin doğruluğunu saptamada herhangi bir yanlışlık yapmadığıma inanırım. Bunun da süreç kavramı aşamasında insanlar adına işleme yapmayı kendimde bir borç olarak görmem bu işin sonucunun sonucunu doğurmada büyük bir etken sağlayacağı görüşüyle hemfikirlik beyan etmiş olmamın da hiçbir sakınca doğurmayacağını düşlerim...

N. Şimdi kurallar gereği yapılanın hesap sorulduğu bir dönemde varlığımızı muhafaza edecek nasıl bir güce hâkim olabileceğimizi aklımdan geçirir dururum. İnsancıl harekât planında öncelikli olarak alınmış bir görev sorumluluğunun bilinci içinde atılan adımlar, kendinden önce yer etmiş olaylar olarak gündeme geçer. Şahsi bir yapıtı zaten hiç olmamıştır. Sırf görev aşkı, görev sorumluluğu adına şahlanarak yaptığı bu harekâtların tümünde gözlenen tek ortak nokta inanın şahsın kanıksamış olduğu o büyük görev inancıdır. Öyle ki atık malzemelerle oluşturulan bir çöplüğün ortadan yok edilme güdüsünü, kendi içlerinde yanıp tutuşan iş aşkının alev topuyla yakıp geçivermeleri bazı çevrelerde çevreci kuruluş gibi görev üstlenmişlerin anında göstermeye cesaret ettiği bir yaklaşımdır. Burada etki; içimizden çıkan, engellenemeyen bir duygu gibi düşünülse de esasında varlığımızın hâkimiyetindeki düşünce kesitleriyle özdeşleşen bir akımın oluşturulmasında konunun kendi nazarımızda işlemeye geçmesidir. Bunun farklı bir izahının yapılışı, günümüz Türkçe' sinde alınan yanlışlık atmosferinde kulla-

nılması düşünülenlerin vazgeçilmezlikleriyle çarpıştığıdır. Bunun izahatında konunun neyi kapsadığı çok da mühim değildir. Çünkü sonuçta insanın varlığını kanıtlamada yaptığı işi, görevi kendi şahsının egolarıyla karıştırdığı an nasıl bir durumun rehavet kaynaklı içerikten meydana gelişi hiç de şaşırılmayacak bir konu olarak önümüze düşmesin hani. Benim burada söylediğim zatlar, kesinlikle demokrasi ve insanlık dramı derslerini kendilerinde hiçbir zaman işleyip görmemişlik tanısını apaçık kendilerinde belirleyiverirler. Bunun ispatının yapılma düşüncesi zaten olamaz. Sadece yapılanların doğurduğu sonuçlarda bunların kesin ispat vakalarını görmek mümkündür. Bir de yaşanılması zor polemiklerle bu olayların içinde bulunmak hayli yıpratıcı şeyler olsa gerek. Ama bence yapılabilecek en güzel olay, inceleme araştırma kısmı dışında kalan gerçek insanlık vahşet planında ortaya çıkartılması öngörülen bir hadisedir. Hani ortaya çıkartılmasını öngördüğümüz varlığımız gereği, kendi içimizde yapıta sığdıramadıklarımızı bir başkası için nasıl sığdırıyor düşüncesini düşünüp yorumda bulunabilmeyi içimizden geçirsek bile bizlere sebep olduğu o kötü durumları işlemeye çalışmadan bir anda itiverip boş ver sal gitsin. Şimdi bir de bununla zaman geçirip, zamanımızı boşa harcamayalım söyleminde bulunmak işte konunun esas temel yapıtında yatan en önemli etkenin kendimizi bir başkasının yaptıklarını onaylama hakkımızın olup olmadığını zaten hiç düşünmemişiz. Sadece benim giriş kapılarımdan uzak dursun da hangi kapılara yönelip giderse gitsin düşüncesi, bir gün de bizler için başkalarının uygulayıvereceği bir tavır, düşünce modeli olmasın. Konuyu nerden nereye taşıdım. İnsanın ikilem oluşturması gerektiği anlarında var oluşumuzun sürekliliği adına atılacak adımların yanlışlıklarla değil doğrularla bir bütün içinde her zaman var olamayacağını anlar. Bunun anlaması şahsının doğruluk yapıtından çıkmışlıklarının her an kullanabilirlik sağlayacak bir gü-

cün elinde bulunmadığını anladığı anki düşüncelerini kavuşturma yapabileceği bir insan modelini kafasında oluşturup, beni anlasa anlasa ancak böyle biri anlar düşünce tezi kendini olduğu durumdan çıkartıp kurtaramayacaktır. Bir kere o düşünce, kafasında yer etmiştir. Onun peşinde bulunup, takip etme ve yüz yüze konuşmayı tasarlaması kendini avutan tek şey olmuştur. Günlerin ilerleyen zamanlarında böyle bir durumu kendisi için hazırlayıp fırsat oluşturan aracıyı devre dışı bırakıp yüz yüze kalması, daha kendini bile tanıtmaya zaman bulamadan kapı dışına korumalarca çıkartılıvermesi kadar zor bir anın olmadığıdır. Burada kendine güven duygusunun, insan olmadaki varlıkta bir işe yaramadığı gibi algılanıp düşünülse de esasında güvenin düşünülen konuya ne kadar da hâkim olunduğudur. Velhasıl karşıda bulunanın bu düşünce oluşumuna duyulan güvene istenilen anlayışı bir anda çizip yok edivermesi düşülen durumun çok açık bir göstergesidir. Anlatımımda bilinmesini istediklerim, konunun çıkmış bir vaziyet ve planında kesinkes düşüncelerimizin bizi doğru kıldığı yere elbet bir adım yaklaştırması karşısında alınan olumsuzluk hareketiyle sahibeliğini taşıdığımız düşünce ve bildiklerimizi aynen, harfiyen sahip çıkmaya devam edebilmelidir. Kafamızda canlandırdığımız kişinin; çok da fonksiyonel bir özelliğinin olmadığını, insanlıkla zaten benzeşmediğini bakan gözlerimizin iyice anlamasıyla artık varlığımızı yetirip bitirenin kocaman bir insanlık ayıbıyla örtüşmeyeceğidir...

O. Çıkılanın çıkmışlık hikâyesinden kısa bir alıntı gibi sizlere aktarma yapmak istememdeki en büyük düşünce; ne kadar bir açıda düşüncelerimizi zıplatabiliyoruz, yükseklik ölçütünü ayarlama gibi bir düşünceye mi sahibiz, yoksa düşüncelerimizin sınırının olamadığı bir alanda mı koşturup zıplattırıyoruz? Şimdi bu da nerden çıktı diyenler için kısaca başta söylediğim şu hikâyeden bir bölümü sizlere aktararak konuyu açıklamaya çalışayım. Şimdi çıkılanın çıkmışlık

öğüdü altında verilip duranlar, bir gün artık verilmeyecektir. Herkesin kendi ölçü ve bilgisi içinde kendi oluşturacaklarıyla kaynaşma yaşamalarının mümkün olacağını söyleyenin esasında el altından bazı gözü uyanıklara verdiği öğütlerin başkalarınca görülüp duyulmayacağı kanısını bir anda yerle bir eden haksızlığa uğramışın yaptıkları ne kadar da dengeleri bir anda değiştiriverecektir. Sanılanın aksine yapılanın değer ve kıymet taşıdığı bir döneme geçiliyor olması bazılarını çok şaşırtsa da bazıları çok mutlu ve bahtiyardır. Ellerine verilenlerin gelecekte insan olarak ortalarda, göz önünde nasıl bir şekil ve rütbede bulunmaları onları düşündüren en sevinçli şeydir. Varlıklarını oluşturmada yaptıkları ahlâksızlık ve utanılacak bir işin, kendi öz belleklerinde yer edecek olmamasıdır. Ne kadar acı bir olaydır da fark edilip düşünülmeyen daha doğrusu düşünülmek istenmeyen bir konudur. ''Ben kendimi kurtarayım da ister ahlâksızlıkla ister başka bir şekilde eleştirileyim bana ne. Ben bugünden itibaren kurtuluşum için mücadelede bulundum; onlar da ağzını açacaklarına gözlerini açsalarmış, ne yapayım yani.'' gibi bir düşünce örtüsünü de varlıklarının üzerine örtüvermeleri, kendilerini pak göstermelerinde bir etkenlik unsuru olarak gördükleridir. Şimdi böyle geçen bir hadisenin, günümüzde iyice baş gösterir bir hâl alması böyle bir konuyu işlemeye beni zorlu kıldı sanki. Düşüncelerimin her zaman kendi alanında özgürce hareket ettiklerini bilirim; ama paylaşımda gerçekten sınır tanıma hususunda çekinti duymak değil de karşıt görüşlü insanlara yapacağım eleştiri, görüntülü çıkışları işlemeyi sevmememdir. Sonuç itibariyle insanlığın varlıklarını oluşturmadaki düşünce sahipliğini sayan ve destekleyen olarak onların karşıt fikrinin benimkiyle uyuşmamasının arasında bir tavır, hâl ve harekâtın ölçüt boyutunun insanlık yapıtıyla özdeşleşen bir şekil ve şemada işleyebilmektir amacım. Değilse alacağım tavrın yakıp yıkıcılığı değil; daha çok tamir edip onarıcılığı olma-

lıdır diye düşünürüm. Çünkü hepimiz oluşturulan o düşüncelerin çıkış yapılan yerleri değil miyiz? Değiliz diyenleriniz elbet çıkmayacaktır. Her düşüncenin bir çıkış sahipliği var, bu doğru olup bilinense ne diye o zaman aynı düşünce değil diye birbirimizi kırıp geçirelim. Bunun karşısında durarak şunu anlatma çabası içindeyim: Yapılan yanlış bir davranış ve devamında güdülen yanlış düşünceyi kanıksanmasa da yürürlükte devam edip gitmektedir. Benim insanlara verip aktaracağım tek şey budur. İnsanlık benliğimiz gerçekten temiz ve saf bir yapıya sahip olarak dünyaya gelmiştir. Nasıl olur da bu saf ve temiz olan yapımızı, sırf çıkılmak istenilen bir yer için menfaat ve egonun oluşturduğuyla birleşip işlenemez duruma getirdi, mahvetti; ama sizin bunu güzel, şatafatlı bir çerçeveyle süsleyerek duvarınıza asmış olmanız bir kere daha sizleri düşünceye sürükleyip düşüncelerinizi zıplatma işine sokmaz mı? Bunu çok iyi analiz edebilmek, çıkanın varlığımızla aynı ölçüde bir aksaklık var mı diye düşünebilmeyi kendimizde geliştirebilsek ne güzel sonuçları çıkılan yerden çıkmışlığı elimize tutuşturuverecek olmasıdır...

Ö. Hesap kitap yapma planında doğurulan sonuçlar hakkında, çok da bilmediğimiz güdümler için sanılanı sananlardan olmayı hedef bilen bir gruba karşı, zıt görüş olarak düşüncemi açıklamak isteyişim canınızı sıkmasın. Çünkü acı gerçekler; hepimizin elinin, kolunun, parmağının ufacık da olsa değip ortaya çıktığı şeylerdir. Şimdi yapılmaya çalışılan, koca bir misketin paylaşılamaması gibi farklı bir görüntüye sahip olmanın bazılarınca ele avuca sığdırılamayan bir sahiplenme isteğinin olması gibidir. Ele geçirilmek istenilen, esasında kendi öz varlığı süresince beceremediklerinin bir yansımasıdır. Çünkü yıllardır düşündüklerini ortaya çıkartamamış, hep üstünü bastırarak zaman geçirmeye çalışmıştır. Çıkılanın çıkandan alınmışlık dersinin verip uygulamaya konulmasından sonra düşüncelerini en

azından bir başkasında gördüğüyle benzeştirmede bulunması kendisinin değerli bir varlık olduğunu hatırlatmada önem verecektir, öyle düşünmektedir. Bunun olasılık gibi bir anlatımı zaten yoktur, olamaz da. Olan bir şeydir ki ben de burada açıklama ve işleme adına açıklık kazandıracağına inandığım bir düşüncenin gün ışığına çıkmasını düşünerek yorumlar yapmaktayım. Fazlasıyla anlatılmak derdinden ziyade kendi düşüncesiyle kavuşuveren bir olgunun sahipliğini üstlenmeye çalışmak benim nazarımda olabilirlik ilkesini çağrıştırıyor. Çünkü kendini hiçbir zaman düşünceleriyle ifade edememiş birinin, düşüncelerini aktarıyormuş hissini bir başkasında görebilmesi, onu destekleyip sahip çıkma yetisini doğuran bir olaydır. Gayet normal bir şeydir. Sadece görünmeyen tarafı ise bizim düşüncelerimizle ortak paylaşımları sunmada emek veren birinin arkasında durup var olmamızın acı gerçeği, o kişinin de kendi öz varlığındaki düşüncelerini gerçek istemle açığa vuramamasıdır. Bunun nerden anlaşılır olduğunu soracak olursanız hani dün arkasından yuhalayıp eleştirdiğimiz kimse için bugün el açıp ondan medet beklemediğimiz nasıl biliniyorsa, senin yapageldiğin sırf kendi düşüncelerinin bir benzerinin başkasınca taşınıp sunulması seni etkilemiştir. Sonucunda beklentin zaten sırf o boşluğunu dolduramadığın varlığındaki egolarının yer açtığı delikler değil midir? O kişinin kendi öz düşüncesini nerden anlayabilirsin? Senin gibi yıllardır ezilip büzülenlerden, bir kenara itilip hâli nedir sorulmayanlardan hemfikirlik beyan eden düşüncenin zaten normal standardını muhafaza etmekle yükümlü duran kol gezicilerinin o kişiye beyanlarıyla eline tutuşturuverdikleri değil midir? Öyledir işin gerçeği. Bunu sizleri koruyup kollamak, gözetlemek için elbet yapmaktadır; lâkin insanlık boyutunda kendini feda eden bir nefer gibi görmesini, ben liderlik adına uygunluk derecesinin bir kere daha düşünülmüş olmasını isterim. İsterim, çünkü lider bir yapıya sahip

olan biri, kendi vasfınca böyle bir işi neden eline tutuşturuverilenlerle yapmaya kalksın. Burada iyi düşünmek, aradaki liderlik kavramının ortaya çıkmasında bize öncülük yapacaktır. Şimdi anladınız mı benim ne demek istediğimi? Siz kendi düşüncelerinizi destekleyip, kösteklemeyenlerin yine yanında var olmayı bilin; ama o kişinin yarınlarda gösterebileceği, öz varlığında saklı tuttuğu liderlik portresini bir açığa çıkarmak istemesi ne demektir biliyor musunuz? Sizin düşüncelerinizle kendini getirttiği yerde, bir anda kendi düşüncelerini ortaya koyup seni, beni bir anda yok gören olmasın Allah muhafaza. Her şey olabilir. Bu bir teori diye düşünüp bir kenara koyalım. Diğer şık da olabilir düşüncesiyle, belki de birebir eşitlik göstermekte düşündüklerinizle aynı düşünce içinde saklı olduğu herhangi bir düşüncesi yok. Peki, liderlik konusunu nasıl işleyecek dersiniz. Çok basitçe sizlerin yıllardır düşünüp durduğu bir yaklaşımı canlandırıp hayata geçirmesi sizlerin gözünüzde onu lider yapmaya zaten yetip artacaktır. Burada anlatılan iki durumun aslında çok şekil ve seçenekle, daha farklı açılımlarda bu konuyu genişletmemiz mümkündür. Benim kısaca değinmek istememdeki özel husus, insanlık ayıbı konulu temada geçecek olanların düşünce oluşumumuzun oluşturacağı bellekte hafızanın yer tutup belirleyecek olduklarıdır. Burada da bizlere düşen, düşüncelerimizle yanlışlıklar doğuracak işlere mahal verdirtmemektir. Hiçbir zaman olasılık kavramı içinde nasıl olur, nasıl da güvenip inanmıştım, imkânsız bir şey gibi söylemlere yenik düşmemeliyiz; bunun için, düşüncelerimi kullandı ve hayal kırıklığı yaşattı demememiz için en önemlisi bir başkasının kesin gözüyle düşüncelerine nasıl inanmamız gerektiğini kendimizce iyi analiz, iyi hesap, iyi kitap yapmalıyız değil mi? Şunu da ilave edeyim ki içim tam rahata kavuşsun. Elbet inanacağız, elbet görüşünde ve harekâtında gördüğümüz doğrularını destekleyeceğiz; lâkin bunu yaparken hangi kurum, hangi

millet, hangi vatan için kendini ortaya koyuyor bunu çok iyi ayırt edebilmeli, bir de söyledikleriyle örtüşenleri çok iyi görebilmeliyiz. Bunlar düşüncelerimizi amma karartır amma aydınlatıp liderimizi belirler...

P. Sakıncalı haller sergisinin yanı başında yer alış düşüncemi sizlerle paylaşıvermek istedim. Evet, şu an böyle bahsi geçen bazı suiistimal yapılmış, bazı gereksinim hissedilmiş, bilakis tüm bunlarla çarpıt bir yapıya dönüşmüşlükte gözümün takılı kaldığı en önemli taraftır. Çünkü yapılanlarla bürünülen durumların birbirine zıt bir gösteri sergilemesi senin benim yapacağım kolay bir hâl ve duruşlar olmasa gerek. Bu kadar profesyonelce yapılan davranışın içinde saklanmış bir yapıt abidesi gibi çıtkırıldımlıkla hiçbir alâka içermemiş konuları barındırıyor olması da ayrıca düşündürücü bir olaydır. Şimdiki zamanda günümüzün getirdikleri çok farklı atmosfer planında yapılıp görücünün karşısına çıkarıldığı için hani olamayacak şeyler değil, ben kendimce varlığımda böyle bir hareketi asla var etme ya da düşünme gibi bir girişimim katiyen olmamıştır. Sizlerin de çoğunluk olarak böyle olduğunuzu düşünüyorum. Bu gördüklerimden sonra insanlarımızın bir kısmının aynı aktivitede hareket ettiğini düşünür olmamı sağladı. İsterdim ki tüm insanlık olarak bir bütünlük içinde içimize girmeye çalışan kurtçuklara engel olup, onlarla savaşmayı becerebilsek. Maalesef hiç de böyle olmadığını anlayıp görmüş olmam benim ideal insan özelliklerinde yer eden kimlik modelinin yapay mı gerçek mi sorusunu da aklıma getirivermiş olması ne kadar iç sıkıcı bir olay. Evet, benim içim gerçekten çok sıkıldı. Çünkü model olarak insan örneği, birisinin gerçekle yaptıklarının çok farklı karelerde olduğunu bilip görme işi, hani insanı sarsmayacak türden bir şey değil; amma velâkin bu kimliğin örnek alınan insan modelinin neden böyle bir yaptırımda veya yapılanda olduğunun gerçek içsel bakış açılarını tabiî ki de bilemeyiz. Bildiklerimiz doğrultusunda

yapılan harekâtın ise bu gerçeği yansıtanın ta kendisinden öte başkalarıyla yapılmış akit anlaşmaları... Bir sözleşmenin kurbanlarıymış da haberimizin en son olacağı kimseler olarak bunu öğrenmiş olmamız çok da bir şeyin değişmeyeceği kanısını artık varlık ve benliğimizde iyice ezber tutacak olmamızdır. Düşündüklerimi açıklarken bir de ne geldi aklıma bir bakın, bizler günümüz insanlarının her yaptıklarını takip etme gibi alışkanlığımız olduğunun, her geçen günde bu alışkanlığın insanlar üzerinde çoğalıp arttığının hepimiz farkındayız. Bir de yapılan hareketler için de yok şöyle yok böyle deyip, yorum yapma lüksümüzün olduğunu da hiç göz ardı etmeyelim hani. Burada şu konuya değinmek istiyorum, aslı astarı her ne ise, kim ise, bu bizi ne kadar ilgilendiriyorsa ilgilenmediğimiz alanlar içinde aynı hareketi neden gösterememiş olmamız bizi bir etki yumağına sarıvermiyor. Nedir bizleri cazip kılmayan, ilgimizi çekmeyen yönler? Bunları esasında kendi bünyevi varlığımız içinde yer edip düşünce açılımını gerçekleştirebilmeliyiz. Yoksa sıradanlık mı bizleri mutlu kılıyor, olduğumuz yerde hiç kımıldayıp bir düşünce var edememenin sıkıntısını mı? Şimdi düşünmeye gideyim demeyi kendimizde buluyoruz. Tüm bunlara herkes kendince, en iyi bildiğince cevap verecektir. Ben kendi görüşümü zaten söyleyip duruyorum. Tekrar söyleyeyim; insan olmanın verdiği ağır şartlar içinde olabiliriz, ağırlığı altında kalmışlıkla mücadele ediyor olabiliriz, tüm bunlar arasında bir de başkalarıyla ilgilenip düşünce var etmemiz veya etmememiz çok da önemli olmasa fikri yerine şöyle denilse insanız, insan olarak şu gelinen yerde hayatımızı tamamlama ve devam ettirmede yapılacakların insanlık görüşü alanında ilerleme kat edilecek sürümlerin yeni versiyon olma şartının kaldırılıp, isteyen istediği koşulda, yapabildiği şekilde kabul görüp yaptıklarının sadece var olma handikabını yok edebilme olmalıdır. İnsanlık adına değilse hiçbir koşulun insanları aynı doğrusal noktada bu-

luşturan çok zor mümkünatının olmadığı bir varsayımdan öte acı bir gerçektir de bununda ilgilenilmeyen kısımlarda kendini yer etmesi zaten biz insanlık adına bir şey yapmayı doğurmuyor. Öylece kendi hâlinde varlığını sürdürüp gidiyor. Belki o da bir ilgi, alâka bekliyor. Günün birinde onun için de yorumlar yapılsın, ilgi alanlarının takipçilerinin içinde bulunabilsin; ama olmuyor bu gidişle de olması çok zor gözüken bir düşünce modeli yapıtından ortaya çıkmışlık durumun vahim yönleri vardır.

R. Konunun insan düşüncesini var eden yapı taşlarımız olan hangi kurum ve kuruluşa bağlı kalan bir yapının içinde kalakalmışlığımızı benimseme durumuna geçmiş hâlimizle ilgili birazcık düşünce yorumlarımı yazmak istiyorum. Şimdi çıkılan bu ahesteli yerde varlığımızı farkeden biri, bir anda yaptığı sert bir dönüşle çeviriverdiği o süslü püslü çarkını ne de çok önemseyip benimsemiş, bunun farkını işte böyle vuruşlar yediğin zaman anlama lütfuna eriveriyorsun. Ne yapalım deyip geçme. Durumu sergileyince de '' hop dur hele sen orda, önce kimliğini düzelt de gel, sonra tekrar mülakatlarda görüşelim, iyi hazırlan tamam mı'' der ve çıkar gider. Ne olduğunu anlayıp kestiremeden bir anda dımdızlak kalışım beni gerçek varlığıma itiverir. Yapacağım artık çok bir şeyin kalmadığı düşüncesine kapılırım. Burada anlatılmak istenilen esasında büyük vaatlerle alınmış, çevrilmiş birisini bir anda çıkar menfaat gibi açılımların verdiği görecelerle saf dışı bırakma işidir. Günümüzde olmuyor mu? Hem de çok olağan bir durum, bilmeyen yok zaten. Burada taraf gütme ya da ondan olduğunu açık açık beyan etme de bir işe yaramamış. Peki, ne yapsaydı kalmayı başarabilirdi diyecek olursak da şunu belirteyim ki çıkılanın çıkandan beklediği sonuç falan değil; sırf ego, yarış ve ihtirasları bir de en büyük tetikleyicisi maddi beklentiler. Kısa zamanda büyük getiriler sağlayacak işlerin organizatörlüğünü yapıp, kendince at koşturup amacına böyle masumları alet etmek

olabilir; ancak insanın aklına başka bir düşünce açılımı gelemiyor. Tüm bunları çok rahat bir şekilde bilip, emin olarak söylemem esasında varlığımızın kaynağını kaplayan sahip olabilme duygusunu yetirip bitirenin başka bir varlığın ayaklar altına alınıvermesinin hiç de zor olmayacağı kanısını oluşturmada temel taşlarımız olan olguların güncel etkenlere yenik düşerek insancıl evren kuşaması diye bir konunun da asla olmadığıdır. Bunun açıkça gözükmesi bende böyle bir düşünceyi otomatikman doğurmasına sebep oluyor. Diyeceksiniz ki tüm insanlar için mi aynı görüşü düşünmektesin. Hayır, tabiî ki de aramızda mutlaka iyi işler, iyi projeler de çıkarıp, ekibindeki insanlara sahip çıkıp, el üstünde tutanlar da var; onları göz ardı edemeyiz. Benim buradaki olumsuz olan düşüncemi oluşturan olaylar, günümüz koşullarında çok yaşanmaktadır. Niçin insan olarak sessiz kalıp, olup bitenler için bir kenara çekilelim? Tamam, biliyorum sen ne kadar hakkını hududunu aramaya kalkışsan da her yapılan atakta yüzüne kapatılan kapıların ardında adına koyulan sanki koca bir damganın var olduğunu anlayıp bilme gibi bir durumun yaşanılmaktadır. İnanın gerçekten bu işlerin çarkı böyle dönmeye mahal buldukça bugün yaşanılan bu olay bir, iki ise yarınlarda bu sayının katlanarak çoğalacağının sinyalini vermektedir. Benim gerçek ön görüşüm açık açık böyledir. Şimdi yapılanın yapandan hesap sorma günü falan değil; sadece karşılaşılan böyle durumların insanlık ayıbı profilinden çıkıp, iş kurtarır bir politik yapıya bürünen profillerin oluşturulmasına öncülük eden eylem gibi algılama yaşamaktayım. Yani bugün bu işi başarılı olarak görenin, hele bir de yaltakçı yandaşlarının verdiği destekle daha nelere imza atacağını artık sizler düşünün. İşin kısaca özetini şöyle de düşünüp bir çıkış bulunulabilir. Bugün tüm bu olanları desteklemede bağlı olduğu kurum dışında denetleyici herhangi bir kurumun bunları kontrol edip denetleme şansı da çok azdır. Böyle bir rahatlık

da vardır nasıl olsa. Denetleyici kurum, zaten kardeş kurum ve kuruluşlar hâline dönüştürüldü. Ne gibi bir rahatsızlık ve korku doğurabilir ki; elbette hiç birini doğurmaz. Sonra da istenilen tüm egoların savaş alanında gösteremedikleri hareket ve davranışları, evine ekmek götürmek için çalışıp faydalı olacağı ülkesi için emek verdiği birilerine karşı yapılandan öte ne olabilir ki değil mi? Bu konuya bu kadar takılı kalmam bende ayrıca şu ayrımcı yapılabilirlik anlayışını da iyice düşünmemi sağlıyor. Şimdi ayrımcılık yok diyoruz; ama kapılar yüzümüze kapatılıyor. Hakkımızın olduğu verdiğimiz emeğin karşılığını kime izah edip, kimden medet bekleyeceğiz, kim sorunlara çözüm bulacak? Her şey dosya altı edilip, evet o işin takibi yapılmaktadır denilmekte de çok rahat bir tavrın sunulduğu da gözlerden kaçmayandır. Eee şimdi oturduğum yerden benim de yaptığım bu eleştiriden yaşanılan çok acı bir durumun başkalarınca da doğru olan şekil ve şemailin içeriğinin anlaşılmaması için kendi yayın organlarını bile çalıştırmayı göze almış bir anlayışın içinde varlığını, düşüncelerini nasıl kanıtlayabilirsin, hiç mümkünatı yok. Sadece olan tek şey kendi inancını yitirmeden; itilip kovulduğu, tıkıldığı yerde insan olma şerefini onuruyla yaşayıp, hayatını daim ettiriyor olmasıdır. Başka bir söylemde bulunmak görünürde bir çareyi doğurmayacağı gibi daha çok saldırganlaşan bir grubu ayağa kaldırıp kendilerini çok önemli kılan bir işin organizesinde olduklarını hissettirmekten öte bir şeyin olamayacaktır.

S. Şimdilik insanlık dramının yapıtlarında baş gösterilik hâlini almış bir dejenerelikle sıkı bağlantısının olduğunu da anlamamak, insanlık olarak en büyük eksikliktir, diye yine gözümün önünde durmakta olan, yapılan bir eserin yapıtıyla ilgili düşüncelerimi paylaşıp aktarmak istiyorum. Evet, güzel bir kadronun verdiği emekle bütünleşip, insanlarla birleşme kavuşma anının yapıldığı bir jenerasyonda yapıtın asıl mimarı herkesin önüne çıkıp selamlamasını

yapıyor. Verdiği çabayı, çalışmayı, nerden böyle bir projeyi canlandırması gerektiğini uzunca anlatıyor. Sorular sorulup, cevaplar alınıyor. O güne dair epeyce bir reklamı da zaten tüm kuruluşlarca yapılıyor. Kendinden emin, yapıtının insanlık adına çok büyük bir katkısının olacağını da söylemeden geçmiyor. Hani şimdi bu yapıtın ismi konusundan ziyade gerçekte, inanın gerçekte insanlık adına yapacağı bir gram katkının olmamasıdır. Neden bu mimar yapısında konuşurken insanlık adına katkıda bulunacak söylemini kullandı? Bu benim aklımı karıştırıp, düşüncelerimin oluşmasında büyük bir etkenlik gösterdi. Yahu diyorum ya insanlık adının geçtiği, insanlık adına diye bir şey duyar duymaz, o işin başından sonuna kadar sanki bir takipçi, bir hafiye gibi o işin üzerinde duruyor olmam bakın olayları nasıl işleyip gözler önüne seriyor. Sizlere birkaç örnek vererek asıl anlatmak istediğim konuyu açıklamak isteyeceğim. Bu akıllı şahıs mimarın üstlendiği proje, öncelikli olarak kendi düşüncesinden yola çıkılarak yapılmış bir eser değildir asla. Ismarlama da değildir de birilerinin çağırıp sen şunu şöyle şöyle yap, şu açıklamaları da içinde barındıran bir görsel Show'dan ziyade bizlerin düşüncesinde olan, gelecekle ilgili yapıtlarımızda var edeceğimiz bir görüşü sığdırıp insanlara aktarma yapmak için etkileyici dramatik bir proje geliştirmeni ve yapmanı istiyoruz denilmiş olmalı. Çünkü bu mimari deyip durduğum kişinin özgeçmişi böyle işler yapıp çıkartmada katiyen kendi öz becerilerini bir tarafa bırakın geldiği aile, okuduğu okullar, yaptığı yurtdışı mastırları böyle bir işte olması için iki kere kesin düşünmüştür, diye düşündüm ve kendimce şu sonucu çıkarmada düşüncelerimi yoğunlaştırdım. Bir teklif gelmiş, eline hazır işlenecek konu ve kavramlar verilmiş, sadece canlandırma işi de bu kişide kalmış. Sonrasında proje yapılıp onaylanmış. Güzel, dikkat çekici, günün en iyi oyuncularıyla anlaşma yapılmış; reklam iyi, açıklama iyi. Bağlayıcı tarafıyla konuşuldu,

şimdi alınan sonuçlara bakılıyor. Halk tarafından bu yapıt ne kadar izlendi, ne kadar ses getirdi? O işin arka planında olan asıl kurtlar bunun peşinde tabii. Bu işin tanıtımına yapılan harcama zaten dudak uçuklatıcı rakamlar; verilen, akıtılan destek çok sıkı. Bu işin üzerine yapacağın düşünce, araştırmaya çıkıp fark edilecek taraf. Neyse ki ben bunun mali tablosuna bir şekilde ulaşıp gördüm; ama bu beni hiç tatmin etmedi. Şeffaf olmadığını anlamam hiç zor gelmedi. Çünkü bu yapıtta rol alan sadece bir oyuncunun aldığı ücreti düşünecek olursan tablonun yanlış olduğunu anlamamak büyük aptallık olur. Neyse mali boyutunu bir kenara bırakalım biz. Asıl önemli olan işlenecek konunun insanlık adına yapacağı katkıları görüp bilmekti; gördük, izledik sonuna kadar. Sonuç çok kısa, şu iki kelimeyle izah edebilir: Günün ağır koşullarında verilen yardımların insanlık adına yapıldığı. Gösterilerin bir gün geri alınacağının izahının ise pamuk yumuşaklığında gösterilen bir buğday başağının nasıl işlenip evlerimize ekmek olarak geldiğini, bunun karşılığı olarak da elimizde bulunanın sadece bir yarışmada liderlik portföyü yöneticiliği için kullanılacak düşüncelerin gerçeğe yansıtılmasında tek yolun bu başakların evimize sürekli girebilmesinde verilecek tercihimizin belirleyeceği hakkımızın elimizden alınmadan sessiz ve usulce başakların geleceği için gidilen karar anı yerinin şimdiden izletilen filmle gösterdiklerini, üstü kapalı tercihlerinin kim olacağını da işleyerek gelecekteki gerçek yapıtlarının şimdiden attıkları temelini bir tehdit demeyelim de verirsen alırsın mantığı içinde açık açık gösterilmiş gerçekten. Belki sonucunu iki kelimeyle anlatamadım; ama kusura bakmayın düşülen şu durumun içler acısından bir farkının olmadığı insanlık ayıbından başka ne olabilir ki demiyorum. Çünkü hepimiz insansak, varlığımız ayrıcalıklarımız aynı özellikteyse neden tercihlerimizi kabul etmediğimiz birileri için kullanalım. Amaç sırf menfaat olursa herkes kendinden mesul olur.

Bundan başkası var mıdır? Yoktur elbet, hâlâ beynimde o kişinin sözleri. İnsanlık adına çok büyük bir katkısı olacaktır, olanın ne olduğu belli oldu, takke düştü kel göründü misali...

Ş. Farz olan işleri yapmada üstlendiğimiz sorumluluk duygusunun, gün içinde haberimizin olduğu kadarıyla kendi nazar ve ölçütümüzde farz olmayan işler için de almış olduğumuz sorumluluklardan kaynaklı ortaya çıkan arbede ve kargaşanın içinde buluverdiğimiz düşüncelerimizin nelerin etkisinde kaldığını düşündüğümde kendimce bu durumun ayıklanmayacağına dair bir düşünce de gelir aklıma. Çünkü kendi dışımızda, bir başkasının faydası için yapılacak mücadele çok da kolay değildir. Zaten sırf bir başkası için üstlenilen konunun, kendimiz için sıfır getirisi olan bir durumun mücadelesi, insanlık adına yapmış olduğumuz bir davranıştır. Şimdi esas konu, alınan bu görev veya sorumluluk bizleri hangi kapsama alanında hareket etmemizi özgür kılıyor? Sadece istenilen belli kurallar ve sınırlar içinde imkân vermeye çalışıyorsa burada düşünülmesi gereken en önemli ayrıntı, neden yapılacak bir iyilik ya da kazanılması düşünülen bir bireyin veya bireylerin hak ve hudutlarından, oldukları yerden alınıp hiç alışmadıkları bir yere taşınarak sivil toplum kuruluşlarınca tüm alt yapılarının da hazır edildiği bir ortam onlar için ilk başta kendilerine sunuluyor? Bu ayrıcalıklı davranışın ne kadar önemli olduğu düşünülmelidir. Bunlarla hazırlanan güncel iletişim raporlarında, ellerinde herhangi bir meslek örgütünün faaliyetlendirilmesinden dolayı faydalanamadıklarını içeren bilgilerin altını çizerek yetkili üst kurum ve kuruluşlara iletilmesi sanmasın bir çözüm doğuracak. Sadece işin formalitesi gereği yapılan prosedürlerdir. Olan ve gelişen tüm bu durumları izlenim aşamasından sonra varabildiğim kanının, insanlık adına yapılan bütün destek ve yardımların ilk başta düşünülen kapsamı içinde çözümlerin oluşturulduğu bir aktivitenin asla tamamlanamadığıdır. Yarım ka-

lan, çıkışı yapılan bu işlerin bütün sorumluluğu ise bireysel anlamda üzerimize giydirilen bir yük olarak tanımlanmaya çalışılsa da işin özü böyle değildir. Çünkü bireysel olarak düşüncemizi ilettiğimiz ilgili kurum ve kuruluşların o işi takip ediyoruz mesajı dışında hiçbir yapılanmanın olmadığı gerçeğini görüp biliyor olmamızın, bizim gönüllü olarak insanlık adına üstlendiğimiz sorumluluğun yerine getirilememesinden duyulacak sıkıntının ve üzüntünün bir faydası olamayacaktır. Ortalıkta sosyal sorumluluk projelerinin ne kadar işleyip ne kadar işlemediğini anlamak için ufacık bir görev almak gerekir. İşler hiç de dışarıdan gözüktüğü gibi değildir. Muhakkak sonuçları güzel olan bir sürü sosyal sorumluluk projesi vardır ve hâlâ devam etmektedir. Birçok bireye yeni kapılar açılmış ve desteklenmiştir. Bunlar için herhangi bir söylemim zaten olamaz. Çünkü işin ciddiyet ölçüsü baştan belirlenip konmuştur. Yarım yamalak işlerin mevcudiyetlerinde asla yer almaması, her şeyin Allah'ın izniyle yerli yerinde olması, gerektiği ölçüde bu işin en büyük takipçisinin, bu işe gönül verenlerin aynı düşünce ve azminde olmaları ve işlerini o kadar sevmeleri ki sonucunu görmeden evlerine gitmek istemeyen bir düşünce yapısında davranış gösterebilenler olmasıdır. Diğer taraftaki eksiklik ve aksaklıkların, üstlenilen sorumluluğun illa da sonuca götürür mantığını ve düşüncesini kendi anlayışıyla karıştırıp sırf bu görevin kendi üzerine yıkılmadığını her an aklına getirmesi ve bir üstüne bırakma işini becerememe değil sadece kendisiyle karıştırdığı düşüncelerin verimsizliği ve azimsizliği demek de doğru düşmez ama sonuca ulaşılamayan bir projenin altında kalmak da zor bir durumdur. Bunun üzerimizden kaldırılmasını sağlayacak olan, düşüncelerimizin bir araya gelip güç birliğini oluşturup kalkınma yapabilmemizdir diye düşünüyorum. Üstlenilen her bir sorumluluk görevinin mutlaka çıkış kapısının oluşturulabileceği kanısını çok iyi bilip, inanmak ve insanlık adına da

gerçeğe dönüştürmeyi üzerimize koca bir farz olarak görmemiz yeni ışıkların yanıp, aydınlık yarınlara ışık tutacağını da asla unutmamak insanlık olarak anladığımız yüce bir davranışın olduğu zamandır...

T. Vurdumduymaz bir yapıya hâkim olmam, benim düşüncelerimi yerle bir eden bir çıkış cümlesi olsa gerek. Günümüz toplumunda artık bu söylemin ne kadar bir önemi var inanın hiç bilip kestiremiyorum. Çünkü insan olarak varlığımızın en büyük etkileşim yaşadığı şu teknoloji kuşağında her şeyi, her anında gözler önüne getirip görmesinde ve duymasında geri plan yaşatmadığı bir teknik cihazın kullanıcısına neleri göstermede aracılık ettiğinin zaten farkındalığı içinde hayatımızı devam etmekteyiz. Burada bir kitle olarak çoğunlukla sadece bakıp, belki detayını çok da merak etmeden üzerine bir tık basılıp geçilen durumdan ibarettir. İnsanlığın geldiği noktadan değil, gelemediği noktadan bahsetmek istiyorum. Her şeyiyle hayatın pratik ve kolay kullanılır bir hâle dönüşmesi yanında bizlerin ne kadar kör ve sağır olduğunu da göstermektedir. Bunun körlüğünü ve sağırlığını hiçbir şekilde üzerimize alınmadan hayatın dört dörtlük verdiği etkileşim rüzgârında esinlenmekle vakit geçirir bir hâle gelişimizin, aslında çok dramatik olayların da içinde yer aldığımızın farkına hiç varamamış olmamız ne kadar da acı bir durumdur. İnsanlık adına, insanın güzelliklerini yaratan Yaratıcıyı ve güzel olan her ne varsa onu çağrıştıracak bir etkileşimle değil de sen git günümüzün içi boş anlamsız, örnek bir hareketinin olmadığı yapıtlarla vaktini geçir veya sırf kendini eğlendirme adına ödün verdiğin odalarda zaman öldür. Yapılanın çoğu bu mu derseniz ki, ana başlık olarak çoğu bunlardır. İçinizden ne kadar doğru deseniz de dışınızın farklı bir dilde konuştuğunu zaten bilmeyeniniz mi var? Hepimiz aynı dili kullanmayı çok severiz, yerine ve zamanına göre her an lisan şekli değişiverir, bu bizlerin karakterize özelliklerinden biri olsa gerek. Bunu

da kabul görmeyiz asla, tamam ben hiçbir şey söylememiş olayım, sadece bir şey söyleme hakkım olsun o da hani iki gün evvel senin pencere dışında görüp şahit olduğun bir olayın, önünde duran ekrana düşüvermesinden sonra yaptığın davranış neydi peki? Seni ilgisiz, alakasız kılan neydi de bu kadar vurdumduymaz bir hâl sergileyebildin? Hâlâ da içinden gördüklerimle tıpa tıp aynı şeyler. Kim çekmiş de vermiş bu görüntüleri demeye kalmaz, keşke ben çekip verseymişim gibi bir söylemin içinden geçtiği kesin. Bu yankılanırken, asıl seslerin yükseldiği haber olan o görüntülerin tüm medya ayağını ayaklandırıp, insanların dikkatlerini üzerlerinde toplayan bu haber görüntüsüyle ilgili açıklama yapan profesörler, doçentler, uzmanlar ve halk her bir kesim konuşuyor, düşüncelerini söylüyor. Bu olayı gören ve hâlâ ne kadar tıklanmış bunu merak edip ekranına girip durması; bu kadar mı hissiyatı var, hiç mi etkileşim yaşamadığı diye düşündürüyor insanı. Bu durumu gerçekten şaşırılıp incelenecek bir vaka olarak görmek lazım. Aramızda böyle tip insan modelleri yok mu? Elbette sayısız çoklukta üremektedir. Benim düşünce modelimi süsleyen, varlığımı kanıtlayan her ne ise onun için elimden geleni verip paylaşabilmek insanlık adına bir katkıda bulunabilmektir. Tıklayıp, kaç kişi tarafınca tıklanmış bak dememizin getirisi nedir? Peki, bir de onun yanına sonuç tablosu koyarlarsa, anket falan değil, onun zaten geçerli bir hükmünün olacağını hiç düşünmüyorum. Bu tablonun içinde gerçek ismimizin, TC numaramızla kaydımızın yapacağı bir yorumu, görüşü yazacak olsak acaba kaç kişi bu tabloya girer ve yazar? İşte asıl babayiğit vurdum duyarların gireceği bir alan olsa gerek. Öyle sahte isimlerle atıp tutmak bir işe yaramaz; varsa gerçek özünde bir fikrin, bir düşüncen çık ortaya korkusuzca, cesur bir yürekle benim görüşüm budur arkadaş de, diyebil. Neden korkup saklanıldığı ise tartışılır belki; ama işin özü ana maddesi insanlık olarak yapılacak olandır. Biraz kome-

di gibi algılansa da günümüz insanları artık en kötü, en dramatik, en acı olayları komikleştirecek vurdumduymazlığa yelken açmaktadır...

U. İnsanlık abitlerinde muhafaza edilmeye çalışılan en büyük ikincil olma öğretisi uygulanmamaktadır. Şimdi ne alaka insanlıkla diye görüşlerin olduğu bir atmosferde içinden çıkılmayan zaten her birimizin kendi oluşturdukları değil midir? Değildir veya öyledir, bunun da çok öneminin olmadığını zaten bilgi düşüncem söylemekte de işte boş bir boğazdan çıkan laf ebeliğinin vazgeçilmez alışkanlıklarıdır. Zatenlik bir kavram bir yetiyi açıklamada çokça kullandığımız bir kelime olmayı hayatımızda büyük bir yer ederek devamını sürdürmektedir. Lafı şuraya getirmek isterim, bir şeyi açıklama yapmada zorunluluk hissettiğimiz an ilk çıkışın kendi içimizde yer etmiş, kalıplaşmış düşüncelerin bir anda dizilivermesi gibi bir şeydir. Bunu engelleme gibi bir durumun da olamayacağını düşünürsek ulaşmak istediğimiz günün yetişilmesi gereken olaylarında kendimizi görebilmek hani çok da zor bir şey değildir. Sadece takip edilen konuların iç yapıtının, kendi yapıtımızla olan karşılaştırma ve eleştirisi yapılabilir olmalıdır. Bundan çıkacak sonuçta kendimizi ilk sıraya mı, yoksa ikinciliğe mi taşıdığını görmek hiç de zor olmasadır. Şimdi anlatılmaya çalışılan, içimizde var olan düşüncelerin hep birinci olma yolunda yaptığı yalan yanlış ya da doğruluktan ödün veren bir biçimi doğurup, illa da ilk sıraya oturulmanın hevesi veya hırsı kişilere göre değişen bir durumdur. Hani bu başarı olarak da düşünülebilir. Sonuçta bu yere sahip olmak bizlerden gerçekten bir şeyler alıp götürecekse yok istemez, kalsın; ama bizlerin yapıtına büyük katkı sağlayacaksa canla başla mücadelemizi gösterebilelim. Şimdi bir ilk olma zamanını kendimize yakışır bir vaziyette işleme adına yapabileceğimiz, yapıtımızda oluşan bütün güzel düşünceleri işleme ve görücüye çıkarma zamanıdır. Bunda aldanma yaşamama adı-

na sırf o sıradaki muhafaza sahibeliği için kendi öz düşünce insan kapsamı alanında cereyan edenlerden asla ödün vermemeliyiz. Yoksa ikincil olmaktan nasıl bir farkımız kalır ki değil mi? Burada öz fikir ve beyanımı tasdikleyip onaylayanın kendi varlığımızın yapıtı gereği düşüncelerle bezenmiş bir çıkışı sırf ilklerde olması için saklı tutarak yapılanın önünde dejenere olmuş başka bir yapıtı kullanmayı reddeden anlayışın çok da isabet olduğudur. Bundan da çıkacak sonucun rehavetlikten çok uzak, bürünülen düşünce yapıtının zorlayıcılığından ziyade ilkleri gösterip, ilklerde olabilmeyi var eden bir davranış ve düşüncesi akımının oluşturup geliştirdiği zincirleme bir durumun içler acısı durumlardan kendini soyutlamış, sadece basamak değerini kendine baz almış bir hedefi gerçekleştirme peşine düşenden başkası olmayacaktır. Böyle bir anlatı düşüncesinden kazancımızın bizlere getirisi ise en büyük düşünce varlığımızın yapıtının nerden nereye çıkıp, yerleşip, oturtulmasında hangi güçlerle mücadele edeceğimizi kesinkes öğrenme yetisine kavuşacak olmamızdır. Bu konuda başka bir şeyin söylenir tarafı ise çok da yoktur. Çünkü günümüz insanlığında parayı veren, düdüğü çalar misali; parayı bastıran, ilkin de ikincinin de sahibi olabilmektedir. Böyle bir sıkıntının olmadığı zamanda ancak işlerin maddiyatı olmayanlar için yapılacak bir açılım olarak görmek ve düşünmek olabilir diye yine sivrice bir düşüncemi söyleyiveriyorum. Çoğumuzca da zaten bilinen bir şey, hani bilinmeyen bir şey zatenliğini kaybetmiştir...

Ü. İnsancıl ilişkilerin boyutundaki düşünce aşımımızın oluşturduğu olasılık ve varsayım gibi düşünceleri canlandıran bir portföy yöneticisinin üstlendiği görev misali bizlerin de üstlenmeye sakındığımız, atmosferinde nefes alamayacağımızı düşündüklerimiz olmasın. Yine farklı bir pencereden düşünce oluşumlarını söyleyip aktarmak istiyorum. Çıkılan her ne ise o olsun, yapılan yapıt ise doğru-

luktan asla ödün vermesin, yapanın durumu bunlarla çevrili bir ortamda hareket edebilsin. Buradaki işin çeşitliliği hiç fark etmiyor. Önemli olan, yapılmak istenilenin insancıl hareketler sınıfında yer alabilmesi ve oylama butonunda kendini saydırabilmesidir. Kısaca işin özü budur. Gelelim günümüz insanlığının yaptığı eylem kuşağının handikap durumu üzerlerinde taşımayı retten öte sahipsiz bırakılmış düşüncelerin canlanabilmesinde öz varlıklarını geliştirme politikası altında yapmaya devam ettikleri raylı sistemden çıkıp, kara deniz hızlarını kesmez, hava yoluyla varacakları yerde konaklama dışında yapacakları hiçbir eylem düşüncesinin olmaması kadar çirkin bir ayıp, utanç olamaz. Konu üstü kapalı kalmış olabilir, tam anlaşılmıyor da olabilir. Anlamakla işin ne kadar cılkının çıktığı olacaktır; en iyisi açıklama yapmadan bırak kalsın orada deyip geçmek geliyor içimden; ama ben bunu yapabilir miyim? Asla benim gibi düşünen birileri vardır muhakkak diyerek, sonuç ne olursa olsun açık açık yazıyorum. Çıkıp varılan yerde, yapılacak olan listelerin anında el değiştirerek başka listeler hâline dönüştürülüvermesi kadar can sıkıcı bir olay yoktur. Ulaşım, konaklama ve diğer giderlerin hepsi devlet anadan çıksın; zannediliyor ki güzel işler yapılıp, masada güzel anlaşmalar imza edilsin. Yok, böyle bir şey; bunun denetleyicisi yok mu? Takipçisi yok mu işin? Gelişen, atılan imzaların yazı kopyaları yok mu? Tüm bunları sorgulama gibi bir lüksümüz zaten şahıs olarak yok, ama insanlık olarak vardır diye düşünüyorum. Şimdi benim yazdıklarım bir varsayım, bir olasılık diyelim; gerçeğin dışında şu an için tutmaya çalışalım, kandırılan elbet bir devlet, kurum yoktur. Kim, kimin ne yapacağını, atmadığı adımın ölçüsünü bilendir. Burada sorumlu olan denetçilerin de bu işte her anı için bilgilerinin olduğudur. Peki, benim gösterdiğim tepki neydi, neyin tepkisiydi? Yapılan yanlışın, doğruluk boyutunda olmamasını ben nerden bilebilirim ki? Devletin politik iş-

lerinde böyle bir açıklama yapmam ne kadar doğru olabilir ki? Peki, nedir o zaman yapmaya çalıştığım şey? Olasılık ve varsayımlarda yapılan teknik bir hatayı buraya taşımak istedim. İnsan olarak herkes hata yapabilmekte ve bilmediği konular için yanlış düşünceler oluşturabilmektedir. Bunun insanlık olarak olabileceğini düşünüp, uygulamada bile bulanabileceğimizin farkındalığı içindeyiz. Onun için insancıl harekât planında öncelikli olarak eleştirisel bir yapının hâkimliğini kendi üzerimizde dikte ederek uygulamayı başarabiliriz. Bunun sonucunda da yapılan yanlış aktiviteleri oluşturan düşüncelerimizin yapıtını düzeltmede etkenlik sağlayacaktır. İnsancıl plan ve projelerde sunulup, aktarılmaya çalışılan tüm konularda kendimizin de ayrıcalıklı bir varlık olmamızın özelliği içinde bu konularla haşır neşir olma işine girip, düşünce akımında bizler de birer etki kuşaması yapabiliriz diye düşünüyorum...

V. Var gücümüzle çıkışı yapılan insanlık portre çalışmalarında muhakeme gücümüzün insanlık yapıtıyla el ele vererek yapabileceği en üstün kutsal bir abide yaklaşımıyla iç içe geçmiş bir örüntünün sırasında oluverecek olanlar, aklımın kıyı bucak dolaşan düşünceleridir. Şimdi burada öngörmüş olduğum abitliğin senin, benim gibi olası deprem tatbikatının bir gösterisi misali ortalarda yapılmaya çalışılan aktivitelerin ölçüt kavramıyla herhangi bir bağlamının olamayacağı konusudur. İnsanlığın günümüz koşullarında yer edeceği bilgi kaynaklı aktarımların ne kadar doğruluk içerdiğinin bir başka otomasyonca denetlenme işine soyunulmuş olması esasın korkulur tarafını açığa çıkartma gibi bir görüntünün oluşabileceği endişesini her ne kadar doğurmaya çalışsa da yapılmak istenilenin, gerçek istem dışı harekât gibi algılanması zaten korkulacak olanın başında yer tutandır. Zaman, evvel zaman değil; hiç değil. Verilip alınanların artık ölçü nizamından geçirtip öyle bir sunum yapmayı doğurur hâle getirdi. Düşüncelerimizin insanlık

boyutunda inceleme ve araştırma komisyonunun kurularak bu işe el atmasını beklememiz kadar pasifizeliğimiz olamaz diye düşünür dururum. Durmamdaki kaygı ise ortalarda akıllı birinin, deli birisine söylettiğini düşünenlerin çıkmaması için yapılandır da bunun da fizibilitesinin bizleri nerelere taşıyıp, nerelerde haşır neşir olunacak bir durumun alt kimliğidir. Düşünce karmaşası diye bir şeyin yaşanıldığı zaman olabilecek en tehlikeli olay, nefes kesen bir savaşın içinde çaresizce tek başına kalakalmaktır. Savaşın artık tekno adı altında yapıldığı günümüzde insanlığa verilen zararlardan ziyade kanıtlanmaya çalışılan gücün evrende hissettirdiği ses desibelidir. İnsanlıktan çıkan bir sesin yankısının bile hissedilmediği durum ve zamanın kaygıları zaten yok denecek kadar bitip tükenmiş durumdadır. Bunun da hiç kimsece doğruluğu şüphe içinde kabul görmez bir tavır takıntısıyla gösterilmeye çalışılan kuru bir harekâtın ufacık yapma bir parçasıdır. Bunu da zorunlu olarak yaptıkları her hâllerinden bellidir de orada nefesin, sesin kesildiği yer olmasıdır. Bizleri de bağlı tutanı söyleyip yazarken bile insanlık dışı hareket ve davranışların sergilendiği ehemmiyetsiz bir durumda olup bitenlerin izahat şeklini zaten kendimiz çok iyi yapıp, anlamada bir güçlük çekmeyiz. .Lâkin görüntünün perde arkası, yaşanılan sıkıntı ve güçlüklerin sadece o milletin sorunuymuş gibi düşünülüp bir kenara çekilme hissi duyulması en kötü şey olsa gerek. Bu söylemimi hepimiz için aynı veya aynı olmadığını kastetmeden, direkt söylemeyi öngörüşüm yapılan tutumun varlığımızla kanıksanamaması oluyor ki böyle direkt bir açıklamayı herkesin üzerinden yapıveriyorum. Günün şartlarıyla insancıl harekâtlanma teşkilatının da sadece bir yerlerde boş kalmasın diye doldurulan sayfalarda yer alıp, açıklama yapmaları sıradan bir formalitenin gereklerinden olsa gerek diye düşünüyorum...

Y. Vazgeçilmez unsurlarımızdan olan yetip bitmelerden

kaynaklı öz varlığımızın tetikleyici konumlarının, yaratılma evresinin kendi ilkelerimiz dışında gelişen bir unsur olma yapısı merdiven basamakları gibi çıkıverilen bir şey değildir. Bu düşüncemi ortalara salıverme isteğimi kabartan olayın tam da içinde, göbeğinde bulunuyor olmamdan kaynaklı bir çıkış olsadır. Bunun ayrımcılık ya da sınıf atlama kurallarıyla bir bağlantısı olduğunun düşünülecek taraf olmasını kendimce işleyip, nelerin ortalara saçılıp dağılacağını, insanlık yapısı adı altında yapmayı uygunluk derecemden süzgecimden geçirerek karar kılmışlığım bakalım unsur oluşturmada etkenlik arzını kendi boyumuzca görebilme şansını ne kadar doğurabilecek? Bunun oluşturacağı fikir ayrımı çatışması diye bir konunun dilden dile dolaşacak olması da canınızı, canımızı hiç sıkmasın. Çünkü işlenen konu yumağının yıllardır aynı şekilde üzerine sarılıp duran bir söküntü ipinin orijinaliyle benzeşmediğini, altta kalan renk ayrımını görmemiz çok da zor bir şey değildir. Buradaki uyumsuzluk konusunu görmezlikten gelip aynı yere sığdırmaya çalışmak, gözler önünden alıp rafa kaldırma işine döndüğünü göstermektedir. Şimdi burada alınması istenilen ana konu, insanlık adına yapılanların bir gün tersine dönüp, sarılanlar çözülmeye başlarsa işte orada olmanın ve karşısında durmanın kolay bir şey olmayacağıdır. Bunu anlama zamanın olacağı ve yapılanların da bir işe yaramayacağını kesinkes bildikleri an ki her şey için çok geç kalınmış ve geri dönüşü telafi edecek bir harekâtın mümkün olmamasıdır. Buradaki mümkünat meselesi, güçten öte yapılan ayrımcılığın ve sınıf atlamanın verdiği acı sonuçlardır. Çünkü insanlık menşeinin hiçbir zaman kaldıramayacağı şartlar vardır. Bunların tek tek, damla damla birikerek çoğalmasının, bir gün sele dönüp taşıp, önüne ne geçtiyse yakıp yıkmasının, zarar ziyanda bırakmasının mesulleri kimler olacaktır? Bunun yapıtla veya insan olmayla ya da unsurlardan kaynaklı bir portrede yer alması zaten

düşünülmekte olan bir şeydir. Bunun zıddını zaten düşünürsek böyle yanlış sarılmaların asla yapılmayacağı, farklı çözümlerle işi biriktirmeden halledip yoluna koyulacağını tahmin etmemiz hiç de zor şeyler değildir. Şimdi akıl zamanı deyip, böyle hadiselere yol verip yol açmadan, insanlık olarak düşüncelerimizin kişisellikten öte hep varım mantalitesini de yıkıp, hep varız teorisini ayağa kaldırmak gerekir. Yapılacak olan bunlardan ibarettir. Yarının gelecek kuşaklarında ayrımcılık, sınıf atlama gibi konuların çok yer edecek olmasında belki bugün yapılabilecek, büyük açılım gerektirmeyen uygulamalarla dengeleri sağlamada etkenlik sağlanmış olabilir diye düşünür dururum. Bu kez durmadaki eylem planımı var olan insan topluluğu zümre gibi anlayışları kendi içimde yetirip bitirme derdinde oluşum birazcık ilerilere bakabilme şansını bende doğurabiliyor. Sizlerin de böyle bir düşünce akımı içinde kalarak ileriki yılların rahatı ve huzuru adına, en azından çocuklarımız için böyle bir etkenlikte nasıl rol alıp üstlenebiliriz, neler yapılabilir gibi gelişim düğmesi için basılmış oluverir belli mi olur? Her şeyin olma ihtimalinin, tıpkı olmama ihtimali kadar yüksek bir oranda tespitinin varlığı kanıtlanmış olarak denemede yarar vardır diye düşünürüm. Düşündüklerimle sizlerin de düşüncelerini kaynatıp hareketlendirmek isteyişim sizleri rahatsız etmesin lütfen. Bilakis ortayı bulmada bir adım ileri gitmek varken ne diye geri vitesi kullanıp durumları iyice çıkmaz hâle getirelim değil mi? Sizler en iyiyi, en güzelini bilenler olarak muhakkak yapıcı etken fikirlerin ardında muhafazalığınızı bildirip dik duracaksınızdır; bundan hiç şüphem yoktur.

Z. Hayatın aktivasyon meraklısı olanların, gündeme düşen ilk haberin takipçileri ve yorumcuları için aklımda bulunan düşünceleri bir çırpıda söyleme güdüsünde bulunuvermem belki yazı yazmamdaki en büyük unsurlardan biri olan güdüm yapmanın kişisel bir özellik olduğunu savunu-

yor olmamın altında saklanmış gün yüzüne çıkartılmayan korkulanın ta kendisidir. Bunun da elverdiği şekil ve ölçüde kıyasıya yapılan ilkler yarışı gibi sıralanan düşünce dizelerinin yapasıya kadar geçirdikleri evrimin gölgeliği altında ellerinin hazır dokunup yazabildikleri konular bunların içsel bir arayıştan arınmışlığa yelken açan birileri gibi kendilerini her an temizleme görevini de yan ceplerinde taşıyor olabilmeleridir. Elbette yaptıkları sakıncalı bir şey değildir. Doğru olanın en iyisini yapmaya özen gösteren birileri için, açıklayıcı sunumları göğsümüzü gere gere verebilmede de herhangi bir sakınca olamayacaktır; ama günümüz yazar ve çizerlerinin güncel konu dışında yaptıkları aktivitenin birer özellik dışına çıkmayan davranışlarının yapıtında gizli olan muhakeme güçlerinin sancılı zaman aralıklarında işleyişe alabildikleri bir koruyucu kalkandır. Burada yapılanın yapandan üstünlük arzının keşfinden ziyade ulaşılmaz zannedilen koruyucu kalkanların bir bir kendilerini terk edip arka planda yer alıvermeleridir. Bunun izahını neden yapmak gerektiği ise asla yapılmayan bir görev inancını doğuran insanlık etken unsurlarının ufacık bir parçası durumundan başkası olamayacak olmasıdır. Başka izah şeklinin herhangi bir açıklaması da yapılamaz zaten. Bunun koruyucu kalkanla olan alâkasının elbet bir gün daha hür ve demokratik bir yapıda olup sergileneceği günün yetmelerini yaşayıp göreceğimiz zamanlar yakın bir tarih olsa gerektir. Yapılan sıkıntıların aktivitede baş gösterirlik anlayışın esiri durumu oluşunu hiç de kendimizce bilip onaylamadığımız için görünürde okunanların ne kadar doğru bir yapıtta işlendiğidir. Bunun muhakemesini zaten eline kalem tutan kişilerin alıp yaptığının kesin kanıtının güncel işleyiş portrelerinde görmek mümkündür. Göremediğimiz taraflar, birilerince karartılan ve ışık vermesini engelleyenler deyip bağlı bulunulan kuruma saygı altında yapılamayanlar, vardır. Elbet bir gün herkes kullandığı kalemin gü-

cünü kendi insanlık gücüyle muhakeme etmeye çalışmaz da işin aydınlık yüzü ortaya çıkmada kolay bir tavır sergilemenin ne kadar da şeffaflığı getirdiğini hep birlikte görüp onaylarız. Kimse üzerine yanlış bir noktanın koyulduğunu sakın düşünmesin. Sonuçta hür ve demokrat bir yapıda yaşamıyor muyuz? Bunun bilinci ile ne diye yanlış bir eylem kuşağında kendi düşüncelerimizi yer edelim ki arkadaşlar? İşin sonunda şunu eklemek isterim; bir zaman gelecek bazı kalemlerden çıkacak yazıyı öyle kanıksayacağız ki kim, kimin tarafında bunun ayrımını yapmadan sadece kalemden çıkan, insanlık adına var edilmesi düşünülen en güzel eserlerin güncelde kalmayıp daim bir süreklilik içerecek konuların başyapıt mimarileri olmasını en içten sevgilerle destekleyeceğiz. Var edecekleri yapıtlarının yanında durmayı göze almak insanlığın yapabileceği en doğal ve baskısız bir düşüncenin uygulamaya geçiş anının olmasıdır. Muhakemenin yer ve zaman ayrımını yapmadan, çıkmışlık ilkesini destekler bir durumun konumuzca işleniş yapıtının gelecek zamana ve kuşaklara bırakacağı en insancıl hareket olsa gerektir. Şimdi yapılanın yapandan farksızlığı ya da üstünlüğü bunlar olmamalıdır. Kendimizi bunlardan sıyırıp ayıklamadıktan sonra her an karşılaşılabilecek bir durumdur. Bundan öte yaşanılması beklenilenlerin bir kalemden çıkacak yazıyla bütünleşerek insanlık adına sunulan yapıtın ana fikir ve beyanında yer alan unsurları madde olarak açıklamada bulunabilmeyi kendimde açık bir vazife olarak görür ve yazmamda kalemimi çalıştırmayı bir borç olarak işlemeyi sürdürmek isterim. Allah bana güzel, insancıl hareketler planında varlığımın en güzel kokular içinde bürünüp, alnım ak şekilde dolaşacağım düşünce alanlarında gezdirmeyi hep nasip eylesin derim. Sizlere de insancıl olma yolunda adımlarınızın sürekliliğini dilerim. Hoşça kalın...

•

İnsan evrenselliği ile ilgili olarak bütünleşmede bulunanların şimdilik tek hâkimiyeti kişi özgürlüğüne endeksli bir bağdır. Bu bağı oluşturmadaki etkenlik görevinin kendi hormonlarımızla da ilgisi olduğu anlayışının artık çözümlenmeden çıkıp, çözücü pozisyonunda var olduğunun idrakini zamanında ve yerinde yapmış olabilmenin iç huzuruyla yapacağımız bir keşif gezisine ne dersiniz? Bundan sonraki yazıtımın sizlere vereceği mesaj, içsel döngü hâkimiyetinizin dümenindeki kişinin kim olduğu gerçeğinin bilinmesidir. Bunu burada yazmaktayım; lâkin çok sakıncalı bir cümle olduğunun gayet farkındayım. Çünkü sakıncalı tarafı, benim sizler üzerinde etkisini düşlediğim tek konu tarafsız, özgür bir birey olmanızdır. Bu düşüncemin yanı başında açılan düşünce balonuna, benim yazıtlarımla bir başkalaşımı çağrıştıracak bütün fütursuzluklardan kendinizi tenzih edin. Edin ki kendiniz olmada, görünen hayattaki sürekliliğinizi sağlamada, sizlere hep artıları sunmada eksiklik yaşatmasın. Kısaca toparlamak gerekirse siz kendi özünüzün, toprağınızın ve gönlünüzün nelerle sulanıp, nelerle yetip biteceğini ve nelerle yetip bittiğini bilin. Gerisi hikâyeden başka ne olabilir, demeyi çok arzulardım; ama böyle bir şey şu an günümüz kuşağında yaşanılanlarla çok da örtüşmeyecektir. Çünkü her şey aydınlık gibi verilip gösterilmeye çalışılıyor; ama o verilmekte olan aydınlığın hangi koşul ve şartlarla, hangi sözleşmelerle, hangi vaatlerle bizlere yansıtıldığını ah hepimiz bir bilebilsek de ona göre hikâyemizi oluşturabilsek derim. Mutlaka bu kitabımdaki vermek istediğim mesaj alınacaktır. Bundan bir şüphem de yoktur; lâkin kendi hâkimiyet ve hakkaniyet sistemimizin önemini ve tutarlılığını asla göz ardı etmeden, bu oluşup gelişen bütün olayları iyi bir gözlemden geçirmek bence hepimizin boynunun borcudur derim. Dememdeki savunmam da bugünün yarını için gerekli olanıdır. Çok açık açık

yazmaktan ziyade, kısaca temel unsurlarımızdan vazgeçmemek her şeyi yetirip bitirecektir. Bunun için de kendi hür bağımsızlığımızın hak ve hudutlarını çok iyi bilip sahip çıkabilmeliyiz ki yarınlarda güzel hikâyeler yazılabilsin. Şimdilik konuya hâkim olabilmemiz de kendimiz adına kâfidir. Kitabıma adını veren Kitâbe'de manzum ve manzume olarak bu hâkimiyetliğe destek olmak adına yazdığım yazıtlardır. Mutlaka birisinden, kendinizi tamamlamasını beklediğiniz bir tamlayıcıyı bu yazıtlardan bulacasınızdır. Bulunan, maddiyattan ziyade mânevi bir kazanımdır. Bunun elde edilmesiyle de kendi hâkimiyetinizin işlerliğinin kendi istediğimiz ölçü ve nizamda yürürlüğe girmesidir. Kolayca bulunup, kaybedilme durumunun hiç olmadığı bu yazı dizelerime bir bakın derim. Bulamadığınız bir şey olursa da mutlaka kendinizde şimdiye kadar oluşturduğunuz bir cereyanlaşmanın hâkimi durumunda bulunamamışsınızdır demek. Sizlere açılacak yeni kapıların keşiflerinde bulabileceğiniz ham düşüncelerinizi yeniden olgunlaştırma evresiyle baş başa kalabilmeniz ümidiyle çıkılan yolculuktaki yeni ümitlerin çekerliğindeki yazıtların iç içe ne kadar ümit vaat ettikleriyle oluşturulmaya çalışılanı yakalama ümidinizin içinizden hiç eksik olmaması temennisiyle...

KİTÂBE

Hayatın aktivitesinden kendimize paye olarak, kepçeyi şu kaynayan hayat kazanına bir daldırıverelim kendimiz için... Bakalım neler çıkmış, haberimiz yok arkadaşlar. Hele ellerinizle tutuşuvermeyi arzu hâlimizle pekiştirecek bir ortam mahiyetinin sana yapacağı tatlı kazanımlar ordusundan da, beterlik arz eden kuyu dibini bulup çalamadığı suyundan, senin kepçene bahşetmişliğiyle övündüğü, özvarlığından çalınanlara kimliksizce kucak açmışlığına mı yanıp duracaksın? Yoksa halvetinin sana vermeye çalışacağı ufacık bilgi küplerinin, korumasızlığının sana geçmişindeki tüm olumsuzluk abitlerini gözünün önüne bir kere daha sermeye çalışacak olmasının, seni aldatmaya yetecek bir güce hâkim olmasına mı yanacaksın? Bunun farkına varabilmeniz adına sizlere ayrı ayrı serpme olarak bir kuşun dala konup da ötüverdiği zaman dilimi kadarki âna bu anlatılacak bilgi küplerini sığdırıverdik dostlar. Şimdi el verme zamanıdır, birlik beraberlik adına yapmanız beklenen, özverilerinizin toplayıcı mekanizmadan çıkan düşüncelerimi işleme zamanıdır deyip, ilk anlatı mekanizmasından çıkan sunumumuza başlayıverelim.

1. Mir olalım. Kaydımızı küreğimizi her koşulda var edecek, içimizde volkan büyüklüğünü oluşturma gücüne ve inisiyatifine başvurmadan önce, akıl bâliğlikten çıkıp olgunlaşmaya erişebilmek adına, içimizden geldiği kadar var gücümüzle haykıralım, bağıralım... Sesimizin çıktığı son nefesimize kadar, gücümüzün bittiği yere kadar, kendimizi tüketip bitirene kadar haykırmaya, bağırmaya devam edelim. Sonra dizlerimizin üzerine oturarak düşünelim; bitiremediğimiz, hep sürdürmeye çalıştığımız her ne ise - onun adı içimizde kendimizde saklı olan bir olgu mudur, yoksa gerçekte öyle olduğunu düşündüğümüz bir vur kaç olayı mıdır - bunun hesabını yapabilmek yine içimizde saklıdır.

Varsın geçsin bu düşünce ve hesap işleri. Bakabildiğimiz bir aynamız var mı? Kendimizi görüp tanıyabileceğimiz, ışığının yansımasını fark edebileceğimiz, sıcaklığını hissedebileceğimiz bir görüntü var mı? Bundan da hiç haberin yoksa hiçbir şeyin farkında değilsen tekrar dizlerinin üzerine çök ve otur, tekrar bağırmaya, haykırmaya, hatta yapabiliyorsan ağlamaya başla! Belki o an, içinde saklı olan; ağzına kilit vurulan, açamayacağını düşündüğünü de bir lokma kadar çabucak yiyip yutabileceğini de unutmamanı ister. Senin ömrü hayatın boyunca görüp geçirdiğin, esasında bu lokmanın mideye gittiği zaman kadardır. Sen bunun farkına varıp ulaşmaya çalıştığın zaman da elini ayağını bağlayıp diline gem vurulası zamanlardan kopup geldiğin vakitlerinden çalıp insan müsveddesi varlıklardan kendine payda çıkarttın. Evveliyatında sana sunulan hayatının her bir köşe ve karesinin bir bir, lime lime kesilerek sana arz edilecek konulardan kendini soyutlayarak çıkılması zor, imkânsız, elverişsiz topraklarda kendini heder ettin. Uçabileceğin bir kanadının olmaması seni iyice olduğun yere saplayarak, kendini helak edecek ve ayrılması güç olan bir ortamda bulundurman ve yaşatman seni kıyasıya bu acz edilmesi zor çıkış kapılarının hiç açılmayacağı ortam mahiyetinden kurtarıp kuşatacak bir elin uzatılması seni ne kadar sevindirecektir. Bu çaresizlik diyarından kurtulacağını ümit etmen, sana işte o an içindeki pas tutmuş kalbine yüreğine serpilmiş bir su damlası gibi seni yeniden heveslendirerek çıkış yapabileceğini umut etmeni sağlayacaktır. Böyledir çıkış yapmak. Evvela ümit etmek, sonrasında Allah'ın bize vereceği güç ve kuvvetle bu aşılması zor, çıkılması imkânsız gözüken topraklardan diyarlardan bir silkinişte kendimizde bulacağımız kurtulma hevesi, ayağımızı elimizi dilimizi bağlayan kilitlerin çözülmesini sağlayacak ve her dokunuşumuzun üzerimizde oluşturacağı yenilikleri iyilikleri bir bir ortaya çıkaracak. Onun çıkaracağı bu değişimler saye-

sinde kendimizin yeni bir oluşumun içine girdiğini hissederek, sıkı sıkıya elimizden hiç salıvermeyeceğimiz bir ipin ucunu iyice kavrayarak tutup Allah'ın izni ve mukabili ile senin tenine ve ruhuna aksettirilecek yaşam mücadelesi bir bir hayat göreceni ortaya çıkarmanı sağlayacaktır. Seni yeni bir yolun ayrımında atacağın yeni adımlarının sana kazandıracağı menfaatlerinden sakındığın ortamından sana müşkül ve çaresiz dokunmanı isteyebileceğin yadigâr insan sevgisi taşıyan evveliyatının ona kaybettirdiklerini senin üzerinde bir bir, ilmek ilmek işlemesini arzu edeceksin ve de isteyeceksin. Onun içindir ki verilecek olan her ne ise kaderinde çizgilerini değiştirmene yardımcı olabilecek muhakeme gücünün, etrafını çevreleyen insancıl ilişkiler boyutunun senin tarafından yok edilmesi her ne kadar düşünülmüş olsa da bu henüz senin tarafında yetiştirilmiş bir duygu olmaktan nasibini almamıştır. Bunu ortaya çıkartıp yetiştirme süreci taşımasının da kendine yapacağı bir kazanım modeli içerememesi onu ne kadar zor bir duruma itecektir. Bundan da nasiplenmeme adına yapadurduğumuz şu sunumun aslı astarının olmadığı konu kümeleriyle yapageldiği boğuşma güreşleri midir, yoksa gerçekten yapması gerekenlerin kendisini hiç bağlamayan bir ordudan kendi nazarına düşen kocaman kucaklar dolusu alışveriş ölçütünden yoksunluk arz edenler kümesiyle çakışanlardan mıdır? Bundan haberi yok. Bu şıpsevdi gönüllü kardeşimizin yaptıklarıyla övünmesinin kendi nazarında kendi koynuna koyduklarından başkasını ilgilendirecek ne tür bir konu onu burada bağlı tutabilir ki? Hiçbir gücün onu kendi yerinden, yurdundan, sevdiklerinden alıkoyacak bir anlayışa sürüklemesini beklememizin çok yanlışlar doğuracağının farkındalığını bilerek hareket sürecini ona göre başlatma ivmesi gösterebilelim ki yapacaklarımızdan kendimiz dışındakiler zarar ziyana uğramasın. Sen de önüne serpiliveren şu buğday tanelerini anımsatan ufacık bilgi küplerin-

den birine sahip olmayı hedeflemeni koşulsuzluk ilkesiyle ilişkilendirme adına yakana takabileceğin bir emanetin gölgesinde adımlarını sağlam temeller üzerinde yürütmeni dilerim. Sana açılan kucaklar ötesine ulaşıp, varabileceğin en güzel mekânların kapılarından geçmeni arzu ederek senin de gerekenlerden ödün verdirteceğin konulara hâkim olman maksadıyla yapadurduğun basamaklamadan geçiremeyeceğine inandığın vakittir arkadaş.

2. Onun adı yazgılarda boğulmuş, başıboş, kimsesiz, yapayalnız, her şeyi ile kendi kuruntusundan sıyrılamamış, varını yoğunu haceti olacak dualarında saklamış, bir çoban köpeği yavrusu gibi nemrut insanlardan kendini koruyamamış, içinde nüfus eden gerilimleri bir bir kendi sancağına çekecek gücü kuvveti asla kendinde oluşturamamış ve bulamamış... Elinden ne gelir ne yapar kendisi de bilmez, bilmezliklerle boğuşur, boğulur... Yazgısı kör bir kuyudan mı çıktı dersiniz yoksa evveliyatından kendisine kesip biçilecek bir hesabın ceremesini mi çeker? Bu varsayımda da bizlere düşen yorum ve düşüncelerimiz, bizi rahatsız ederek içimizi kılçıklayanlardır. Onun adına söyleyip konuşabileceğimiz veya düşünüp yorumlayabileceğimiz bir bilgi birikimine sahip olamadığımızın farkına varabilmeliyiz ki, içimizi kılçıklayanın o düşüncelerin teşhisine başvurabilelim değil mi? Öyle olmalı deriz. Hiçbir şeyin hakkında, bilgimizin olmadığı bir konuda, kendimizi ön yargılarla tıpkı onunki gibi boğulmaların içinde yer ediveririz. Onun ilmi çerçevesi büyüklüğü yazgısında gizli olsa gerek. Evveliyatının hesap cetveli ne gösterebilirse biz ona inanırız değil mi? Varsayım, olmuşluk veya olmamışlık bunlar ön fikrimizi belirlememizde bizlere bir yol açsa da asla iç kuruntularımızın etkisinde birilerinin dolduruşuna fırsat vermemeliyiz. Senin yazgından nasıl haberimiz yoksa onun yazgısından da haberimizin olmadığını bilmeliyiz. Ona yazılan yazılar, yazgılara dönüşse de bizler oluşacak yeni olayların peşin-

den sürükleyecek oluşumlarda kendimizi bulacağız. Böylece de bizlerde yer etmiş olan alın yazısı ve yazgı bir bir çıkıp gidecektir, ta ki bir daha yazgı kelimesini duyana dek. Onun boşalttığı yere ne girecek dersiniz? Neydi içinizi kılçıklayan o düşünce şey? Hâlâ duruyor mu, yoksa o da çıkıp gitmiş mi? Gitmiş ise ne âlâ. Bundan huzurlu bir şey olamaz. Lâkin hâlâ kılçıklanan bir tarafınız duruyorsa işte o zaman zordur işiniz. Eğiliminde bulunacağınız düşüncelerinizden sıyrılıp kendinizi akıtabileceğiniz bir ortamınızın sizlere kazandıracağı bilgi birikimlerinizin size aslında hiçbir fayda sağlamayacağını anlamış olmanızı isteriz. Lâkin bunda hemfikir beyan etmesek de sizlerin kolu kanadı olan düşünce aktivasyonunu işlevsel hâle getiren akıl mekanizmasını devreye ne şekilde alacağınıza bakar bu iş.

3. Kar tanesi gibi temiz, saf, bembeyaz bakmaya çalıştıkça gözlerini alamıyorsun; seni kendine esir eden tarafı sadece bunlar mıydı, yoksa içinden kocaman bir kaya kütlesinden kopup gelen taş parçaları mıydı da seni bu kadar bir etkisi haline alıverdi. Özlediğin, yıllardır tırnak tırnak emek verip beklediğin; seni kendi yazgısında kavuşturacak, sarıp sarmalayacak, kuşatıp kuşatacak... Başını çevreleyen al yazmasından, süklüm püklüm olan çaresizlik ocağından, kendine yakılacak kınalara kurban olan, sevip de sevemediğinin kapısına varan, düşlediklerinden hiçbirinin nasibini alamadığı kum ocağı ev ocağı ne ocağı olduğunu bildirmeden hayatın yansımasından kendine pay çıkarmada usta olabilecek bir düşünceye sahip olabilmek hiçbir şeyine yetmiyordu, yetiremiyordu. Onu kuşatacak olan sarıp sarmalayacak olan kendi benliğinin dışında birisi oluvermişti. Salkım salkım duran inci tanesi gibi süzülüp kendini heder edeceği bir mahlûkattan nerden haberi olabilirdi ki? Olamazdı. Çünkü onun kıymetini, değerini yansıtacak bir kul evladına düşemeden kendi ocağının esiri altında kalmış, her şeyiyle kilit altında tutulup hapsedilmiş. Onun diyarlarından salına

salına gelen birini görse hemen ayağa kalkar, imrenerek ''hey gidi günler hey'' der, iç geçirir, öylece dalar gider düşünce bataklığına. Bilinmezlik ormanında kendini kaybeder. Öylesine kendini sürer gider, yolu yordamı olmayan bilinmezliklere. Kucak açа açа uzaklaşır gider. Belki bir gün o da kendi dünyasının kapılarını kendi elleriyle açıp, özlediği, kavuşmak istediği beklentisinin etrafında oturup bakacak gözlerini hiç kırpmadan, içindeki o boşluğunu kapatmaya, açlığını doyurmaya çalışacak. Peki, beklentisi onu kapatıp doyurabilecek mi? Ne kadar tatmin edecek? Bunun düşünce hesabını hiç yapmadan direkt olarak o zaten bunlarla boğuşma telaşından çıkmış, sadece evrensellik ilkesinde bir noktanın oluşturduğu güç ve işlevselliklerinden kendi payına alacağını hesap eder ve de süregelen hayatının noktasını kendi eliyle koymuş olur.

4. Varının yoğunun ilminin penceresinden akıtabileceği bir oluktan ibaret olduğunu düşünüp dursa da gerçekte akıtacağı yerin bir oluktan geçmeyeceğini akıl fikir etmektedir. Onu bu düşünceye sürükleyen aktivasyon ilkesinin bir parçası olsa gerek. Kendi uşaklığını yapabilecek bir vaziyette, kulağına küpe olacak bilgi küplerine sahip olabileceği bir tünelden geçerek karanlığın aydınlığa dönüştüğü, ışık kavramının yeniden gözler önüne gelerek bulabileceğimiz ışığın bizleri nereden alıp nerelere ulaştırabileceğini hesap yapma eğilimine sürüklemesi bizlere en azından yerimizden kıpırdatma şevkini verecek olan mahiyet derecemizin asıl büyüklüğünü ortaya çıkartıp dökebilmektir. Arkasından bakıp da keşkelere yenik düşeceğimiz karanlık bir ortamda olmaktansa hedef bütçemizin maliyet analizini çıkarmadan önceki evveliyatımızın sınırlı kapılar ardına gizlenmiş geleceğini göremeyecek kadar kör bir insan müsveddesinin uşaklığında kendine ekip biçilecek orman arazisinin yanı başında köleliğini yapacağı bir kervandan kendi adına ne beklentisi olabilir ki? Varını yoğunu izdivacı için

ayırmış olduğu akçelerinden kendisini pansuman etmesi için ödeyeceği tedavi parası için bunları harcaması da onu tekrar yaralayacaktır. İçinde bulunduğu durumda kendini anlayıp anlatabileceği birinin de etrafında bulunmaması kendisini daha da zor bir hâle sokacağına işarettir. Çünkü emeklemeden yürümeyi düşünen, millî hasıladan kendi payına düşenin kendi ayağına gelmesini bekleyen nemrut bir insan müsveddesinin oluşumunu bekleyen bir kul evladı olmaktan ileriye asla gidemeyecektir. Hikâyemizin kıstaslarında şu iki öğüde dikkat edelim. Birincisi; akıl baliğ olan her kişi kendi uşaklığını elbet yapacaktır; lâkin kendini ormanlar kralına dönüştürecek bir maskenin altında kalarak etrafına vereceği zararları düşünmeden kendine vereceğini düşünmeli ki, egoların öyle kıyasıya çarpıştığı bir ortamda asla muktedir olabilecek bir davranışın onu bulamayacağını bilmelidir. Keza vur kaç olayları gibi kendi paçasını kurtarabileceğini düşünmüş olsa da yanılacağını bilmelidir. Sözün kısası o, önünde bulunan bu hendekten geçmeyi asla ve asla başaramayacaktır. İkincisi; onun egosundan fışkıran, tahammül gücü ve insancıl ilişkilerinden yoksun, hoyratlaşmış, dalı budağı olmayan hayvansal özellikleri belirlenmiş bir görüntüde olmasaydı da yapı taşında var olan güzellikleri, iyilikleri, hoşgörüyü, yardımseverliği, çalışmayı, emek vermeyi bilip, bir insanın sırtından geçinilmeyeceğini anlamış olsaydı, onun mevcudiyetinde akan pınarlar şahlanır, coşardı. Hem kendine hem de etrafındaki insanlara faydası olabileceğini anlayabilirdi. Lâkin o nemrut insan müsveddesinden başka bir türde yine hâkim olacağı konulara odaklanır ve hiç çıkamayacağı bir karambolde kendi kendine boğuşur durur, zaman da onun için öylesine geçer gider. Özet olarak, işin mahiyet derecesini bilmeli, öğüt olabilecek anlatılardan payımıza düşeni kendimize aksettirerek yeni oluşumlara akıtabileceğimiz oluğumuzun kendimizde var olduğunun keşfini yapıp içimizdeki donmuşluğu,

katılaşmışlığı erimeye meyil verdirerek akıtmaya çalışmamız bizleri ne kadar mutlu edecek bir cereyan olacaktır.

5. Onun adının baş harfleri içimizdeki o kocaman gönül gözümüze akan pınarlardan yarıla yarıla, katıla katıla, kucağını açа açа, koşar adımlarla bizlere kavuşma özlemi ve isteğiyle kana kana, başı sağlam, gözü görür, kulağı duyar, tüm beden dili konuşurcasına içinde açan, yüreğini süsleyen, kalbini besleyen, umutsuzluk vakalarının çözümleyicisi, bilirlik ölçüsünün sahibi, bilmezlik kantarının da mesulü olan, biricik, meşhur olmayan, olmak için de çaba sarf etmeyen, gönül gözünden akacak damlaya bakan, onu her daim yaşatıp yaşatacak olan, muktedirliği onun için asil görev olan, yazgısı yeniden yazılmış olan... Kara yazgılardan kurtulup ilim irfan sahibi olması için onu sarmalayan yeni kuşaklara bürünmesi, evveliyatından kopup gelen ve ayağının altına almış olduğu yalnızlığı kaderinden silkelenip yeni uşaklarla, arkadaşlarla ve öğretmenlerle yapacağı çalışma ve hazırlıklar onun bugüne kadar hiç ama hiç hissetmediği, duymadığı yeni bir oluşum cereyanının içinde kendini buluvermesi, onun kollarından tutup olduğu yerden kaldırıp yürütecek gücü veren, imkânsızlıkları ve çaresizlikleri bir bir çözümleyip onun oluruna inancı veren, her daim hazır ve nazır olan bir milletin evladını ortalarda başıboş, yapayalnız bırakmayacak, bir derman verecek, ehemmiyetsiz kullarından sakındırılacak bir ortamın oluşturulması, onu bizler adına yakıp yıkacak olan bir kulun mahiyet derecesinde görmeyi arzu eder ve yakılası bilinmezlikleri tek tek ayrıştıra ayrıştıra su yüzüne çıkartıp, elinde bulunan imkân dâhilinde cereyan eden tüm nüfusun ona sunduğu güzellikleri, iyilikleri ve hoşnutluğu ortaya çıkarmasında hep birden el vererek onun sevgisini, saygısını da su yüzüne çıkartmış olacağız. İşte o zaman bizler bir kez daha onun adının ilk harflerinden oluşan, yazdığı tabelada muhtaçlığın verdiği imkânsızlık çeşmesi gibi görülüp anılan, iki

gözlü akar çeşme onun ilim irfan sahibi olacağı, muhtaçlığının kutsallığını kavrayıp öğreneceği bir meşalenin arkasından yürüyerek atacağı adımlarla bir gün peşinden gittiği o meşaleyi kendi elinde bulacağını nerden bilebilirdi ki? Onun yegâne gayesi; gözü kulağı olan, beden dilini konuşturan, imkânsızlığı imkâna çeviren, olmazlıkların arkasına sığınmayı reddeden, cemi cümlenin sevip saydığı bir kul evladı olabilmekti. Çıkmazların içinden gelmişti. Ayrıştıracak gücünün olmadığı bir vakit esti ona rüzgâr, o rüzgârın getirdiği bohçanın içinde nelerin olduğunu bir bir anlatmaya çalıştık, çabaladık. Anlayamayanlara kısaca şu iki cümlede deriz ki: ''Olmuşluğun yanında olmamışlık, sevmişliğin yanında sevilmemişlik, karambolün bir tarafından diğer tarafına atlatacak bir şahsın karşımıza çıkmamış olması...'' ve ''Senin yanında duran, destek veren, köstek olmayan, olmuşların ve sevmişlerin gözü kulağı can damarı olan, onun yüreğinden koparcasına acıtan evveliyatının kimi kimsesi olmamış, olmak için de çaba harcayan hiç kimsenin olmamışlığı...'' Bunlar seni bu kadar çok yaralasa da sen kendi iç muhakeme pencerenden gelen ışıkla aydınlanıp, içinde yer açtığın tüm delikleri kapatabileceğin bir imkânsızlık çeşmesi oluşturacaksın. İçmek istediğin, doymak istediğin her ne ise tek başına bir bir geçerek, kana kana, katıla katıla, kendi yüreğini aça aça serpeceksin. Serpeceğin su damlasıyla akıtacağın gönül gözüne şimdiden muhakeme gücünün sana vermiş olduğu imkân dâhilinde eline hiçbir zaman geçmeyecek muktedir olma durumundan, ehemmiyetsiz kılıklı varlıklardan seni arındırarak üslubu belli, okunurluğu yazarlığı anlaşılır bir dille sana sunulacak bu vadide kendi menfaatine oluşturacağın imkânları hiç tereddütsüz geri itip çevirmeden, yalnızlığa elveda diyerek, seni bekleyen koca ordu dolusu dost ve ahbaplarından hiç kopmamacasına ver elini, katıl bizlere. Yürüyen kervana sen de dâhil ol, kurtul bu meşakkatli yoldan. İçini acıtmadan, seve seve

olduğundan çok farklı bir karambolde iteklenerek kendi kendinin yakılası bilinmezliklerinden sıyrılıp özlediğin, kavuşmak istediğin, sarmalamaya hazırlandığın bohçanla çık artık yola. Yol sana bu kadar yakınken çık gel, olduğun yerde çakılı kalma. Kıpırdat kendini. Hiçbir şey yapamıyorsan, bir elini uzat, uzanası ellerden muhakkak bir dost tutacak ve seni en güzel mekânlara çıkarması için sana görev ve sorumluluk verecektir. Geçen o güzelim zamanına, ilim ve irfan sahibi olma adına sana en güzel nükteleri vererek bu diyarların padişahlık koltuğundaki kimselerin uşaklığında olman seni kendi pencerenin çerçevesi yapar, bu da bizden çok seni mutlu edecektir. Çünkü karambol diye bir olayın olmadığını, sadece beyninde yer etmiş bir düşünce modeli olduğunu anlayıp gerçeğin ta kendisinin ilim irfan sahibi olabilmekten geçeceğini akıl edebilmiş olman kendine artık yeni katıkları katabileceğini gösterir. Bu da yerinden, olduğun nüfustan kopmadan kendi iç dünyanla yapacağın hesaplaşmaları bir bir analiz ederek, çözümsüz hiçbir tarafın kalmayacağına kendini inandırarak, varmak istediğin amaca yönelmede aracılık etse de, gerçekte bunun mutlak bir yanılgı olduğunu tekrar beyne yönlendirmen senin için en büyük hata olarak tekrar karşına çıkacaktır. Onun için yol kısa ve yakınken sen sen ol, uzat şu elini; cemi cümlenin sevebileceği, örnek gösterip yol ayırımlarında desteğini isteyecekleri biri olarak gir şu önündeki yürüyen kervana. Omuz atma, omuz ver; dayatma, dayanma gücü verelim. El birliğiyle seni aramızda görelim, bilelim. Görelim kazanalım. Yoktur başka çare. Yegâne amaç, istek budur sevdiceğim.

Evet, okudukça verileni alma adına pekiştirilmesi kolaylık arzı sunandan çok, okuyana anlayışsızlık ilkesinin gölgesinde cereyanlaşacak bilim kurgu yapıtı misali ocağına serpiliverecek gün aşımından kalanlar kuşağının sarmalayıvereceği özümüzdekilerle buluşma anını yansıtacaklardan bir derlemeyi de yine bilgi küplerimizle sizlere taşıma

adına devam ettirelim arkadaşlar. Kokusuyla havamızın teneffüsünü kırıp geçirecek bir oluşumdan ziyade, kendi kokumuzun farkına varmayı ve hissetmeyi ön plana çıkaran aktivasyondan, hayatımızı çevrelemesi düşünülenlere açılan bir kapıdan seslenme ihtiyacı duyularak aksettirilme gereksinimini de içine alan bu anlatı küplerini ayağınıza sermekten büyük kıvanç duyarak memleketimizin insanlarına söyleyiverelim.

6. Onun varsayımlarından çıktık bir yola. Gideceğimiz yolun endamından kapılıp varacağımız ve aksettireceğimiz amacın dışında elimize sürülen karalarla varamadığımız, bir türlü bulmaya çalışıp da bulamadığımız, ekmek kırıntılarından uzak kalmış, sevdiceğiyle ortalarda başıboş nara atan, kimsesizlikten kendini soyutlamış, evrensellik başkesit olarak alnına yapıştırdığı vur geç damgasını hiç çıkartamamış, olurluktan yana hiç nasip alamamıştı... Sevdiceğinin başucunda geçirdiği akli ve fikri olayları kendine nüksedip, evveliyatının haritasını çize çize bulunduğu muhitten oldukça uzak, içinden çıkılası gelmeyen, rahatlığı ve lüksü verilen bir alanda kendi yuvasının plan ve projesini yapan, eli değnekli gezerek keşfini yaptığı ocaklardan çok farklı bir müessesede bulunacağını hayal edip düşünürken nerden bilsin ki vur kaç olayının mağduru olacağını? Hiç bilemezdi ve aklına bile getirmezdi, getirmemişti. Yıllardır koynunda saplanmış bir bıçak gibi saplantılarının esirinden başka bir rol alamamıştı. Rolün verdiği kasıntı ve kuruntular onu yalnızca kurutmuş, yeşermenin gücünü kuvvetini asla kendinde bulamamıştı. Bilmezdi de zaten. Onun kör nefsi, onu gammazlayan ve ticaretini yaptığını düşündüğü olanaksızların ilmi mertebesinin baş tacı olarak süslemiş olan, ferdi kaza sigortası gibi kendilerini garanti kapsamında gören ve bilen bu uşaklardan geçinmeyi kendine vitir edinmiş bir insan yavrusunun benzeriydi. Eğiliminden çıkıp ayrıştıramayacağı bilinmezlikleri ve desturları onun

aslında kılıçtan kaplı bir döngüde etrafına savurduğu kurnazlığının baş çekeri kendi mekanizmasının bir parçası olduğu fikrini doğurur. Olumsuzluklardan kendini yaşam boyunca hep soyutlayarak varlıklı bir cemiyetin arka bahçesinde kendisi için açılan çadırda kundakçılıktan başka bir işe verilemeyeceğini tahmin edemezdi. Onun ilmi mertebesinin verdiği - verebildiği - güç kadar hacminin olduğu doğru parçası bizleri ona nüksettirip cereyan etkisi oluşturarak öz benliğinin kuzu gibi olmaktan çıkıp, vahşi zor zapt edilebilir bir mahlûkata çevirebileceğini asla utmamalıyız. Sözün kısası, yenilebilir olmak için mi, yenilmemek için mi tempo tutup, güç sarf etmek gerek? Bunun bilincini içinizde buz bağlayan, katmanlaşmış, erimeye meyleden, kocaman kara leke gibi içinizi süsleyen, nüksettirdiği oluşum zincirlerinin her bir halkasının kaynağı durumunda var olan, hacminin bile ölçülemeyeceği katsayılarının değeriyle çarpıştırılamayacağı, bir kozanın evresinden çıkmışlığını anımsatan, sevip sarmaladığımız, bugünün yarına çalan tarafından bakıp anlayıp görebileceğimiz ilim mertebesinin yeni nesilde yapılan değişim motifinin size sunduğu güzelliklerin iç hesaplaşması yapılmadan üzerimize yapacağımız elbise modelini işleyip bir an önce dikmeye başlamalı ve üzerimize geçirebilmeliyiz değil mi? Ey kul, var mıdır görecek başka bir hesabın? Yansımasında bulunduğun görecenin muhatabında kimlerin olduğu seni ne kadar alâkalı bir duruma sokup itebilir ki? Bunların yazım çizim işlerinin uğraşları ebedi bitmez, tükenmez. Tükenecek olan tarafa kendimizi bir zahmet alalım da artık görmeye, duymaya ve hissetmeye başlayabilelim olur mu? Nazik, kırılgan kul olur elbet. Olmaması neden teşkil etsin de bu varsayılanın kucağından kopup ta ki buralara kadar gelebildik değil mi? O kadar yolu tepmemizin yegâne amacı, büründüğümüzü sandığımız nesnel olaylardan kendimizi objektifliğin görüntüsünde saklamayı meyil kazandırarak çıkmış olduğu-

muz yolun rehavetinden ve bunalımlarından yaşamımızdaki olgunluğa erişmek adına arınarak öz becerilerimizin saklı olduğu, kilidinin de bizlerde bulunduğu kutunun tarafımızca açılarak ilmi mertebe verilecek kullarının içinde nasibimizi alacağımızı umut etmemizdir. Açılan bu yolda kürek çekmenin ve hazmının kolaylığının içimizi rahat ettirmesi bu meşakkatli, zahmeti ağır yükü de bir kenara yıkma zamanının geldiğine işarettir. Yükün ağır; ama sana verilecek paramız yok. Yükün hafif; ama bilinmezlikteki koyu gölgeyi oluşturan, bedeninin verdiği hazmı kolay diye aldığın çekerin seni ehemmiyetsiz arzı durumlardan bir koşul verilecek ilim irfan makamının basamaklarından koşup varabileceğin, sana destursuz açılan kapıların plan ve projesi senin elinden çıkmamış olsa da sen yine de önüne koyulan yazgısından habersiz bir kulun sergileyeceği tavır ve hareketle sessiz sakin beline kuşanmaya bak deriz. Muhakkak sen kuşanacağın bu ilimden fazlasıyla kuşatmaya hak verileceksin. İlim irfan sahibi olabilmek adına vereceğin mücadelede senin kaynağın durumundaki pınarların nereye coşup akacak dersin? Tabii ki de gönül gözüne derim sevdiceğim...

7. Onun varsayımından çıkmış olduğumuz, dağı taşı deldiğimiz, içinden akan ırmakları şelaleleri bir bir geçtiğimiz, onur duyulası kalbimizin göstermiş olduğu yol ayrımında bizlerle kol kanat açıp, içine düştüğümüz karambol çukurundan el verilesiye kadar ağındığımız yerin terk edilesi zamanına kadar bizden çalıp götürmüş olduğu yıllarımızı örtüşesi sevdiğimiz... Canı mukabil insan toplumundan kendimize paye kalan olanaksızlık, ilkesizlik, imkânsızlık, pis ve derin düşüncelerin çıkmazları senin eline verilen elin su yüzüne çıkması gibidir. Kurtuluşunun evveliyatından kopup gelen Hızır misali bir anda karşına çıkıp seni bulunduğun cendereden kurtarıp, olduğun muhitten kaçarcasına terk edilmeden terk edip, hayat kıstasındaki yerini

ocağını bulup belirleyene kadar geçireceğin zaman diliminde sana aksettirilecek o kadar çok anlatı ve öğretilerle karşılaşacaksın ki... ''Bu kadar zaman boyunca ben neredeydim de bunlarla karşılaşma fırsatını hiç bulamadım'' diyerek iç geçirip, kocaman bir tokmağın kafana arkadan güm diye indiğini hissetmen aklına düşmeyecek bir olasılık değil hani. Senin muhitinden öğrendiğin gerçek ve batıl inançlar türünden ayrıştıracağın akli ilimler mertebesinin sana sunduğu kazanımlar suyundan kendini arındırmanı sağlayarak bir kul evladının nihayetinde kendi öz benliğinin akıl taşında yazılan doğrularla karşılaşmasını gerçekleştirmesi yapabileceği en büyük erdemlerden biri olarak kendi tarih sayfasına imzasını da atarak geçirmiş olacaktır. Bilinmezliğini, bilebildiği hayat görüşündeki yakın mesafeyi merceği altına alabilmeyi kendi ilke ve inkılâbına çevirmiş biridir. Artık korkularının, endişelerinin ve içinde duyulan bütün kötü ses dalgalarının yerini kaplayacak manevi değerler düzeneği bir bir yerleşmiştir. İçinde patlayacak yeni oluşumların hasreti ve özlemi, kendi bohçasındaki güzelliklerin açılmasını tetikleyecektir. Böylece imkânsızlık abidesi gibi süzülüp duran içinin cereyan akımını sağlayan inci tanelerinin çıkardığı ses dalgasının gücüyle düzenekler teker teker sırayla patlamaya başlamış ve onun akıl sınırlarını çevreleyen mantık burada işbaşı yaparak kurtuluşunun ilk sinyalini vermiş olacaktır. Bu yazıda anlatılanların görünür tarafının olmadığını hatırlatırız. Sadece içimizde kurulan manevi çadırımızda bunları yaşayabileceğimizi söyleyerek artık sizlerin bu çadırda ikamet edebileceğinizin altını çizerek her zaman akıl baliğ durumunuzun kontrolünü elinizden kaçırmayasınız deriz. Anlatı mekanizmasının size verdiği kurtuluş polemiğini kendi iç dünyanızda yaparak görememiş olduğunuz çıkış kapısının farkına varabileceğinizi ve de sizler için kurulan manevi çadırınızda yeni komşu ve arkadaşlarla yeni dostluklar edineceğinizi söylemek

isteriz. Sizleri görmek istediğimiz yerlerin asıl oralar olduğunu tekrar vurgularız can dostlar.

8. Bilinmezlik ormanının kurdu, kuşu, böceği, çiçeği senin bilmediğin çıkmaz sokaklarında her birinin oluşturduğu yaşam basamakları seni de bu basamakların arkasına gizlemiş vaziyette oturtmuştur. Eline yakılmasını beklediğin kınanın veya omuzlarına asılmasını beklediğin bir rütbenin ya da kıyasıya mücadele edip emeğin karşılığı dediğin bir başarı hikâyesi mi seni orada gizli tutar yahut da sen hep ortalardasındır zaten. Yerinde hiç oturmamış, yatağında yatmamış, oradan oraya sürüklenerek bu mekanizmanın kulağı, gözü, ağzı, dili olmuşsun. Senden başka kimsenin takmadığı döngünün yapılabilirliğinde ayrıştırıcı kuşak evresinin seni görmezlikten gelmeme adına sağını solunu kaplayan madalyonlarının vericileri bu imkânsızlık ormanının tutucu, elverişsiz bilgi kaynaklarından süzülüp gelen içindeki bilgi kırıntıları kuşa kurda yem olacak derecede açıkta kalmıştır. Senin, nasibini alamayacağın toprak parçasından ömür boyu didinip hazmettiğini, hak ettiğini onayladığın bir düşüncenin evresinde yapayalnız, kimsesiz, tek başına umut cereyan eden hiçbir görüntü ve hissinin olmaması da şaşılacak durum değil aslında. Çıkmış olduğun yolun mekanizmasında görevin hariç başka hiçbir işe meşguliyet vermemen seni kendinden koparmana kâfidir. Çünkü senin çıkmış olduğun ağaç dalı budağı olmayan – dalını budağını bırak, yeşil yaprağı bile olmayan - kupkuru bir ağaç. Sarılıyorsun düşmemek için; sarıldıkça çıtırtı sesleri kulağına geliyor. Her an kırılma tehlikesiyle karşı karşıyasın, korkuyorsun, ürperiyorsun. O an için benliğinde hissettiğin bu olsa gerek. Korkunun ecele faydasının olmadığını düşünsek de dua gücümüzün daha baskın ve onarıcı bir hâle dönüşmemize yardımcı olmasını bekleriz. Bu, evveliyat haritamızdaki sahipsiz ve başıboş bir görüntünün perde arkasından çıkıp gelmesi gibi ehemmiyetsiz hâl ve

hareketlerin, sınırlı kapasitede cereyan eden bilinmezliğin, köşe bucak aradığı aynı zamanda da kaçtığı, mantık ilkesinin hiç olmadığı bir yer ölçü biriminin kendi kıstaslarından farklı soyut işleyişe geçmesi çok düşündürücü bir durumdur. Zamanın elverdiği ölçü ve kademede kendi payesine düşecek miktarın ölçüsünü hiç unutmadan ölçmesi; lâkin ölçeceği diğer tarafın ölçüt kavramlarını yok sayan, kuralsız, çirkinleşmiş hareketlerden uzak, yapayalnız, kendi ölçülebilirliğiyle avunmaya çalışan bir insan müsveddesinin yavrusu konumuna düşüveriyor. Konumu, nizamı farklı gelse de onun için hazır olan, elinden çıkmış yok sayılan, kuralsız davranışlarının çevrelediği bir çemberde takılı kalıp kendini çevrelemeyen, yakinlik verecek bir ilim ışığının kendini aydınlatması düşüneceğimiz son kıstastır. Çünkü kurtuluşunu tetikleyecek, içinde cereyan edecek, nüfusunun varlığını çözüp hareketlendirecek yegâne güç bu olsa gerek. Öyle gerek olmalı ki takıntılarından bir bir halka halka çözülüp, erişebileceği bilinmezlikten bilinirlik ormanına yol alacağını anlamış ve görebileceği tüm çirkinliklerin gölgesinden bir an önce kaçıp kurtulabileceği bir alana yerleşmek istemesi onun en kutsal hakkıdır. Şimdiye kadarki kullanmış olduğu hak ve hududu onu nerelere itip attığının bir yansımasıdır. Onu tekrar bu hak ve huduttan uzaklaştıracak, Kemalizm'in öncülerinden olup kendi payesini düşünmeden bu öncülüğünü hiç yapamamış kul evladının arkasından su dökme işlemini kendi eline tutuşturarak bir daha çıktığı yere, muhite dönmemesi için suyu kendi önüne döksün ki çabucak varacağı yere, muhite ulaşabilsin; ama asla geri dönmesin. Çünkü tekrar tekrar anlatmaya çalışarak belki de içinizde başlamış olan fırtınanın kesilmesine meyil verdirecek bir durumun oluşmasını istemeyiz. Varımız yoğumuz bilinmezlik olmasın. Bilinmezlik kavramından kendimizi kurtarmak, yegâne amacımızı bir tür kuşatılmak, kuşanmak, memnuniyetsizlik tarzının bize yansımasından

kurtararak elverişli orman arazisine kavuşturacaktır. Yitip kaybolmayacağımızı bildiğimiz ormanın içinde nüfus edeceğimizi bilip, idrak ederek atacağımız adımlarımızı seveceğiz. Kurtuluşumuzun miladını başlatan gücümüzün kuvvetimizin kutsiyetiyle; esiri olduğumuz onun bütün varsayımlarından bir bir, ölçüle ölçüle, nazım ve nizam dâhili evraklarla kandırılmaksa, onlara kanmayacağız ve inanmayacağız. Çıkmak istediğimiz ağacın artık tepesindeki dalına oturarak yaslanacağımız, gövdesinde yiyeceğimiz meyvesiyle kendimizi en dorukta hissedebileceğimiz mutlu, mesut ve bahtiyar olabilme adına bu varsayımı gerçeğe dönüştüreceğiz kul dostları...

9. Onun bunun uşaklığındaki evveliyatımızın ölçülebilirliğine dayanıp elimize döke döke bir bir açıklamalı. Kur'ân dilinden boynumuzun borcu ibadet aşkını anlayacak ve yansıtacak bir kul evladı ortaya çıkarak ''İşte ben buradayım, sesimi duyan kimse yok mudur?'' diyebilse... Onun bunun çobanlığının verdiği süsü hâkimiyetine olan saygınlığını yitirecek bir hâl sergilese de kucağından koynundan çıkartıp bakabileceği mabetler abidesinin oluşturduğu dalgaların sesini duyup da gün yüzüne çıkarabilsin. Asla çıkartamayacaktır. Çünkü bunun şurasında ona takdim edilen kılıcından kendine yararlı olabilecek hiçbir şeye dokunduruп biçip kesmemiş, sadece boynu boyunca kendi gövdesi üzerinde asılı tutarak bir kılıca sahipliğini sergilemekten öteye gidememiştir. Neydi ki bu kılıç? Ne işe yarar? Ne diye üzerinde taşıyıp da yanından ayırmamıştı? Hançerlenecek ve üzerine saldırıda bulunulacak bir durum da olmadığına göre, durmasındaki amaç ne olabilirdi? Evet, dostlar karşımızda ehemmiyetsiz hâl ve hareketler sergilemiştir. Kendi geçim kaynağını kendi eliyle kurutup çoraklaştıran bir insanın muhabere gücünün zayıflığından doğan iletişimsizliğinin beceriksizliğiyle atacağı bir adımı onu on metre daha geriye sürüklemiş olsa da o inadından bunu asla kabul gö-

remeyeceği için bulunduğu hâli onu sarmalayacağı bir oca-
ğa mutlaka itecektir. Peki, onu anlayıp kavrayacak, emsali
olmayan eli öpülüp tutulası bir paye nazarımızda konuşup
sağduyuluğunu, dizlerinin üzerine çökmüşlüğünü verir-
cesine onun ağzından çıkacak bir lokma kelimenin bizler
için ne kadar ehemmiyet kazandıracağını bilmiş olsa gerek.
Yavru vatan gibi can havliyle önüne koyup düşüneceği is-
tikametin yönünü asla çevirip bozmadan ilelebet müesser
olacağı ocaktan kendi adına almış olup sırtına yüklediği
yükün ehemmiyetini kazanıp yola çıkma zamanının geldi-
ğinin farkındadır. Artık hiç bozulmaz olanlara daha evveli-
yatından kendini düşüren bu tür alâkasız, anlamsız, içi boş,
müsveddesiz olaylarda kendini harcayıp bitirmişliğinin
yansımasında artık kör bir kuyunun dibine salınacak bir
kovanın kendisine getirisi olmayacağını iyice nüksetmiştir.
Sonrasında da dolu olan, içine kova sallamaya gerek duyma-
dan eliyle avuçlayarak kana kana içebileceği suyun hemen
yanı başında olduğunu anlaması kadar güzel bir olay olabi-
lir mi? Tabii ki de olamaz. Çünkü o, bu suyun bir kere tadına
baktı mı artık başka sular, pınarlar, çeşmeler onu doyurmaz
ve tat aldırmaz. O, hep dibinde duran ve ağzına kadar dolup
taşan kuyunun suyu başından hiç ayrılmak istemez. Her
an, gece gündüz hep onun yanı başında kalıp vaktini öylece
geçirmek eğiliminde bulunur. Lâkin tepesine düşen akıllıca
bir oluşum cereyanında bunları kendi iç dünyasında nüfus
edecek bir toplumun ses dalgalarıyla titreyerek örtüşeceği
konu ve konumlardan kendi payına düşecek kısmı hiç ze-
deleyip yıpratmadan bir bir kendine işlemeyi görev sayıp
mutlu olmanın yolunun nereden geçtiğini idrak etmiş olur.
Böylece kendi hislerine yenilen kişi bu kez ormandaki yal-
nızlığını hatırlayarak bunun imkânsız bir durum oluştur-
duğu mantığını işlevselliğe dönüştürecektir. Çıkılmak iste-
nen yoldan artık hür ve bağımsız olarak çıkamayacağı için,
bir daldan kendisi için oluşturduğu asanın da hükümsüz-

lüğü onu iyice sallamaya başlamıştır. Bu yolda onun inancı mukabili kendine verip durduğunun, aşılamaya çalıştığının artık ta kendisi oluvermiştir. Olurluğu ve oluşumunu sağlayan onun bunun uşaklığı değil; kendi uşaklığımızın vazgeçilmezlerinin doğurduklarıdır. Yapay olmayan; gerçek, asil ve kalıcı olan mantık ilkesinin gölgesinde yetişip büyüyecek muharebe gücümüzün işlevselliğidir. İşlevsellik onun bunun kınamasıyla ya da ayıplamasıyla asla yürümeyecek bir olasılık arz etse de sen sen ol, kendi ayıbını kendi iç yolunda çözümle ki dışa yapılan sunumlarda hep bizlerin eline eteğine yapışan kararmış çamur parçaları olacaktır...

10. Allah'ım senin varlığının kıyı bucak kenarlarından dolaştığım zamanların gölgesinde bana ayrılan, yazılması için bir kenarda tutulan, başıma gelebilecek, hayatımda cereyan etkisi oluşturacak bir kurulum sihirbazının başına bize aksettireceği olaylar zincirinden bir halkanın dâhil edeceği katkıların analizini, içeriğini doyumsuzca zapt edecektir. Kurulum dosyasının elimizden gelen bütün imkânsızlık boyutunda ve ölçüsünde senin iç dünyandaki kıramayacağın olasılık peydahlığını, kendi nazar ve kıymetinde oluşabilecek durum ve arz konularından yoksunlaşmış bir kafayla ilerlemesi düşünülen muhabbetinin ölçüt varsayımlarıyla da kıyasıya eşleştirmede bulundurulan koca bir demir yığıntısının olumsuzluk abidesinde senin iç görecelerindeki yansımanın felaket senaryosunun ışıması gibi bir olay olsa gerek, değil mi? Öyle gerek deyip, bu halkanın bize katacağı katkıdan ziyade, kendi anlayış ve ölçütlerimizin nazarında bizi bizden alıp götüren, taşıyıcılığımızı üstlenen her kim veya ne ise sen bu taşınmadan duyabileceğin rahatsızlık olgusunda kendini yitip bitirme sürecine başladığını gösteren bir hilâl misali çeyrek asır zamanından kopup gelmiş ve seni kendi dünya görüşlerinden sıyırma eğilimine alıp aklayacak bir kurulumun ağını oluşturan insancıl ilişkilerden yoksunluğu olmuş kuruntu mekanizmasını yok etmiştir.

Asılıp kesilecek her ne varsa, hayat felsefesi içinde bunları tek tek çözüp, bağlarını kendinden kopartmıştır. Böylece insan denilen varlığa kavuşmanın heyecanı içinde iç dünyasında kendi kurulumunu yapacak bir ağın başında elbette seferber olacaktır. Artık onun tek gayesi insancıl hareketler sergileyebilmek adına yapacağı koşuşturmalar, onun mesut olması için kendine açacağı çağrımlardır. Bu çağrımları kendi bünyesinde zapt edebilmesi için onun arınması, manevi değerler boyutunun ona verdiği kazanımlar halkasının bir parçasıdır. Bu halkada kendi imkânının oluşturduğu biçimde mektup zarfı gibi içindekileri gizleyen bir hikâyenin başına kondurulmuştur. Birincisi ölesiye, canı çıkana dek atacağı adımların onun mahiyet derecesi itibariyle mukabil olabilme adına yapacakları tek tek sıraya dizilse de o yine de kendi bildiği bilgi kulesinden aşağıya inmeden yukarıdan oturduğu yerden bir bir halledeceği işlerin varsayımlarıyla uğraşa dursun. İkincisi gözü, kulağı bir tek şey için açınır kapanır. Onu bu eyleme sürükleyen istem dışı bir hareket gibi gözükse de temelinde hep var olan açlık duygusunun bir parça kokmuşluğudur. Üçüncüsü insancıl ilişkilendirme dediğimiz durum vaziyet plan ve programı dâhilinde ana kuşaklığının kendine geçirip baba yadigârı mihriban can dostları, evladı konumu sebebiyle bir haylice yükünü omuzlamıştır. Ver elini ömür denilen bahçenin avlusunun yanı başında içini yiyip bitiren konulardan sıyrılmaya çalışan asker gibi görevi yerine getirilmesi beklenen ve omuzlarındaki şeref madalyası gibi dizilip duran, her birinin ayrı birer utanç kaynağı durumunda süzülüp duran kor bir meşaleden sağına soluna savrulan ateş çımkısı gibi onun da veryansınları kendi ışımasını gölgeleyen bir korkuluk gibi hedef seçip durduğu insancıl karakter tiplemesinin birer kopyası gibi kendine yapıştırıp durduğu bir maskeden başka bir şey olamaz. Ta ki özünde yatan, öz benliğini cayır cayır yakıp kavuran, içindeki umutsuzluk bulutunun

iyice kendini sarıp sarmaladığı andır. Yaşadığı ânı geçiştirip, kendine gelip döngüsel harekette bulunabilmesi imkânsızlaşsa da o hâlâ buhranlı, sıkıntılı, stresli, veryansınlı bir durum sergilemekten başka hiçbir şey yapamaz durumundadır. Yapabileceğini yapmış olarak görür. Zamanın ona ne kazandırıp ne kaybettirdiğinin ölçülebilirlik derecesinin olmadığını anlayıp kavradığı zaman ikinci bir vurgun yiyişinden beter halde yerlerde sürükleniyor olacaktır. Onu içinden çıkılmaz bir hâle iletecek, alnının yazısı oluverecek bir durumun kendisine nasıl geçiriverdiğini kendisi bile anlayıp kavrayamayacaktır. Onun için deriz ki bugün varsın, olsun, yaşasın, sürsün, umut etsin, analiz etsin, düşünsün... Yapayalnız kalsın, içinden çıkamayacağı çukurlarda kalsın, alnının yazısı olsun, beklediği an olsun... Kelebek misali uçsun, kurşun gibi vursun, ok gibi saplasın, meydanda güreş tutsun, kılıç sallasın... Hengâmenin yükünden kaçsın, zorluklarla savaşsın, aslan gibi kükresin, saçlarını yele misali savursun... Açsın kollarını, sevsin tüm insanlığı, hoşnut kalsın, elleriyle alsın tutsun, konuşsun, sevsin, beğensin... Umursasın, benzesin, kuralsız olmasın, haykırsın tüm evrene, tüm canlılara bağışlasın... Aslanın yavrusu olsun da çıksın. Kendi memleket diyarından süzülüp gelen alnının yazısını silip süpürecek ormanların kralı olan aslanın kılı kıpırdamayacaktır. Bir oluşum sürecinin evresini kendi öz benliğinin kuruntu noktalarından oluşan hengâmenin iç yansımalarının koyuna yaklaştırılarak emanet bir biçerdöver misali başkasına biçtirirse alınması beklenen ürünün eksikliği veya fazlalığını hiç bilemeyecektir. Zamanın kendisine doluyu mu boşu mu getireceğini hiçbir zaman bilemeyecektir. Yanılgı mekanizmasını da çalıştıracak bir güce sahip olabilirliği herkesçe tartışılsa da, bizler öğreti ocağı elemanı gibi aşılanacak her bir dalda yeni fidanlardan doğacak filizlerin olmasını temenni ederiz. Böylece ayrımcılık ve insancıl ilişkilendirmede iletilecek ana temamızın ver-

yansınla başlayan felaketler zincirinden kendi payımıza düşecek istismar konulu fezleke bizleri çoktandır rahatsız etmiştir. Yapılabilecek tek şey anlayış ölçütlendirme ibresinin çalışıyor olmasına dikkat etmektir. Konum ve nizam sayılı kurallar çerçevesinde bizlere aksettirilecek meşrubat, hububat ve menzil kaynaklı alım fikri ve irticai yansımalarda kullanılacak aynanın kendi görüş ve düşünce birliğinin meydana getirip sunduğu içecekler ve yiyecekler dışında kalan, meydan muharebesi tanklarının evveliyat zarfından çıkacak konuşlanıp sunulacak meseleleri zincir halkasından koparıp almayı düşlediğimiz insancıl hareketlerinden payemize düşüverecek sandığımız elimizi kolumuzu bağlı tutan yarenler ocağında yetişmiş büyüklerinin çizgisinden sapmamıştır. Konu ayrımcılık muharebesine gelince kendi özünde yatan, üzerini özene bezene kapattığı, sınıflandırma kabiliyetinin hiç olmadığı yarış harekâtından nasiplenmeyi hiç istememiştir. Veryansının içinde hiç bulunmamış, kulu kölesi olduğu cemaatinden hiç ödün vermemiştir. Kimi kimsesi olmayanların yanı başından hiç ayrılmamıştır. Bir deniz çocuğu misali benliğinin bütün sınırlarının kapsama alanından çok fazlasına merhamet edecek gücü olurluk anlayışı çerçevesi içinde yüzerek kendini mutlu etmeye çalışmıştır. Bir genç misali bu ordunun yakıp yıkacağı yerlerden önce evveliyat haritasındaki yerlerin sınırlı sayı ve kapasitedeki mükemmeliyetçiliğin ilkesi olan bulunmazlık abidesinin ölçülebilirlik katsayısından fazlasının çoğuna hâkim olan genel nizam ölçüt anlayış kavramının hiç bulunmadığı bir yerde ikamenin ne tür bir şekil ve şemâl alabileceğini tahmin edebilmeniz çok zor olmasadır. Böylelikle anlatılmak istenen yerin konumu itibarından öte bize yansımasını beklediğimiz tarafı şudur: Bilinmezliğin bilinirlik tarafı elbette vardır. Olmaması asla düşünülüp veryansınlara açılacak bir muhabereye dönüştürmemeliyiz. Aslanlar kalkın, yürüyün, hışımlanın, vazgeçilmez o kükre-

yişinizi sergileyiniz. Yeter ki insan olabilme adına tüm bu sayılanlardan kendinize bir yamalık bez parçasını alıp yırtık ve yıpranmış olan mevcudiyetinizde saklı kıldığınız yerlere yamayarak kendinizi bu ayrımcılık dalgasından uzaklaştırınız. Üzerinize gelebilecek her türlü mendebur yaratıklardan uzak tutmayı kendinize borç bilin deriz. Bunun şurasında yapabilecekleriniz sınırlı sayıda olsa da sizler hele bir başlayın. Adımlarınızı doğru yöne atıp, ibrenizi kontrol altında tutun. Tutun ki sizlerin de ellerinden tutacak bir güce kavuşmanız pek yakındır. Zaman hızla akmaya devam etse de sen zamana yenilmeyi asla koyuvermeden hızla alnını karışlarım deyiminden esinti duyarak arkana alacağın bu ittirmenin gücüyle ilerlemende alacağın yankılanan seslerin ve ödün verdiğin zamanın sana kazandırdığı katıkların bir bir görecesini elbet alabileceksin dost evladı...

Evet, başımızı kaldırtacak bir kuvvetin olamadığını düşünerek tam hız bilgi küplerini okumaya devam edelim arkadaşlar. Yarının bize getirilerini sunacak bir dost elinden çıkan, akıbetini kestiremediğimiz şu hayat akışındaki yerimizin tahammül içerikli sunumlarını elverdiğince pekiştirebilecek konulara hâkimiyetlik kazandırılmasını umut ederiz. Yazılarımızın, halvetinizin takdirine mazhar olabilmesi arzusuyla kaldığımız yerden küplerimizin içeriğine bir bakıverelim de belki bizim de yanı başımızda, başucumuzda oluşuveren yeni bir cereyanlaşmanın etkisinde sarmalanıveririz...

11. Bunun şurasında ne kaldı ki elimizden gelen öğün vaktinde çalınan hengâmenin gürültüsü şamatası seni, sen olup bitirmektedir. Bununla birlikte bu kargaşa topluluğunun içine sürüklene dur ki bir ayağın, bir kolun hep bunların içinde çakılı kalarak çıkmaya meyil verdirecek gücün kuvvetin seni oralarda beze gibi yuvarlatmaya çalıştırıp duracaktır. Akılsız yârim demek geliyor içimden. Öyle söylemek hoşuma gitmiyor elbet; lâkin senin deli danalar gibi

oradan oraya zıplayıp koşuşturmaların, önüne geçen her neyse veya kimse süsüp boynuz atmaktan başka bir iş beceremediğini görmek ahmaksızlığın başkesiti olarak ekranda yansıyor. Şunun şurası ne kaldı ömrü billah eline ocağına düşemeyecek. Eline koluna kelepçe takılası kansızların, vicdansızların ehemmiyetsiz hâl ve hareketleri göz ardı edilemeyecekken bir de bakmışız ki hareketlerin tümü bir anda sineye çekilmiştir. Sineye çeken o çam yarması vücudundan akacak bir damla kanın kendisi için hiçbir şey ifade etmeyeceğini, akli dengesinin terazi ayar gerektirmesinin bir ölçütünün oluşmasını beklemenin hiç zamanı olmadığını bilmek ne fayda getirebilir ki? Elbet getirmeyecektir; lâkin insan denilen faktörden bahsediliyor. Kim ki insan olmuş da bu hayat maceraperestliğinin kanını kurutup canını yeşerten bir mahlûkat, hengâme oluşumunda görev alan ihtiyacı olmayan bir kul mu yoksa gerçekten ihtiyacı mı var? Buralarda elini kolunu sallayarak geçirdiği vakitlerin ölçülmesinde etken bir rol alması için kendine sağlanan ihtiyaçlar kümesinde kendine verilecek ödülü hak etmesini mi bekler? Bu zaman aralığını kendine ödül verilmesi olarak mı algılar? Öylesine başıboş olduğunu kanıksatacak ne olabilir ki? Değil mi bilinmezliğin başkesit yapımcılık anlayış ve ilkesinin omuzlarındaki hissede durduğu manasız göreceler kutbundan kendine çizmiş olduğu aynasının yanı başında yer alan ufacık görüntü sergileyen can bakışlı olabilmek uğruna kendini feda etmeyi gözden çıkarmıştır. Alâkasız ve düşüncesiz insan topluluğunu oluşturacak evrensel işleyişi günümüz toplumuna aksettirmede fayda ve ziyan anlayışının kısırlaştığı ümranistliğin baş tacı olan kılavuzluk mertebesiyle ilişkilendirmesi, uygulanması ve düşündürülmesi feodalizmin ta kendisini oluşturur. Kapılar ardında oluşturulan bu zihniyeti bizler asla kabul etmeyiz. Onun için gel geç bu diyarlardan. Sevdiğin uğruna emek verip tek tek, ilmek ilmek dokuyup büyüttüğün ocağının

anası ve senin baş tacın olan sevdiceğinin, kınalının omuzlarının payedâr mükemmeliyetçiliğin baş gösterdiğini sana sunmakta zahmetsizlik abidesi gibi yanı başında varlığını kanıksamış bir kul evladımı seni yaralar? Yoksa içinden çıkılası gelmeyen hür ve demokratik bir yapıya hâkim, özgürlüğün baş çekeri hedef tahtaya tutuşturulacak manada koyu Türkçe'nin bizlere aksettirdiği lehçenin üzerimizde yapacağı etkinin titreşmesinden elimize geçecek olan nihai şartlar içinde temizlenip arınıp çıkacak Kuva-yi Milliye harekâtının oluşturduğu gücün etkileşmesi misali bizlerin de konuya hâkim olabilmemiz adına bugünün yarını, yarının düne dönememesi konusunda elimizden gelen ihtiyaçlar toplamının miktar tutarıdır. Öyledir, öyle olmaya da hak kazanıp hakka tapılası eller, gözler, başlar hepsi evet hepsi yerinden oynamayacak belki; ama oyun oynanmayacağını da bilmemiz gerekir değil mi? Şunun şurasında ne kaldı ki dedik ve yola çıkmaya karar verdik; verdik de iyi mi oldu? Yoksa can sıkıcı kötüye gelip çattık, bunu sizler bilecek olmalısınız. Bizler hiç ama hiç bu işlerin gaile alınacak tarafından değil de başka bir uç oluşturup oraya hareket etmeyi kendimize vitir edinmeyi bilebildik, iyi ki de bilebilmişiz. Çünkü oluşturulan o uç zaten bünyemizde bulunan ok misali çakılıp kalmıştır. Çıkarması ilk anda korku ve acı veren bu ucun bizleri nereden alıp nerelere götüreceğini bilmemizi sağlamada büyük etken oluşturmuş. Bizlerin kendi gölgemiz dışında başkasının gölgesi etrafında konaklayıp zaman kaybı yaşamamamız için kendimizin oluşturabileceği uçları lütfen kendi kalbimize, yüreğimize, gönlümüze saplatarak korksak da acıyıp canımız yansa da ne olur çıkarmak için çaba sarf etmeyelim deriz. Her saplantının bize vereceği, kazandıracağı getirileri göz ardı etmeden bu ehemmiyetsizlik konusu arz etse de sen sen ol ilim irfan sahibi kuşaktan gelme yadigâr ata topluluğunun birer ferdi olarak içinden çıkamayacağın hiçbir çukur seni bu saplantıdan merhum

etmesin. Kul evladısın yarının güzellikleriyle barış, huzur ve sevinç içinde olabilmen için gözlerinin gördüğü, kulaklarının duyduğu, ellerinle hissedip, burnunla kokladığın sevdiceğinin, baş tacının yıldızlanan tarafıyla bakıp görebileceğin insancıl davranışlar topluluğunun sana yapacağı kazanımları tek tek anlatmak ve öğretebilmek epeyce vakti zamanımızı çalsa da sen kendi vaktini ve zamanını asla çaldırtma deriz. Bu hikâyeden de sana kalan; yalnızca emeğinin ve öğretinin önünde gitmeye devam etmendir. Lâkin sen emeğinle öğreneceğin yeni bilgilerin gün ışığında aydınlanması durumunda, sana yapacağı kazanımlar ordusunun birer neferi, olduğun yerden seni alıp çok çok uzaklarda epeyce konaklayıp, hayıflanmadan takdirini isteyeceğin, durumunu netleştirecek aydınlık yarınlar sunacaktır. İlim, irfan sahibi kuşaklar yaratandan nasibini alacak bir kul olmak mı seni bu kadar yorar ve üzer? Bu işin de noktasını koymak sana düşer der, bizlere de gitmek düşer der, başınla gözünle kalbinle kalmak der, üzerinde olmak der, hayat felsefen bu der, inanılmaz şey der, kocaman bir görünmez der, der de der... Sen bundan sonra ne der ne söyler ona bakar, her ne derse ona der...

12. Başlayalım kadir kıymet bilecek, insan toplumundan uzaklaşmış, canı kuvvetinden eksile eksile omuzlarındaki sürüncemede kısılarak senin ömrü billah görüp görmemeye çalıştığın, kapının zili çalınıverecek de bir kul evladının omuzlarına almış olduğu çeker yükü hafifletecek kişiden bozmasını bekleyeceğin düşünce aşımına uğramış bir eylem planı içinde bulunmayı ret etmiş. Bakışlarındaki pırıltılı görüntünün yansıttıklarından kendine düşen tarafı hep hüsran, hep hayal kırıklığı olmuş. Olmuş da olmuş... Öyle böyle değil, gerçeklerin görüntüsünü kendi iç aynasında görüvermiş. Görse ne yazar ki o hep kendi yansıttığı ışıltısının içinde bir sabun köpüğünün ömrü kadar yaşamayı kendinde kılmıştır. Kıla dursun bakalım deyip bir kenara çekil-

memizin yegâne sebebini oluşturan gereksinimler altında anlatılabileceğini düşündüğümüz fikrimizin çevrelediği, gruplaşmadan ödün verdirecek, ihtiyaçlarımızın ön planda yer almasını beklediğimiz insancıl hareketler, paylaşımlar, özveriler ve yapılan tüm emekler senin kıstasın olan, etrafında cereyan eden bütün hareketlenmelerin ölçülebilirlik derecelendirilmesine girip mütevazı bir anlayış sergilemesi beklenemez. Bunun için olman gereken en güzel yerde bir çocuğunun sana getirmesini beklediğin görüntünün seni sarıp sarmalayacağı bir kuşak evresinden kopup gelmesini göz ardı edemeden bu çıkılası hayat macerasını anımsatıp veryansınlarımızla boğuştuğumuz insan anlayışının ateşlemeye çalıştığı bir düzenekte nasıl olur da kendi payımızın ölçülebileceği hesabını kendince hesaplayıp bir kenara yazabilirsin... Yazamazsın elbet; lâkin seni bu düşünceye sürükleyen önündeki putlaşmış meşalesi konum ve itibar gerektirir. Öyle gerektirmemesi adına zavallı kızanlarımızın arkasında duracak, sevip sarmalayacak felsefi düşünceleri akli bilgiye dayalı, nemrutlaşmamış bilakis cevherini su yüzüne çıkartmayı becerebilmiş olmanın bereketli topraklarda sürdürdüğü, kendi ilmi bilgisiyle kaynatmaya başladığı konumu itibariyle hayatında bir parça nefes alabilmesi en doğal hakkıdır. Bu gururu taşıması kadar güzel bir oluşum olmayacaktır. Bu işin de içinden çıkıp kendimizle baş başa kalmanın keyfini sürdürebilmemiz zor gelmese gerek değil mi dostlar? Onun bunun yanı başında geçirebileceğimiz koşuşturmalarımızın tümünü, kendi iç dünyevi anlayışı içine çekmesini gerektirecek bir eylem planında bulunmamız bizleri ne kadar zor bir ağın içine sürüklemiştir. Senin o çam yarması vücudunla ne işler becerebildiğini buradan söylemek de çok yanlış ve abes olur. Öyleyse sen sen ol, biz biz olalım. Bu hengâme yüklü taşımacılığını üstlendiğimiz ehemmiyetsiz hâl ve hareketlerin ölçülebilir tarafından payımıza alabileceğimiz tek ölçüt kavram insancıl olabil-

mektir. Bu varsayımla kesişecek güzel dünyevi nazarının insanlara katıp kavuracağı mendebur insanlardan uzaklaştığımız, içinde teneffüsü kolay alınıp, hazmı için düşünce taşımadığımız, bir sembol niteliğiyle hep ön planda yer alıp veren bir ocağın içinde kul evlatlarıyla bezenmiş koruyucu ve itinalı misali sen sen ol, biz de biz oluverelim... İmkânsız gözüküp güneşin açmayacağı, gölgemizin oluşmayacağı bu yerden kendimizi alıp; güneşin kendini tam gösterdiği yere, gölgemizin belireceği ocaklara taşıyıverelim dostlarım. Çıkmış olduğumuz yolumuzda sen, ben, o, biz, siz, onlar hepsi bir bütün, hepsi tek can, hepsi tek varlığı yansıtan bir görecelik anlayışını ihtiva etmiştir. Böyle olsa da sen kendinden mesul bir yaratılmış olarak boynuna asacağın zincirin tam nereye bağlanması gerektiğine dair düşünceye kavuşmanı, içimizden gönül huzuru ve kaidesiz bir nüktenin sizlere sunacağı şematizmi buradan söyleyip ayrılmak isteriz. Sizlerin de gönlünü süsleyip duran güzelliklerin pençesinde yer almışlığıyla ünlenmiş başkesit görselliklerinden yoksunlaşmamış dünyevi ahiret ikilemesinin ortasında yer almanızı düşleyebildiğimiz bir ortamda varlığınızı sürdürmenizde size kılınacak mabetler ordusundan birer taş parçalarının sizleri tekrar kendi iç güzelliğinizin yansımalarına kavuşturacak bir atışa isabet edeceğini temenni ederiz. Bi mukabil hoşça ve sevdiceğinizle baş başa kalabilmeniz zor olmasa gerek deyip, mutluluğunuzun anahtarının tek sahibinin sizler olduğunu söylemeden de geçemeyeceğimizi vurgulamak isteriz. Gönlünüzün dili olabilmeyi vesile kıldığımız bir yazımızla daha iç geçirerek vura vura duymayı hedefe koyduğumuz bir yaşam pencerenizin sizleri mutlak kıyas edilemeyecek bir anlayış çeperinin içine çekiveregeğini ta buradan bilip söylemek isteriz can kardeşlerim. Sizin diliniz bizim dilimiz der, bu meşakkati dolu ortamların süsü biberi konumu durumunda yer almakta olan karşıt görüş ve beyanlarında sizlerin ta ki içinden fışkırıp çağla-

yana dönüştüğü bir oluşumun esiri olmaktan kurtarmanızı bekleriz. Yeni verilenlerle farklı bir anlayışın cereyan ettiği unutulmayan hâdiselere konu olmuş geçit vermez sanılan boğazlardan salına salına gelip kendi öz benlik diyarında kuruvereceği ocağını kimler ateşe tutuşturuverir ki? Elbette kendimizden başka biri ateşe veremeyecektir. Bunun bilincinde kendi dünyevi yaşam modelimizi aşılayarak istenilen noktadan hareket ettirebileceğimizi de asla unutmamalıyız sevgili dostlar...

13. Allah'ın bize vermiş olduğu ganimet dolu sandıkları ne zaman ne gereçten dolayı ne de sandığımızı zannetmemiz bizleri hangi iş kolunda yer alıp da bugünkü konumumuz itibariyle ayaklarımız bizleri bir türlü o açılası sandığa götürememiştir. Ha bugün ha yarın deyip durduğumuz, bir iki gün derken bir de bakmışız ki aylar yıllar birbirini kovalamış... Geçmiş zaman diliminin büyük bir parçası ha böyleydi ha şöyleydi dememizin görünürde taşıdığı ehemmiyeti olmadığını anlayıp kavramamızın bize bir getirisi olmamıştır. Hakkımızda yazılabilecek hiçbir iyi niyeti teşkil edeceğini de unutmamamız gerekli değil mi? Şunun şurasında ne kaldı ki zaman dilimi denilen sürenin uzunluğu veya kısalığı hakkında zaten bir bilgiye sahip değilsin. Bir de bundan öncekileri hallettiğini zannettiğin bilgi haritasında yer alan uzunluk kısalık ölçülerinin mesafelerinde yaptığın hatalarının tekrarlamaması için sana sunulan ölçüt kavramı bilgisini taşıyan yâd edilecek konularla bağdaştırma içine girmeni sağlayacak faktörler seni bir bir yaralamaya yetecektir. Çünkü göğüslemeye çalıştığın ipin bir ucu sende değil miydi? Senin için bir başkası mı tutmaya çalıştı da tutmayı beceremedi mi dersin, yoksa o ipin hiçbir zaman eline geçmediğini mi fark ettin? Ne dersin? Öyleysen bitip bitmediği ya da eline geçip geçmediği, seni ne kadar kendinde kıldıracak bir hareket doğurmaya itecek ki? Öyleyse senin başucunda yetip biten, bitmeye de devam eden asıl büyük

konu senin çevrelemeye çalıştığın koca bir orduya mensup kriterler içerir. İçeriğinden de asla haberdar olmaması seni bizlere itecek konular yumağının bir parça uzunluğunu oluşturuverecek ölçüt birimiyle de aynı temas hâlinde uzamaya devam etmesi bizleri şaşırtacak bir durumun olmadığını gösterir. Öyle göstermelik yapılan hareketler yumağından alınıp saklanması gerekli parça hâlindeki kıymıklaşmış ipin ömür billah elimizden kopup gideceğini asla düşünmeye meyil verdirmemiz bir gün senin de kendi ömründen parçalara ayrılmış zaman diliminin kıymıklaşarak boş yere heder edeceğin zamanına bedel olabileceğini aklından çıkarmamanı mukayese etmen açısından söylemde bulunmamız şart oluvermiştir. Şunun şurası senin ömründen kopup gelen köpükleşmiş, asitlenmeye meyil verdirecek, sarıp durduğun kocaman variller dolusu kusmuklaşmış hava içeren bir yerden uzaklaşmışlığının, kolonsuz desteksiz başına gelen yığmaların ölçüt kavramıyla baş edebilmesi oldukça zor bir durum olsa gerek. Onun için böyle olası durumların baş çekeri yine kendi ocağımızın kendince yıkılmak istenen omuzlardaki şahperestlik mukayeseliği seni senden alıp bitirecektir. Koynunda yakmaya çalıştığı bir damla çıngının esiri olamayacağını nereden bilip öğrenebilirsin ki? Elbette bunun için sana yol açılmıştır. Yıllardır onun yolunda kervancılık yapan tacirler misali sen de kendi tacirin olman için bu yolda kervan sürmeye başlamalısın dememiz kolay gelse de bu durum senin için çok da kolay görünmese gerek. Gözüken yola ve diyarlara bir anda kervan sürmek şimdiye dek aklımızdan geçmiş bir olasılık bile değilken, şimdi kalk da ayağa çık bakalım bu yola. Ha şunun şurası ne ki o yolda adım atıp yürümek, kervan sürmek kadar kolay ne olabilir ki? Şimdiye kadarki hayat ölçünde sana sunulmaya bir türlü el verilememiş de şimdi el veriliyor. Sen de ayağına gelmiş hizmet akdini anımsatan durumda kendini bu hizmet etmeye meyil verdirecek delegrasyonda kendi mahiyetine

bir akıl erdiriver de çık gözüken yola ha ne dersin. Senin için iki çapulcu misali kapkaça getireceklerini de aklından geçirmiyor değilsin hani. Sen geçirdiğin bütün hâdiseleri geçir, yeter ki şu atılası adımlarını bu yolda göster. Göstermende bir sakınca olmasa gerek. Çünkü o da senin göstermedeki sunacağın marifetin olsa gerek değil mi? Bilinirlik tarafını kendine bulaştırmaya çalışman sanadır, anlamazlık tarafını da kendinde ölçüt alman yine sanadır. Her ikisinde de fark edebileceğin şey aslında tek mekanizmada işleyen akıl gücünün pervanesiyle döndüğünü kavramandır. Bu çok da zor gelmese gerek. Yine de zorlanacağın taraf olursa, sen en iyisi çok basitçe şu ikilemde kalmadan aklının yettiği kadarki durumu çözüp, onun içinde kendini göstermeye yelten. Gayret göster, o da senin için kâfi gelecektir. Yeter ki kendini gösterebileceğin bir sahanın varlığını illa da dışarılarda değil, içimizde kaplı olan kendi sahamızda gösterebilmemiz yetip artacaktır deriz.

14. Allah'ın sayısız nimetleri içerisinde sıralama gösterebilecek ehemmiyetini kendi nazar ve bitabında var etmiş olmazsa, olmazlarını tek tek ortadan kaldırarak eline geçecek nazar ve kıymetindeki uşaklığını hilesine yapabileceği davranış topluluğunu kazandırmak istenilen yerdekilerin bilhassa ocaklarına düşeceğini hiç ama hiç akıl fikir edemezdi. Ta ki içinde kendini ittiriveren o tahammülü zor hareketlerinin doğurduğu sürecin başlangıcı oluvermiştir. Öyle kolayca olurluk göstermesindeki yanlışlar toplamı senin, benim hiçbir zaman aklımız sınırları içerisinde cereyan eden bir nüfusa hitabe oluşunu sergilemesindeki varsayımlarının birer sonucu olmuştur. Eline bugün geçebildiğini düşündüğü olmazlıklar kurulumu göstergesi onu her an her zaman kandırmak için yetip artacakken, onun meşalesi konumu durumunda hayatının başköşesinde var edip tutmaya çalışmasının yegâne ölçülebilirlik savaşçı durumunu ortaya çıkartıveren olmazlıklarındaki saklı kal-

mış, gizlenesiye akla karayı seçmişliğinin birer göstergesi olmuş. Öyle ki senin bugünden beklentilerin hiçbir zaman eline geçmeyecektir. Beklentinin verdiği zaman dilimi de heder olmuştur artık. Yapılması gereken tek ana temas şu olmalı deriz: Bugünün ocağında yanıp tüttürmeye çalıştırılan ateş misali olsa da sen o ateşe sokamayacağın bedenini onun şurası bir ateş parçası ne olur ki, olsa ne yazar hayatımızda, olmasa ne eksik kalır dememizin getirisi veya götürüsünü bilmezliğe vurdurmamız hiç de öyle basite alınacak bir konu değildir. Bugün varsın, nefes alıp verebiliyorsun, yürüyüp yaşama kıstasındaki evrelerde işlerini halledip görebiliyorsun, daha ne isteyeyim de bu yaptıklarımın bana bir fayda sağlamadığını anlayıp kavrayabileyim. Öğreneceğim çok şey olduğunu esasen bilir içimin bir köşesi; lâkin kapalı tutulan köşenin kapısını bir türlü açmak istemeyişimizin tek sebebi şimdi içinde bulunduğumuz zamanın eksilmesinden yaşantımızdan geri kalacağımızı düşünmemiz insan olduğumuzu öğreten kurallar mekanizmasında bulunmak istememizin acı birer gerçeği olsa gerek. Sayılanlar çok az ve kısaca belli başlar olanlardır. Bunları çoğaltmak her birimizin elinde birer gerçek olarak var olanlardır. Onun için günün ışımasıyla harekete geçen güzel bedenimizin, o gün içinde nelere imza atacağını beklememiz gibidir. Beklerken kurduğumuz hayallerin içinde kalıvermemiz bizleri yaşamda nasıl ittirip çoğalmada öncü oluyorsa sen de içindeki açılası o kapıyı ittiriver de bir çoğalıver deriz. Çoğalmak üremenin başka bir manasını taşıyor olsa da sen, kendi üremeni kendi içinde saklı tutmaya çalıştığın bedeninden kopup gelen gönül gözünden göreceğin olmazlıklardan sıyrılmış, aklınla idrakini yapabileceksindir. Mutsuzluk penceresi gibi gelen kalbimizin penceresinden aynalara seslenecek olan, kilitli kapılar ardındaki güzel, masum veryansızca seni kendi kollarına ittiriverecek o muhteşem endamıyla da hoşlanacağın, kendi yapıtın olan,

mimari özelliklerini tek tek kendin çizip yaptığın, gözünü alamadığın bu keskin bakışlı can damarından sivri ucuyla vurup senin nefesini kesecek olan gücün çok da uzaklarda olmadığının farkına vardırabilecek bir oluşum cereyanına ihtiyacın olsa gerek arkadaş! Biz kısaca anlatımda bulunmak durumunu oluşturabildik, sizler gerçekleri oluşturmada bulunun ki gerçek yaratılandan yaradılışa geçiş mekiğinin bir parça süsü durumundaki ehemmiyet arz eden konu kümelerinin birer parçasıyla kendinizi eşleştirmede bir sakınca görmeden oluşturacağınız üslubun hak edilmesi hiç de zor gelmeyecek davranışınızın birer sonucu olarak muhakemenizin tavan yaptığını göreceksiniz. İnsanoğlunun aklına zarar diye bulunduğu söylem zor olmasa gerek. Sen de yaşa, katıl, sen de bir bakmaya yelten. Belki sana da gelir bir cesaret. Sen de aklına zarar dediğin nimetlerden bir pay alıverirsin, ha ne dersin arkadaş? Sana gelecek pay bil ki hayatında hiç eline geçemeyecek, değerini maddiyatla ölçemeyeceğin bir tartınla yapacaksın ki işte o zaman gerçek tavan yaptığını anlayabil. Aklına da mukayyet ol deriz. Çık işte gel, ne dursun ki hâlâ? Başın gözün yarılır diye mi korkarsın ya da tavana mı asacaklar beni diye düşünürsün? İşin şaka tarafıdır bu. Sen gel gerçekleri doğurup çoğalmaya, içindeki açmaya cesaret edemediğin kapını açmaya gel! Her zaman, her an yapmak için adım atıp başlayabileceğine kendini inandır ve de bu eylemde geri kalmayı asla ama asla hiç düşünme! Hep ileride olmayı hedef kıl kendine dostum...

Nasıl gidiyor dostlar? Okuma sıkıcı olabilir veya anlaşılmaz taraf içeren duvarların olduğu söylenebilir ya da konunun bir ondan bir ona geçiş göstermesinin arasında bir bağlantı ipinin olmadığı da düşünülebilir. Bunlar serbest düşünce harekâtıdır. Olması normal, olmaması anormal karşılanır. Karşılanmadaki yönünü nasıl bizler çiziveriyorsak hayatımızın akışını da kendimiz çizmiyor muyuz? Hayır, efendim zaten benim alnıma yazılmış, kaderden nasıl

kaçılır da demeniz mümkün? Kaçar tarafından ziyade, kaçmayan tarafına hâkim olabilsek de sonrasında kaçarlığına yansak... İşte anlatılası küplerden çıkarılmaya çalışılanlar bunları kapsamakta. Elimize tutuşturuverilen bir manzumeden kendi iç dünyandaki sevdiceklerinle kavuşmayı plânladığın günün bir başlangıcıdır da haberin olsun diye işte küplerle sana ulaşmaya çalışmamızdır dostlar.

15. Mir olalım dedik, çıktık şu kervan yüklü yolun taşıyıcılığını üstlendiği, dur durak bilmez, ehemmiyet freninin olmadığı yola. Kaçınılmaz kaza ve kader denilen alın yazılarında başkesit kendini gösterecek durumlardan kendi payımıza işleyişe geçirmek için onun bunun zahmet yüklü telaşından kendine heder edeceğin, ömrübillah hayat gözünle görüp sarmalayacağın bir iç durumu arz eden konunun seni şaha kaldırabilecek hangi gücünün etkisiyle dallanıp budaklanacaksın ki? Düşündüğün konularınla hiçbir alâka gösteremediğin bu iç konuların esasında senin elini, kolunu, gözlerini, dilini hapishaneden çıkarırcasına serbestliğe itecek bir güce kavuşabilmeni ne kadar çok yeğleriz de bir türlü denk getirememişizdir. Bizler hep öyle bilip öyle idrak etmeye çalışsak da işin iç esası, ana konu ve temasını kavramada birer gözlemci olabilme adına sizlerin kendi ışığınızın yansımasındaki aydınlığınızda kavuşturmaya çalışmanız bizleri en az sizler kadar mutlu edecek konuma taşıyıverecektir. Taşınması o kadar kolayken zorlaştırmaya hiç mi hiç gerek yoktur esasında. Lâkin elimizdeki bitmek bilmeyen taş toplayasıca kınalı başların zahmetsizce sütten çalacağı yoğurdun, tadımlık zeytinyağının kayganlığından beter köşen bucağın dar, nefes almakta zorlanıyorsun; ama illa da o süte çalacaksın ki bir kaşık yoğurdu, yoksa mayalayamaz ve istenilen yoğurda dönüşemez. Böyle bir şeydir istediğine kavuşabilmen, dönüştürülme denilen bir evreden ibaret olsa gerek. Öyle gerek dostlar neyi, neden ötürü bekler, oturur, kalırsınız ki? İçinizdeki o durumu dönüştü-

recek olan ihtiyaca kalakaldığınız şey nedir de, bir türlü dönüştürülme evresine geçememişsiniz ha dostlar? Nedir bunun mayası diyelim, içine tuz mu atmalı şeker mi atmalı da bu evreyi başlatabilmeli ya da acı mı atmalı, ne dersiniz dostlar? Uyanabilmemiz için ne yapmalıyız da bu uykunun esirliğinden, pençesinden kurtuluşa geçebilelim? Sen önce yüzünü yıkadığında karşında asılı duran aynaya bir bak! İyice bak ama. Gözlerindeki o feri görebiliyor musun? Yoksa ferindeki matlığını mı görürsün anlamaya çalış bakalım. Kısaca, bu bakış sana belki iç dürtülerinin uyanış hareketlenmesini sergilemede bir ataklık doğurarak kendi uyanmana yardımcı olacak güce kavuşmanı sağlayıverecektir, ne dersin? Öyle göze başa bakmayla olacak işler değil bunlar, diyeceksen de şunu deriz, kısaca aklının bir köşesine de yaz tamam mı kınalı kuzu; öyle onun burası bunun şurasıyla olacak işlerden kendini tamamen men etmiş, kıyasıya var gücüyle hamlelerde bulunduğu, kucağına sığdırasıya hatta arta kalanları da tek tek taşıma yöntemiyle omuzlarına yükleyip, çekeri olduğu pas tutmaz sandığı, çelikten bozma mezar taşından daha beter bir hâl içeren bu cefası mı yoksa sefası mıdır? Bunu bilen ve tek bilecek olan yine kendi kanındaki o hücreleri oluşturan alyuvarların kendine sunduğu bir hizmet misali o da öylece aynı işlemleri tekrar ede ede, olduğu yerde başını döndüren nesnel olaylarla vaktini harcamaya devam etsin be kızanım, başka ne demek düşer ki? Bir otun bile topraktan çıkıp büyüme gelişme evresinin olduğunu düşünürsek, senin hâlâ büyümede bir ot kadar bile boy alıp gelişememen ancak kendine yazar. Kendine yazılacaksa da öyle böyle katmerleşmiş şahın pirin olarak gördüğün nesnel varlıklar kadarsın demek. Biraz hoş olmasa da gerçeklerin acıttığını da söylemeden geçmeyelim dostlar. Evre dedik, dönüştürülme dedik, dedik de dedik... Biraz baş ağrıttık belli. Ağrıyan başının ilacı bunlar olsa gerek dedik. Yine ne yapmalı ne etmeli de bu evreden dönüşüme olan

konuyu içimizin alabildiği ölçü kadar bile alabilsek de kendi iç ağılımızın birer ferdi konumunu ortaya çıkartıversek dostlar! Ağıl ne alâka içimizde derseniz de her birimiz birer ağılda yaşamıyor muyuz? Yaşıyoruz; ama sen kendi iç ağılında ağına bağıra bağıra, isterse güle güle neşe katarak rahatlığa, özgürlüğe, huzura bir yelken açıver çocuğum demek yine bize düşen tarafı. Sizlerin tarafı gönül huzurundan bozmayacak bir anlayış içeren ana temasın çubuklarını oluşturan eşleştirici bir yapıda kendimizi doğrularla kılabileceğimiz, rehavetten uzak, donmuşluğumuzu ortadan yok eden bir anlayış içinde kavuşabilmemizdir. Huzurumuzun aynasıyla baş gösterirlik arz eden, iç konulara hâkimiyetimize başvurulan, görecelik işleyişinin ana kumanda mekanizmasında senin hoş bilirlik sergilemeye özen gösterdiğin, duvarlarından atlamaya korktuğun, yıkılası zincirleme metanetsizlik göstergesi olmuş içindeki vurdumduymazlığına son verecek bir atılımın yapılabilmesini canı gönülden dileriz dost kardeş...

16. Bunun yanı başı, kıyı bucağı, evrendeki görülesi yerleri haritada belirleyip gitmek istemesi gibi sen de katıl. Bu divanı lügati çözülmemiş ormandaki aheste yürüyüşü misali içinde barındırdığı canavarın bir anda hortlayarak çıkması gibi kendini nereye atıp saklasa da bu durumdan uzaklaşmayı başarabilse. Öyle kolayca kaçıp saklanabileceğini mi düşünüyorsun? Ey dost, öyle kolay olsaydı saklanmak, herkes kendi korktuğu canavarından bir kenarda saklanmayı peydahlayarak kendi güvenliğini, can korkusunu belki bir nebze azaltmaya çalışırdı. Peki, sen gerçekten can korkusu mu taşıyorsun? Yoksa Yaradan'dan dolayı mı bir korku vardır içinde? Bunun ayrımını yapabilmek çok zor gelmese de sen 'yine de kendi canımı hatta malımı ne diye bile bile ortaya atayım ki, elbette kendimi koruyup kollayacağım' diyeceksin. Haklı olarak, söylemende bir sakınca yoktur. Zaten bizim buradaki korku senin içindeki o sönmüş

meşaleyi ateşlemede bir etken olabilir miydi ki acaba sorusunu doğurmada etkenlik adına bir vurgu yapmayı yeğlemiştik. Ancak bu o kadar da gözüktüğü gibi kolaylık arz etmiyor değil mi? Sorulan sorunun cevabını hangi nedenle, kimi kime, neden olasılığı senin içinde bulunduğun ortamının hangi faktörden kaynaklı bilgi akışıyla kesişeceğini yahut da elinizde bulunan cereyanlaşmamış, etkisiz, sönük kalmış bir bilgi yığıntısının seni cezbetmesini mi beklemek doğru olur? Her iki anlatımda da ortak nokta bilgi kaynağının olup olmamasıdır. Ortada elbet var bir bilgi birikimi, lâkin bunu ortaya çıkartıp açıp saçacak, inceleyecek, anlamak için çaba sarf edecek kimse nerede acaba şu an? Ne işle meşguldür de bu tür bilgileri karanlık arşiv odalarında tutmayı hep yeğlemiştir? Nasıl olsa onlara bir zarar gelmez, oldukları yerde iyi korunup gözetleniyorlar. Sadece bilgiye dayalı konularda görev üstlenildiğinde içeriye girilir, açılır bakılır, birer kopyası öylece alınır. Nereye, kimlere gidecekse ulaştırılarak üzerinden de o görev bitmiş olarak bir oh çekilir. Genelde böyledir bu işleyiş. Bu çarkın dönüşü hep böyledir. Çoğunluk böyle arz etmiştir inanın. 'İnanın' diyoruz, çünkü birincisi sen gerçekten o bilgiye dayalı kaynağı öğrenip kavrayarak kendinde nüksettirmeye çalışıp atak yapabilseydin aldığın görevi görevleri bir başkası adına değil, gerçekte kendi adına, inana inana, kendinle bağdaştırarak karşıya aksettirmeyi yeğlerdin. Senin kolunu bacağını tutup da zorla dayatma gücüyle de bunlara hâkim olamayacağın için ancak isteyerek, severek, gerçekten gönül vererek bu bilgi kaynağına ulaşmada ve kendine işlemede hep önde olacağından hiç şüphemizin olmayacağını söylemek isteriz. Lâkin senin isteyip sevmen, gönül vermen bu işin telafisini yapabilmekte yüzde elli geçerliliğe isabet etse de geri kalan yüzde elli ise bu davaya ne kadar sahip çıkabildiğindir arkadaş. Evet, bahse aldığımız davaya da biraz açıklık kazandıracak olursak senin evveliyat haritandaki gezip

göreceğin yerler gibi bir şey olmasa gerek; lâkin biz yine de senin anlayabileceğin yerlerle eşleştirerek izah edelim. Vardır çeşmeleri, söğütleri, selvileri, bol ağaçlarla kaplı, her birine bakıp kendini alamadığın o güzellikteki yeşile bürünmüşlüğünün göz alıcılığıyla kendine hapsettirdiği bu doğa güzeli yerden... Kendini çoraklaşmış, insan evladı olacak bir kulun bile yaşamayı seçmediği, dağı taşı altın olsa ne yazar, ne kervan geçer ne insan geçer ne de hayvan barınır, öylesine lanetlenmiş bir yer gibi dalı budağı hiç olmamış, kupkuru çalılarla kaplı, orman görüntüsünden hiçbir iz almamış dağını taşını toprağını kimlerle izah edebilir... Bu kadar yoksun kalmışlığını, kendimizin görmeye muktedirliğini de hiçten yok edecek bir güç bizi ne kadar çok yaralamaya itecektir değil mi? Şimdi anlatılan iki mekânı kıyaslarsak; güzel, iyi, çirkin, kötü, muhteşem, can alır, sevemediğine kurban gitme gibi ölümcül bir nemrut hastalığın pençesinde boğuşman misali ne dersen de diyebileceğin... Nazarında sevdiklerini kucağına içine çekmen, sevemediğini dışa atıp kaçmandır. Onun için elimizde ne var, şimdi ona bir dönüp baksak... Ne var, ne kalmış, neleri kaçırıp, nelerden fayda sağlayamamışız? Neyi, kimi, kime deyip durmadan başımızı kaldıracak gücü bulamamışız. Onun bunun evladı dediklerimizle hır gür yaşamışız. Anlayacağımız odur ki bir gün yüzünü ancak gidilesi haritadaki işaretli yerlerde görebilmeyi becerebilmişsek de gerçekte görebildiğimiz hiçbir şeyin olmadığını fark etmemiz ne acı bir gerçektir. Senin gözün, başın sağ iken bu topraklarda canın pahasına yaptığın mücadele neydi? Peki, evlat bu mücadele senin davan mıydı yoksa geçinme derdin miydi? Neydi biliyor musun? Hiç düşündün mü? Hiç kendini sorguladın mı? Neydi bu mücadele? Ne için, kim için yapıldı da mücadele adını almaya hak kazandı ne dersiniz kardeşlerim...

17. Evet, geldik yeni bir mekâna. Sağı solu önü ardı dopdolu... Gün görmemiş eşya parçalarıyla sağını solunu kaplayan

bu yığıntılar, nefes alıp verdiği hayatının akışını sağlamada bir faktör olmasa da onun için var olması baş şartı olmuştur. Hep onun için vazgeçilmezlerinde yer almaktadır. Varını yoğunu hep bu tahta parçalarının süslediği ocağında, onlara bakıp dokundukça mutluluğunu hissetmektedir. Ona verdiği heyecana karışmış duygularının esiri altında öylece vaktini geçirir durur. Zaman akmış, gitmiştir. Zamanı geriye çekmeye çalışılsa gelemeyeceği zaten önceden bilinir; lâkin bu zaman kavramının kıymetini bir türlü işleyiş açısından kendimize nüksettirememişizdir. Burada parmak basılmak istenilen konu zaman parçasının önemidir. Bize verilen zamanımız için – içinde - neleri işlemede adapte olmaktayız? Nelere yönelip, nelerle kendimizi avutuyoruz? Kendi savunuculuğumuz için çalışmamız dışında kalan zaman parçasında kendimiz için gerçekte ne yapmayı düşünüyoruz da yapıyoruz ya da yapamıyoruz? Bunun ikilemesinde tartışma yaşansa da biz işin özüne değinmek istiyoruz. Senin akıl benliğin çok şükür yerinde, tüm görev ve fonksiyonlarıyla çalışabilmektedir. Değil mi akıl sağlığında bir noksanlık yoktur, sadece devreye sokup çalıştırılamamak akli noksanlığa itecektir. Ne yapıp ne etmelidir ki bu akıl mekanizmasını devreye alıp çalıştırabilmeyi başarabilmeliyiz. Öyle kolayca hemencecik alıversek de işleyişe geçiverse, ah ne güzel olurdu! Her şey daha bir güzel olurdu elbet; lâkin bizim bacağımıza yapışanlar, elimizi kolumuzdan ayıranlar, vücudumuzu kullanmamızın güçleştiği bir ortamın varsayımlarla harekete geçmesini beklemek gibi bizlerin de senin eline verilmiş kazma kürek misali nereleri kazıp açıp kapatacaksan? Öncelikle açılması zor gelen yerinden başlayarak kaz dibine kadar. Neler açığa çıkacak bak bakalım. Senin ömrübillah hayat güneşinle tanışma denilen gerçek ana şahitlik edebilecek mi? Kendi kendinin yapmış olduğu eylem, eylemin içeriği güzel hoşça bir sunum arz etse de senin gerçek gönül gözünün nelere şahitlik yapacağını bizim

buradan kestirmece bir izahta bulunmamız ne kadar çok yanlışa götürür. O anın sana özel olduğu, senin kendi kendinle yapacağın bir buluşmanın parçası konumu olacaktır. Evet, ufacık bir zaman dilimi seni belki de şu an olman gereken gerçek yere götürecek bir zaman aşımından çıkagelmiş gerçek hayat görecelerinle örtüşüp bağdaşacak bir yaşam modeliyle ilişkilendirebileceğin belki de gerçek alın yazınla da kavuşma anını yaşayabileceğin bir zaman dilimi seni kendi içine çekiverecektir ne dersin? En azından bir düşün, sonrasında aklını önüne koy ve adımlarının da kilidini kırarak başlat kendi yürüyüşünü. Zaman denilen anımızdan koparak birikmiş parçalar toplamını telaşesiz bir şekilde savunuculuktan kendini tamamen men etmiş, bir çembere takılı kalmış misali ölçüsüzce, hoyratça kullandığı vurdumduymazlığı onun içindeki ateş çemberinden dışarıya yansıtmaya çalışmışlığının bir parçası olsa gerek, ne dersiniz sevgili dostlar? Zaman dedik, parçalardan bahsettik. Anlatılmak istenilen şudur ki; kısacık ömrümüzdeki sahibi olduğumuz zamanımıza gerçekten isteyerek, sarılarak kuvvetimizin elverdiği ölçüde sahiplenmeye çalışmamızın bize katacağı katkıları iyice bir elekten geçirmemiz gerekir. Umursamazlığımızı yenecek, evrenin sana yansıttığı ışığın altında görünürlük derecesini de kendinde iyice nüksettirmen gerekir. Amacın istikametinde ne şekil ne de ölçü arz konusudur. Sadece imtiyazlığının sana bahşettiği, kulu kölesi olduğun varlıklardan kendini uzak tutup arınabilmek ilkesinden de bir paye kendine götürebildiğin varsa, işte senin kendin için ve zamanı en iyi kullanabilmen için yaptığın düşünce yazılımının uygulamaya geçirteceğin zamanın sana yaklaştığı zamandır dost. Zamanın sana kazandırdıklarını ölçseydik, ölçü birimi olarak da senin gerçekteki yüzü suyu hürmetine verilen akçelerin değerince mal olmuş çıkasıya kadarki ölçülebilen maddi kazanımlar cetvelinden bir santimlik boy alsa da sen bu bir santimetrenin hesabını

şu anki yaşına kadar topladığın zamanına eşit bir bedele mâl olmuştur. Öyle olmuştur esasında, doğrusudur eğrisidir bunu yine bilip bilecek sizler olmalısınız arkadaşlar. Sizin her birinize ait birer zaman tarayıcı saatlere sahip olduğunuzu kendinizin idrak edeceği anı yakalamanız ümidiyle zamanınızla baş başa hoşça kalın deriz. Bu işinde cılkını çıkartmadan, kendi cılklaşan taraflarımızı görmeye çalışarak az gidelim uz gidelim, sonunda buğuz edelim. Tek ilmi hafıza kartımızdaki bilginin kaynak gösteren, tabanca vazifesi üstlenen kuruntu mekanizmasını da alt edip, topuğumuza takılan çakıllardan düşme yaşamayacağımız bir evrende kendi güneşimizle kendi içimizi aydınlatıp ısıtarak elverişsiz gözüken, uzun uzadıya boy vermiş, alımlı, bakımlı, özverili ve payedâr biri gibi sen de çık işte ortaya. Zamanı sen de ele geçiriver bakalım neler olacak. Senin de yaşanmamışlık taraflarını yaşatacak, sevilmemiş taraflarını sevecek, umursanmadığını unutturacak bir oluşumu sana göndermeyi bir borç bilerek, buradan haberci kuşlarla hemencecik gönderiyoruz dostum. Haberimizi en kısa zaman diliminde eline geçirmen ve sahipleneceğin zamanına şimdiden en yakışanı sergilemen ümidiyle seni saracak, koruyup kollayacak an' ın bekçiliğini üstlenmen kadar güzel bir davranışının olamayacağını bilmeni isteriz. Senin sağ salim olarak artık zamana yenik düşmeyeceğini buradan tasdik eder ve onaylarız. Senin tarafından da makbul olursa her şey çok kolayca elverişli bir hâle dönüşecektir. Arkadaş her şey bu kadar işte, an' ı yakala, an seni içine hapsetsin. Sadece kendi çözemediğin, kilitli tuttuğun bölümlerinde bir açılma yaşayarak, kendi düğümünü çözmeye kavuşturan an' a şükrederek hiç çıkılası gelmeyen bu an' dan neleri kazanacağını şimdiden hesap edebilmemiz çok şeye bedel olsa gerek. Arkadaş son olarak şunu ekleriz ki, zaman zaman zaman... Zaman seni saran zaman, zaman seni sanan zaman, zaman zaman seni soran zaman olacak arkadaş...

Şimdilik sıradanlık arz eden konularla yoğunlaşma arzı yaşarsınız; amma velâkin içinizden geçen, şırıl şırıl akmakta olan çağlayanınıza kulak verdirtecekseniz bizler orada akmakta olanın sesini duyar gibiyiz; boş ver Leyla kim ki... Kim ki anadan babadan ayrı, gurbet ellerin uşağında olmaktan kıvanç duymuş. Yok, öylesine basmadan fistandan konuşmuş. Mecnunun yalnızlığından başka ne tür bir eylemi olabilir. Olanı ortaya dökülmüş, onunla da baş edememişken mi içinin sesine kulak verecek? Veremeyecektir; ama 'Hayır, efendi ben her zaman vermişimdir, dinlemişimdir' diyeceksen de şayet bu su sesi diye duydukların senin kendi öz benliğinden fışkıran adı konulmazlıkla bağdaştırılma eylemi veya anlatmak kadar zor, duyup hissetmek kadar kolay bir varsayımdır. Böyle diyerek bir yaklaşım cereyanında bulunmak isteyişimizin ana temasıdır dostlar. Varsın eller alsın sevdiceğinizi, sizin gerçek sevdiceğiniz içinizde akmakta olan şelâlenizdedir. Yeter ki sesini duyabilin... Küpleri açmaya devam edelim arkadaşlar, belki kendi nazarımızın bize yansıtmasını beklediğimiz bir sürece mahkûm oluveririz. Aşınlama arşınla deriz...

18. Allah'ım beni bereketli topraklarından nasıl yeşertip ortaya çıkartabildiysen, bende yeşermeye yüz tutmuş gövdemin salına salına diz boyu eğitilesi tamirhane köşelerinden çıkılası gelmeyen bir anlayış etkeninin içeriğinde saklanmış ve hep gizli tutulmaya çalışılmışım. O her ne ise, sen bunu çok iyi bilensin. Biliyoruz odur ki seni hep kendi etrafında döndüre döndüre bir hâlde bırakıyor. Bırakılan, yüz tutmaya amacı dâhilinde hiçbir zaman aralığında kendini kısıtlamadan başka bir etken üretemeyen, egzozu olmayan bir araba misali hep bongur bongur ötüp duran, bağırmaya yüz tutmuş çığlıklarından kendi bile bir şey anlayamaz hâle gelmiş, zavallı, kimsecikleri olmayan bir insan modeliyle karşı karşıya kalmışız. Burada yapılabilecek tek şey, insancıl hareketlenmelerin baş aşağı gelmesinin yan tesirlerini,

kendi cereyanı altında işleyişe geçirmenin tam zamanıdır. Öyle gerektirmek gerekir can dostu. Nasıl gerektireceğiz peki? Bu işin özünde, mayasında ne vardır da istenilen bu duruma geçirmemizde bize etken rol üstlenecektir? İşin özündeki maddeler bizleri oluşturan, yapıtaşımız olan her bir hücremizin kanalize edilerek ortaya çıkan alyuvarların işleyişiyle de alınıp verilen her bir nefesin seni olduğun zamandan ta uzaklardaki diyarlara ulaştıracak bir gücün nefesine vereceği katkıdan başka bir şey olamaz can dostu. Öyle kolay gibi anlatılıverse de sana zor epey zor gelir. Gözüken aslında zor olan değildir; zorluğu oluşturan hep bizler olmuşuzdur. Ufaklıktan gelme alışkanlıklarımızdan sıyrılamadığımız sürece paçamıza hep yapışan şeydir. Aslında buradaki yapışan senin elini, kolunu hatta dilini bağlı tutan, yapabileceğin bütün güzelliklerin çığır açmasına engel teşkil edendir. Etken yapıtından salıncak misali sallayarak elimize geçecek iplerin çözülüvermesi gibi bir anda kendimizi yerde çakılı vaziyette bulmamızın sana ya da bana, ona ya da onlara o andaki yaşanılan korkunun kendince hangi noktanın başından kendine yeni bir açılım oluşturabileceksin. Oluşturabileceğin açılımının sana getirisi olan insancıl hareketler plan ve programı dâhilince sana takdimi yapılacak evcilleştirilmiş bir hayvan görüntüsünden de nasibini alacaksın. Çıkılacak bu yeni yolda kendini epeyce yorup deforme olduktan sonra koca gövdenle çekeceğin çeker yükünle bir hayli yol almaya çalışman seni biraz olsun kendinden uzaklara götürmene belki bir etken olabilecektir. Bu işin sadece kısa bir nokta başlangıcıdır. Asıl yapılması beklenenin bu olmadığı bilinir; lâkin kendine laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan daha zor olduğu için yapılacak şeyin yine kendimize düştüğünü fark edemeyişimizin bize nelere mâl olacağını hiç kestiremeden öylece salına salına vurdumduymazca olağan yaşantımıza devam edebilmekteyiz. Bunun dışında da her şey gayet normal bir seviyede

sürmekte olup, kendimizi düştüğümüz, çakılı kaldığımız o yerden epeyce uzaklaştırmış, hafızamızdan silmeye başlamışızdır. Korkularımız kaybolup gitmiştir. Bir daha öyle korkulara sebep olacak durumlardan kendimizi saklamayı bir görev edinip, başımıza gelebilecek olası bir kazanın korkusunu yaşamamak adına kendi güvenliğimizi en üst seviyeye çekecek bütün donanımlardan faydalanmak için kendimizi sahiplenmeliyiz. Koruyucu şişme yastığından şişme balonuna kadar bütün teknik donanım tamamdır. Eksik kalan ise sadece dikkat olabilir. Bunların dışında kendine getirebileceği külfet teşkil eden, omuzlarında yük ağırlığı oluşturacağını düşündüğü, aklın almaz ölçü anlayışıyla vereceği mahkûmiyet bilançosunun bir sayfalık yüzünde yazıp onaylamaya çıkartabileceği bir anlayış etkeninin de kendini cezbetmesi kadar aşağılayıcı bir duruma mahal vereceğini hiç ama hiç düşünemez. Onun için başarılı bir durum gibi gözükse de yaptıkları esasında başlattığını sandığı kendi açılımını yapacakken bir de bakmış ki kapanışı yapıvermiş. İşte orda tekrar ikinci bir korkunun vurgununu ta içinde, ciğerinin dip köşesinde hissedivermiş; ama biraz geç kalmıştır dostlar. Yapacaklarını hangi zaman aşımının parçasına yerleştirecek de yapacak. Gitti zaman, bitti mekân. Yapılasının yapılacak tarafı yoktur. Hepten uçup gitti yapılması gerekenler de. Öyleyse şu an başımızı önümüze koyalım ve aklımızı devşirmeye götürelim dostlar. Bizlerin de uçulası geleceğimizin olmaması adına en kısa kısacık anımızın kadir kıymetine varıp, bir an önce işleyip dokumaya başlayalım dostlar. Verilen ellere uzanır, başka eller tutar, sarar sarmalar, öğretir öğrenir, kazanır zamanın tutulası kulaklarından... Bir başkadır onun için artık, yaban eller onu sevmiştir, okşamıştır, gönlünün dip köşesindeki o kapalı tuttuğu pencere kenarını kendine yer edinip, artık bakıp göreceği başka bir göze daha sahip olmuştur. Nedir ki o? Tabiî ki gerçek gönül gözüdür. O gönlünün sultanına eriş-

miş, gerçeklere kucak açmış, kendince yapabileceği ve ulaşabileceği en üst mertebeye yelken açmışlığını artık katıla katıla kutlayabilir. Olurluk ilkesiyle de barışık bir hayat düzeneğinde, yerleşik bir yaşam modeli içinde, kendince çıkmazlarına son vermişliğiyle, amacına ve hedeflerine doğrudan ulaşabileceklerini şimdiden söylememizde bir sakınca görmeden isteyenin her ne şekil ve şemail olursa olsun yeter ki bilinip de gidilesi gelmeyen o yere bir adımımızı atalım. Orada konaklamaya çalışıp, oranın havasını teneffüs edebilelim dostlar. Anlattığımız yerin neresi olduğunu çözmüşsünüzdür. Sancaklı zadenin üst payedâr komşularının paylaşılası gelen hayat anlayış ve görecelerinden kopup gelen bu anlayış, fıkra ve ilkesini kendimize vitir edinmekte geç kalmayalım dostlar. Yeter ki sen de bu payeden kendi payını almaya bak, gerisi kendiliğinden gelip oluşacaktır kızanlarım. Yeter artık, olduğunuz yerlerde sıkılmadınız mı? Çıkın da başka yerlere atıverin adımlarınızı artık. Kendinize dönüştürüveren düzeneklerin patlamasını belki de buralarda yapacaksınız, nerden bilebiliriz ki değil mi dostlar...

Bizlerin hayali, hayal kurmadaki etkeni bir gereksinimdir. Sonuç itibariyle bunun özlemiyle kurulur hayaller. Hepsi de birbirinden süslü, güzel mi güzel, güzelliklerle doluluk arz edenlerdir. Bizlerin hayali derken başta hani bu yazılmaya çalışılanlardaki hayalimizin de oldukça güzel, neşe verici taraflarının da olmasını arzu ederek ihtiyaçtan öte, hayatımızı çevreleyenlerden öncelikli olarak tercihimizi kapsayacaklardan biri olmasını öğrenmeyi içeren bu küpleri, 'başımıza gelebilecek en güzel şey' diyebilmemizi sağlamada sağlamlaştıracak bir hayal kütlesidir. Küplerle olan yolculuğumuza devam edelim...

19. Başımızı kaldıralım, gök kubbenin altında edindiğimiz hayatın cilveleriyle bir bir boğuşmamızı kutlayan semaya karşı kaldıracağımız kollarımıza bağlı olan ellerimizin yapacağı işlevi her saniye sana karşı yapacak biçimde yaşama

alışkanlıklarımızı tek tek düzeneğinden çıkartma görevi üstlenecek. Ha bir varsın ha bir yoksun işleyişini canlandırıverecek, domuz yavrusunun çirkinliğiyle benzeşen bir ortamın salıncak misali sallanarak eğlendiğini hayal eden bir varlık kapsülünden sana düşen nedir de burada hâlâ ikame etme şansını zorlarsın be kardeş. Senin yavrularının yarınlarına kucak açacak hayat felsefenin dip kıyısından bile geçemeyecek, nesnel değerlerin çok önde olduğu bir zaman tünelinin geçidinde sana düşen, kucağına alıp sarmalamaya çalıştığın, düşündüğün, doymayan nefsinin kölesi olacak kadar küçülmüştür. Bugünden yarından hiç haberi olacak uyandırılma şoku yaşatamadan kendini o özgür hür denizlere, sulara karıştırması ne kadar da zor bir durumu doğurur. Doğurulan esasında onu kollarından tutup götüren, al işte deniz, gir de doy diyen bir semadan ona düşen anlayış etkeninin ta kendisi oluvermiştir. Haberi de öyle şokla etkiyle değil; birebir kendi gözleriyle görüp, kulaklarıyla duyuvermiştir. İşte o an kendine gelen, canındaki akışkanlığını hızlandırıp içindeki çarpma etkisini birebir kendisi yaşamaya başlamıştır. Başlatılanın ta iç dip noktasının başköşesinde varlığının hazinesine kavuşacağını hayal bile edemezken, o tam orta yerine düşüvermiştir. Gelmiştir yeni bir ortama. Her şey göz alıcılı parlaklıkta, sevebileceği her şey onun yanı başında, hayalini kurduğu, tek imkânsızı gibi görünen, eline geçirmeyi bir türlü başaramadığı, hayat felsefesiyle ve anlayışıyla ortak noktadan tam orta yerinden çakışıveren neydi ki acaba? Merak ettiniz değil mi? Ettiyseniz ne âlâ, etmediyseniz de şaşırılacak bir durum söz konusu bile olamaz. Çünkü zaten şimdiye kadar sen neyi merak etmişsin ki? İşte ortada serili her şey; kör bir boğazın kendine köle etmesi mi yoksa cereyanlaşmamış, örtüştüremediğin kıskaçlarıyla oynamanın hep sana karşı bir bedele mahkûmiyet anahtarını kendi ellerinle kilitleyiverdiğini mi... Daha ne sayabilelim ki... Çok şey var esasında; ama burada bunları deşifre etme-

mizin bir manası olamaz be güzel kardeşim. Sen öyle meraklanma, düştüğün zaman ayaklanmak isteyip de ayağa kalkamazsan işte o zaman belki o merakı neden içimde doğuramadım diye bir iç geçirmeni dileriz. Belki de sen, düştüğün yerin çok öncelerden nasıl kıstaslara ayrılıp geldiğini, her bir köşe bucağının lime lime oluş hikâyesini o çam yarması gövdesiyle ılık ılık esen rüzgârın ona dokunduracağı serinlikte kendinde oluşacak mucizevi rahatlamanın etkisi fark edeceksin. Bu etkinin yansımasıyla düşüş yapılan o yerdeki karmaşık durumun serzenişiyle önüne düşüverecek yığmalarla kendi önünü bile göremez duruma düşmenden bir anda yapacağın bir hamlenin kendini nereden alıp nerelere getirip götürmesini hiç ama hiç akıl edemez be güzel kardeşim. Şu an yazılanların çok pasifize bir anlatım sergilediğini de düşünebilirsiniz; lâkin buradaki düşmenin ve çıkış yapabilmenin esasında herkes için geçerli olabilecek bir geçidin varlığından bahsedildiğini vurgulama çabasındayız. Bunun ehemmiyetini baş gösterirlik ilim irfan sahibi, kuşak takmaya hak kazanmış büyüklerimizden bizler için birer nasihat işlevi yapabilecek bir anlayış olarak algılama yapabilmemizi yeğleriz be güzel kardeşlerim. İşin şurasında zaten ne kalmış be kızanlarım, anlasanız size yazar anlamasanız yine yazılacak olan sizler değil misiniz? Varsın geçsin geçecek olan. Kendi geçidinden geçmeyeni de elbet bir gün kulağından mı tutarlar, yoksa başka bir yerinden mi hiç bilemeyiz. Muhakkak geçecektir geçmesi gereken geçidinden; lâkin işte söylemeden duramıyoruz geçit onu kabul eder mi yoksa dışarıya mı atar da düşüş sağlar? İşte burada sizler tekrar bir daha düşünün deriz benim güzel, gül kokulu kardeşlerim. Evet, her birimizin çok güzel bir kokuya sahipliğiniz bilinmez mi? Bizce bilinir. Bilinmeyeniz varsa, fark edememişse bir an önce etmeye çalışsın. İnanın her birinizinki diğerinden daha üstünlük arz ediyor gibi gelse de hepsi eşittir esasında. Eşitliği başta herkese verendir.

Verenden verilmişlerinin kadir kıymet ölçüsünü verebilmemiz değil midir işin ana esası? Budur da işte ne diyelim artık kapatıyoruz. Verenin, verenden farkının olmadığı bir anlayışla sağlıcakla kalmanızı temenni ederiz. Sizlerin de verenlerinizle olan diyaloglarınızın gelişim yaşayabileceği bir yaşam modeline geçit vermesini canı gönülden destekleme görevinin vericiliğini şimdiden beyan ederiz. Sevgili dostlar, sıkıca sarılın dünyanıza; geçit vermez sanılan tünellerinizden, kapalı kapılar ardında geçmeniz için önünüze sunulan aydınlıktan yararlanarak geçiverin deriz. Bu hikmetli yarenlerden salınan pozitif ilimlerle dolu, Nakşiliğin ön plan ve projesini veren mesleki ilimler ansiklopedisinin ufakcık bir kenarında yazılı kalmış düşünceler topluluğunu sizlerin önündeki sofranıza getirmeyi borç bilen vericilerinden herkese selam olsun deriz. Bir işin daha nükteliğini arz etmede vesile olabilmek adına bizler de kendi diyarlarımızın gül kokulu yarenleriyle buluşmak maksadıyla çıkıverelim şu yorgun, yapağılaşmış ocak görüntülü, mimberi olmayan, merdivensiz, hocası olmayan, olacaklara da kucak açmayan memleket köşelerinden... Bu yerlerden kopup da geliveren, kendisiyle haşır neşir oluveren, bir ordunun imtiyaz sahibeliğini üstleniveren kocaman ordu mensubu, Musa'nın asasından çıkacak mucizeyi bekler gibidir... Kendisiyle örtüştürdüğü ilmi bilgilere kavuşacağı zamana geçit veren, akli ilimler mertebesinin kendisine kuşatacağı kuşağını beline dolamasından alacağı feyz dolu idrakini tek tek hamleler halinde baş eder bir durum sergilemesi beklenir. Beklenen, verilecek olan bilgi ve nüktelerle apaydınlık yarınlara taşıması beklenilen günden ibaret olsa gerek dostlar. Sevgili dostlar bir yazımızın daha sonunda şunu ilave etmek isteriz: Bugün varsın verenle, yarın verecekle geleceği aynı çatının altına yatırmanın bir manasını bizler hapsedemeden çıkıverildik. Onun için sen çıkıverilmeden dününden kopup gelen, bugünle var olup, yarınlarla sürdüreceğini

taşımanın sana faydasını araştıra gel deriz...

20. Benin aklım başımdan gitti. Öylece oturup kalakaldım. Neydi ki aklımı başımdan alan şey? Bir türlü çözmeye çalışamamam beni hepten sürükledi keşmekeş çukurlarına. Öyle ufak tefek gibi gözüküyor olması yanıltmadı mı? Zaten onun ufalmışlığı nedense beni ona karşı hepten iç ve diş geçirtmeme etken olmuştur. Dostlar, neydi bu hikâye diyeceksiniz? Ne anlatmaya çalışıyor bu delikanlı, derseniz eh biraz ucundan eteğinden anlatıvereyim. İşin özü, hammaddesi bir kul çorabı, yamalı bohça misali üstü başı değil de neden çorabı takılı kaldı ki gözüme... En dikkat çekici, göz alıcı yeri çoraplarıydı işte. Anlatıvermek şu an belki çok zor gelse de o an öyle bir derinden hissi yaralanma duygusuna kapıldım ki bir anda mahvolunur da bu kadarı da olunamaz dedirtecek bir duygu seline kendimi boğduruverdim işte. Amansızca çırpındığım bu duygu selinden kendimi çekmem epeyce zor oldu. Arkadaşlar işin özünde bir kul yatar dedik ya hani, işte bu kulun çorabının yamaları beni ta ki geçmişime götürüvermişti. Bir bir canlanıvermişti gözümün önünde... Anlatılması zordur, boğazımızda düğümlenir, yutkunmakta zorlanırım. Sadece yaşanılan o anlarda geçirilen ehemmiyet kilidinden yoksun hâl ve hareketlenmeden doğacak insancıl ilişkilendirme denilen alın yazılarıyla hep ilişkilendirilmiştir. Hayat arzı konularla da bağdaşma gösteremeyen, akıl baliğden de hiç ödün vermemiş, topaç misali döndükçe yerinde duramayan, özünü sevip de kendini yerden yere çarptıran neydi de bu kadar iç geçirebilmişti? Onun yanı başında durup, varlığını kanıtsamada özrü pahasına çıkmışlığının alt edeceği sanılan koyu kahverengi bakışlarında gizli tuttuğu bilinmezlikleriyle öylesine bir bakış atışı vardı ki... Onun sanki bir ok fırlatması gibi sapladığı vuruşunun esiri olacak bir yöne yol açıverdiğini şimdiden kesip attırıverecek bir bıçağa ne lüzum olurdu da hep kesilip atılası gelirdi... Atılmak istenilen, esasında ona yaralar açmıştır. Bölge-

si içindeki veryansınlarının bıçak kemiğe dayanır misali, onun da iliğine sıkılmış kurşun misali çorabının yamaları benim alnıma sıkılmış bir yazı gibi kendimi bu yazgının içinde buluvermem çoktandır içimi yaralayıp kanatan noktanın ta başına oturuvermiştir. Epeyce canımı sıkıveren bir anlayış kütlesinden bir molekülün beni ayrıştıracak evreler için yarar sağlamasını beklemenin ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Elbet olamazdı. İçimde kanayan yaraya merhem olacağı yere daha çok akmasını itekleyen bu döngünün sana, bana, ona, size ve bize ne faydası vardı dostlar? Söyleyin Allah aşkına, ne fayda verir? Elimize geçecek olan neydi? Hadi bir söyleyiverin de beni de şu bulunduğum cendereden bir kurtarıverin dostlarım. Yalvarıyorum ne olur, benim için de bir çıkış kapısı açılıversin, bir köprü kuruluversin de çıkıvereyim, geçivereyim olmaz mı dostlarım? Söyleyin hadi ne olur? Canınız, kanınız pahasına, bu paha biçilmez değer yargılarından yoksunluk kazanmama bir de siz çalıvermeyin ne olur? Kazanımlarım yok zaten, kazanacaklarım için de sizler birer etken oluverin de çıkıvereyim, geçivereyim. Ne olur anlayabilecek olan biriniz bana yardımını esirgemesin dostlar. Çıkılası, görülesi yerlere ulaştırıverin ne olur. Apaydınlık güneşin, ayın, yıldızların olduğu gök kubbenin merkeziyle buluştuğu ormanlık diyarlardan düz alanlara terfiliğini kutlarcasına, muhabbetine servet harcanacak bir kula nereden ulaşıveririm de beni de saracak olan o gök kubbenin ışıkları altında kendimi yeniden görüveririm. Ha dostlar ne dersiniz buluşuverir miyim, kavuşabilir miyim, canımı canına atıverebilir miyim? Ne olur bir şey söyleyin de ben de burada, olduğum yerden bir kıpırdayıvereyim. Ne olur, sizlere yalvarıyorum. Gerçekten içimdeki yaralar bana çok acı ve keder veriyor. Paylaşmak, dağıtmak, üzerimden atıvermek istiyorum. Ne olur anlayanınız varsa yanı başıma oturuversin, bi anlatıversin bana, tutuversin elimi. Ne olur bir nefese ihtiyacım olduğunu anlayıversin. Dostlarım

yalnızlığımı çözüverecek biri nerede? Yersiz, emsalsiz, hayatın dip kıyısından kopup da geliverecek biri nerede dostlar? Söyleyin nerede? Nerede kaldı? Neden gelivermiyor neden, neden? Omuzlarının genişliğinde benim mübarek alnımda yazılan yazgılarımın sayfalarını tek tek görüp anlayıverecek bir kula nasıl kavuşur da varıveririm dostlar? Cemaatimizin bizlere verdiği bilgi birikiminin öğrettiği sonuçlardan söylenecek olan bu yaşanılası durumda her bir bireyin, ferdin kendi içinde yaktığı ocağının isini, dumanını, ateşini, külünü ne halde bırakmışlığı anlata gelinir. Buradaki ocak, gönül ocağımızdır. Yanan ateş hiçbir an sönmesin diye dua etiğimiz Yaradan'ımızın ateşidir; isi, dumanı da muharebatımızın verdiği artıklarıdır; kalan külü ise sende gizli olan tarafıdır. Çünkü külün miktarını, kalanını sen bilebilirsin. Belki de hiç kül yok, belki de hepten kül dolu... Bunları var edecek olan sizler olduğunuz için ateşin hiç sönmeden bir kor hâlinde hep kalıvermesi de sizlerin elindedir. Velhasıl işte dostlar, burada da işi şuraya getirmektir amacımız; yamalı bir çorap ile yaralı bir iç farkı sizde saklı deriz. Deriz elbet, çünkü farkı bulunmanızın tamiratsızın eskiyenin, yarayanın, yananın muhaberatını sizler bilebilirsiniz değil mi? Aç mı, açık mı, delik mi, kapalı mı? Yırtık mı, dikilmiş mi, eski mi, yeni mi? Bunların sorgusuna sizler cevap verebilirsiniz değil mi? Öyleyse sen, sen ol kardeşim, içinde bulunduğun böyle cendere yükü taşıma işlevini tekrar bir daha gözden geçiriver deriz. Elden gelen budur, o da vaktinde gelmez dostlar, bunu da çok iyi bilirsiniz. Esasında onun için en iyi ne varsa yine kendimizin kuracağı istikbalidir...

İnsan aktivitesinde içerik baş göstergeliğini yansıtmadaki en büyük etken içimizden geçendir. Bunun farklı kılınan taraftan da kendimizle bağdaştırıcı bir özelliğe sahip çıkmayı hiç ama hiç istemeyiz. İstememiş olmamızın altında yatan kendi öz marifetlerini kuşatanın bilgi hâkimliğine soyunmuş olmasıdır. Bunun da farkında değildir dostlar.

Farkın farkına varabilmeyi vardırabilmeyi içeren, içinden alınıp sizlere sunulan hayat aktivasyonunda yeşermesi ümidiyle küplerin yansı tutacağı düşünülerek açılması düşünülmüşü arz eder...

21. Başımı aldı bir duman, kapladı her yerimin milimetrik karesini. Çıkmak zor görünüyor. Çıkılası geliyor da çıkamama sebebini bir tek dumana bağlamamız bizleri ne kadar çok yanılgıya itecektir. Bunun farkını kavrayabilmemiz epeyce bir zaman dilimimizin elimizden çıkıp gitmesine sebep olacaktır. Böyle olması da bizleri içten sarsacak bir cereyanlaşmaya itecektir. İtilenin sen olduğunu bilip anlaman geç kalsa da hiç arkaya düştüğünü düşünmeden yeni bir hamleyle, yeni bir atağa kalkman hiç de zor değildir. Esasında burada yapılacak tek şey, senin harekete geçmene engel olacak duygularından ve düşüncelerinden etraflıca arınmandır. Muharebe gücü katığının sana vereceği liderlik portresinin yansıması misali öğreteceği alışkanlık seni eskinden koparıp yeniye bağlanma sürecindeki emsalsiz ihtiyaçlar topluluğunun verilmek istenen kurallar ayrımındaki emsalinin tek kendin olan kuvvetinden hiç şüphe duyamayacaksındır. Zorların anaçlığını üstlendiği muhakemesizce ayrışımında yanlışlara, tuzaklara düşmenin, kınasız ellere yakılanın topraktan bitmeler olduğunun bilinmesiyle yeni yeni kat edilecek yolların olurluk ilkesiyle bağdaştığının farkını, sadece kendi çemberi etrafında olduğu bir mekanizmanın birer kanıtı oluvermiştir. Can cazlarım, kaplayan duman bulutunun arz etmişliğini içine çeke çeke kendine getirtecek tüm duyguların uyanışını canlandırıverecektir. Olanaksızlık göstergelerinde bir cam yansıması gibi gözüken işte tam orda durup izleme isteğinin doğuvermesi gibi senin de kollarının arasından tutulup da erişmeyi hep hedefe koymasının sancılı bir sıkıntısıdır. Sen, sen ol bu sancının vereceği acıya ve ağrıya inanma deriz. Deriz çünkü senin gerçek sancının başlama yerinde bir yanlışlık

oldu. Asıl ağrıması ve acıması gereken bölge, iç organlarını hapsetmenle kendinde vurdumduymazlık ilkesini öğüne öğüne anlatılması olasılığıdır. Bu zincirden bir halkanın kopup ayrışıvermesi gibi senin canını sıkanın da aynen öyle ele geçirmesi imkânsız gibi gözüküp duran ihtiyaçlar kümesinden bir bir aldığın, yarınlarını bugüne değiştiğin, olmazsa olmazlarının içinde hep baş çeker olan ehemmiyetini arz etmekte hiçbir sakınca görmemesi de epey düşündürücü bir olaydır. Çıkmışlığının simgesi olan, daha doğru bir söylemde bulunulacaksa şayet, parmakları seni nasıl bir bir yazılım yanlışlarına sürükleyebiliyorsa, senin de kendi yazılımındaki yanlışların içeriğini bütün görevlerin adına yapması beklenen koca zaman zarfında hâlâ yapılıp bitirilemiyorsa senin için yapılabilecek tek şeyin organizatör bir firmadan yardım almana olanak sağlayacak koşullara kucak açmasıdır. Sağlayacak etkenin, seni nerelerden alıp nerelere savuracağını da hiç bilemeyiz. Bilinirlik tarafı zaten önünde serili duran kumaş veya kilim parçası kadar bile öğretilememişse bundan sonraki yaşam modelinin hapsetmişliğini de önüne serecek olursan gel de sen çık bu işin içinden deyiveririz güzel, aziz dostlarım. İnsanlar bir kere hata yapabilir. Bunda asla anlayışsız olmayız; lâkin hatanın boyutundaki gözlemlerimizin size yansımasındaki tarafında ölçü ve nizamın haddini aşmasını kesinlikle koruyamayız. Evet, koruyamayız. Çünkü bu o kadar da söylenildiğince olup da bitiverecek bir mesele arz etmez. Etmeyeni ettiren, kurmayanı kuran doğa dengeleri içinde zaten bilinirlik arz eder. Bunun şurası deyip de kulağının ucundan tutmakla ya da hesap verdirtirim manalarıyla yüklemde bulunmak zaten tersimize gelen bir hadisedir. Onun için senin yapman gereken, önünde değeri saydırılabilecek her ne varsa, bir kurum niteliğiyle ince, hassas, kör bir iğne deliğinden geçemeyen ip gibi senin de arz ve taleplerini illaki bu giresi delikten geçirtivereceğizdir. Hunharca katletmeye hazır iç-

lerinden geçen olasılıklar tek tek işlem görebilecektir. Senin şurandakileri getir, burandakileri de getiriver, hepsi bir arada halledilip çözülüversin demekle ne kadar da uzak bir hadiseyi yanı başımızda görüveririz. Görülen işte senin içinde kaplı; ama şimdiye kadarki zamanda hiç bakma fırsatı bulamadığını düşündüğün kocaman gönül aynandan başkası olamaz. O aynanın bir dillendiğini görürcesine bakmandaki lügati erkânın haysiyetindeki fıkraları bir bir çözersin. Kul, insanın yanı başında seyredip durduğu bir varlıktan öte bir şey olamadığının bilincindeyse sen de bir kulsan o zaman ne diye başka bir varlığın peşinden koşup durursun ki? Koşmanı sağlayabilecek etkenleri hapsetmişliğiyle ünlü koca mendebur yaratıklı, insan kılıklı varlıklar değil midir? Öyledir, bu bilinir esasında; ama çıkar ilişkileri bu tür insanları ayrıştırmamızda hep bir örtü görevi üstlenmiştir. Onun için sevgili aziz dostlarım, buradan çıkartmaya çalıştığımız insan varlığının hangi şartlarda olurluğuna kanacağı bir kanalize oluşturmasını buradan tasdiklemeden evvel oluşacak yapının sırf kendisi için yapabileceği soyutsuzluktan çıkma evvelini ya da sonrasını kapsayacak bir döngüden ibaret sırf kendi olurunu ipe asabileceği bir mekanizmanın ayrıştırıcı işleviyle harekete geçebilmesi olacaktır dostlarım...

22. Mavinin yeşile çalmasını izliyorum. İzlediğimin farkındayım. Biliyorum. Öğretiyorum. Senin bana gösterdiğinden çalınıp gelen olgu taşlarını tek tek atarak, batan her bir taşın ardından tekrar atmaya devam ediyorum. Senin bana yazdırman dışında yaptırdığın öğretilerin her biri şu an benim için çok değer taşımaktadır. Farklı kılan en önemli yanı ki lüzuma gerek duymaksızın senin omuzlarına dokunacak bir elin benden yana hiç mi hiç dokundurtmayı taahhüt edecek bir kişiye öylece ortalarda savurtturarak dağıtmaya ne hakkı ne de hukuku olabilir. Ey dost, çıkmıştık biz ne güzel, inceden inceden hafifçe yüzümüze düşen ufacık dam-

laların altında giderken senin omuzlarındaki o can dostu kelamını sakındığın vurgusuzca hamlesizlik adına hayâsızlık diz boyunu geçmiş. Ne içer ne gider, mutsuzca öylesine kafasını eğmiş, omuzları hepten düşmüş, varsayımlarının kurbanımı desek yoksa evvelinin döküntülerimi seni bu kadar paramparça etti ha söyle. Ne olur bir anlatıver? Bugün varsın, yarına ne olacağını hiç bilemeyiz, göremeyiz ey dost. Salıncağın ipini kestiler, sen de sallandığın mekânından zınk diye düşüverdin. Düşmenin etkisiyle de hızlı bir kalkış hamlesi seni yerinden oynatmaya yetti de arttı bile; lâkin bu kalkış kalkış olamadı. Gerçek kalkışın böyle olamayacağını sen de bilirsin, hem de çok iyi bilirsin; amma velakin o kalkış manevrasına bir türlü geçememişizdir. Bunun yanı başını saran koca bir ordudan kopup gelme, ayin taşlarını anımsatan görüntü kirliliğindeki yapılası zor mu zor gelen ufacık mutfak kırıntılarından sana kalan kısacık bir anlatım sergileme vaziyetinde bulmuşsun. Kim bilir belki de çay ocağında kaynamış kazanından çıkan buhar damlaları seni kendine hapsedivermiştir ha ne dersin? Kim bilir, kim bilebilir? İşte öylece salıncağından mahrum, kendi hamlesinin kurbanı oluvermiş zavallı, bir insan komutu bekler misali öylesine kendinden geçmesinin yankılanan o muhaberat telaşesi kendi omuzlarındaki çekerine kavuşmasının bir varsayımı mı? Yoksa yoksunluğundan kopmuş da kendine araması için sunulan yeni ocaklara mı başvurması beklenir. Kim bilir, kim bilebilir? İşte aslanın ceylan yavrusunu kapıvermesi gibi senin de kapılan yerin mi oldu kardeş ha ne dersin? Hiçbir şey söylemeni zaten bekleyemeyiz. Çünkü kapıp kaçanın seni ne halde bırakıp gittiğini zaten gözlerimiz görür, yüreğimizin içi ağlar; lâkin seni bize yazan kula da buradan minnet borcumuzun olduğunu söylemeden geçmek istemeyiz. Onun yazarlık üslubu biraz acemice, işinin ehli olması için fedakârca destek verilmektedir. O da bunun zaten farkında ki elinden gelen bütün emeğini göz ardı

etmiyor, son damlasına kadar çaba gösteriyor. Şimdi bunları ne diye araya sıkıştırıverdik diyecek olursanız, size anlatımlarda sunulan konuların esasında her birimizin muhakkak bir köşesinden kendimize benzeyen, kesişen, artı yönlerindeki vurguların ağır birer taş misali kendi eksenimizden çıkmışlığımızı yerine getirtebilecektir. Konuşulandan ziyade yazılanların bizleri daha bir harmanladığı düşüncesini savunmamız, anlatıları eksiksizce kendi hamurumuza dâhil edebilme şansını gösterir. Bir yol haritasını işte önünüze koyuverelim de belki içimizden birileri merak eder de bu haritadan kendisi için bir yol seçer. Çıkacağı yeni yolundaki macera olarak algılayacağı uygulamalar topluluğundan kendisine yansıyıverecek ışığın, muhabbet aşkının hamlesine atılıverecek bir çıkışın olamayacağını nerden bilip anlayabiliriz ki değil mi? Can dostları; amma velâkin şunu da atlamadan ilerlemeyelim. Yazılanların varsayım penceresinden görünürlük arzı asla hiç kimseleri zora koşacak bir yola itmesin; burada tenkit durumunu yansıtma anlayışıyla kullanılmamıştır dostlar. Sevdiceğinizin kollarındaki nükteleri içeren bir anlayış ve sevgide sunulmuştur. Kimselerin korkularını, veryansınlarını paha biçilmez güzelliklerinden koparıp da önlerine koyduğumuzu da düşünecek olunursa amaç öğreti ve bilinirlik arzı muhatabıyla özdeşleşecek kavrama gücünün bulunması baş hedefidir. Buradaki öğretilerin kıstaslarını içeren muhakemeliktir, bunu da ilave ediverelim dostlar. Sizler kendi kendinize yazacaklarınızla ünleneceksiniz, bizler de sizlere yazdıklarımızla ününüze ün katacağız...

23. Bilmem neredeyim ben? Beyazın yeşile çaldığı, buram buram kokan kasımpatı çiçeklerinin içinde uzanmışım, vızır vızır arı seslerinin etrafımı sarışı, ellerimi başımın altına kilitleyerek koyuşum, beni eşsiz bucaksız gök mavisine ulaştıran bakışlarımın hapsettiğiyle öylece dalıp gidivermişim... Nerelere gidiverdim ki? Öylece uzanmanın, miskinli-

ğimi yaşamanın tadına varmak isteyişim mi vardı; yoksa tüm güzellikleri barındıran, etrafımdaki doğa cennetinde olmak mı beni bu kadar kendimden alıp götürmüştü? Benim aklımın erdiği şey, bu doğa cennetinden çıkmak istemeyişimdir. Bir an' ı kaplayan zaman diliminden değil de sürekli etrafımı kaplayan bu güzelliklerden yoksun kalamamamın olabilirliğine geçit verecek, erkânı huzura götürüp ulaştıracak bir gücün elimden tutup beni uçuruvermesini ne kadar da çok isterdim. Öylece uçmak, bağımsızca muhatabımın benden başkasının olamayacağını düşündüğüm bir ortamda bana gelecek feyz bereketinden kalan kırıntılar olsa gerek değil mi arkadaşlar? Bilmiyorum, dedim ya bilemediğim bilinmezlik üçgeninde ayrışmanın yaşanmışlığından ödün verdirip, bulunmazlık iksirinin vericisi olabilecek bir kula mı gerek duyulur? Şimdi yoksa bir kuldan ziyade vericiliğini üstlenenin bilinmezlikte kalmasını mı yeğler de öyle sudan çıkmış balık gibi mi olmak istersin? Ha dostum ne dersiniz, deniz kıyısında öylesine bakakalmanı yansıtıp kendine geri dönüşünü sağlamada bir feyz dalgasının etkisi mi seni sudan itmeye yöneltti? Yoksa hâlâ suyun içinde yaşayıp yüzdüğünü mü hayal edip durursun? Öylece kendini kandırır durursun dostum. Bulunmazlık kaidesini oluşturma gücüne kavuşma özlemin senin veryansınlarınla birleşmiş, kendi halinde zıp zıp zıplayarak bir yere ulaşacağını hayal eder durursun. Durmaya devam etsin ne diyelim. Allah ona akıl fikir vermişken o nerelerin tozunu dumanını yutup duruyordu... İşte öyle önüne geçip duranın isini dumanını yutmaya kalkarsan olacaklardan da kendin sorumlu olacaksındır ey dost. Senin başına gelenlerin elbet bir sorumlusu vardır. Olmayan asla olamaz zaten, bunu aramaya kalkmadan evvel senin kendi sorumluluk sınırlarındaki görevlerinin ehemmiyetine bakmak lâzım. Buna kimselerin müsamaha gösterip, arz edeceği konulardan eteğine yapışması beklenenden çok üstün bir üsluba gerek

duyarak açıp kaçacağı kapıların ardında saklanması hiç de uluorta yapılıverecek olmasa gerek; ama oluvermiş. Elden gelen buymuş demek de kolayca dilimizin çözüverdiği bir cümle olursa işte yanıltan bir durumla daha karşı karşıya kalmışlığımızın acı bir göstergesi durumunu elimize tutuşturur. Ey dost, esasında şu konunun aslını çarçabuk öğrenip aksettirerek kendince anlayabilsen senden başka ne istenir ki? Sadece kulun kölen köpeğin üçlemesiyle çalacağın çıngıraklı yalanın ses dalgaları mı seni içinde hapse mahkûm ediverecek? Yoksa hamileyken yaşanılan aşerdi sendromun sendeki patlaklık veren iştahına bir sebep durumu mu gösterir, diyeceğiz; lâkin böyle bir olayın olmadığı, olamayacağı zaten bilinirlik sınıfında kendini bildirmiştir. Bilinmek istemeyişinin yönünü kendinden tarafta değil de bir başkasının ormanındaki çalılıklarında aramaya yeltenmesi ne acı bir hadisedir. Sevgili arkadaşlar, gurubumuz sınıf ayırt etmeden vermişliği kabul gören bir anlayışın gölgesinde ikame edebilirliğimizi uygunluk vasfına almış olsa da sen bunu onaylamayabilirsin? Seni hiç kimseler kolundan tutup da aşağılara çekerek ' otur da bir dinle bakalım, belki anlamanda fayda veren taraflar vardır ' demeyecektir. Kendince ne düşünür ne de söyler. Kimse kimsenin hakkı hukuku içindeki elverişli topraklarında boşu boşuna gezmeyi yansıtabilecek vuruşlara sahneleme anlayışıyla da hiç yaklaşmayacaktır. Dostum kısanın kısası şudur ki; evvel zaman içinde kalbur saman içinde, dereler teper düz ova iken, bizler derelerden tepelerden geçer iken, ayağımıza takıldı bir taş, o da yardı baş. Yarılan baş oldu, giden o oldu, kalan biz olduk. O da senin sonun oldu da biz göremedik... Ey dost anlatmak zor, yazmak daha da zor; lâkin yazılandan mana çıkarmak o kadar da zor olmasa gerek. Dostlar mananın manası işte bu olsa gerek demeden çıktık bir yola, elverdik yorulmazlığa. Varılacak, konacak, kucaklaşacak, meşakkatsiz, fütursuz, benzersiz bir makamın sana beslemesiz doğup doyacağın

buram buram kır çiçeklerinin kokusuyla karşılanacağın bir memleket özlemi içinde kendini var etmeni dileriz. Sancağının gölgesinden kopmadan, alıştığının dışında, umursayacağın bir hayat kıvamından sana düşeni toplayabileceğin, arkadaşça paylaşıp tadına varabileceğin, güzellikler içinde yaşayıp yaşatabileceğin bir hayat temenni ederiz. Hengâmesizlikten kopup geleceğin, dokunulmazlık yasasından faydalanacağın, umursamanın meyvesini göreceğin bir anlayışın sana yapacağı kazanımlardan da bileğin gücüyle ele geçireceğin isteyip de yaşanılası gelen zaman tünelinin sana feda edileceğini de hiçbir zaman aklından çıkarma deriz dost...

İnsanın bacağından hangi bir güç yakalayasın ki olduğu yere yıkıversin? Vardır elbet, kendi soyacağından bitme bir insan evladının kendinden daha güçlü olması onu yere devirmedeki bir özelliği olsun. Bunun dışındaki bir gücü düşünmeyi arzu eder. Onun oluşturacağı tüm eylem kuşağında seni sarıp sarmalayacağı, bir evrenden alıp götüreceği, yıkılmaz insan evlatlarından uzaklara konabileceğin diyarlara yelken açacağın, yeni ocaklara seyir açmanı içeren küplerden sana açılanlar belki bunlar değildir; ama biliyoruz ki senin açılası kol ve kanatlarının seni nerelere ulaştırabileceğini kestirmede ön fikir beyan ediyoruz. Arkadaş bu beyanın içeriğini anlamanda bir zorluk derecesi yaşamayacağını da bildiririz. Bildirileni, bildirenden alıp uygulayabilmektir. Açılanın, açandan farksız yanının düşünülmesinden ve konuşulandan ziyade konuşabildiklerimize söz geçirmede eylemlik arz ediyoruz ve küpleri açmaya devam ediyoruz...

24. Murdar olmaktan geçer tüm verilesi güzel dokunaklı sözler. Senin benim içimi yakan mendebur suratlı o mahlûkatlardan çıkmış, baş göstermiş olsa gerek. Böyle hayat memat meselesi durumunu anımsatacak durumlara mahal verdirecek bir oluşuma cereyan ediverir. Nedir ki senin elini kolunu bağlı tutan? Onun sana söylediği bir çift söz mü

seni bu kadar kendine hapsettiriverdi kızım? Onun için mi kendi öz benliğinden terk edilesi başka benliklere çadır kurmuşsundur da farkında değilsindir. Öyle ölesiye can verilecek, dibine sonuna kadar sevileceğine and içilen bir muharebeye kalkışmışsın da senden başka kimseciklerin haberi olamamış... Ne dersiniz, var mı aranızda böyle olanlar? Kim bilir, kim bilebilir? Sizin bildikleriniz değil mi hayat memat meselesi? Maazallah korkularınızın kurbanından gayri yoktur başka saran bir şey. Korku verilen şeyin seni bu kadar mahkûm edeceğini nerden bilebilirdin ki değil mi? Ey dost, varsın geçsin bu korkuların. Seni kimin beslediğinden ziyade sen kimleri besliyorsun. Hâlâ karşılığında açız diye bağıran bir gurubun mu uşaklığını üstleniyorsun? Zavallı insan, burada kişinin dişiliği veya erkekliği önemli değil, önemli olan kendine uygun gördüğü kimliklerdir değil mi dostlar? Burada anlatılan konuyu ayrıştırmadan öte birimizin birilerine geçirdiği nefeslerimizin kendini yakıp yıktığı, bir yerden sona kalakalmışlığın çıkış noktasından çok uzaklarda kalman seni epeyce zorlayacak bir durumda bırakacağını sen görüp kestiremeyecek kadar kör mü olursun da körlüğünü de güneş gözlüğü takarak iyice pekiştiriverirsin. Ey kul, kul demek daha hafif geliyor bizlere. Nedeni olurlukta daha işleyici bir etken oluşturmasıdır. İnsan eşittir kul dememiz de doğru bir varsayımdır; lâkin kendimize seçeceğimiz teriminden önce gerçekte içimizdeki kimliğimizin özelliklerine sahip miyiz? Buna bakabilsek de böyle çıkmazlıkların eşiğinde hiç bulunup yer etmesek; ama ne fayda ki dönem dönem böyle durumlarda olmadık, yer almadık diyemeyiz. Muhakkak günün birinde böyle vakalarla karşılaşma yaşamışızdır. Yaşamayanlar için de başka bir pencereden bakışı görmelerinde oluşturduğumuz görüntünün başkesitleridir. Dostlar öyle işte insan maceraperest bir yaşamın peşinden koşmaya pek hevesli ve meyillidir. Öyledir; ne kadar da hayır ben değilim desek de vardır içimizde yatan

bir macera aşkı. Belki şimdiye kadarki ömrü zamanımızın içinde hiç teşebbüsümüz olmadı belki; belki de birden fazla, sayısını bile hatırlayamadığımız bir serüvende hep başrol alıvermişizdir. Bunları guruplara ayırma, sınıflandırma sizlere kalıyor. Bizlere kalan tarafı bunların aşama zaman zarfında yapılmasından sizlere doğacak yeni kimliklerdeki barınma olanağının var olup olamaması, bizleri ilgilendiren taraflarıdır dostlar. Yaşam penceremizin içine yer aldığımız bir kurumun görüntüsünü sağlamada yer edinmesi başlık kazanacaktır. Bu başlığın içerdiği konulara hâkimlik derecesinin baş göstermesidir ki başında her şeyi vurgulama ihtiyaç duyar ve konusunun hâkimiyetiyle kendini savunma mekanizmasında hep tutulu bırakır. Esasında buradaki ayrıştırmamız gereken iki şeyin farkını bulup kendimize nazar boncuğu gibi asabilmektir. Peki, bizler bu farkların yansımasını içimizde bulup hissedebileceksek ne âlâ, değilse de zordur işimiz çocuklar. Çocuklar diyoruz, çünkü ancak çocuklar bu hâl ve durumda kendinde bir şey hissedemez. Sizler, bizler erişkinliğe atmışsak adımlarımızı o zaman fark edebilmeyi, fark edilmeyi çözmüş olmamız adına varlığımızı devam ettiriyor olabilmemiz bizlerin ve sizlerin boyun borcumuz gibi bir şeydir dostlar. Burada amaç nasihat vermek değil, mukabilimizin sonucu erkâna ulaşmadaki vericiliğin bir etken olma aracılığıdır. Biz böyle düşünerek yazıya geçirmişliğimizin bir kanıtıdır. Hayat pencerenizin bir kenarından muhakkak el verdiğince size yapacağı kazanımlar ordusundan da bir meşalenin sizlere sunulacağı tezinden de haberdar etmek asli görevlerimizdendir. Yaşamın kıyısının çevrelediği iş, aşk, meşk, meşakkat... Bunların da ayrışımını üstlenmemizdeki en önemli etken yazısız imza taşıyan bir genelge gibi imzalanası şu yazıları sana takdimimizin kanıtı olsun deriz. Hepimiz şu ayrışımını yapamadığımız her ne ise yapıverelim artık deriz. Çıkmaksa çıkışı, geçmekse geçidi, yarmaktansa yarılmayı, ilke edinmeyi

bir görev bilip şu geçitlerin çıkış kapılarını yarıverelim de ulaşıverelim konaklayıp barınacağımız yeni yere. O kadar da zor olmasa gerek dostlar. Bir kere deneme sizi yanıltmaz inanın, daha çok inanç sağlar da hiç geriye adım attırmaz bir hâle dönüştürüverir. Nerden bilebileceksin dene de gör. Bir daha da aklının pençesinden hiç kurtulma deriz. Deriz de deriz... Sen ne dersin ona bak deriz...

25. Çam ormanı yeşilliğini anımsatan, etrafımızı kaplamanın ötesinde bir durumu yaşamaktayız. Lâkin gecenin çökmüş karanlığında nasıl oluyor da etraftaki yeşille çalan güzelliği hemen de algılamada bir sorun içermiyoruz. Ne dersiniz dostlar bugünün yarına çalan kısmında sizler de böyle yeşilin mavisiyle iç içe yaşandığı bir ortamda ne diye hâlâ elinde balta kürek taşıma telaşını yaşarsın ki? Nedir ki bu telaşın? Seni olduğun güzelliklerin içinden koparıp da götürtüveren yerlerde ne işin oluverir ki can cazım? Ah bir düşünmüş oluversen sana katıp katacağının yansımasının içinde öyle bir cereyanlaşacağını hissedeceksin ki... Elinden tutulmuş o etki mekanizmasından çıkmana şahit olmandır yavrucağım. Ah diyorum ah çekiyorum, içimden başka bir kelime dökülemiyor ki... Geçen yıllarımın hesap bilançosunun sonucu mu beni bu kadar yara bere içinde bırakmıştır. Yoksa hâlâ ondan bundan beklediğim menfaatler mi beni kendi etrafıma hapsetmiştir. İnanın yaşamışlığımın bir anahtar misali açıverecek komutunu istemiyor değilim. Yalnızca içinde bulunduğum, ayak bağı oluşturan etkenlerden sıyrılabilmeyi öğrenmeyi de çok isterdim. Çünkü benim istediklerim kendim için sadece kendime yazılacak yazgılara doğru harekâtın bir başlangıcından kucağıma düşüverecektir. Sen bunun farkında olmuşluğunu kendi gözlerinle sarıp sarmalayacağı bir etken firma misali seni de kendi içine dâhil ediverecektir kızım. Yine kızım diye hitap ediverdim, burada kız erkek ayrımı yoktur. Sadece anlatı dizelerinin bir noktası gibidir. Sizler böyle algılayasınız sevgili

dostlarım. Şimdi nerde kalmıştık oraya dönüp tekrar bakabilelim ne dersiniz dostlar. Bakmamızda bize faydası olacak bir harmanlama yapmamızın getirisine girer miyiz ki? Hadi girivereIim ne olacaksa oluversin, bizler de şu çekilen ömrü billah nazar ve kıymet anlayışının ilkeler topluluğundan kendi payelerimizin ele geçirileceğini bir kanıksayıverelim ha dostlar. Haydi, el ele, göz göze, durdum niyaza, çıktım yola deyip de başlama düdüğünü çalıverelim dostlar. Bunu yapmamız çok da zor olmasa. Sadece bir an'ınızı heder edeceğinize bakar bu iş. Sonrasında size, heder edilen bir hayatın yansıma ışıklarına sahipliğinizin birer göstergesidir dostlar ne dersiniz. Yapılacaklardan sakınmadan atın adımlarınızı, çıkın yürüyün, kim tutabilir ki sizleri? Önünüze çıkacak belki bir kara şövalye, sizi atına alıp gezdirecek diyar diyar. İçinizi kaplayacak buram buram nefis kokularıyla sizleri yeniden yeni bir dünya kapısına götürüvermesi de imkânsız değil be dostlar inanın. Benim masal okuyormuş gibi bir hava oluşturmam sizin kendi iç ciddiyetinizi asla bozmasın. Buradaki kara şövalyenin neyi simgelediğini açık açık yazacak olursak, sen delirmişsin deyip kolumuzdan tuttukları gibi damdan aşağı atıverirler. Onun için sen ister kendi kara şövalyeni bulursun, ister maceraperestliğinle pamuk prensesini veya prensini bulursun. Bunları bulup ele geçiriverecek olan sizlersiniz dostlar. Yine masal gibi oldu anlatım dizelerimiz. Biraz gerçeğe yönelelim o zaman. Hani senin başına bir talih kuşu konmuştu da sen bunun kıymetini çok kısa bir zaman dilimi içinde anlayamadan heder edivermiştin. Sonrasında da ah tüh keşkelerle de boğuşmuştun. Tıpkı bunun gibidir bu işler, sonrasında boğuşacağımız işlere sebep verdirmemek adına saracağımız işlere kucak açıp, onun özlemi içinde payemizi akçeleştirsek ha dostlar. Bu kadar zor gelen nedir ki size? Artık sonrasında boğuş tekniğimi öğrenmek yoksa seni sarmış vaziyette bulunan bir ocaktaki muhabbet aşkımı seni sarıp sevmede aldatma yaşatacaktır.

Asla yaşatmayacaktır. Bunun da burada mührünü basa basa deriz ki asla ama asla sen bu ocakta aldanmayacaksın, aldatılmayacaksın. Aldatan da aldatılan da kendinden başkası olamayacaktır. Bunu tekrar tekrar yinelemedeki gayemiz siz sevgili dostlarımızın kendi içinde yakacakları ocaklara kavuşma özlemiyle yanıp tutuşmasının çıkarıvereceği bir çıngıya kendilerini kurban etmesi olarak yangılara dönüşüvermesini tüm benliğimizle en derin temennilerimizle istekte bulunur, arz ederiz sevgili dostlar...

26. Dümdüz bir orman yolunda seyir hâlinde ilerlemekteyim. Öylece dalıp gitmişim. Gölge misali önüme çıkıveren yaratıklar, korku içerikli sahnelerin oluştuğu bir alanda tek başıma yapayalnız öylece kalakalmışım, çaresizce çırpınışım, kıyı bucak benden uzaklaşan sancak görüntüsü... Kurtuluş meşalesiyle etrafımı çevrelemeye çalışan insan yığınlarından bana gelecek komutsuz harekâtlarını beklemem kadar beni yanlışa itecek bir davranış olsa gerektir. Öyle düşündüm; çünkü zaten ben düşmüşüm bir çukura, benim elime kim bir el verecek, kim bir silah ulaştırabilecek, kim yapıvermede kendini sakınmayacak ki bu alandan çıkıp kurtuluvereyim ha dostlar? Sizler ne dersiniz, kim beni bu alandan sürükleyip götürür kim? Kim eline aldığı hançeriyle beni kurtaracak? Korkusuz, cesur yürekli bir kul mu, yoksa kendinden öte canı pahasına heder edeceğini düşünmesi mi seni kurtarmaya yetecek? Ne dersin senin omuzlarından yakalaması an be an beklenen yaratıkların saldırısı mı seni bu kadar çaresizliğin dibine itiverecek? Yoksa hani bir zamanlar ben hiç bir şeyden korkmam, yılmam, kim ki bana bulaşacak, ben onu yere bulaştırırım gibi derlemenden kopup da geliverişin seni bu alandan çıkmaya itecek bir güç oluşturmaya yetemeyecek mi ne dersiniz? Size kula yaraşır bir çıktı hamlesi gösterir nitelikteki bu umursamazca senin benim elimde bitenin, tutanın senden kopma ve yahut da benden kopma bitme olduğunu anlamayacak ruhta ola-

bilme şansı tanır da sen mi algılama sorunu yaşarsın? Ne dersin bu kadar mı zor bu alandakilerin müyesser olmaları? Bu kadar mı yaralar be dost? Neydi ondaki ahengi kaplayıveren maskenin düşmesi mi seni bu kadar yaraladı da sen bunun için mi bu kadar mustaripsin ha arkadaş? Çıkacağın alandan, çıkmandaki etken yaratıklardan mı umudunu kestin de böyle bir hâl alıverdin ha dostum? Bu kadar mıydı sendeki dostluğu? Bu kadar mı erken bitiverdi ne dersin kızanlarım? Sizlerin de böyle vakalarla karşı karşıya düşmemeniz temennisi içinde hani ola ki karşılaşma yaşandı ne yapar ne edersin de bu arbede durumundan kurtuluverirsin. Var mıdır hazırda tuttuğun bir formül ne dersin? Yoksa işleyişin içinde mi hemen kullanmaya ataklık mahal verdirecek bir sürümümü devreye alıverirsin? Ne dersin sence her ikisi de mümkün mü ya da değil mi? Seni ne diye şimdi durduğun yerde ilgilendirip alâkalandırsın ki demi? Varsa yoksa alan da alan. Kurtuluş filan bunlar da neymiş, ne saçmalayıp duruyorsunuz demeniz çok mümkündür; lâkin bu iş hiç de senin düşüncen kadar küçülmüş bir olay değildir. Öyle kara burnunu dikip gitmeye benzemez bu işler evladım. Sen daha gün yüzüne gelip bitmeden, bu işler konuşulur görüşülürdü de sen tam orta yerine düşüverdin haberin yok. Hâlâ sen nerde ikamet ediyorsun, ne yiyip ne içiyorsun bilmiyorsun. Yalnızca verileni boğazından geçirmeye çalışırsın. Başka ne işle meşgul olursun evladım? Bir de dön bak arkana, gerçekten kendinden emin eller içinde muktedirliğini kanıtsayabiliyorsan alnından öpmemizi bekle; yok emin olmadığın bir şey varsa burada biz senin alnını karışlamaya kalkarız işte... Sen hiç alınma ve gücenme. Saadetli bir yuvanın kuluysan, saadetlik senin tam kör noktanda işlemeye geçecektir de sen kilit vurmaya devam ediyorsundur. Açman için bir sebebin yoktur ki, çünkü sen mutlu ailenle hep mutlu kalacağını düşünür, hayal edersin. Marazlıkların olmayacağı, kösteklerin geçirilmeyeceği gün-

lerinle olmayı düşler durursun. Tamam, çok güzel düşünce evreleriyle buluşma vaktinin senden çalıp götürmesi beklenen hazırlanmış zaman dilimi pençem vuruşunun etkisine giriverirse beklemediğin bir anda o zaman, zaman ne sunacak sana, bundan da haberin olsun ister misin? Hayır, efendim ben aynanın güzel gösterdiği yerden bakarım, demen senin tarafından beklenmeyecek bir söz değil ya yine de biz tekrar tekrar anlatılarda bulunmaya devam edelim. Belki çarkın dönüşü sırasında gerçeklerin kucağına itivereceği doğruların seni doğrultmada bir etken oluverir ne dersiniz dostlar. Doğrulalım, ayağa kalkışımızı gücenmeden yapıverelim dostlar. İnanın kazançlı çıkacak olanlar sizlerden başkası olamayacaktır. Göster hamleni, çek kılıcını, kuşanasın. Ortalara savrulmuş insan yavrularını topluyasın kızanım...

Çıktık epeyce yol aldığımıza. Birazcık inandık sanki ne dersiniz? Bizim söylemlerimiz biraz dokunaklı, yaralama işlevi gördürme adına. İnşallah devreye girmemiş olanlar için devreye sokuverir de insan evlatlarını bu mahrum bıraktığı, gereksinimi duyulan ihtiyaçtan kendine bir kepçe alma hissi doğurur. Bizler de boşu boşuna hayat memat meselesi durumu senaryolarını işlemekten elimizi kolumuzu çektirip, eteğimize yapışanlardan sıyrılıveririz. Ha dostlar, yanlış mı konuşuyoruz? Yoksa içeriği boş, şu küp diye bahsedilenlerden mi ders çıkarmamızı sanıyorsunuz da demeniz beklenir. Her şey beklenir, beklenebilir. Beklenesi zamanın, yarılası evrene kaçışındaki ana şahitliğimizin bekçilerinden mi sana beklemen söyleniliyor da bizler bilmiyor muyuz ha dostum? Bu işin kaçanı da sensin, kaçırılanı da sensin. İster bekle, ister bekleme. Çık, şu önündeki kervana bir bak. Ondan sonra iyice bir düşün de kendi kararını kendin ver deriz. Olasılıklarla hayat daim etseydi senin burada bekçiliğini üstlenenlerden kimseler sığdırılamazdı evrenin göbeğine. Senin olasılığın da kendin için yapıtın olanıdır. Başka ne denilebilir ki ey dost...

27. Mecbur kalmasam çıkıp bu deli dolu insan evladıyla hazırınca oluverdi de mi? Ben baş göstergelik yapmaya geldim. Hayır, efendim hayır, asla ben olduğum yerin terki erkânını savunmamla övünme arbede yaşamamı da kendimden men ettirecek bir oka saplatıveririm. Kimselerin yine haberi olmaz, olamaz; ancak varsa yoksa çıkmaz sanılan arka sokakların muammalıklarından kendine biçtiği bilinmezlikleridir. Başka ne olabilir ki, varsa yoksa onun içini kaplı tutmaya baş gösteri sağlayan bir camızın kalmadaki yer hacim alanıdır. Başkada ne düşünebilir ki onun için, yeri geniş olsun da rahat rahat yatmada bir rahatsızlık duymasın. Budur tek anlayışı. Başka çalıştığı bir yeri var mıdır? Düşünmek gerektirir insanı, öyledir evladım. Çalışan yeri aklından ziyade bedeniyle eklemleridir. Kendince ölçülü tutmaya çalıştığı hareketleri, onu insan vasfında tutmaya çalıştırır. Başka da ele avuca alınacak bir tarafı yoktur. Böyle olmasının seni ne kadar zora soktuğunun farkındayız. Sen, sen ol bir tanem böyle durumlarda yapacağın aksettirmenin başkesit yapısı senin içini cırmalayıp durur. Her cırmalanışında bir şeylerin daha çok içini acıtmasına alışmış olursun. Senin iç yanmalarından dökülen yaprak misali kendini döktürtüverecek bir duruma mahal verme deriz. Olsun yapsın yapacağını. Yapmış eli kırılası, gözü şaşıracası... Ne dersek diyelim onu kendi erkânından bizim erkâna getirtecek bir güce nasıl da ihtiyaç duyuveririz değil mi? Ama yoktur elimizde sihirli bir değnek, dokunduralım da istediğimiz şekle şemaile çeviriversin. Olmayacağını hepten bilir onaylarız. Onaylamanın dışında, şimdiye kadarki zaman diliminde yaptığımız aşıma uğramışlığının bir göstergesi misali kanıtlı olmanın yanında kanıtsızlıkla belimizi büker de yapılacaklardan nasiplenememe korkusunu içimize yer ediveririz. Öyle kolayca gözükenin dışına vurup, taşırdığı bir taşım su gibi seni de kendi içine taşıttırmadaki en büyük etken olsa gerek deriz. Buradaki etken kendi

içimizi kemirenin başıdır. Hâlâ fark edilememiş bir ayrıntıda gizli kalmışlığa ödün verdirtecektir. Burada yapılması arz edilenden ziyade kendi kuruntu pervanesinin döndüğü bir eksene saplantısıdır da bundan da haberi yoktur. Hiçbir şeylerden de nasipsiz, kısmetsizce öylece oturmuşluğunun simgesini kendi boynunca nüfussuz bir toplumun evladı mı oluversin? Böyle denilmek istenilse de; ancak bu işler de öyle savunmasızlığın karşı tarafında oturup da lak lak çalınacak laflarının işleyişte ne kadar bir etki cereyanına çarpacağı bilinemez de. Sen yine de etkileşim adına vuracağın her bir iğnenin acısını karşındakine işleyecek, ellerinin kavuşturduğu sancak zadelerden kopma vurdumduymazlıklarının baş çan çalıcısı bir evladın bağrından, ciğerinden kopanların bunlar olamayacağını çok iyi biliriz. Lâkin girmiş işte bir hayat cenderesinin kendini ittelediği tünelinden. Bir türlü çıkamaz da ne yapsın? Kader mi denilir, kaza mı demek düşer veyahut da alnının yazısıymış mı demek doğru düşer? Bu üçlemedeki yapılan çıkar savunmaları aslında hakikati yerinden oynatmayacaktır. Öylece biri seçilip, ona yamanarak, geri zekâlı olmama adına çıkış yapılmış sayılacaktır. Oh ne güzel ne âlâ be arkadaşlar. Böyle kolaylık arz eden bir konuymuş da biz günlerdir anlatmaya çalışıyoruz. Konunun ana mekanizmasının tam göbek yerinden çatlatıverecekse böyle konuların ayrıntılarını işlemeye cüret göstermek adına yapayalnız bir kulken seni ortalara itecek bir güce yem oluvermen bizleri sağduyusuz, harekâtsız bırakır mı? Bu hiç mümkün değildir. Öyle veya böyle çıkılan yolunuzda her ne ile karşı karşıya kalıp, gelişmelere kucak açacağınız zamanlarınızdan kopup gelen üstünlük adına göstergesiz bir duruma mahal verdiremeyiz. Bizlerdeki anlayışın iç çekirdeğidir bu. Sizler iyice anlıyasınız kızanlarım yol birdir, birliğin içindedir yolumuz...

Epeyce yol aldık sanırız. Sanmamızın kaynağının eşitlik ölçer aletinin bize gösterdiği zaman makinasından arta ka-

lan evrendeki yerinin, hapishane köşelerini aratmayacak bir köşeden ibaret olması mı seni durdurmaya yetecek bir kudrete mahkûm etmiştir? Yoksa kudretinin esaretinde bağlı bulunursun da çıkamazsın mı bu eşitlik ölçerin yanına? Korkuyorsun değil mi? Bir gün senin de eşitlik tarafların ölçülüp, biçilip, kesilecek. Bunun farkındasın da üzerinde çalışma yapmayı eylemleştiremiyorsun. Hepsi bundan ibaret olsa gerek; ama ne yazar... Senin yazgıların çoktan yazılıp bitmiş mi dememizi beklersin. Ey dost, sen yazgılarından ayrı bir yere gidemeyeceksin eyvallah, şunun şurası ne kaldı da sen yazgı mazgı dersin. Kardeş, kardeşlikten ötesi bulunmayan şu evrende hepimizin kucaklanasıya kadarki beklemenin ölçüt kavramını bulamamışken yazgınınkini mi bulup kavrayacaksın deriz. Bu akıl topu niteliğindeki küpleri sizlere aktarmaya devam ederiz dostlar...

28. Sağım solum keşmekeş çukurları. Önüm arkamsa bundan da beter bir görüntü sergilemektedir. Kaidesizce olurluk arz eden ilke ve inkılaplarından bir bir ele tutulası, getirilmeye yaklaştırılan kuruntu çadırına bir çelme takıp da ortaya çıkıveren, çamı devirenin çamlık ormanında yetip bittiği tartışılır. Dostlarım sizler ne dersiniz bilmem. Buradaki öğreti çanağının sizden evvel bizleri hapsedişinin bir kanıtı olsa gerek de düşürülenin sizlerden evvel bizlerin yakıp yıktığı mazgallardan kendini geçirttiği bir ocak mı kendine tutundurmayı mı becerir ha ne dersiniz? Bilemezsiniz ki, derme çatma yapılan bir ocağın içine düşüşün mü seni bu kadar yara bere içinde bıraktırır? Yoksa hep düşlediğin, hayalini kurmandaki en büyük etkenin bir parçasını oluşturan kendinden biçilmesinin bir kanıta dönüşmesi mi seni bu kadar bıktırır? Ondan mıdır ki bu isyana dönüşen çığlıkların? Yoksa bizlerin daha görüp bilemediğimiz başka bir etkene cereyan verdirenin bilinmezlikleriyle karşılaşmandaki veryansın çanlarının sesi mi seni alıkoyuyor? Yoksa senin kendi içine hapsettirdiğin korku duvarlarından kopup

geliveren bir ürperti mi seni bu kadar yolundan alıkoymaya yetip artıyor? Ha dostlarım hiç düşündünüz mü? Bugünün yarınlarına kucak açmamızın en büyük eser niteliğini taşıyacakmış gibi kulunun yapacağı tek madde olurluk ilke ve kavram parçasını ayrıştırmada kullanacağı çözünürlük etkeninin koyacağı her bir taşım suyla kendini taşıttırmak istediği yerdeki mekânına ulaştırtmasıdır. Böyle yazılım formülünden bir şey anlamayabilirsiniz. Şöyle eşanlam ifade karşılığı olarak sen ben o hepimiz bir bütün elma isek, her birimizde birer elma dilimiysek, bizlerin büyümede ve olgunlaşmada beslendiğimiz yerin tek bir ana birim olduğunu biliriz. Ayrı ayrı yerlerden besin maddesi alamayacağımıza göre buradaki bağın bağlamdaki ifade kaynağının bir kurdeleyi çözüverişimiz gibi çözümlenenin ne olduğu ortaya çıkıverecektir. Yeter ki sen, sizler, hepimiz bu madde yapısını ayrıştırmadaki gereğinden fazla büyük yapının kendi iç çekirdeğidir. Bundan daha haberine kavuşamamış, özlem duyulmaktan ileriye gitmemiş bir olasılık arz edip durmuştur. Elimizden gelenin tüm çaba ve uğraşlarla aynı benzerlik boyut ve anlayış çerçevesi ile kaplı bir düşünce modelinin bizlere bırakmış olduğu izlerin gölgesinde atacağımız adımlarımızdaki baş hedef durumu konumundan yönümüzü çevrili tutulan o mekânımızın izine rastlamamız hiç de olamayacak bir durum değildir hani. Yeter ki azmedelim. İstek gücü, taşı yarıp parça parça toz hâline bile dönüştürmede en büyük etkendir. Bunun da farkına erebilmeyi bilmekte marifet gerektirir. Evet, marifetimizin iç çekirdeğimizdeki hapsedişinin çözünüp ayrışarak kendi sularına karışmasını isteriz. Yolumuza kaldığımız yerden devamını sürdürebilmek için yapılacakların bir bir anlatımını bu kısa ve özlü yazımızda senin anlamanda kolaylık olsun diye kısaca şunu yineleriz: Bir daha çukurlu mekânlar yerine düzayağına takılmayacakların sınıfı erkânından bir yol seçmeni, seçme özgürlüğünün tek ama tek kendinde bittiğini

de asla unutmamanı dileriz. Yeni yolların sana temizlenme, arınma, idrak edebilme, ayrıştırıp koynuna koyacağın, birliklerinden yüreğine damlaması beklenilen özverilerinin, kaynak güneşini anımsatmada yoksunluk göstermesinin, tarafınca yokluğa bırakılacak bir zamana yolculuk yapmanı en içten dileriz dostlar... Aynı mekân, aynı yer, aynı açan güneş, aynı ısıtılan havadan kendimizi ısıtıverecek bir cemale yaklaşışımızdır. Seni seven beni de sever, bizi seven sizleri de sever, çok sever inanın. Çok ama çok sever, yeter ki bu sevgi çanağından kendimize düşmüş olan payemizi alıp koklamayı, içimize çekivermeyi bir biliverelim. İşte o an gerçek çözülmenin yaşanılması kaçınılmazdır. Sizleri bağlı tutanlardan kopup da gelivermenize bakar bu yaşanılası durum. Sen sen ol, biz biz olalım. Hepimiz bir olalım, olalım da kalakalmayalım yalın ayak. Çıkaralım o zaman çoraplarımızı, yalın ayak kalacaksak her ne varsa çıkartalım ayağımızdan. Yalın ayak olacaksak illa da çıkarılacaksa sen kendi yolunun çıplaklığıyla yürüyebileceğin bir yolda kendini heder et o zaman...

29. Evet, sancağımızın altında gölge tutuşumuza geldi sıra. Ne gölgesi bu? Nasıl bir gölge bu, diyecek olursak bu anlatım mekanizmasında yapacağımızın aslı astarı olmayanı başında kendi imkânları dâhilinde kendine vurmuş zincirleriyle baş gösterge arz etmiş bir konunun ufacık yavrusudur da hep bilinmezlik görüntüsünde yer ettirebilmiş bir kanıksayan yaraya merhemin faydasızlıklarını anlatmak istememiz çok da zor gelmese. Amma velâkin zorluk kolaylığı doğurur. Bu anlayışta yapacağımız konuşmayı etki cereyanına tutacak olan kendi hapsedişinin ilkesinden ödün verdirmedeki kayıplarından doğar. Bir avuç gürültüde kendini ateşlere atıp yakan, korkularından açacak bir kucaktan kendini hep mahrum eden kim ki? Karşısına dikilir de sen, ey kardeş nedir bu yaptığın davranış bozuklukları, seni kim ya da kimler bu kadar etkisiz bir hâle sokar da kendi-

ni etkileşimden uzak tutmaya çalışırsın dersin. Ey dost bu söylemlerin aslı astarının olmadığı farz edilir kifayetteki yerinin ise kucaklar dolusu içerdiği özlem meşalesini hep yüreğinin başköşesinde taşımam seni bu kadar yanıltıp yanılgılarından ters çevirecektir. Ey dostum ne dersin, ne diyebilirsin? Bir varmış bir de yok olup gidivermiş, kaybo-luvermiş. Ne var bunda canım diyebilmek de kolaydır. Zoru neresidir peki? Söylemde bulunmaya çalışırsak önümüze dikilivereceğin ilke ne olurdu? Mesela birliğin sana kat-manlık vereceği iyilikler mi? Yoksa alnında yazılı tutulduğuna inanılan mı seni korumadaki etkenlik arzı seni kolayca çözüverecektir ha dostum? Söylemde bulunulmak adına söylemek de kâr etmez; lâkin senin bu işten kârlı çıkabilmen hiç de zor olmayacaktır. Buna ne dersiniz istediğinizi söylemde bulundurtabilirsiniz. Önemli olan çıkacak sonuçta senin kefene gireceği yanları bulmandaki bilinmezliklerde gizli kalmış güzelliklerinle boy göstermesi mi seni bu kadar yalnızlığa koydurtuverecek ha dostum? Yoksa sen mi ilim gölgesinde hep bulundun da bir fayda çıkartamadın? Kendi kefene ne oldu da seni bu kadar boşluğa itiverecek bir duruma kendini yaslayıverdin ha dostum? Ne dersin bilmem, işte öylece kalakalmam beni fırlatmaya itecek bir gücün büyüklüğünü taşımamda bana gösterilecek fırsatlar diyarından kopup gelmesinde içime sardıracaklarının yumuşaması hiç de kolay gelmese deriz. Lâkin buradaki ölçülebilirlik arz edilen de eden de nasiplenmiş olsa gerek ki bir anda çıkıveren insan yarmalarının başkesit oyuncularından gelen imkânından kopmanın verdiği sancılanma onu rahatsız etse ki senin bir daha buralardan ayrılmak adına yapacağın şaha kalkmaların senin faydanadır. Lâkin dünün burasında sana hep anlatılmak istenilen korumasızlığının korkularına yenik düşürenin ta kendisidir. Bundan haberinin çok geç olduğunun bir göstergesidir dostum. Gösterge mekanizmasını işlemden işlevlik hâline çevirttiren gücün

yine kendi iç bünyesinde barındırdığı varsayımlar olmasın... Olsun, ne olur ki oluversin. Ne kaybedeceğiz? İşte elimizde kaybetmediklerimize bir bakıverelim kefemizde ne var, ne toplamışız bu zamana kadar ha dostum. Öyle atıp tutmayla, konuşup söylemeyle neye vardırabiliriz ki işleyişi? Vardırabileceğimiz tek mekanizmadan çıkışı öngörülenin kolaylık mı zorluk mu arzı bahsi tartışılır? Öyle gelmeye devam eder durur. Dursun bakalım bizlerin yakıp yıkacağı, zorluklardan kopma kolaylığa vardıracağını düşünmemizin bir göstergesi oluversin. Ha dostlar oluverir mi dersiniz? Yoksa olmazlıklara yine kısır mı kalır da üretkenliğin gölgesinden mahrum oluveririz ne dersiniz? Bunların bilinmezlikleriyle boğuşmak isteyeniniz boğuşa dursun. Bizler, olduğumuz yerde boğuşmalara izin vermeyeceğiz. Cemi cümlenin rahatsızlanmalarını asla istemeyiz. Çünkü el verilesi boğuşmada yenik düşülene, acımayı yenene, zaferlik madalyonu vermemizden başka ne garip bir olay sergilenir ki? Hep böyle olmadı mı şimdiye kadarki zamanda? Biri itilen diğeri çekilen... Peki, ne yapalım itenden itileni, çekenden çekileni mi birbirine eşit vurduracak bir döngünün mekanizmasında yapayalnız mı bırakalım? Bırakalım da ayılar, kurtlar mı sofrasına alsın? Yok, efendim bu işte yensek de yenilsek de öyle düşmelere kalkmalara itilecek anlık durum içeren içi boş heveslenmelere hiç mi hiç mahal verdiremeyiz dostlar. Bu iş iki iki daha dört eder kısmı gibidir. Vurulana oh be, vurana yuh be dememizin etkisi önemsizlik arz eder dostlar. Bizler en iyisi yenen, yenilen, vuran ve vurulandan ziyade kendimizin nelere yenilip, nerelerimizden vurulduğuna şahitliğimizi yapıverecek olursak işte orda bir kez daha canlanıverecek o sahneler. Biz şimdiye dek neyin alkışını desteklemeye çalışmıştık tribünlerden. Öyle alkışlamakla, bağırıp naralarımızın ses dalgaları mı bizi yüceltmeye yetti bitti ha dostlar? Öyle mi oldu dersiniz? Sizlerin düşüncesini buradan okumayabilmemiz nasıl imkânsızsa bizlerin de sizleri

yüceltmek adına yapabileceğimizin ancak ve ancak insan evladı olan ve olmakta zorluk çekenin kolayca insanlık kapılarının arkasında saklanmış, gizliden gizliye kendinin hapsedişiyle övünesi, kalbinden hepsini birer birer yokluğa vurması olacaktır. İnananlara duyurulur ki bir zamanlar elindeki zorluk çıkısından kendisine yenik düşürecek bohçaya kurban oluşu mu, yoksa elindeki zorluk çıkısından kolaylık bohçasına kurban verilişi mi sizleri bir düşünceye itecektir. İsteyenlere düşünce kapılarının sonuna kadar açık olduğunu da duyururuz. Aranızdan ayrılmadan bir kez daha yineleme gayretinde bulunulacak olursak ha şöyle ha böyle deyip de iki dakikalık önümüze serilmiş zaman parçamızda kaybedeceğimizin artılarından çok eksilerine bir bakıversek de saatimizin de zamanımızın dolduğuna dair çan sesinin duyuluvermesi mi seni kendi sessizliğine gömüverecek ha dostlar? Düşünün, elinizde zaman varken de yokken de aslında yoktur artık zaman...

Yorulduk değil mi? Sizleri bilmem; ama bizler biraz tatlı yorgunluk taşımaya başlamışız. Emeğimizin tatlılığına bal çörek misali sizlerin karşıt düşüncelerinizin bizlere katkı vereceğini umarak bir bilgi küpünün de size yapacağı açılımdan sonra noktamızı koyacağız arkadaşlar. Sizlere bazen arkadaş, bazen dost, bazen de kızanlar diyerek, atlamadan ara ara kızım ve oğlum diye de, yaklaşımda bulunmayı tercih ettik. Çünkü bunun şurası hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için anlayışını taşıyan, ölçütsüzlükten yoksunlaşmaya yüz tutanlara ışık verme iletisini üstlenenlerden olmayı hep yeğlemişizdir. Bunun da faydasının yüksek dozda işlenip sizlere sunum yapabilenlerin gölgesinde durmayı hedef bildik sevgili dostlar. Diyeceğimiz şudur ki: Senin öz benliğini senden başkası, kimsecikler evet, hiç kimsecikler bozmaya teşebbüs edemezler. Sen izin çubuğunun düğmesini verirsen başka ellere, onlar bozarlar da aklını da alırlar. Her şeyinle dımdızlak ortalarda kalıverirsin de haberin olmaz.

Ağlamaya vaktin kalmaz. Öylece geçer bir zaman kütlesi de ayağının tozu bile seni boğmaya yeter de artar. Akıl baliğ ol, olamıyorsan da kendi nizamının haritasını yapandan yardım iste. Bak işte o zaman yörüngedeki gerçek yerinin keşfini yapmada sana bir şans doğuracaktır eyvallah. Güzel kardeşim benim, aramıza hoş geldin. Mesajına kavuşmanı tüm içtenliğimizle aksettirme telaşıyla böyle bir heyecana yürekler dayanmaz da diyemeden geçemeyeceğiz. Varlığının bekçiliğini yapmakta geç kalma deriz. Bir dahaki yazı dümenimizin bizleri hangi bilgi küplerine götüreceğini şimdilik söylemede acelecilik yapmayalım der, yazılarımızda tekrar buluşmak umuduyla hoşça kalın deriz...

30. Bir gelincik tarlasında daldıra daldıra, haldır haldır, mukayesizlik diz boyunu aşmışçasına, korkularımızdan sıyrıldığımızın açık bir gösterge nişanesidir. Bunun farklı kılınan tarafından nedense hiç kendimize benzeştirememiş olsa gerek. Tutmaktan yana hiçbir kulpunun olmayışı mı seni bu kadar zora iter? Yoksa varsın olsun demek mi senin zorluk dereceni belirler ha dostum? Varsınlar olsunlar zihniyetinde sana kazandırması beklenilenin doyurucu bir özelliğine kavuşman mı yatar? Nasıl olsa doyabilen bir tarafım var, doymayanlardan yoksunluk arz etse de bunun da işini pişirmede korkular ve ürpertiler mekanizmasını çalıştırabileceğin aksiyon içerikli bir kurulumdan başkası olamayacaktır. İşte ne deyiverelim şimdi ki zaman tüneli makinasında bize gösterilenin umursamazlık ilkesi başkesitleri yansıtmaktadır. Olurluk kaftanından çıkabilen tek süreç ise yalnızlık olduğu kanısı taşıyanın anlatılması bir de veryansınların çığlık çığlığa gebermesi mi seni buraya bağlı tutar? Hiç bilemedim, inanın bildiğim tek şey, şey olması. Ne ki o şey ha dostum? İzmaritin kokusu gibi kokuşuverenin neler olabileceğini, aslında esas konusunu nereye vardırabileceğimizi çok iyi bilip kesiveririz. Gelin bugün bu kesme işini birlikte yapalım ne dersiniz? Demeden baş-

ladık bile hayat felsefesi sınırlarında büyüyüp yetişmekte olanın senden başkası olamayacağı bariz bir şekilde bilinirlik arz eder. Senin kendi iç kuruntularının esiri oluşunun da bundan kalır bir yanının olmayışı seni zoraki yapman gerekenlere kucak açmışlıkla örtüştürüverecek manasız söz düellosuna koyuvermesini de bilirler. İşte orada gerçek kesime geçirilmesini başlatacak eylemin başrol oyuncuları olmaktan gurur duyarız sevgili dostlarımız. Sevgili misafirlerimiz aramıza hoş geldiniz deriz. Yeni bir oyunumuzda sizlere takdim edeceğimiz sunumlardan oluşan bir derlemedir. Hoşça vakit geçireceğinizi umarak yapacağımız sunuma başlıyoruz. Evvela içeriğimizde bulunan ayrıştırıcı maddeleri kendimize bulaştırmada aceleci bir tavır sergilemiyoruz. Çünkü yapımızın ayrıştırıcılığını yapmakta üstlenici birinin maddelerle bağımlılık içinde bir çözünürlüğe gidemeyeceği çok zor olsadır. Hiç olamaz da biz yine bir parantez açıverelim diyoruz. İşte yapılanın yapandan üstünlüğünü hiç mi ama hiç konduracak bir değnek bile kendi şahsına hitabe oluşturacaklardan sakınmayı doğurması kadar normal bir durumun gölgeliğidir ancak deriz. İkinci aşamamızın kültürünü barındıran ta ki içimizde soyundan kopma olanın zafiyetidir. Bundan da nasiplenme ihtiyacı duymada endişe taşıyan bir katır yükü çekerin sana vermesi arzu edilenin çekirdeğidir. Bilinmezlik arşınlamasından öz feyzlerden kopartılanın içinde barınmadığının keşfini kimler yapacaktır da insanlık ayıbı manzaralarla karşılaşılmayacaktır ha dostlarım? Evlatlarımızın iyiliği kadar kötülüğünü de istediğimizin farkına vardırabilmeyi sağlayacak bir gücün ensemizden yapışmasını beklemeyi varsayacaksak şayet bu ki insanlığın evreninden koparılanların her birinde ayrı ayrı yazgıların olduğunu da atlamadan hiç birinin diğerleriyle bağdaşma yaşaması adına diyalogların da bir işe yaramadığının farkına varabilmeyiz. Varabilmek ne kadar çok umudumuzdur. Ah bir bu umutlardan gölgeleni-

versek ha yurttaşlarım. Aynı yurdun uşakları, evlatları değil miyiz? Birimiz diğerinden çok mu farklı, çok mu üstün yeteneklere hâkim? Yok, öyle bir şey; sen kendi üstünlüğünü kurmandaki en büyük etkenin kendine verdireceğin çıkış kapılarındaki anahtarı çevirip kapının açılmasındaki güzellikleri bir bir sana cereyan ettiriverse de biz de anlatmaktan usanmaya meyil verdirtmesek ne güzel olurdu? Lâkin olamıyor işte, ol deyince oluverecek olan bir şey değil ki bu? Ancak kişiye özel bir harekâtlanmadan kendini gösteriverecek bir olay yeridir. Öyledir, bundan hiçbir şüphemiz yoktur. Şüphe duyanın, kendinden bile şüphesi vardır ki, şüphecinin şüphelenmeden kendi kovuğuna saklanacağına da bizler şüpheleniriz... Böyle yani şüphe işi de, şüphelensen bir şüphelenmesen iki mi demek lâzım? O zaman çıkan sonucun birine bakalım. Öncelikli olarak şüphe duymandaki en büyük etkenin içinde tuttuğun kapristen öte nedir ki? Bu kadar kendi bilmişliğini savunursun. Savunmaya çalıştığının için de zaten ezilmişsin de toplayanın yok misali, ayakaltı edilmesi beklenen nüktelerin senin tarafınca daha çok kalburüstüne alınıyorsa işte orda duracaksın arkadaş deriz. Öyle bir deriz ki sana indirilmesi düşünülen bir Osmanlı tokadını, hiç onaylamadan kendi tokadının altından kalkamamışken mi bir de başkasınınkini kondurtuvereceğiz? Asla böyle bir duruma mahal verdirtmeyiz. Sadece kısanın kısası sen cereyanlaşmayan saç diplerinden kendine üretmek istediğin mekanik bir sazdan bozma çalgı misali hem çalıp hem de oynatabileceğin bir düzenek kurulumu yapıver de her şey oynaşa dursun. Belki oynaşırken gözün kulağın açılıverir. Nerden bilelim, belki de kalp gözün açılıverir... Açılacakla öleceğe çare yok dememizin mi büyük bir unsur olan hayatın aktivasyonu mu bizleri çareye mahrum bırakmıştır? Amma velâkin sen gözünün önündeki perdenin ayrıştırmasını hâlâ yapamamışken mi başka çareler sana merhem olsun be evladım? Olmaz, olamaz. Öncelikle

birden iki olan sonuca atlayabilelim ki belki o zaman sana merhemler oluşturacak bir güce kavuşabilirsin evladım. Bu kadar kısa işte, anlatan şüphe duymadığı gibi senin de kendinden şüphelenmeyeceğin ortamlarından feyzlerinin kurtuluşa çağırdığı ortamlara çanak çömlek patladı oyununu, patla da patla da kendi kurmaya çalıştığın kurulum düzeneğini de bir patlatıver ha dostum. Patlat gitsin de ne olur sonuç dersin, koruyamadığını düşünme edilme edilgenlik faktörünün bir yankısı misali sana verilen yankılardır kardeş öyle bil, öylece bil...

•

Son yazıtımıza geldik çattık. Bakalım ne demiş benim deli gönlüm. Deli yüreğim, içimin yanan yerlerinden çıkan alev topunun hiç kimsecikleri kırıp dökmeden, yakmadan vurmasını düşlemem herhalde benim için hayal olsadır. Mutlaka kırılıp dökülen, yanan bir şeyler olacaktır. Ben ilk çıkışın tarafsızlık adına yapıldığına dair defalarca vurguda bulunduğumu tekrar ederim. Olaylara ve kişilere sadece tarafsızca bakabilmenizi sağlamayı öngörmem adına yazılanlardan bir kasıt çıkartılmaya çalışılacak olursa da kendi yüreğimin, kendi içimin sesinden başka bir ses beni asla ama asla yolumdan, yönümden, düşüncemden vazgeçirmeye yetemeyecektir. Bunu bilir, bunu söyler ve inancım mukabili gelişebilecek her türlüsüne de tevekkül eder giderim...

ALLAH'IN ASKERLERİ

Bir zamanlar konusal ve evrensel ayrımın yaşandığı sanılan, varsayım handikaplarıyla ünlü, mizansellik adına vurdumduymazlık ilkeleri hiçbir gösteriş hükmü sunmayan, çadır altı kurulu sergi dönüşümlerinde bir hüküm sunmaya çalışıyordu. Böyle olmasının katılım kurallarından sıyrılıp gelme bir durum içeren vaziyet na'mesinden örtüşen koca bir kazan dökme aşının başına çullanıveren aç insanların durumundan geri kalmaz. Hem de hiç geri kalmaz bir görgü anlayışı gelecek uğruna heder edilenlere mi yanar gönül, yoksa elden kaçıp giden bir kuşun kaybedilişine mi yanar hiç bilinmez... Bilinen, bilinmezlikteki karanlıklarda olup bitenlerle avunulmaya çalışılan, sancak zadelerle bütünleşme içinde var olma telaşının engellenmesi midir? Bilinmezlik, bilinirlik gibi gözükür durur. Hiç bilinmezdir de biliniyormuş havasını da hani hiç kaybetmez. Kaybedilen nasıl kaybedilmez? Bunun sorusunu sizlere sunup, kendi cevabınızı bulma lüksünüzde olabilmenizi tercih ederiz. Bir başka konu da varın yoklukla mücadelesi sırasında yaşanan her ne varsa bir bir ehemmiyet kural ve nizamlarının çiğnenmiş olması, senin benim dışımda kalanlar için herhangi bir sıkıntı oluşturmuyorsa ne diye mücadele ruhu geliştirmeye çalışırız ki kendimizde... Varsın gitsin, olduğu kadar, olan kadar var olsun... Olmayan zaten yoklukta kalmıyor mu ne dersiniz? Bunun cevap da hakkı da sizde kalıyor. Sonraki söylenecek olan ise hayatın şartlı mı şartsız mı kabul edilip, edilmemesi... Henüz bu konuyu düşünme fırsatınız olmadıysa şimdi düşünüp sorusunu da kendinize sorup, cevabını da kendinize söylerseniz; ben de söylemek istediğim diğer konunun sorusuna hemen geçebilirim. Varsın, yoksun, olsun, olmasın ne yazar ne çizer ne de söyler... Var mı aramızda böyleleri ne dersiniz? Belli ki var denilenler biraz ağırlık basıyor, o da yokluğa meydan okuyor. Anlamayan an-

layana rahatlıkla sorabilir cevabını. Hemen de duymakla beraber bir çığlık sesinin yükselişi hazır evinin önüne gelip dalına konmuş olan kaybedilen o kuşun tekrar uçup gitmesine sebep olacaktır. Nerden bilsin, kaybettiğini tekrar kaybedecek olduğunu... Bilemez ki... Bildiği bilinmez değil miydi zaten? Onun kaybettiklerinin hesabını tutacak değiliz elbet. Sonuçta kim ki gelecekte doğrunun yanlışla olan bağlamını çözüp ayırt edecek; asla hiçbir kimse bunu sana, bana ve hiçbir kimse adına yapma eğilimine girmeyecektir. Zaten bilinirlikteki gözüken de bu değil miydi? Sen neyin ayrışımını yapmaktasın? Neden yardım çığlıklarını coşturursun ki sorarım? Söyle beklediğin, istediğin yardım nedir? Neyi nerden ayırıp, neyin peşine düşmek istersin ki? Biliyor musun gerçekten ne istediğini? Yoksa haybeden mi, öyle coşanları görüp coşuverirsin? Ha bir dönüp de kendine iyice baksan diyorum. Belki yere düşenin, düşmekte olanın alnına yazılmış kara yazgıların birer çığlığa karışmış feryadının, feryat edicilerinin sahiplikleriyle bir bilinmezlik örtüşmesi sunanın kendinden başkasının olmadığı gerçeğini görürsün. Evet, buraya kadar filozofça bir anlatı şekli sunmak istememin yegâne sebebi; kim, nasıl veya ne biçimde konuyu anlayıp kavramak istiyorsa öyle anlasın, kendinde soru şeklini getirecek istediği sonuca ya da cevaba ulaşsın diye böyle bir üslubu seçmiştim. Şunun şurasında yazdığım bu bir sayfa yazıdan belki de hiçbir şey anlamadınız. Hiç önemli değil; zaten girişin anlaşılmaz bir dil sergilemesinin anlaşılırlığını kitabın sonunda anlama lütfuna ereceğinizden şimdilik siz yazılanları okumaya devam edin deriz. Asıl parçamızı konu alanın içeriğinde şu vaziyet planlarını işlemekten büyük gurur duyarım: Birincisi evveliyat haritasının yan cebimizde arşivlenerek durduğunun sağlamlığını bir kontrol edelim. İkincisi senin benim onun kısaca herkesin varlığını sürdürenin sürücüleri olarak iyi bir sürücü sınıfında mıyız, yoksa hâlâ elimize bir sürücü ehliyeti alına-

mamış mı? Alınmış da bir türlü kendini gösterememiş mi? Üçüncüsü çıkılan yol her ne ise amaç, hedef doruktakilere ulaşmak mı? Yoksa amaçsız, hedefsiz zirve yarışı olmayan bir yapıda geliştirdiklerimiz mi ya da geliştiremediklerimiz mi? Sınıflandırma da bulunduğum bütün aktivitelerin içerik ve düşünce açılarının konu saptırmasında bulunulacak her ne şekil atışta bulunulursa bulunsun bizleri özellikle de beni etki mekanizmalarına asla alamayacaklardır. Şimdi ne alâka, bu da nerden çıktı gibi söylemleriniz ve sorularınız için şunu derim: Benim bir misyonum var; adım Şüheda, soyadım hükümsüz... Gelecekle ilgili yaşanacak bütün olayları ve perde arkası gelişecekleri görünürlüğe taşımada kendimi insanlık adına feda etmekten çekinmem. Taşıdığım görev ve taşınan, sırf insanlık için insanlık adına yapılan bir harekâttır. Görevimi, yapılan her ne varsa herkes kendi ilmi konularınca bilir, bilmektedir. Bilinenlerin, gerçek bilinenlerle karşılaştırma sunumundan ziyade direkt asıl bilinenlerin bilinirlik kazanılması mücadelesindeki gösterecek olduğum anlatı yazımdan çıkacak olan bu kitabın hükmünü herkes kendi kendine sarıp sarmalayacak, sarmalanacak olduğu taraf ve yönlerini mutlaka bulması, gerçeğinin gösterilmesi telaşını kendimce yaşamaktayım. En büyük idealim olan Türklük' teki kaybedilenlerin geri alınmasıyla, ele geçirilmesi hüküm kazanmış konuların açıkta bırakılmamasıdır. Gerçeğin bilinip görülmesi mücadelesini içimizde başlatabilme öngörüsünü taşıyan aynı zamanda da ismimin bana vermiş olduğu gücün gerçek manidarlıkla iç içe geçmiş bir zaman tünelinde birleşme, bütünleşme etkenliğini oluşturmuş olmalıdır. Siz sevgili okuyucularımıza, böylesine derin mevzuları anlaşılır bir dille sunma çabamın tek bir amacı vardır. Onu da kısaca açıklayıp konuya bir giriş yapayım derim. İnsanlık tarihinin günümüzle uyuşan uyuşmayan her ne yönü varsa veya yoksa... Takılı kalınan varlık ya da yokluk bunun dışında kalan bir şey yok mu aca-

ba ortada kalan ya da ortada kalmış ne varı var ne yoku var... Hiçbir sınıfta değil geçmek için ya da ulaşıp kendine var ya da yok dedirtecek bir uğraşı mücadelesi olmayanlarla benim işim olacak. Allah'ın izniyle işim var derken mücadelemi, ortada kendini bırakmış bu tür insanlar için yapacağım. Bu satırlar inanıyorum ki onlar adına beklenilenin beklenti düzeyinde işe yarar bir politika sergilememi sunabilmemdekileri dökmede etkenlik sağlar. Bu umut ve çabayla koşuşturduğum bu mücadelem inanıyorum ki benim gibi düşünüp de düşüncesini bir türlü açığa vuramamış kardeşlerimin desteğiyle başlatılmış olup kabul görülen bu akımın akıncıları olarak izleyeceğizdir. Miladımızın başlangıcını üstlenen birer birey olma yanında Türklük için canlanacak, can bulacak yeni akımlar sarılma arzusunu isteyen bütün insanlar için böyle bir mücadele ruhunu kendimizde ateşleyecek olanın keşfinde neleri kendi baz istasyonumuz olarak görüp algılayacağımızı gösterecektir ALLAH'IN ASKERLERİ adlı kitabımız. Her birimizin birer Türk neferi, Türk askeri olduğunu ve doğumumuzdan itibaren kabul edilmiş büyük inancımızın ta kendisi hep baş düşüncemizin tam orta yerinde durandır. Bu düşünceyi hiçbir kimsenin inkârda bulunamayacağı gibi bir isyanda da kullanacak olduğu gücü kuvvetidir. Bu böyledir yıllardır, tarihte de hep böyle olmuştur. Hiçbir zaman hak edilmemiş bir olayın içinde kendi kuvvetini sergilemede göstereceği asker kimliğinin gerçek profilindeki en büyük inancı ve Türklüğünün hâkim olduğu karakter yapısının mutlaka iyi bir savaşçı ruha sahip olduğu gerçeği kendisiyle özdeşleşir. Bunun bir kenara atılamayacak ve gürültülere asla pabuç bırakmayacak olduğu gerçeğinin bilinmesi gerekir. Yanındakilerin, tarifi yapılan bu profile sahip olan kişi ve kişiler için iyi bir düşünce tünelinden kendilerini geçirmeleri gerekir. İkide bir ben Türk'üm, biz Türk'üz demem sakıncalı bir ifade olarak görülüyor, artık biliyoruz ki günümüzde bu kelimeleri

ağzımızdan özgürce çıkartmak çok zordur. Zorluğu bizler saygıda bitiren bir millet olma özelliğini taşıdığımız için, karşıdakileri şaha kaldıran en büyük etkenin baş oluşturucusu durumundadır. Bilip göremedikleri ise kendi kanlarının ve canlarının bizlerden daha üstün ve asil olduğu inancını kendilerinde yetirip bitirmeleridir. Asla burada soykırım zihniyetine yaraşır bir üslubum olmayacaktır. Bunu baştan söyler ve tasdik ederim. Anlatmak isteyip parmakla göstereceklerim, konunun bilinmesi gereken acı gerçeklerle dolu arşivlerde yatılı duranlardır. Bunları tarih tarih kim, nerede, nasıl ve hangi amaç doğrultusunda harekât planı yapmış herkesçe bilinenlerdir. Bilinmeyen ise ağzı laf yapan ve bal akıttığını düşünen bir grup milletin temsilcisi sıfatındaki kişilere söylemim ağır gelebilir; lâkin iyi düşünüp, iyi yazıp çizmemelerinin sorumlusu kendileridir; kendi nefisleri, zaafları ve egolarıdır. Bugüne değin kendi yattıkları ortopedik yataklardan temsil ettikleri halkı milleti için de temin etmek istemişler mi acaba? Hiç akıllarına geldi mi acaba böyle bir ihtiyaçları var mıdır diye? Burada sadece çok ufak bir benzetme yaparak konuya giriş yapmak istememdeki amacım, görünmeyen ve bilinmeyen kapılara ve yollara çıkar. Nedir bunlar? Birincisi kul hakkı, ikincisi vaziyeti planında kendinden başka hiçbir mensubu olamayacak ilişkilerde bulunulan konuların halkına anlattıklarıyla kendi ellerinde bulunan yazılanların, farklı mensuptaki insanların ayrımcılığını belirten yazıların gösterilmeyip saklanmasıdır. Okuma yazma bilmeyen zavallı çoğunluk nüfusunun kandırıldığı da gerçeğinin ta kendisidir. Kürt halkı, önce seçtiğiniz insanlar sizleri hangi kategoride sınıf ayrımcılığı ile ödüllendiriyor, bir de kim ki sizlerin gerçekten insan olduğunuza değer verip, ihtiyaçlarınızı gideriyor bir bakın lütfen. Türkiye Cumhuriyeti sizleri hâlâ kucaklayıp, sarıp sarmalayan değil mi? Neden ikiyüzlü ve çift karakterli kişilik oyunlarını tercih ediyorsunuz? Lütfen iyi düşü-

nün. Sizler için saygı ve sevgi besleyen bir milleti gırtlaklamak, gebertmek, küfretmek yakışık alıyor mu? Neyin hesabını almak istiyor ki seçtiğiniz o maskeli varlıklar? Önce kendi hesaplarını Yaradan'ımıza nasıl verebiliriz sorusunu sorup, muhakemesini yapabilsinler; ama asla yapamayacaklardır. Çünkü Yaradan, o maskelileri geçirdikleri maskenin esiri olarak lanetlemiş ve kalplerine mühür vurmuştur. Eminim içinizden bu yazdıklarıma gülen de var, olacak hiç önemli değil. Son gülen iyi güler, o da iyi gürler bunu unutmayasınız. Maskeliler için hakaret değil yazdıklarım, onların profillerine bakıldığında herkes çok açık bir biçimde görebilir. Bundan öte söylenecekler onlar adına destek veya hak, özgürlük, hürriyet gibi konularda köşe yazarlarının yazdıkları makale ve söylemleri ne kadar boş ve gerçekçi olmayan konulardır. İçlerinden parmakla sayılacak kadar az bir grup dışındakilerin sırf onlar adına yaptıkları çıkışları günü doldurma, kendi adını duyurma gibi bir düşünce egosuyla yapılan güncel ve radikal olma peşindeki çabadan başka bir şey değildir. Hiçbir getirisi olmayan işlerdir. Daha çok hazır kurulu düzeni ve huzuru baltalamaktır. Soruyorum buradan, onlar hangi ayrımcılığa mahkûm edildi de bu ülkede hakları hudutları daraldı? Mümkünatı var mı arkadaşlar? Neymiş dilini kullanamıyormuş özgürce, neymiş kimliğinde Türkiye Cumhuriyeti istemiyormuş, neymiş kendi öğretmeninde kendi dilinde bir eğitim almak istiyormuş, neymiş özgürlükçü halk demokratından yararlanamıyormuş, neymiş günümüz Türkiye'sinde tüm kamu kuruluşlarında mahrum bırakılıyorlarmış... Bunlar bir kaçı, çoğaltmak mümkün hepimiz biliyoruz. Şimdi bir soru daha soruyorum. Peki, neden Kürt halkı en iyiyi, en güzeli, en sevdiği, en özendiği şeylere sahip olmak istiyor? Şimdiye kadar ulaşamamış mı istediklerine? Elbet ulaştı, elbette her imkânı var. Tek problem dil mi? O da serbestliğe kavuştu şu an. Sorun ne kaldı, kendilerine ait özerklik adı altında yöne-

tim sanırım... Öyle tabi Türk Devleti çok cahil ya çıkardıkları iki üç isyanla, öldürdükleri ana kuzucuklarıyla korkuttuklarını zannettikleri devletin onlara böyle bir hak tanıyacağını sanıyorlar. Daha çok beklerler. Çünkü bizim dışa olan bağımlılıktan üzerimizde yığılı bulunan borçlar, ülke olarak diyorum, birilerine gebe kalmamıza sebep olamaz, olamayacak da. Önce bunun bir farkına varsak da aklımız başımıza gelse. Her şey bu güzel vatanımızı bölme plan ve politikalarıdır. Kullanılan Kürtler zavallı ve masum insanlardır; maskelilerin sözlerine inanırlar. Bizim devlet büyüklerimizin yetkilerinin sınırlı olması etrafımızı çeviren güçlerin madden ve günümüz savaş teknikleri olarak bizden güçlü olmaları bizleri bağlayan sebeplerdir. Tabii en önemlisi dış borçlardır. Hepsi belimizi büken sorunlardır. Benim burada yazdıklarımla sınırlı olmayan konular elbet var, bilinmektedir. Bütün devlet çalışanları kardeşlerime ve büyüklerime zaten sonsuz saygı ve sevgi bütünlüğü içindeyim. Onları eleştirmek haddim değildir. Benim konuyu bağlamak istediğim yer, Kürtler' le Türkler' in neden sorunlu bir millet olma yolunda ilerledikleridir. Ben kendi Türklüğümden dolayı herhangi bir Türk cephesi oluşturma amacından ziyade karşımızda yıllardır açılmış, oluşturulmuş Kürt Cephesi için yapılacak bir düşünce akımının akıncılarını oluşturmaktır. Eee şimdi söylediğin şeyin ne farkı var derseniz evet, haklı olabilirsiniz belki cephe oluşturmuyorum; ama karşıdan gelen saldırıları en azından düşünce olarak karşılama yetisine kavuşup püskürtmede bulunabilelim. Söylenip yapılanlar karşısında susmayalım. Kendi kimliğimizi onlara korkmadan gösterip söyleyebilelim. Madem onlar söylüyorlar suç değil, hakları; bizlerin de en doğal hakkıdır. Kendi vatanımızda, ülkemizde rahatça konuşup ismimize, adımıza, yurdumuza yapılan çirkin söylem ve hareketlerin karşısında vurdumduymazlık sergilemeyiz ya. Bu söyleyip yazdıklarım biliyorum başıma çok şeyleri

bela edecek. Başıma beklenilmeyen olayları yönlendirmeye çalıştırıp mahkûma kadar beni götürecekler. Hiç önemli değil. Başıma gelecekleri biliyorum; ama hiç korkmuyorum. Çünkü ben vatanımı, toprağımı, milletimi seven ve yalnızca milletinden olan bir Türk kızıyım. Adım Şüheda, bize emanet olarak bırakıp gidenlerin ismi benim yalnız adımda değil ruhumda da saklıdır. Ruhumda saklı olan, kanımda akan, canımda var olan Türklük ve şehitlik benim için, vatanım için yapamayacak olduğum hiçbir şey yoktur. Onun için benim gibi düşünen Türk kızı ya da Türk erkeği hiç fark etmez, analar, babalar, dedeler, nineler, çocuklar ve gençler hepsi bir akım için birer akıncı için benim düşüncemi destekleyip büyütebilirlerse Ne mutlu bana, Ne mutlu Türk'üm diyene! Başka ne denebilir ki arkadaşlar. Artık her şey korkutularak, sus pus edilerek nereye kadar gidilecek bir düşünelim. Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmam. Bulunduğum, söyleyip yaydığım bu akımın düşüncelerini taşıyacak olan her bir akıncıya da korkmayın derim. Ataları-mız korkmuş mu, ufacık çocuklarını beşiklerde bırakıp cephelere koşmuşlar? Niçin koşmuşlar? Bizler için, evet bizler için koşmuşlar. Bunu şu an belki yüz kez, bin kez, milyon kez yazıp söylemek istiyorum. Çünkü onlar doyamamışlar sevdiceklerinin gül kokulu bedenlerine, doyamamışlar bebeklerinin gülüşlerine, doyamamışlar yarenlerinin sıcaklıklarına, doyamamışlar analarının şefkatli kucaklarına... Daha neler söyleyeyim ki, her biri içinde yüklü bohçalarıyla gitmişler, her birinin farklı sevda yükü ve sevda çekeri vardı elbet. Onlar bu ülke ve bu vatan için gözlerini kırpmadan, ne soğuk ne sıcak demeden, sırf bizler için, beşikte yatan çocukları için böyle bir sevda yükünü kendi yüklerine tercih ettiler. Kötü mü ettiler? Günümüz aydınlık, güzel, özgür, hür, bolluk, her şey mümkün... Kimler sayesinde yaşayıp, kimler sayesinde rahat nefes alıyoruz? Bunları biliyoruz, hem de çok iyi biliyoruz. Peki, neden şu an tüm olup bitenlere tepki-

mizi bir düşünce olarak koyamıyoruz? Koyanlar var, yok değil; ama onların hepsi çekilip fişlenenler, bir harekâtta artık bulunamayacak durumdalar. Lütfen arkadaşlar, ne olur aklımıza başımıza alalım ve şu akımda canlanıp can bulalım, birer akıncı olalım. Ne var bunda, tüm vebaliniz ben olayım. Yeter ki bir halka, bir bütünlük sağlayabilelim. Yoksa oynanan oyunlar gerçeğe dönecek hem de çok kısa bir zaman diliminde. Biliyorum, görüyorum... Çabam, çırpınışım, mücadelem, benim varlığım sırf bu millet bu vatan sevdası ve toprak bütünlüğüdür. Gözüm başka bir şey görmüyor artık. Her gün ekranlarda o maskeliler ne diye çıkar ki hâlâ? Neyin peşinde olduklarını anlayamamış olmamız mı onları coşturup söyletiyor ne dersiniz? Lütfen düşünün sizler de. Hepimiz gelecek için, gelecekteki evlatlarımız için bir fedakârlık yapalım. Sadece düşünelim, düşüncemizi ortak platformda buluşturalım. O zaman kimsecikler, özellikle de maskeliler gelen akımın akıncılarını görme lütfuna erişsinler. Erişsinler ki bir daha eli değnekli kim, kime değneği gösteriyor bir bilsinler. Öyle kolay değil çığırtkanlık yapmak, maskeli dolaşmak. Sizlerin cibilliyetinizde nelerin var olup olmadığını burada saygımdan yazmıyorum, Allah'tan korkuyorum. Çünkü ben de bir kulum, sizde bir kulsunuz; farkım insanlığımda kalsın, gerisi sizde kalmasın. Kalmayacak, çünkü kaldırmayacağız. Halkımız da yalan yanlış söylenenleri fark edip; gerçekleri görecek ve inanacaktır. Türk nedir, Türklük nasıl olur? Hepsi bizler gibi eşit, ayrımcılığın olmadığı, tıpkı her zaman olduğu gibi, zaten bunun farkındalığını hissettireceğiz. Buna inanarak bu yoldaki akımı, akıncıyı sağlayacağız inşallah Allah'ın izniyle. Bizler Kürt halkıyla tarihten bugüne kardeştik, hâlâ kardeşiz. Böyle devam etmesi için, bu inancını taşıdığım akımı oluşturup yayma mücadelemi, yapmakta olduğumu da er geç her biri anlayacaktır, bundan da hiçbir şüphem yoktur. Bu inancımı burada tasdik eder, onların da gözlerini kulaklarını açmaları için

kendi içlerinde düşman olmayan, kardeş kardeş yaşama ve aynı topraklarda paylaşacakları güzellikleri var etmede kendi akımlarını oluştursunlar derim. Ben düşman gözüyle bu akımı oluşturmuyorum asla, bu böyle bilinsin. Sadece seçtikleri maskelilerin sınıfları elbet benim nazarımda farklı bu da gerçektir. Maskelilere karşı açmış olduğum düşünce akımı savaşı karıştırılmasın ki Kürtçülük Türkçülük için asla böyle bir beyanım olamaz. Sık sık tekrar ediyorum ki yanlış olan görülüp gösterilsin, gerçekler anlaşılsın. Söylemlerimde Kürt olarak hiçbir kimse için saygı ve sevgi duvarını asla aşmak gibi bir düşüncem yoktur. Zaten buna haddimin olamayacağının bilinmesini isterim. Çünkü artık Türklerle Kürtler veya Kürtlerle Türkler karışmış durumda, evlilikler, çoluk çocuklar, bunların gayet farkındayım. Herkes mesut, huzurlu, bahtiyardır. Kimse hâlinden şikâyetçi değildir; saygım ve sevgim bundan dolayıdır. Sırf maskelilerin örgütleyip, örgütlemeye çalıştıkları şu anki vaziyet içindir benim çıkış harekâtım, yaptıklarını gün yüzüne çıkmak içidir. Bunun bilinmesi gerektiğini düşünerekten yapılacak yanlış anlama ve uygulamalara maruz kalmak istemem. Gerçi şunu atlamamak gerektiğini de çok iyi biliyorum. Nedir ki atlamadığım, unutmadığım, kendim için hazır beklediğim? Karşıt düşüncelerin nelerle beslenip, hangi katı kuralları karşıma çıkaracağını asla es geçmememdir. Çünkü bu işin hayal dünyamda hikâye yazma işi olmadığının farkındayım, hem de çok iyi farkındayım. Kendimi bilerek, geçmişimi geleceğimi ve en önemlisi günümüzde yaşananları bilerek, görerek yazıyorum. Şu dönem yaşananlara ve yaşanması an meselesi olan toprak ayrımı özerklik meselesi konusuna odaklı düşüncelerimin, sağlamlık ve gerçekçilik adına yapmaya çalıştığım bir akımın akıncı toplama ve birlik oluşturma gayretimi hiç kimseciklerden saklamam. Her şeyimle, net bir dil ve lehçeyle özümü, düşüncelerimi kendi egom olarak yansıtıyormuşum gibi görülebilir, öyle

de olabilir; ama koca bir milletin aynı egoyu ortak baz istasyonu gibi gördüğünü bilmem beni bu kadar cesur ve cengâver bir yapıya büründürmüştür. Beni; onların dile getirip söyleyemediklerini dile getirip söylemeye, hatta yazarak kitap oluşturmaya kılan yegâne güçtür. Gücüm milletten, canım Allah'tan, kanım ismimi aldığım şehitlerden, can bulup can verecek olan bir varlıktan meydana gelmişliğimi Türklükle özümü, soyumu sopumu ortaya çıkaranın olduğu gerçeğini de bilin, görün. Kimseciklerden ürkmüyorum, korkmuyorum. Madem belli kurallar içinde özgürlüğümüz var, düşünce özgürlüğü hakkımı ben bu yolda bu akımda seve seve kullanmak istiyorum. Bütün engellere karşı düşüncemi duyurup, memleketimin her köşesindeki bütün Türk ve Kürt kardeşlerime yaymak istiyorum. Geleceğin aydınlık günleri için atılan düşünce tohumlarıyla mutlaka pozitif sonuçlara hâkim olacağımızı şimdiden öngörüp kabullenebilirsek, bu işin asıl amacının ve esasının ne olduğunu kavramak artık hiç zor gelmez. Bu işin yapılacak veya yıpratılacak bir düşünce modeliyle ne bir değişim ne de yok edilme gibi bir olasılığı asla barındırmayacaktır. Bunun garantisini bilip gördüğümü kısaca şöyle açıklayayım: Her insan doğar, büyür, gelişir ve olgunlaşır. Hayatın belli bir noktasında vardır. Bundan hiç kimsenin zaten şüphesi nasıl yoksa benim üstlendiğim bu düşünce tezinin ve teorisinin de hayatımızda bulunduğumuz noktanın büyük bir kısmında yer tuttuğu gerçeğidir. O zaman neyi, neden, nasıl, kim söylemiş... Bunlardan mühim olanı söylenenlerin gerçeklik boyutudur; boyutun büyüklüğü, önem ve derecesidir. Bunlar bizleri bu yolda kılacak olanlardır. Yoksa kuru kuruya bu söylemleri neden yapalım. Bir işten sonuç beklemek kadar büyük hayallerin oluşturulma polemiği ile de işimiz olamaz bizlerin. Çünkü oluşturulmak istenilen, polemikler değil; pozitif sonuçlar elde etmektir. Onun için göğsümü gere gere bu akımı yayarak akıncıları oluşturmak benim

boynumun borcudur böyle bilesiniz. Sonum ölüm olsa da darağacı olsa da ben bu işe baş koymuşum. Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur düşüncesine atıfta bulunmak yine söylüyorum haddim değil; lâkin karşı örgütlenmenin yanında bunu düşünmek de olasıdır. Olayı saptırma gibi bir niyetim asla yoktur. O maskeliler için elimden geleni arkama koymayacağım; kanımla, canımla her ne pahası olursa olsun yapabildiğim şu an yazabilmek. Gerekirse göğsüm açık, başım dimdik olarak karşılarında beni bulacaklarından hiç şüpheleri olmasın. Kuşkuları da biraz olsun derim. Derim çünkü kimdir bu delirmiş insan desinler, kim bu aklını yitirmiş kadın desinler, kim bu yolumuzu kesen akılsız desinler, desinler desinler... Gerekirse karşılarında gözlerinin içine baka baka hiç de çekinmeden söylerim. Yeter ki Allah, bana verdiği bu canı o güne kadar taşımamı nasip etsin, göstersin. Kim korkar o çığırtkanlardan. Neymiş müzakereler, görüşmeler, anlaşmalar... Bunlar her birimizin kafasına geçirilen, geçirtilip boğulmak istenilen çuvallar olmasın... Çuvalları başlarımıza geçirelim, görmeyelim, duymayalım, onlar ne derse tamam diyelim... Yok, böyle bir şey olamaz arkadaşlar! Olması da mümkün değil zaten; lâkin yapılmak istenilenlerin özü budur. Bunu bilip, bunu görelim, buna inanalım derim. Demem odur ki akıtılan kanlar müzakerelerimi doğurdu, görüşmelere mi sonuç verecek? Bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu, kendilerinden önce biz masum insanların müsamaha göstereceğini, boyun bükeceğini nerden bilip nerden cesaret alırlar. Bir söyleyin, kim onlara bu cesareti veriyor? Kim onlara imkân sağlıyor? Garip işler diye nitelendirdiğim bu işin akışının yakın zamanda başka perde arkası oyunlarını sergileme peşine düşecekleri duyumlarımı söyleme lütfunda bulunmak yerine lütfen uyanalım, aklımızı toplayalım. Nerden nereye götürülmek istiyoruz, en önemlisi istenenlere ne cevap veriyoruz? Bunun nitelendirmesini kendi üzerimizde nasıl canlandırıp da na-

sıl bir hâl içinde hareketimizi oluşturacağız? Bunların yansımalarını yakalayabilmek bizlerde etkili olacak olanlardır; değilse kim ne yapıyor, ne söylüyor, nereyi kimden istiyor, nerelerin kroki kayıtları yapılıp çizilmekte, nereler hangi renklerle kendi alanları olarak ilan edilmekte? Bunlar için çok geç kalınmamalı dostlar. Yoksa emanete hıyanetten sorgulamalara kalmayalım. Hepimize bu vatan, bu topak parçası emanettir. Bizler bu vatanın bekçileriysek böylemi olacak harekât plan ve projelerimiz? Asla, asla böyle olmayacak. İçimizde dikleşip kendi hak ve özgürlüklerini isteyen, sanki hiç verilmemiş de ya da sanki elinden alınmış da ortada bağırıyorlar. Haddinizi bileceksiniz, söylüyorum maskelilere sizler önce haddinizi bilip, nerede konuştuğunuzun farkına varın derim. Derim çünkü yarınlarını kendi egolarıyla ve başka güçlerle yaptıklarını düşündükleri harekât ve planlarının gerçekleşemeyeceğini söylüyorum. Bunların başımızı, gözümüzü yarmalarına da asla müsaade etmeyecek olmamızın bilincini şimdiden buradan haykırarak söylemek istiyorum. Kim ki neyi istiyor, neyi alacak? Orada, olduğun yerde, ikameni yaptığın bölgende seni kim barındırıp, kim muhafaza edecek? Ellerine tutuşturduğunuz silahların namluları elbet ters tepecek, çıkacak mermilerle vurulacak olanlar siz çığırtkan maskeliler olacaksınız. Tarih sayfalarında ' işte, etme bulma dünyası ' adı altında resimlerinizin birer kopyası yer alacaktır. Bunu şimdiden hissederek yazıyorum. Ben şahsi olarak siz maskelilere savaş ilân ediyorum. Silahımla değil; düşüncelerimle, inancımla, sevgimle ve en önemlisi aşkımla, içimde yanan her gün daha da çoğalan aşk ateşimle, çoğalan ve yanmakta olan kor parçalarıyla, bu vatana bu millete gelecek tüm zarar ve ziyanların bedelini sizlere ödettireceğim. Topraklarımızın altında yatan binlerce kefensiz ecdadımızın suyu hürmetine ödettireceğime and içerim. Andım milletimi özümden çok sevmektir, atalarımın emanetini korumaktır, kollamaktır. Yapmak istedi-

ğim sadece ama sadece vatanımı ve milletimi ele geçirmek isteyen bir grup maskeliler için söylenemeyen sözler ve düşünceler için yaptığım atılım mücadeledir, hepsi budur. Beklentim, bütün ülke vatandaşlarının tek çatı altında, huzurlu ve mutlu yaşamalarıdır. Şu an huzur ve düzeni bozup, kendileri için çok önemli bir adım atmak olarak nitelendirdikleri özerklik yönetim anlayışının asla olamayacağının farkına vardırılabilmesinde elimden gelen bütün yazı mücadelemle yazarak, belli ve bütün kitlelere ulaşarak harekâtı başlatma düşüncemin gerçeğe dönüşmesini Allah'ın izniyle ve Allah'ın yardımıyla yerine ulaştıracağım. Kendimden önce atalarım için, vatanımızı bizlere emanet edenler için andımı yerine getirmemde bu mücadele ruhumdan asla vazgeçmeyeceğim. Vazgeçirtmek isteyenler için de biliyorum ve hissediyorum ki, beni bu mücadele yolumda yalnız bırakmayacak akıncıların yanımda olacağını, şimdiden öngörüşümle bağdaştırma yapıp iliştirmem de bana güç katıyor. Beni daha çok bu yolda heyecanlandırıyor. Heyecanım karşıt düşüncelere açılacak düşünce akımı savaşıdır. Şu an onlar, bizlerden çok önde hatta mesafe olarak arayı çok uzatmış olsalar da bunun hiçbir önemi yok. Şimdiye dek Allah'ın bir kulu da çıkıp da kardeşim bunlar ne konuşuyor, ne dinliyorsunuz, neden konuşturup, neden dinlettiriyorsunuz diye sormamış. Bu soruları gerçek anlamda sorup, açıklama yaptırma girişiminde bulunamamışsa, eften püften sorularla değil; hani laf olsun torba dolsun diye sorulmuşsa, kimin torbası dolup kiminki boşalıyor? Bunu görüp, duyan, hisseden kaç kişi var bilmiyorum gerçekten, bilenleri bilip görmek istiyorum. Çünkü yüreğim, içim o kadar kurudu ve susadı ki... Bir şeyleri bilip, görmek ve en önemlisi bu maskeliler için yapılacak gerçek atılımların hareketlerini görmek, benim içimi kana kana içtiğim su gibi kandıracak ve inandıracaktır. Bunun için de artık gerçek atılım bekleyen düşünce akımlarını yaymak, kabul edip bu konuda düşün-

cemizin birliğiyle gücümüzün akıncıları olarak harekât görmek istiyorum. Kendi adımıza yapabileceğimiz en büyük atılım gücü akıncı birliği olsadır derim. Bu konuda deyip söylediklerim bitmez, bitmeyecektir de. Ha bire aynı konuya tekrar tekrar yeni baskılar sunarak, içimize beynimize işlemeyi bir and içerek yapmayı görev edindim, görev aldım. Evet, benim görevim bu akımın oluşturulmasına başlangıç yapabilmemde öncülük yapabilecek akıncıları toplamadaki etkenliğimin ön plana çıkması değil, her akıncının kendi etkenliğini oluşturmasında bir başka akıncıyla aynı dili, aynı inancı, aynı sevgiyi ve en önemlisi aynı aşkta ortak olabilmeyi kendi içlerinde oluşturacakları, kendi önderlikleri kendi liderlikleri de olmasıdır. Onun için birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için anlayışını beynimizin başköşesine koyup, bu akımdaki akıncıların oluşturulması olayının artık çözülerek, birlik düzeyine eriştirilebilmesidir. Herkesin kendi çapında yapacak olduğu zaten çok bir şey değil, bu düşünceyi benimseyip kabul etmek ve bu konuda onayını kendi içinde vererek, verecek olan yeni birilerine de taşımaktır. Allah rızası için, ataları için, toprakları emanet edenleri için, vatanı ve milleti için bunu taşıyarak, bir başkasının da taşımasına vesile olursa işte kendi içinde oluşturduğu akıncının baş lideri, baş önderi olur. Bundan öte yapılacak bir şey yok. Çık radyoya televizyona konuş demiyorum, gazetelere ilan ver açıklama yap demiyorum, miting düzenle yayın yap demiyorum. Sessizce, içimizden Allah'ın hiçbir kulunu rahatsız etmeden, kimsenin düzenini bozmadan, bağırmadan, çığlık atmadan harekâtımızı sessiz ve sakince yürüteceğiz. Kendi içimizden kendi içimizde bulunan yarenlere yavaşça taşıyarak, gürültüsüzce olayın akışını sunabilirsek işte bizim akım böyle canlanacak, can bulacaktır. Canların buluşup birleşmesiyle canlanacak ve ruhumuzun sönmüş volkanları yeniden püskürecek, yeniden alevlenecektir. Hiç kimseyi kırmadan, dağıtmadan, yakmadan, acıt-

madan ve üzmeden büyük akımın büyük akıncıları olarak hep birlikte el ele vererek, aklımızı birleştirerek bu güce Allah'ın izniyle ulaşacağız. Gerçek Türk nedir, bunu ülkemize ve vatanımıza aynı zamanda bütün dünyaya birliğimizin gücü ve büyüklüğünü göstermiş olacağız. Ben inanarak bunları yazıyorum, yazdım. Böyle bir konuda inancımdan şüphe duysaydım asla bu yola çıkıp baş koymazdım arkadaşlar. İnancımın büyüklüğüyle sizlere bu kitapta bir yol, bir akım, bir birlik sunmaya çalıştım. Amacımı, yazılanlarla az çok anlayıp kavramış olmalısınız. Söyleyecek pek bir şey kalmadı. Artık sözlerin yerine düşüncelerin geçirtilmesini diliyorum. Bu akımın başlatılma ve sahip çıkılma adına üstlenecek olduğumuz akıncı kimliklerimizin bizi Yaradan'dan bir hediye olarak kendi adımıza kabul görmemizi de ayrıca sizlerden isteyeceğim. Çünkü bu kitabın ismi Allah'ın Askerleri, belki bizler birer savaşçı ve asker olamayız veya olamadık; lâkin içimizde Allah'ın biz Türkler' e vermiş olduğu kabiliyet yüklü yeteneğimizi düşünen askerler olarak sergilemede bulunulacak olanın bu düşünce akımında yer tutabileceğini görebilmeyi kabul edebilmeyi neden yapmayalım ki? Bizleri ne tutar, kim bizlere engel olur değil mi? İstenilen sadece bunlardır. Gerisi sizlere kalmış. Sizlerin içi, yüreği, beyni, aklı, bedeni, nefsi, arzuları, hayalleri... Hepsi bu düşünceye eminim ki evet diyecektir; lâkin işi saptırıp başka yönlere asla taşırmayalım derim. Tıpkı sessiz uyuyan olarak gözüküp, sesli düşünenlerden olmayalım. Her şeyi içimizde, beynimizde, kalbimizde yapalım. Yüreğimizle, canımızın tam içiyle yapacağımız bir düşünceyi sakin ve sessizce akıma çevirmek, akıncıları oluşturmak amaç bu, yol budur. Her şey bu görünen maskelilere görünmez Türklüğü, görünmez inançları, görünmez yitirilmiş savaşçılığı bir zahmet gösteriverelim. Yetti bitti artık onları dinleyip, görmemiz. Ağlıyor analar, babalar, çocuklar, eşler, yetim ve öksüzler... Herkes acıyor, acıtıyor... Yaralar kapanmıyor... Ema-

nete sahip çıkalım, vermeyelim, almak için ağızlarına laf gevdirtmeyelim derim. Arkadaşlar son olarak şunu söylemek isterim, yineliyorum karşıma aldığım kişiler kesinlikle bellidir, kesinlikle Kürt halkı için bir harf bile etmedim, etmiyorum, etmem de. Bu benim ne Türklüğüme ne de şahsiyetime sığar. Asla ben onları kendimden farklı görmüyorum. Sadece acı gerçekleri burada yazdım, söyledim. Bizlerin de artık sabır taşlarımızın çatlayıp ufalanıp gittiğini anlayın derim. Saygı ve sevgi bunlar hep vardı, yine var. Olacak olan en büyük olgularımız, bunlar içindir zaten mücadelem. Bunlar bilinip görülsün. İşi saptırmak isteyenlere de şimdiden bir çift sözüm var: Sizler kim ki özden, yurttan, topraktan, milletten, gelecekten bahseder... Düşün dost, iyi düşün, akıl mantık bunlar yerlerinde kalan sağlam kaya, sağlam taşlardır. Bunları boyayarak, şekillerine şekil vererek hiçbir yere gelemezsiniz, asla da gelemeyeceksiniz. Bunu şimdiden aklınıza koyun derim. Kaya da taş da ortada, belli hem de çok açık bellidir. Sizlerin gösterip şekillendirmesiyle hiçbir şey özünden farklı gösterilip inandırılmayacaktır. Bütün emek ve çabalarınızı boş yere kullanmayın derim...